

காப்பிய இலக்கியமும் புதினமும்

(மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் பருவம்)

தமிழ்த்துறை

இ.மா.கோ. யாதவர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மதுரை



நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41- பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை- 600 098.

☎: 044 - 26251968, 26258410, 26241288

Language: Tamil

Kappiya Ilakkiyamum Puthinamum

(Semester - III & IV)

Compiled: **Thamizh Department**

E.M.G. Yadava Women's College, (Autonomous)

Madurai.

First Edition: June, 2018

Copyright: Publisher

No. of pages: 318

Publisher:

New Century Book House Pvt. Ltd.,

41-B, SIDCO Industrial Estate,

Ambattur, Chennai - 600 098.

Tamilnadu State, India.

Email : info@ncbh.in

Online : www.ncbhpublisher.in

ISBN: 978 - 81 - 2343 - 770 - 5

Code No. A 3925

₹ 200/-

Branches

Ambattur (H.O.) 044 - 26359906, **Spencer Plaza (Chennai)** 044-28490027

Trichy 0431-2700885 **Pudukkottai** 04322- 227773 **Tanjore** 04362-231371

Tirunelveli 0462-2323990, 4210990, **Madurai** 0452 2344106, 4374106

Dindigul 0451-2432172 **Coimbatore** 0422-2380554 **Erode** 0424-2256667

Salem 0427-2450817 **Hosur** 04344-245726 **Krishnagiri** 0434-3234387

Ooty 0423 2441743 **Vellore** 0416-2234495 **Villupuram** 04146-227800

Pondicherry 0413-2280101 **Thiruvannamalai** 04175-223449

காப்பிய இலக்கியமும் புதினமும்

(மூன்றாம் பருவம் மற்றும் நான்காம் பருவம்)

தொகுப்பு: தமிழ்த்துறை

இ.மா.கோ. யாதவர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மதுரை.

முதல் பதிப்பு: ஜூன், 2018

அச்சிட்டோர்: **பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,**

16 (142), ஜூனி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

☎: 044-28482441

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilised in any form or by any electronic, mechanical, or other means, now known or hereafter invented, including photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

E.M.G. YADAVA WOMEN'S COLLEGE, MADURAI - 14.

(An Autonomous Institution - Affiliated to Madurai Kamaraj University)

Reaccredited with (3rd cycle) - 'A+' Grade by NAAC CGPA 3. 51

DEPARTMENT OF TAMIL - UG

(W.e.f. 2017 - 18 onwards)

காப்பிய இலக்கியமும் புதினமும்

Semester	:	III	Contact : 5
Subject	:	171T3	Credits : 5

நோக்கும் இலக்கும்:

1. காப்பியங்களின் சிறப்பியல்புகளை மாணவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தல்.
2. சமய இலக்கியங்கள் பற்றி எடுத்துரைத்தல்.
3. செய்யுள் உறுப்புகளைக் கற்றுக் கொடுத்தல்.

பொருளடக்கம்

அலகு - 1

- | | |
|-------------------|------------------------|
| (அ) சிலப்பதிகாரம் | - அடைக்கலக் காதை |
| (ஆ) மணிமேகலை | - பாத்திரம் பெற்ற காதை |
| (இ) சீவகசிந்தாமணி | - முக்தி இலம்பகம் |

அலகு - 2

- | | |
|--------------------------|--|
| (அ) கம்பராமாயணம் | - சூகப்படலம் |
| (ஆ) பெரிய புராணம் | - பூசலார் நாயனார் புராணம் |
| (இ) இரட்சணிய யாத்திரிகம் | - குமாரப்பருவம் - இரட்சணிய சரிதப்படலம் |
| (ஈ) சீறாப்புராணம் | - பாந்தள் வசனித்த படலம் |

அலகு - 3 இலக்கணம்:

- | |
|--|
| (அ) யாப்பு உறுப்புகள் - எழுத்து - அசை - சீர் - தளை - அடி - தொடை. |
| (ஆ) பாக்கள் - வெண்பா - ஆசிரியப்பா - கலிப்பா - வஞ்சிப்பா பொதுவிலக்கணம் மட்டும். |

- (இ) அணிகள் - எடுத்துக்காட்டு உவமையணி - இல் பொருள் உவமையணி - ஏகதேச உருவக அணி - சொற் பொருள் பின்வருநிலையணி - பிறிது மொழிதல் அணி.
- (ஈ) மொழிப்பயிற்சி - வழுவச் சொற்களை நீக்குதல்

அலகு - 4: நாவல்

சுடுமணல் - சுப்ரபாரதிமணியன்

அலகு - 5 இலக்கிய வரலாறு

- (அ) ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் (ஐந்து)
- (ஆ) ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் (ஐந்து)
- (இ) பௌத்த சமயம் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்
- (ஈ) சமணர்கள் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்
- (உ) கிறிஸ்தவர்கள் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்
- (ஊ) இசுலாமியர் செய்த தமிழ்ப்பணிகள்

பாட நூல்கள்:

1. செய்யுள் தொகுப்பு - இ.மா.கோ. யாதவர் மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்த்துறை வெளியீடு.
2. சுப்ரபாரதிமணியன், சுடுமணல், பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு - 2016.
3. தமிழண்ணல், புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.

அலகு - 1

(அ) சிலப்பதிகாரம்

அடைக்கலம் கண்ணகிக்கு அருளுக

- அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய 115
 புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங்கண் இயக்கிக்குப்
 பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள்
 ஆயர் முதுமகள் மாதரி என்போள்
 காவுந்தி ஐயையைக் கண்டடி தொழலும்
 ஆகாத்து ஓம்பி ஆப்பயன் அளிக்கும் 120
- கோவலர் வாழ்க்கைஓர் கொடும்பாடு இல்லை
 தீதிலள் முதுமகள் செவ்வியள் அளியள்
 மாதரி தன்னுடன் மந்தையை இருத்துதற்கு
 ஏதும் இன்றுஎன எண்ணினள் ஆகி
 மாதரி கேள் இம்மடந்தை தன் கணவன் 125
- தாதையைக் கேட்கின் தன்குல வாணர்
 அரும்பொருள் பெறுநரின் விருந்துஎதிர் கொண்டு
 கருந்தடம் கண்ணியொடு கடிமனைப் படுத்துவர்
 உடைப்பெரும் செல்வர் மனைப்புக்கும் அளவும்
 இடைக்குல மடந்தைக்கு அடைக்கலம் தந்தேன் 130

பசுக்களைக் காத்துப் பராமரித்து, அவைதரும் பயனைப் பிறர்க்குத் தந்துதவி வாழும்; இடையர் குல மக்களின் வாழ்க்கை இனிதானது. ஓர் தீமையும் இல்லாதது. எனவே இம் மாதரியும் தீயவளல்ல - நல்லவளே! வயதில் மூத்தவளான இவள் அன்பும் கருணையும் உடையவளாகவும் தெரிகிறாள். எனவே மாதரியின் பாதுகாப்பில், கண்ணகியை விட்டுவைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை என்று முடிவு செய்த கவுந்தி அடிகள்; மாதரி நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள். “இந்தப் பெண்ணுடைய கணவனின் தந்தை பெயர் கேட்டால், இந்த மதுரை மாநகரில் வாழ்கின்ற - அவனுடைய

குலத்தைச் சேர்ந்த பெரும் தனவணிகர் எல்லாம், பெறுதற்கு அரிய பெரும் செல்வத்தைப் பெற்றது போல், இங்கு வந்து இவ்வழகிய கரும் கண்ணுடைய பெண்மணி கண்ணகியைத் தங்கள் வீட்டுக்கு விருந்தாக விரும்பி அழைத்துச் செல்வர். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த குலப் பெருமை உடைய இவளை - கண்ணகியை - அவர்கள் வந்து அழைத்துச் செல்லும் வரை; உன்னிடம் அடைக்கலப் பொருளாக - உன் பாதுகாப்பில், விட்டு வைக்கிறேன்” என்று கூறினார்.

ஆ - பசு; ஆப்பயன் - பசுதரும் பொருட்கள்;
கொடும்பாடு - தீமை; அளி - கருணை; காதை -
தந்தை; கோவலர் - இடையர் குலத்தவர்.

தாயும் தோழியுமாகித் துணை இரு

மங்கல மடந்தையை நன்னீர் ஆட்டி
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் தீட்டி
தேமென் கூந்தல் சின்மலர் பெய்து
தூமடி உடீஇத் தொல்லோர் சிறப்பின்
ஆயமும் காவலும் ஆய்இழை தனக்குத் 135

தாயும் நீயே ஆகித் தாங்கு ஈங்கு
என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கை தன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்
கடுங்கதிர் வெம்மையின் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர வாடி 140

தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி
இன்துணை மகளிர்க்கு இனி அமையாக்
கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலமால்
வானம் பொய்யாது வளம் பிழைப்பு அறியாது 145

நீள்நில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு என்னும்
அத்தகு நல்லுரை அறியாயோ நீ?

சீரும் சிறப்பும் உடைய செல்வ மகள் கண்ணகியைப் புனித நீரில் நீராடச் செய்து; அவளது அழகிய நீண்ட மீன்போலும் கண்களுக்கு, அஞ்சன மை தீட்டி; அழகிய கூந்தலுக்குப் பூவும் சூட்டி; தூய நல்ல ஆடை அணியச் செய்து; அவளுக்குத் தோழியாகவும் தாயாகவும் இருந்து பாதுகாப்பளித்துக் காப்பாயாக, இங்கே என்னோடு

வந்திருக்கிற பச்சினம் கொடி போன்ற பாவை கண்ணகியின் அழகிய பாதங்கள் மண்ணில் பதியாத சிறப்புடையவை. அதாவது இவள் வீட்டைவிட்டு வெளியே சென்று அறியாதவள். இப்படிப்பட்ட இவள் இன்று, கொடிய வெப்பம் வருத்தத்; தன் கணவனால், பெரும் துன்பத்துக்கு ஆளாகி, நா வறண்டுபோக, வழிநடந்து வந்திருக்கிறாள். தன் துயரைப் பெரியதாக எண்ணாத; பெருமைக்கு உரிய பெண் இவள். தனக்கினிய துணையாகிய கணவனைக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணுக்கு இன்றியமையாத கடப்பாடாக கற்பைத் தவிர வேறு எதையும் பொற்புடைச் செல்வமாகக் கொள்ளாத பெண் இவளைத் தவிர வேறு பெருமைக்குரிய பெண் தெய்வம் நான் கண்டதில்லை. இப்படிப்பட்ட கற்புடைய மகளிர் வாழும் நாட்டில், மழை வளம் குறையாது, நிலவளம் குன்றாது, நாடாளும் மன்னர்கள் ஆட்சி நல்லபடியாக நடக்கும், என்பதை எல்லாம் நீ அறிவாய் அல்லவா?

ஆயம் - தோழியர் கூட்டம்; நாப்புலர - நாவறள;
கற்புக் கடம் - கற்பெனும் திண்ணம்.

தவத்தோர் அடைக்கலம்

தவத்தோர் அடைக்கலம் தான்சிறிது ஆயினும்
மிகப்பேர் இன்பம் தரும் அது கேளாய் 150

காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம் தன்னுள்
பூவிரி பிண்டிப் பொதுநீங்கு திருநிழல்
உலக நோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
இலகுஒளிச் சிலாதவம் மேல் இருந்து அருளி
தருமம் சாற்றும் சாரணர் தம்முன் 155

திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்
தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணினை
பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
கருவிரல் குரங்கின் கையொரு பாகத்துப்
பெருவிறல் வானவன் வந்து நின்றோனைச் 160

சாவகர் எல்லாம் சாரணர்த் தொழுது ஈங்கு
யாதிவன் வரவு என இறையோன் கூறும்

அற உணர்வுடையோர் தருகின்ற அடைக்கலப் பொருட்களை
காக்கின்ற செயல் சிறிதளவே ஆயினும் அதனால் பெறுகின்ற இன்பம்
மிகப்பெரியது என்பதை நீ அறிய வேண்டும்.

அல்லாமலும்;

பூந்தோட்டங்கள் நிறைந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள், விரிந்த பூக்களை உடைய அசோக மரத்தின் குளிர் நிழலில், உலகம் சிறக்க என்று நோன்புத் தவமிருக்கும் துறவிகள் ஒன்று கூடி அமைத்த, ஒளிவீசும் சிலா வட்டத்தின் மேல் எழுந்தருளி, அறிவுரை கூறும் சாரணர்கள் முன்பாக; வானவில் போலும் ஒளிவீசும் உடல் உடையவனும், பூமாலை அணிந்தவனும், மணிமாலை சூடியவனும், பொன்னால் செய்த பூண்கள் அணிந்தவனும், இப்பூவுலகினர் காணமுடியாத, தேவலோகத்தினர் கண்டு தொழுகின்ற வடிவம் உடையவனும், ஒருபக்கத்துக் கை, கரியவிரல் உடைய குரங்கின் கைபோல் இருக்கப் பேராற்றல் - உடையவனுமாக வந்து நின்ற தேவன் - அவனைக் கண்டு; துறவிகள் சாரணர்களைத் தொழுது இது யார்? இங்கிவன் வந்த நோக்கம் என்ன? என்று கேட்டனர். கேட்கவும் சாரணர் தலைவன் கூறத் தொடங்குவான்.

படப்பை - பூந்தோட்டம்; சிலாதலம் - சிலாவட்டம்;

திருவில் - வானவில்; தமனியம் - பொன்.

தானத்தால் பெற்ற தெய்வ வடிவம்

எட்டி சாயலன் இருந்தோன் றனது
பட்டினி நோன்பிகள் பலர்புகு மனையிலோர்
மாதவ முதல்வனை மனைப்பெருங் கிழத்தி 165
ஏதம் நீங்க எதிர்கொள் அமயத்து
ஊர்ச்சிறு குரங்கு ஒன்று ஒதுங்கி உள்புக்குப்
பாற்படு மாதவன் பாதம் பொருந்தி
உண்டொழி மிச்சலும் உகுத்த நீரும்
தண்டா வேட்கையின் தான்சிறிது அருந்தி 170
எதிர் முகம் நோக்கிய இன்பச் செவ்வியை
அதிராக் கொள்கை அறிவனும் நயந்துநின்
மக்களின் ஒம்பு மனைக்கிழத் தீ என
மிக்கோன் கூறிய மெய்மொழி ஒம்பிக்
காதற் குரங்கு கடைநாள் எய்தவும் 175
தானம் செய்வுழி அதற்கு ஒரு கூறு
தீதுஅறுக என்றே செய்தனள் ஆதலின்
மத்திம நன்னாட்டு வாரணம் தன்னுள்
உத்திர கௌத்தற்கு ஒருமகன் ஆகி
உருவினும் திருவினும் உணர்வினும் தோன்றிப் 180

பெருவிறல் தானம் பலவும் செய்துஆங்கு
எண்ணால் ஆண்டில் இறந்த பிற்பாடு
விண்ணோர் வடிவம் பெற்றனன் ஆதலின்
பெற்ற செல்வப் பெரும்பயன் எல்லாம்
தற்காத்து அளித்தோன் தானச் சிறப்புஎனப் 185

பண்டைப் பிறப்பிற் குரங்கின் சிறுகை
கொண்டு ஒரு பாகத்துக் கொள்கையிற் புணர்ந்த
சாயலன் மனைவி தானம் தன்னால்
ஆயினன் இவ்வடிவு அறிமினோ எனச்
சாவகர்க்கு எல்லாம் சாற்றினன் காட்ட 190
தேவ குமாரன் தோன்றினன் என்றலும்

புகாரில் வணிகருள் சிறந்தோருக்கு மன்னன் அளிக்கும் 'எட்டி' எனும் பட்டம் பெற்ற வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் சாயலன். அவனுடைய இல்லம் உண்ணா நோன்பிருப்பவர், நோன்பு முடிந்து, விருந்துண்ண வரும் துறவிகள் நிறைந்ததாயிருக்கும், இப்படிப்பட்ட சாயலன் வீட்டிற்கு ஒருநாள் பெரும் தவமுனிவர் வந்தார். அவரைச் சாயலன் மனைவி, தனக்கு உற்ற குறைநீங்க எதிர்கொண்டழைத்து, உணவளித்தாள். அப்போது அவ்வூரில் இருந்த சிறிய குரங்கு ஒன்று, பயந்தபடியே அவ்வீட்டினுள் புகுந்து, அந்தத் தவமுனியின் அடிபணிந்து தொழுது, அம் மாமுனிவர் உண்டு மீந்த எச்சில் சோற்றையும், நீரையும் மிகுந்த விருப்போடு உண்டும் பருகியும் பசி ஆறியபின்; அம்மாமுனிவர் திருமுகத்தை அன்போடு நோக்க, அதைப் புரிந்து கொண்ட குணக்குன்றாகிய மாமுனிவரும், அவ்வீட்டின் தலைவியாகிய சாயலன் மனைவியைப் பார்த்து, இக் குரங்கையும் உன் பிள்ளைகளைப் போலப் பாதுகாப்பாயாக என்றார்.

அத் தவமுனி கூறிய அருள்மொழியை ஏற்று, அக் குரங்கினை வளர்த்து, அது இறந்த பின்பும், தான் தானம் செய்கிற போதெல்லாம் அக்குரங்குக்காகவும் அதன் தீவினை ஒழியத் தானம் செய்து வந்தான். எனவே அக்குரங்கு மத்திம நாட்டில் உள்ள வாரணவாசி என்னும் நகரில் வாழும், உத்தம கௌத்தன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து, அழகும், செல்வமும் அறிவும் சிறந்திருக்க வளர்ந்து தான தருமங்கள் மிகச் செய்து, முப்பத்தி இரண்டாவது வயதில் உயிர்நீத்துத் தெய்வ வடிவம் பெற்றான். எனவே பெற்ற செல்வத்தின் பெரும்பயன் பிறர்க்கு உதவி வாழ்வதும், தன்னைக் காத்தளித்துத் தருமம் செய்பவன் தந்த தானத்தின் சிறப்புமே ஆகும். இதை உணர்த்தவே முற்பிறவியில்

கொண்டிருந்த குரங்கின் கை ஒருபக்கமாக இருக்கச் சாயலன் மனைவி செய்த தானத்தின் பயனால் இத்தெய்வ வடிவம் பெற்றேன், இதனை நீங்கள் அறிய வேண்டும் என்பதை, தவமுனிவர்களுக்கு எல்லாம் எடுத்துக் காட்டவே இத் தேவ குமாரன் இங்கு இப்போது தோன்றினன், என்று கூறினார்.

எட்டி - ஒரு பட்டம்; அமயம் - சமயம்; மிச்சில் -

மிஞ்சிய; தண்டா - நீங்காத.

தானம் தருவது பேரின்பம் பெறுவது

சாரணர் கூறிய தகைசால் நன்மொழி
ஆரணங்காக அறம் தலைப் பட்டோர்
அன்றப் பதியுள் அருந்தவ மாக்களும்,
தன்தெறல் வாழ்க்கைச் சாவக மாக்களும்

195

இட்ட தானத்து எட்டியும் மனைவியும்
முட்டா இன்பத்து முடிவுலகு எய்தினர்

சாரணர் கூறிய இந்த இனிய நல்லுரையைத் தேவ வாக்காகக் கொண்டு அவ்வூர் மக்கள் தானதருமங்கள் செய்தார்கள். தவசீலர்களும் தனக்கென வாழ விரும்பாத உலக நோன்பிகளும், சாயலனும் அவன் மனைவியும் தாங்கள் செய்த தானத்தின் பயனால், குறைவில்லாத இன்பம் உடைய, பேரின்ப வீட்டை அடைந்தனர்.

ஆரணங்காக - மறைமொழியாக; தன்தெறல் -

தனக்கென வாழாத.

மாதரி மகிழ்ந்தாள்

கேட்டனை ஆயின்இத் தோட்டார் குழலியொடு
நீட்டித்து இராது நீபோ கென்றே
கவுந்தி கூற உவந்தனள் ஏத்தி

200

தானம் செய்தவன் சிறப்பு என்ன என்பதை இப்போது கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாய் அல்லவா? எனவே விரிந்து மணம் பரப்பும் மலர் சூடிய கூந்தலுடைய கண்ணகியொடு இன்னும் இங்கிருந்து வீண் பொழுது போக்காது, அவளை அடைக்கலப் பொருளாக ஏற்று அழைத்துச் செல்க என்று கவுந்தி அடிகள் கூற, மாதரியும் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றாள்.

வாயில் கடந்து வளமனை புகுந்தாள்

வளரிள வனமுலை வாங்குஅமைப் பணைத்தோள்
முளைஇள வெண்பல் முதுக்குறை நங்கையொடு
சென்ற ஞாயிற்றுச் செல்சுடர் அமையத்துக்
கன்றுதேர் ஆவின் கனைகுரல் இயம்ப
மறித்தோள் நவியத்து உறிக் காவாளரொடு 205
செறிவளை ஆய்ச்சியர் சிலர்புறம் சூழ
மிளையும் கிடங்கும் வளைவிற் பொறியும்
கருவிரல் ஊகமும் கல்லுமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
காய்பொன் உலையும் கல்லிடு கூடையும் 210

தூண்டிலும் தொடக்கும் ஆண்டலை அடுப்பும்
கவையும் கழுவும் புதையும் புழையும்
ஐயவிற் றுலாமும் கைபெயர் ஊசியும்
சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
எழுவும் சீப்பும் முழுவிறற் கணையமும் 215

கோலும் குந்தமும் வேலும் பிறவும்
ஞாயிலும் சிறந்து நாட்கொடி நுடங்கும்
வாயில் கழிந்துதன் மனை புக்களளால்
கோவலர் மடந்தை கொள்கையில் புணர்ந்துள்

அழகிய இளமுலையும், மூங்கில் போன்ற தோளும், இளநாணல் முளை போன்ற வெண்பல்லும் பேரறிவும் உடைய கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு; செங்கதிர் மேற்றிசையில் சென்று மறைகின்ற மாலைப் பொழுதில், கன்றுகளைத் தேடிவரும் தாய்ப் பசுக்கள் எழுப்பும் ஒலியோடு, தோளில் ஆட்டுக்குட்டியும், கோடரியும், உறியும் சுமந்து வீடுதிரும்பும் இடையர்களோடு, கைநிறைய வளையல் அணிந்த சில இடையர்களோடு, கைநிறைய வளையல் அணிந்த சில இடையர்குலப் பெண்களும் சூழ்ந்து வர; காவல் அரணான காடும், அகழியும், வரும் எதிரிகளைக் கண்டவுடன் வளைந்து தானே தாக்கும், இயந்திர வில்லும், கருத்த விரல்கள் உடைய கருங்குரங்கு உருவிலான, பொறியும், கல் எறிந்து தாக்குகின்ற கவண் பொறியும், அருகே வந்தவர் மேல்கொட்டக் கொதிக்க வைத்த எண்ணெய் குடமும், சாணம் கரைத்துக் காய்கின்ற மிடாவும், இரும்பு உருக்கிவைத்த உலைக் கூடமும் கற்கள் நிரப்பி வைக்கப்பட்ட கூடைகளும், தூண்டில் வடிவிலான கருவியும் கழுத்தில் மாட்டி இழுக்கும் சங்கிலியும்,

ஆண்டலைப் பறவை வடிவமாகச் செய்யப்பட்டு நெருப்படுப்பும், அகழியில் இருந்து மதில் ஏறிவர முயற்சிப்பவர்களை நெட்டித் தள்ளும், கவை வடிவான கருவியும் கூரிய இரும்புக் கோலும், அம்புக் கட்டும், மறைந்து இருந்து தாக்கும், இடுக்கு வழிகளும், நெருங்கி வருபவர் தலையை நசுக்குகின்ற மரங்களும், மதில் மேல் ஏறுபவர் கையைக் குத்தித் தாக்கும் ஊசிப் பொறிகளும், பகைவர் மேல் பாய்ந்து தாக்கும் சிச்சிலி என்ற யந்திரமும், மதில் மேல் ஏறுபவர்களைக் குத்திக்கிழிக்கும் பன்றி வடிவில் அமைந்த பொறியும், மூங்கில் தடிகளும் கோட்டைக் கதவுக்குப் பாதுகாப்பாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பெரிய மரங்களும் வலிமை வாய்ந்த கணைய மரங்களும், எறி கோலும் முத்துக்கோலும், ஈட்டியும் நிறைந்து - மதுரை மாநகரின் காவல் மதில் சிறந்து விளங்கியது. அதில் நாள்தோறும் பகைவரை வென்று உயர்த்திய வெற்றிக் கொடிகள் பறந்த வண்ணம் இருந்தன. இந்த வெற்றிக் கொடிகள் பறக்கும் கோட்டை வாசலைக் கடந்து, இடையர் குல மாதரசி, மாதரி, அடைக்கலப் பொருளாகப் பெற்ற கோவலன் கண்ணகியோடு தன் வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

மறி - செம்மறி ஆடு; நவியம் - கோடரி; காவுதல் -
தோளில் சுமத்தல்; ஞாயில் - மதில். 'மிளையும்' -
தொடங்கி, 'வேலும்' வரை, போர்க்கருவிகள்.

(ஆ) மணிமேகலை

பாத்திரம் பெற்ற காதை

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

- மணிமேகலைக்கு தீவதிலகை, கோமுகி என்னும் பொய்கையில் எழுந்த பாத்திரம் கொடுத்த பாட்டு-

(தன் பழம்பிறப்பு உணர்ந்தும், மந்திரம் பெற்றும் நின்ற மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை தோன்றினாள். அமுதசுரபி அன்று வந்து தோன்றுவதுபற்றி அவள் கூற, அதுவும் அங்ஙனம் வந்து மணிமேகலையை அடைகிறது. அதனைப் பெற்ற அவளுக்குத் தருமம் செய்வதன் சிறப்பினைத் தெய்வம் கூறுகிறது. உணவுத் தானமே உயரியதானமெனவும் சொல்லுகிறது. பின்னர், மணிமேகலையும் வான்வழியாகப் புகாரையடைந்து, தன் தாய்மாரைச் சந்திக்கின்றாள்.)

தீவதிலகை யான்

ஆயிழை தன்பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த
தீவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்; 20
“ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தினத் தீவத்து,
ஓங்குயர் சமந்தத்து உச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோன் அடியிணை யாகிய,
பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடீஉம்
அறவி நாவாய் ஆங்குளது ஆதலின், 25
தொழுதுவலங் கொண்டு வந்தேன் ஈங்கும்
பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை,
தேவர்கோன் ஏவலிற் காவல் பூண்டேன்,
தீவ திலகை என் பெயர் - இது கேள்;

மணிமேகலை தன்னுடைய முற்பிறப்பினைப் பற்றி அறிந்திருந்த தனைத் தீவதிலகையும் அறிந்தாள். செவ்வையான தன்மையுடன் அதன்மேற் சொல்லத் தொடங்கினாள். “இந்த மணிபல்லவத் தீவின்

அயலிடத்தே இரத்தினத்தீவதம் என்பது உள்ளது. அதனிடத்தேயுள்ள மிகவுயர்ந்த சமந்தகம் என்னும் மலையினது உச்சிமேலாக, அறத்திலே நிற்கும் உரிமை உடையவனாகிய புத்ததேவனின் இணையடிகளாகிய, பிறவி என்னும் பெருங்கடலினின்றும் தன்னை அடைந்தாரைக் கரை சேர்விக்கின்ற, அறத்துடன் கூடிய மரக்கலமாகிய பாதபீடிகை யொன்றும் உள்ளது. அதனை வலங்கொண்டு பணிந்தபின், யான் இவ்விடத்துக்கு வந்தேன். பழுதற்ற தோற்றத்தினையுடைய, நன்மை தருகின்ற இந்த மாணிக்கப் பீடிகையைத் தேவர் கோமானின் ஏவலினாலே காவல் செய்திருக்கும் பணியினை மேற்கொண்டவள் யான்! என் பெயர் தீவதிலகை” என்றனள்.

(தீவதிலகை - தீவிற்கொரு திலகம் போன்றவள். ‘சமந்தகம்’ இலங்கையின் சிவனொளிபாத மலை என்பார்கள். அங்குப் புத்தபாத பீடிகை இன்றும் உளது. அது பலராலும் பணிந்து போற்றப் பெற்றுத் வருகின்றது. இனி யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கண் இரத்தினபுரி என்ற ஒரு நகரமும், சமனெலை எனவும் சமந்தகூட மெனவும் பெயருள்ளவொரு மலையும் உளவென்பர்.)

தீவதிலகையின் போற்றுதல்

தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த 30
 பெருமைசால் நல்லறம் பிறழா நோன்பினர்
 கண்டுகை தொழுவோர்; கண்டதற் பின்னர்ப்
 பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர்; பைந்தொடி
 அரியர், உலகத்து ஆங்கவர்க்கு அறமொழி
 உரியது, உலகத்து ஒரு தலையாக; 35
 ஆங்ஙனம் ஆகிய அணியிழை! இதுகேள்;

தருமத் தலைவனாகியவன் புத்ததேவன். அவன் தரும நெறிகளில் தலைமையுடையதாகக் கூறியது பெருமைமிக்க நல்லறத்தினைப் பேணிவருதலாகும். அதனின்றும் தவறுதலற்ற நோன்பினை உடைய வர்கள் மட்டுமே இப் பாதபீடிகையைக் காண்பதற்கும், கைதொழுவ தற்கும் உரியவர் ஆவர். அங்ஙனம், அவர்கள் வந்து தரிசித்த பின்னர், தம்முடைய பழம்பிறப்பினையும் அவர்கள் உணர்வார்கள். அத்தகைய தன்மை உடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலே மிகவும் அரியரேயாவர். அப்படிப்பட்ட அரிய நிலையினர் ஆகியவர்கட்கே தருமபதமும் உரிமை உடையதாகும் என்பது உறுதி. அத்தகைய நிலையினள் ஆகிய அணியிழையே! யான் கூறப்போகின்ற இதனையும் கேட்பாயாக:

அமுதசுரபி தோன்றும்

ஈங்கி கப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
 மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
 கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி,
 இருதிள வேனிலில்; எரிகதிர் இடபத்து, 40
 ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்,
 மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின்
 போதித் தலைனோடு பொருந்தித் தோன்றும்
 ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபியெனும்
 மாபெரும் பாத்திரம், மடக்கொடி கேளாய்! 45

இவ்விடத்திலே, பெரும் புகழினையுடைய இப் பீடிகையின் முன்பாக இருப்பது, நீர் நிறைந்துள்ள பெரிதான குவளை மலர்களும், நெய்தல் மலர்களும் நிறைந்து, தம்முட் கலந்தனவாகித் திகழ்கின்ற கோமுகி என்னும் பொய்கையாகும். அதனிடத்தே-

இளவேனிற் பருவமாகிய சித்திரை வைகாசி ஆகிய மாதங்களுள், சூரியன் மிகவும் வெப்பத்தைச் செய்கின்ற மாதம் வைகாசியாகும். அதன்கண் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் கார்த்திகை முதலாகத் தொடங்கும் பதின்மூன்றும் கழிந்தபின் பதினான்காவதாயிருப்பதும், இருபத்தேழின் நடுநட்சத்திரமாகியதுமான விசாக நட்சத்திரத்தன்று, அமுதசுரபி வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். போதி நாதனாகிய புத்த பெருமான் தோன்றிய நாளும் அதே விசாக பெளர்ணமி நாள்தான். அவனைப்போன்றே, அதுவும் அந்நாளிலே பொருந்தித் தோன்றும். அஃது ஆபுத்திரன் என்பவனிடமிருந்த பெருமை மிகுந்த பாத்திரமாகும். இளங்கொடியே! இன்னமும் கேட்பாயாக:

(அசுவனி முதலான நட்சத்திரங்களை எண்ணும் வழக்கம் வராகமிஹிரராலே ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்பாகக் கார்த்திகை முதலாகக் கணக்கிடும் வழக்கமே நிலவியது. அதனையொட்டிக் கூறப்பட்டது இது. எனவே மணிமேகலையின் காலமும் வராக மிஹிரரின் காலமாக இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனின் காலத்துக்கு முற்பட்டதாக வேண்டும்.)

இந்நாள் அந்நாள்

அந்நாள் இந்நாள்; அப்பொழுது இப்பொழுது;
 நின்னாங்கு வருவது போலும்; நேரிழை!
 ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து

வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது,
தான்தொலைவு இல்லாத் தகைமையது ஆகும், 50
நறுமலர்க் கோதை! நின்னூர் ஆங்கண்
அறவணன் தன்பால் கேட்குவை இதன்திறம்.”

அந்த வைசாக பெளர்ணமி நாளும் இன்றேயாகும். அமுதசுரபி வரும் வேளையும் இதுவேதான். நேரிழையே! அது நின்னிடத்திற்கே வருவது போன்றிருக்கின்றது. அதிற்பெய்த ஆருயிர்க்கு மருந்தாகிய உணவானது எடுக்க எடுக்கப் பெருகிக் கொண்டேயிருக்கும். வாங்குபவர்களின் கைகள் வாங்கி வாங்கி ஓயமாட்டாது. வருந்துவனவாகுமே அல்லாமல், அது தன்னளவிலே எப்போதும் குறைவில்லாததாகவே விளங்கும். நறுமலர்க் கோதையே! நினது ஊரிடத்தேயுள்ள அறவணனிடத்தே, இதன் வரலாற்றைக் கேட்பாயாக.

பாத்திரம் பெற்றது

என்றவள் உரைத்தலும் - இளங்கொடி விரும்பி,
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்
தீவ திலகை தன்னொடும் கூடிக் 55
கோமுகி வலஞ்செய்து கொள்கையின் நின்றலும்
எழுந்து வலம்புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்,
தொழுந்தகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்-

இவ்வாறு உரைத்தனள் தீவதிலகை. மணிமேகலையும் அதனை அடைய விரும்பினாள். மிகப் பெருமையுடைய பாத பீடிகையினைத் தொழுது வணங்கிவாறே, தீவதிலகையோடு கூடிக் கோமுகியையும் வலம் செய்தாள், பின், நியமத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்தாள். அமுதசுரபியும் அப்போது பொய்கையினின்றும் நீர்மேல் எழுந்தது. வலஞ்செய்து நின்ற மணிமேகலையின் கையிலே, தொழுது போற்று தற்கான சிறப்பினையுடைய அப் பாத்திரமும், சென்று புகுந்தது.

வணக்கமும் வாழ்த்தும்

பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி- 60
“மாரனை வெல்லும் வீர! நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய்! நின்னடி
பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோர்! நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய்! நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய்! நின்னடி 65

கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்! நின்னடி
 தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய்! நின்னடி
 வாய்மொழி சிறந்த நாவோய்! நின்னடி
 நரகர் துயர்கெட நடப்போய்! நின்னடி
 உரகர் துயரம் ஒழிப்போய்! நின்னடி 70
 வணங்குதல் அல்லது, வாழ்த்தலென் நாவிற்கு
 அடங்காது! என்ற ஆயிழை முன்னர்ப்-

அந்தப் பாத்திரத்தைப் பெற்ற பசுமையான கொடியிணையுடைய இளையோளான அவள், அளவற்ற மனமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். “மாரனை வெற்றிகொள்ளும் வீரனே! தீய நெறிகளான கடும்கைகளை நீக்கியோனே! ஏனையோருக்கும் அறவாழ்வு வாய்ப்பதற்கு முயல்கின்ற பெரியோனே! சுவர்க்கத்தையும் விரும்பாத தொன்மையானனே! - மக்களின் எண்ணங்கள் பின்னடையும் படியாக அதற்கு எட்டாத மேம்பட்ட நிலையினை அடைந்திருப்பவனே! ஞானக் கண்களைப் பிறருக்கு அளிக்கின்ற அருள் நோக்கமுடைய மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியே! தீயோரின் தீய பேச்சுக்களைக் கேட்க மறுத்த செவிகளை உடையோனே! வாய்மையான பேச்சுக்களால் சிறப்புற்ற நாவினை உடையோனே! பாவிடர்களின் துயரங்கள் நீங்குமாறு அவர்களிடையேயும் செல்லுகின்ற அருளாளனே! நரகர்களின் துயரங்களையும் போக்கு பவனே! நின் திருவடிகளை வணங்குதல் செய்தலே என்னால் இயலாது; வாழ்த்துதல் என்பது என் நாவிற்கும் அடங்காத செயலாம்” என்று, போதி மாதவனைப் போற்றித் துதித்தாள் மணிமேகலை. அப்போது அவள் முன்னர்-

(மாரன்- காமதேவன். புத்தர் அவனை வென்று, மேம்பட்டனர். ‘கண் பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்’ என்பதற்கு, புத்த பசுவான், முற்பிறப்பிலே தம்பால் யாசித்த இந்நிரனுக்குத் தம் கண்களைக் கொடுத்த அருளுடைமையைக் குறித்ததாகவும் பொருள் கூறுவர். நரகர் துயர் தீர்த்ததும், கருடனாகிய நாகனுக்கு அருளறம் உபதேசித்ததும், புத்தரின் அருட் செயல்கள் ஆகும்.)

பசி தீர்த்தோர்

போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்றும்
 நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்தித்,
 தீவ திலகை சேயிழைக்கு உரைக்கும்; 75
 “குடிப்பிறப்பு அழிக்கும், விழுப்பம் கொல்லும்
 பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்;
 நாணணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்;

பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்னும் பாவி” அது தீர்த்தோர் 80
இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது-

புத்தர்பிரானை மணிமேகலை போற்றுதலைக் கண்ட தீவதிலகையும், போதி நீழலுடனே பொருத்தித் தோன்றும் நாதனின் பாதங்களை, உலகெங்கும் துயர்கெட அருளுமாறு வேண்டிப் போற்றினாள். அதன்பின் சொல்வாள்;

‘பசிப்பிணி, ஒருவரின் குடிப் பிறப்பினால் வந்த தகுதியை அழித்து விடும்; தூய்மையான இயல்புகளைச் சிதைத்துவிடும்; வாழ்வுக்குப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றிக்கொண்ட கல்வியாகிய பெரிய புணையையும் போக்கிவிடும். நாணமாகிய அணியினையும் நீக்கிவிடும். மேன்மை பொருந்திய அழகினை எல்லாம் சீர் குலைக்கும். பூண் அணிந்த முலை களையுடைய மனைவியரோடும் கூடிப், பிறரின் கடைவாயிலிலே சென்று இரந்து நிற்கவும் செய்யும். அத்தகைய பாவியது கொடுமையைப் போக்க வேண்டும். அங்ஙனம் போக்கியவர்களைப் பற்றி எழும் புகழ்மொழிகளை அளவிட்டுக் கூறுவதற்கு என் நாவும் நிமிராது. அத்துணை அளவிறந்த புகழுடைய செயல் அதுவாகும்.

நாயக்கறி தின்றவள்

புன்மரம் புகையப் புகையழல் பொங்கி,
மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்;
அரசதலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன்;
இருநிற மருங்கின் யாங்கணும் திரிவோன்; 85
அரும்பசி களைய ஆற்றுவது காணா
திருந்தா நாயுன் தின்னுதல் உறுவோன்
இந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
மழைவளம் தருதலின், மன்னுயிர் ஓங்கிப் 90
பிழையா விளையுளும் பெருகியது அன்றோ!-

புல்லும் மரங்களும் வெம்மையினாலே கருகிப் புகையுமாறு எங்கணும் அழல் புதைந்து பொங்கியது. அதனால் நிலைபெற்ற உயிர்கள் அனைத்தும் பசியினால் மடியலாயின. மழைவளமும் அறவே நீங்கிப் போயிருந்தது. அரசப் பொறுப்பினின்றும் விலகி, அரிய மறையோதும் அந்தணனாகிய விசுவாசமித்திரன், இப்பெரிய உலகத்து எப்புறத்தும் சுற்றித் திரிபவனானான் நீக்குவதற்கும் அரியதாகிப் போன பெரும்பசியினைப் போக்குவதற்கு எதனையும் காணாதவனு மாயினான். பொருந்தாத நாயின ஊனையும் தின்னுவதற்குத்

தொடங்கினான். தின்னுமவன், முதற்கண் தேவபலியினைச் செய்தான். அப்போது அவன் முன்பாக வானவர் கோமானாகிய இந்திரன் தோன்றி, மழை வளத்தினைத் தந்து உதவினான். அதனால், மண்ணுயிர்கள் மீண்டும் பெருகலாயின. தப்பாத விளை பொருள்களும் உலகில் மிகுந்தன. இஃது உண்மை அல்லவோ!

நல்லறம் காண்பாய்

ஆற்றுநார்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்;
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை,
மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்த தோரே;
உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோய் ஆகிக்,
கயக்கறு நல்லறம் கண்டனை” என்றலும்-

95

கைம்மாறு செய்யும் சக்தி உடையவர்களுக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுப்பவர் அறத்தினை விலைகூறி விற்பவராவார். கைம்மாறு செய்வதற்கும் இயலாத ஏழைகளின் பெரும் பசியினைப் போக்குபவரே உண்மையாக அறம் செய்பவர்கள். மெய்ந் நெறியோடு கூடிய வாழ்க்கை என்பதும் கொடுத்து மகிழும் அத்தகையோருடன் வாழ்க்கையேயாகும். அணுச்செறிந்த இந்த உலகத்திலே வாழ்பவர்களுக்கு எல்லாம் உணவு கொடுத்தவர் எவரோ, அவர்தாம் உயிர் கொடுத்தவரும் ஆவார். அப்படி உயிர் வழங்குதலை மேற்கொண்ட உறுதியுடையவள் நீயும் ஆயினை. கலக்கமற்ற நல்லறத்தினையும் அறிந்தனை!” என்றனள் தீவதிலகை. அவள் அங்ஙனம் சொல்லலும், மணிமேகலை கூறுவாள்;

அறத்தின் பயன்

“விட்ட பிறப்பில்யான் விரும்பிய காதலன்
திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
உயிரொடு வேவேன் உணர்வொழி காலத்து,
வெயில்விளங் கமையத்து, விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய
காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றேன்;
ஆங்கதன் பயனே ஆருயிர் மருந்தாய்
ஈங்கிப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது-

100

105

“முன்பிறப்பிலே யான் நேசித்த காதலனாகிய இராகுலன் திட்டி விடம் தீண்டப்பெற்று இறந்தனன். அவன் உயிர் போன காலத்திலே,

நெருப்பிலே குதித்து வெந்தவள். என் உணர்வுகள் ஒடுங்கிய சமயத்திலே, உச்சிப் பொழுதிலே வந்து தோன்றிய சாது சக்கரனை யான் முன்னர் உணவூட்டிய காலத்தைப் போன்றதோர் கனவினை உடையவனாகி, மயக்கமும் அடைந்தேன். என் உயிரும் அப்போது பிரிந்தது. அந்தக் கனவின் பயனே போலும், அரிய உயிர்களைக் காக்கும் மருந்தாக, இவ் விடத்து, இப் பாத்திரமும் என் கையிலே வந்து சேர்ந்தது!”

தாயாகப் பேணுவேன்

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து,
வித்தி நல்லறம்; விளைந்த அதன்பயன்
துய்ப்போர் தம்மனைத் - துணிச்சிதர் உடுத்து;
வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி; 110
வெயிலென முனியாது, புயலென மடியாது,
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து, முன்
அறங்கடை நில்லாது, அயர்வோர் பலரால்
ஈன்ற குழவி முகங்கண்டு இரங்கித்;
தீம்பால் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே; 115
நெஞ்சு வழிப்படுஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்து
அகன்சுரைப் பெய்த ஆருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல்வேட கையேன்” என-

“நாவல்” என்னும் பெயருடைய இம் மாபெரும் சம்புத் தீவத்தின் கண்ணே, நல்லறத்தை விதைத்து, விளைந்த அதன் பயனாகிய செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்போரின் வீடுகளிலே-

சிதைவுற்றுப் போன துணியை உடுத்துக்கொண்டு, வயிற்றைக் காய்கின்ற பெரும் பசியானது துன்புறுத்துவதற்காகப் பெரிதும் இரக்கப்பட்டு, வெயிலாயிற்றே என வெறுத்து இராமலும் மழையாயிற்றே எனச் சோம்பி இராமலும்; அவர்தம் கடைவாயில்களிலே சென்று நின்று, துன்பம் மிகுந்து, முன்பிறவிகளில் அற வழிகளிலே முற்றவும் நிலைபெற்றிராத காரணத்தை நினைந்து அயர்கின்றவர் பலராவர். தான் பெற்றெடுத்த குழந்தையின் பசியால் வாடிய முகத்தைக் கண்டதும், அதற்கு இரங்கி இனிதான பாலைச் சுரப்பவள் தாய். அத்தாயின் முலை போன்றே சுரந்து பெருகி உணவை உதவுவது இத்தெய்வீகப் பாத்திரம், இதன் அகன்ற உள்ளிடத்தே பெய்த ஆருயிரினைப் பேணும் உணவான மருந்து, பசித்தவரின் முகத்தைக் கண்டதும் சுரத்தலைக் காணும் விருப்பமுடையேன் யான்” என்றனள் மணிமேகலை.

மறந்தேன் ஒன்று!

‘மறந்தேன் அதன்திறம்; நீயெடுத்து உரைத்தனை;
அறம்கரி யாக அருள்சுரந்து ஊட்டும் 120
சிறந்தோர்க்கு அல்லது செவ்வனம் சுரவாது;
அங்ஙனம் ஆயினை; அதன்பயன் அறிந்தனை;
ஈங்குநின் றெழுவாய்’ என்றவள் உரைப்பத்-

“அதன் திறத்தினை விளக்குவதற்கு யான் மறந்து விட்டேன்; நீ எடுத்துக் கூறினாய். அறம் ஒன்றே காட்சியாக அருள்சுரந்து அனைவரையும் அது உண்பிக்கும். சிறப்புடையவர்களுக்கு அல்லாமற் பிறருக்கு அது நல்லபடியாகச் சுரப்பது செய்யாது. அதன் பயன் அவ்வாறு என அறிந்தவளும் ஆயினை. இப்போது அதனைச் செயலாற்றவும் எண்ணினை. ஆதலின், இவ்விடத்தே நின்றும் நின் நகருக்கு இனிச் செல்வாயாக” என்றனள் தீவதிலகை.

புறப்பட்டாள்

தீவ திலகை “தன்னடி” வணங்கி
மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையின் ஏந்திக் 125
கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு
வானூடு எழுந்து மணிமே கலைதான்-

தீவதிலகையின் திருவடிகளை வணங்கி மணிமேகலை விடை பெற்றாள். மிக்க சிறப்புடைய அமுதசுரபியைத் தன் மலர்க்கையிலே ஏந்தியவளாக, வானத்து வழியாக மேலெழுந்து புகாரை நோக்கியும் புறப்பட்டாள்.

தெளிவுரை

கதைச்சுருக்கம்

மணிமேகலா தெய்வம் சென்றபின் மணிமேகலைமுன் தரும பீடிகையைக் காக்கும் தீவதிலகை தோன்றினாள். ‘ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபி இங்குக் கோமுகி என்னும் குளத்தில் உண்டு என்றும், குறையாது சோறு வழங்கும் குணமுடையது அப்பாத்திரம் என்றும், அது இன்று முற்பிறப்பு உணர்ந்த உன் கைக்கு வரும் என்றும், தீவதிலகை அறிவிக்கின்றாள். மணிமேகலை அக்கோமுகிப் பொய்கையைத் தொழுகின்றாள். பாத்திரம் மேலெழுந்து அவள் கைக்கண் சேர்ந்தது. பாத்திரம் பெற்ற நங்கை புத்த தேவனைப் போற்றினாள். அப்பொழுது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை உயிர்களுக்குண்டாகும் பசிப்பிணியின் கொடுமையையும், அதனைத் தீர்ப்போரது பெருமையையும் உரைத்து, ‘இனி நீ உணவளித்து உயிர்

கொடுத்தலாகிய அறத்தைச் செய்வாய்' என்றனர். அவட்கு இப்பிறப்பில் அமுதசுரபி கிடைப்பதற்குச் சென்ற பிறவியில் சாதுசக்கர முனிவனை விருந்துகொண்ட நல்வினையே காரணமாகும். குழந்தைக்குத் தாய் முலைப்போல, ஏழைகளுக்கு இப்பாத்திரம் சோ சுரக்க என்று நல்ல உள்ளம் கொண்ட மணிமேகலை, மணிபல்லவத்தீவை விட்டு என்று வருவாள் என எதிர்பார்த்திருக்கும் தாயை அடைந்தாள். முற்பிறப்பில் தனக்கு மாதவியும் சுதமதியும் தமக்கையர் என்ற உறவை அறிவித்தாள்.

தீவதிலகை வரலாறு

(தெளிவுரை) மணிமேகலையின் முற்பிறப்பு, இப்பிறப்பு ஆகிய இருபிறப்புகளின் வரலாற்றை அறிந்த தீவதிலகை. மணிமேகலையிடம் தன் வரலாற்றைக் கூறுவாளாயினள். “இம்மணிபல்லவத்தீவின் பக்கத்தே ‘இரத்தின தீபம்’ என்ற இடம் உள்ளது. அங்கே, சமந்தம் என்னும் மலை உள்ளது. அம்மலையின் உச்சியில் அறத்திற்கு உரிமையுடையோனாகிய புத்தன் அமர்ந்திருக்கின்றான். அப்புத்தனின் இணையடிகள், பிறவியாகிய பெரிய கடலிலிருந்து மக்களைக் கரையேற்ற வல்ல மரக்கலம் ஆகும். அதனைத் தொழுது வலம் வந்து வணங்கி, இங்கு வந்துள்ளேன்.

(விளக்கவுரை) ஆயிழை தன் பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த தீவதிலகை = மணிமேகலையின் பிறப்பை அறிந்த தீவதிலகை, மணிமேகலை, தன்னை யார் என்று கூறியவளவில் அதனைக் கேட்டறிந்த தீவதிலகை.

இரத்தின தீபம் = இலங்கையில் உள்ள இரத்தினபுரி என அறிஞர் கூறுவர். ஓங்குயர் சமந்தம் = மிக உயர்ந்து விளங்கும் சமந்தம் எனும் மலை. இலங்கையில் உள்ள இரத்தினபுரிக்கு அடுத்த ‘சமனொளி மலை’ என்பர். இம்மலை ‘ஆடம்ஸ் பீக்’ என்று வழங்கப்பெறுகிறது. மணிபல்லவம் இலங்கையின் மேல்பகுதியில் கடல்நடுவில் ‘நாகத்தீவு’ என்னும் பெயரோடு இப்போதும் உள்ளமையின் இம்மலை இலங்கையில் உள்ள ‘சமனொளி மலை’ ஆகலாம் என்கின்றனர்.

அறவி நாவாய் = அறத்தன்மையுடைய மரக்கலம். புத்த பெருமானுடைய திருவடியை ‘நாவாய்’ எனக் கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. பிறவி என்னும் பெருங்கடலைத் தாண்டுவதற்கு புத்தப் பெருமான் திருவடி துணை புரிதலால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

29 - 38 புத்தபீடிகையும் பொய்கையும்

(தெளிவுரை) ஒரு குற்றமில்லாத தோற்றத்தையுடைய இந்த நல்ல அழகிய பீடிகையைத் (புத்தபெருமான் திருவடிகள் அமைந்த பீடம்)

தேவர்கோனாகிய இந்திரனது கட்டளைப்படி காத்து வருகின்றேன். என்பெயர் தீவதிலகை என்பதாகும். நான் சொல்வதை மேலும் கேள்! தருமராசனாகிய புத்தபெருமான் தலைமையாக நின்று சொல்லிய பெருமைமிக்க நல்லறத்தை நோன்பாக மேற்கொண்டவர்கள் இப்பீடிகையைக் கண்டு தொழத்தக்க பேறு பெற்றவர்கள். அவ்வாறு கண்டு தொழுத பின்னர், தம் பழம்பிறப்பை அறிந்து கொள்வர். இத்தகையோர் உலகத்தே மிகமிக அரியர். அவர்களுக்கே புத்த தேவனது அருள்மொழி உரியதாகும். அத்தகைய பேறுபெற்ற மணிமேகலையே! இப்பெரும் புகழோடு கூடிய பீடிகையின் முன்னே சிறந்த குவளை மலர்களும் நெய்தல் மலர்களும் ஒன்றோடொன்று செறிந்து நெருங்கி வளர்ந்துள்ள கோமுகி (பசுவின் முகம்போன்ற வடிவுடையது) என்னும் பெயரையுடைய பொய்கை ஒன்று உள்ளது என்றாள்.

(விளக்கவுரை) தேவர்கோன் ஏவலில் காவல்புண்டேன். தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன், இம்மாமணிப் பீடிகையை இங்கு இட்டான். அதற்குக் காவலாக என்னையும் பணித்தான். எனவே அவனது ஆணையின்படி இக்காவல் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளேன் எனத் தீவதிலகை தன் வரலாற்றைக் கூறினாள்.

தரும தலைவன் = தருமராசன், புத்தன் பெயர்களுள் ஒன்று.

பிறழா நோன்பினர் = புத்த பெருமானது பீடிகையைக் கைகூப்பி வணங்கும் இயல்புடையோர்; உலகிற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருமைமிக்க நல்லறமாகிய அருள்நெறியினின்றும் சிறிதும் மாறுபடாது ஒழுக்கும் நோன்பினராவர்.

உலகத்து அரியர் = இத்தகைய பிறழா நோன்பினையுடைய மக்கள் இவ்வுலகில் ஒரு சிலரே உளர். **அவர்க்கு அறமொழி என்பது** - அவர் அறமொழி கேட்டற்கு உரியர் என்றபடி.

(39 - 52) அமுதசுரபியின் வரலாறு

(தெளிவுரை) தீவதிலகை மணிமேகலையை நோக்கிப் “பைந்தொடி! இளவேனிற் பருவத்தே சூரியன் மிக்க வெம்மையுடன் விளங்கும் மாசி மதத்தில் பதின்மூன்று நட்சத்திரங்கள் சென்றபின், அடுத்துவரும் நட்சத்திரங்களுக்கு இடையே உள்ளது விசாகம் என்னும் நாள். அந்நாளே புத்த பெருமானுடைய நாளாகும். அந்நாளில் ஆபுத்திரன் கையிலிருந்தே அமுதசுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரம் இப்பொய்கையினிடத்தே வந்து தோன்றும். அந்தநாள் இந்தநாள். அது தோன்றும் பொழுதும் இப்பொழுதே இளங்கொடி

போன்றவளே! அப்பாத்திரம் உன் கையில் வந்து சேரும் போலும்! அப்பாத்திரத்தில் இடப்பட்ட அன்னம் ஆருயிர்க்கு மருந்தாகிய உணவாகும். அவ்வுணவை வாங்குவோர் கை வலிக்குமேயன்றி அவ்வுணவு என்றும் அழியாத தன்மைத்தாகும். இதன் வரலாற்றை உனது ஊரில் (புகார் நகரில்) உள்ள அறவண அடிகளிடத்துக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்க” என்று கூறினாள்.

(விளக்கவுரை) இலஞ்சி = நீர்நிலை, பொய்கை

கோமுகி = அப்பொய்கை பசுவின் முகம் போன்ற வடிவுடையது. காரணப்பெயர். **இளவேனில் = அறுவகைப் பெரும்பொழுதுகளுள் ஒன்றாகும், சித்திரை வைகாசி மாதங்களைக் கொண்டது.**

எரிகதிர் = எரிக்கின்ற கதிர்களையுடைய ஞாயிறு (சூரியன்)

இடபம் = பன்னிரண்டு ராசிகளில் இரண்டாவது இஃது இரண்டாம் திங்களாகிய வைகாசித் திங்களுக்கு உரியது. சூரியன் பன்னிரண்டு ராசிகளிலும் ஒருமுறை சென்று வருவது ஓராண்டுக் காலம் என்பர். ஒன்பதின்மேலும் ஒரு மூன்று = பதின்மூன்று; ஈண்டு இருபத்தேழு நாட்கள் (நட்சத்திரங்களில்) பதின்மூன்று நட்சத்திரங்களைக் குறிப்பதாகும். இவ்விருபத்தேழு நட்சத்திரங்களில் நடுவராக அமைவது விசாகம். மணிமேகலை தோன்றிய காலத்தே நாட்களைக் கணக்கிடுகையில், ‘கார்த்திகை’ முதலாகக் கணக்கிட்டு வந்தனர் என அறிய முடிகிறது.

கார்த்திகை முதலாகப் பதின்மூன்று நட்சத்திரங்களும் கழிந்து, பின்னர் வரும் நாளாகிய விசாகநாள் என்னும் இருபத்தேழு நாட்களில் நடுவராக அமைந்த நாளாகிய ‘விசாகநாள்’ என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். இந்நாளில் முழுமதி நாளும் வந்து பொருந்தும். எனவே, ‘வைகாசித்திங்கள்’ விசாகநட்சத்திரம் சேர்ந்த பெளர்ணமியே’ புத்தபெருமான் அவதரித்த நாள் என்பது விளங்குகிறது. ஆபுத்திரன் அமுதசுரபி எனும் மாபெரும் பாத்திரம் = அமுதசுரபிக்கு உரியதாக இருந்தவன் ஆபுத்திரன். அவன் மறைந்த காலத்து அதைப் பொய்கையில் இட்டுப் புத்ததேவனது பிறந்தநாளாகிய வைகாசி விசாகநாளில் மேலே வரவேண்டும் என்றும், நல்ல அறவோர் அங்கே அன்றுவரின் அவரிடம் சேரவேண்டுமென்றும் கூறினான் என்றவாறு.

அமுதசுரபி = அமுதத்தைக் கொடுக்கும் காமதேனுவைப் போன்றது என்பது பொருள். சுரபி = பசு. போதித் தலைவனோடு பொருந்தித் தோன்றும் = புத்தர் பிறந்ததும் ஞானம் பெற்றதும் வைகாசித் தூய நிறைமதி நின்னாளாகையால், அப்பொய்கையில் ஆண்டுதோறும் அந்நாளில் தோன்றும் அமுதசுரபி போதித் தலைவனோடு பொருந்தித் தோன்றும் எனப்பட்டது.

போதி = அரசமரம்; போதத்தையுடையது என்பது பொருள்.

போதம் = ஞானம் இதனடியில் இருந்தபொழுது புத்தர் ஞானம் பெற்றமையால் இஃது இப்பெயர் பெற்றது. **போதியுரவோன், போதித்தலைவன், போதிமாதவன்** எனப்பல பெயர்களால் குறிக்கப் படுபவன் **நின்னாங்கு வருவதுபோலும் =** அத்தகு பாத்திரம் இன்று உன்பால் வந்து சேர்வது போலும்! எனவே! மணிமேகலை அருளறம் மேற்கொள்ளத் தகுதியுடையவள் என்பது கூறியவாறாகும்.

ஆருயிர் மருந்து = அரிய உயிரின் பசிப்பிணி தீர்க்கும் மருந்தாகிய (அமுதமாகிய) உணவு; உயிர்களைப் பாதுகாத்தலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே” என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

(54 - 60) மணிமேகலை பாத்திரம் பெற்றமை

(**தெளிவுரை**) தீவதிலகை கூறியவற்றைக் கேட்ட இளங்கொடியாகிய மணிமேகலை. அப்பாத்திரத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் விருப்பமிக்கவளாய், அப்புத்த பெருமான் பீடிகையைத் தொழுது வணங்கித் தீவதிலகையுடன் கோமுகி என்னும் பொய்கையை வலமாக வந்து, புத்த தருமத்துக்கு ஏற்ற முறைப்படி நின்றாள். நின்ற மணிமேகலையினுடைய கையில் பலராலும் தொழத்தக்க பெருமையுடைய அமுதசுரபி என்னும் அப்பாத்திரம் வந்து சேர்ந்தது. பாத்திரம் பெற்ற மணிமேகலை அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தாள்.

(**விளக்கவுரை**) **கொள்கையில் நின்றல் =** புத்த தருமத்துக்கு ஏற்றமுறைப்படி நின்றல். பாத்திரத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆர்வக்கோட்பாட்டோடு நின்றல்.

வலம்புரிந்த இளங்கொடி செங்கை = அமுதசுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரம் எழுந்து வலம்புரிந்து நின்ற மணிமேகலையின் செங்கையில் வந்துற்றது **இளங்கொடி =** மணிமேகலை. **மாத்திரை =** அறவு; மணிமேகலை அருளறம் பூண்டவளாதலின் அவ்வறம் செய்தற்கு ஏற்ற அமுதசுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரம் பெற்றமையால் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தாள் என்பார். ‘மாத்திரை இன்றி மனமகிழ்வு எய்தி’ என்றார் என்க.

(61 - 75) புத்தரைப் போற்றல்

(**தெளிவுரை**) பாத்திரம் பெற்ற மணிமேகலை அளவின்றி மகிழ்ச்சியடைந்து புத்தபெருமானைப் பின்வருமாறு போற்றித் துதிக்கலாயினாள்

மாரணை வெல்லும் வீரனே! உனது திருவடியைப் போற்று கின்றேன்! தீநெறிகளுக்குக் காரணமாகிய கொடும் பகைகளையெல்லாம் அறக்கடிந்தவனே! மற்றவர்களுக்கு அறமுண்டாக முயல்கின்ற பெரியோய்! சுவர்க்கத்தை விரும்பாத முன்னைப் பழம் பொருட்களெல்லாம் பழமையாக விளங்குபவனே! மனத்தினாலும் எண்ணிப் பார்க்க முடியாத தூரத்தே. எண்ணங்களையெல்லாம் கடந்து நிற்பவனே! பிறர்க்கு ஞான உபதேசம் செய்யும் ஞானவடிவாக உள்ளவனே! பிறர் கூறும் தீமொழிகளைக் கேட்காத செவிகளை மக்களின் துயரங்களெல்லாம் போகுமாறு நல்வழியில் நடந்து காட்டுபவனே! உரகர்களது (நாகர்களது) துயரத்தை ஒழிப்பவனே! உனது திருவடிகளை வணங்குதலேயன்றி, வாழ்த்துதல் என்பது எனது நாவிற்கு அடங்காது என்றாள்.

இவ்வாறு கூறிய மணிமேகலையின் முன்னிலையில் போதி நிழலில் வீற்றிருக்கும் புத்தபெருமானின் பாதங்களைத் தனது குற்றங்கள் நீங்குமாறு ஏத்திய பின்னர், தீவதிலகை பின்வருவனவற்றை மணிமேகலைக்குக் கூறுவாளாயினாள்.

(விளக்கவுரை) மாரணை வெல்லும் வீரன் = காமத்தை வென்ற வெற்றியை உடையவன். மாரன் ஆசைகளை மனத்தே தோற்றுவிக்கும் ஒரு வேன் என்பது பௌத்த சமயநூல் துணிவு. மன்மதன் எனவும் கூறுவர் “காமன் அகடந்த வாமன்” என முன்னும் வந்துள்ளது. **தீ நெறிகடும்பகை =** காமவெகுளி மயக்கங்களாகிய பகைவர்கள்; **துறக்கம் =** சுவர்க்கம், பலவகை இன்பங்களும் நிறைந்தது என்பர். அத்துறக்கமும் நிலைபேறின்றி அழியும் இயல்புடையது. ஆதலின் அத்துறக்கம் விரும்பாதவன் புத்ததேவன் என்பதைத் “துறக்கம் வேண்டாத தொல்லோய்” என்ற தொடர் விளக்குகிறது. **கண்ணோய் =** கண்ணோட்டம் (தாட்சண்ணியம்) உடையோய்.

இந்திரன் புத்த பெருமானது கண்ணை இரக்க, அவர்தம் இரு கண்களையும் வழங்கினார் என்பதை எண்ணிக் “கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்” என்றாள் எனவும் கூறலாம். **எண்பிறர்க்கு ஒழிய =** எண்ணங்களுக்கும் எட்ட முடியாத அளவு அப்பாற்பட்டவன். எண்ணங்களையெல்லாம் கடந்து நிற்பவன். **தீ மொழி =** பொய்.

நரகர் = நரகத்தில் கிடந்து உழலும் தீவினையாளர்கள்.

உரகர் = நாகர்கள்; நரகர் துயரையும் உரகர் துயரையும் ஒழித்த செய்தியும் வீரசோழிய உரை மேற்கொள் செய்யுளில் காணலாம்.

(76 - 91) பசிப்பிணி நீக்கும் பண்பு

(தெளிவுரை) “தான்பிறந்த குடிப்பிறப்பின் பெருமையைப் போக்கிவிடும்; பலவகைச் சிறப்புகளைக் கொண்டுவிடும்; தனது வாழ்க்கைக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ள கல்வியாகிய தெப்பத்தை நீக்கும்; நாண் எனப்படும் அணிகலன்களைக் களைந்து எறியும்; மாட்சிமைப்பட்ட அழகைச் சிதைத்து விடும்; தனது மனைவியோடு ஒருவர் வீட்டு வாசலில் கொண்டு நிறுத்தும். இவ்வளவையும் செய்யவல்லது ‘பசிப்பிணி’ எனப்படும் பாவி.

அப்பசிப்பிணியை நீக்கியவர்கள் அடையும் புகழைக் கூறுபடுத்திச் சொல்ல என்நா நிமிராது.

(விளக்கவுரை) குடிப்பிறப்பு = உயர்குடியில் பிறந்த மேன் மக்களுக்கு இருக்கவேண்டிய பண்புகள்; அவை செப்பீம், நாண், ஒழுக்கமுடைமை, வாய்மை, நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை முதலியன. இவற்றையே வள்ளுவரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

விழுப்பம் = சிறப்புகள்; ஒழுக்கத்தால் வருவன. ‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்’ என்ற குறளடியும் இதனையே வலியுறுத்தும்.

படித்த கல்வி = பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்துவதற்குப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்ட கல்வி.

நாண் அணி = நாணாகிய அணிகலன். **பசிப்பிணி என்னும் பாவி =** தீவினைகளுக்கெல்லாம் காரணமாகப் பசி அமைந்து விடுவதால் ‘பாவி’ எனப்பட்டது. அழுக்காறு என ஒருபாவி, இன்மை என ஒரு பாவி என வரும் குறள்பாக்களின் அடிகள் ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

இசைச்சொல் அளவைக்கு என் நா நிமிராது = பசிப்பிணி போக்கியவர்கள் அடையும் புகழ்ச்சொல்லை அளவிட்டு உரைக்க என் நா துணிந்து எழாது. அஃதாவது அளவிட்டுக் கூற முடியாத அவ்வளவு புகழ் பசிப்பிணி போக்குதலால் ஏற்படும்.

மழைவளம் கரத்தல் = மழையாகிய வளம் பொழியாது இருத்தல். மழைவளம் கரப்பதால் புல்லும் மரமும் புகைந்து மன்னுயிரெல்லாம் மடியநேரும்.

அரசுதலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன் = விசுவாமித்திரன். அரசரிமை துறந்து கானகம் புகுந்து கடுத்தவன் செய்தலின் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டான்.

எல்லா இன்பங்களையும் துறந்து, அருமறைகளையும் நன்குணர்ந்து துறவொழுக்கம் மேற்கொண்டவனும் பசிப்பிணியாற்றான் எனப் பசிப்பிணியின் கொடுமைக்கு ஒரு வரலாறு காட்டப்படுதல்.

வானவர் பெருந்தகை = இந்திரன், விசுவாமித்திரமுனிவன் நிலைக்கு இரங்கித் தானே வருதலின் அவன் 'பெருந்தகை' எனப் பட்டான் என்க.

9107 - 118) மணிமேகலையின் இன்பம்

(தெளிவுரை) மிப்பெரிய சம்புத்தீவின்சண் (நாவலம் தீவு) நல்லறங்களை விதைத்து, அதன் பயனைத் துய்ப்பவர் மனையின்கண் சென்று கிழித்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு, வயிறு காயும் பெரும் பசியின் துன்பத்தை தாங்கமாட்டாது வருந்தி, வெயில் என வெறுக்காதும், மழையெனச் சோம்பி இருக்காதும் பிறருடைய வாயிலில் நின்று துன்பம் மிக அடைந்து முற்பிறப்பில் செய்த பாவத்தால் வருந்துவோர் பலராவர்.

தான் பெற்ற குழந்தையின் வாடிய முகத்தைக் கண்டு தானும் இரக்கமுற்றுத் தீம்பால் சுரந்து ஊட்டும் தாயின் மார்பகம் போன்று, மனத்தின் கருத்துப்படியே விளங்கும் விஞ்சைப் பாத்திரத்தின்கண், பெய்த ஆருயிர் மருந்து, அவர்களது முகம் கண்டு சுரத்தலைக் காணும் வேட்கை உடையேன் ஆயினேன் என்று கூறினாள்.

(விளக்கவுரை) நாவலொடு பெயரிய மாபெரும் தீவு = நாவலம் தீவு என்னும் பெயருடைய உலகம்.

சிதர்த்துணி = மிகவும் நைந்த கந்தல் துணி

தாய் தன் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்த அளவிலேயே அவளது மார்பு பாலைச் சுரக்கும். அதுபோல அவ்வமுதசுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரம் பசிப்பிணியால் வருந்துவோரைக் கண்ட அளவிலேயே அவர்கள் விரும்பும் உணவை அவர்களுக்கு வேண்டும் அளவு கொடுக்கும் இயல்புடையது. இங்ஙனம் சுரப்பது காண்பதற்கு அரிய அற்புதச் செயல் ஆதலில் அதனைக் "காண்டல் வேட்கையேன்" என்றனர்.

மேலே 'கலக்கறு நல்லறம் கண்டனை' எனக் கூறிய தீவதிலகைக்கு மணிமேகலை கூறிய இம்மனமாற்றம் அவளது உளப்பாங்கை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

(119 - 122) பாத்திரத்தின் ஆற்றல்

(தெளிவுரை) தீவதிலகை! மணிமேகலையிடம், “அதன் இயல்பைக் கூற மறந்துவிட்டேன், கேட்பாயாக! தருமமே சான்றாக அருள்சுரந்து ஊட்டுகின்ற சான்றோர்க்கல்லது ஏனையோர்க்குச் சுரவாது; நீ அத்தகு அருள் நிறைந்தவளாய் உள்ளாய், அதனால் அதன் பயன் முற்றும் அறிந்தனை; நீ இனி இவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்படுக” என்றாள்.

(விளக்கவுரை) அறம் சரியாக = ‘அறம் செய்யப்படுதல் அறத்திற்காகவே’ எனும் மனச்சான்றிற்கு இணங்கச் செய்தலேயன்றி பிறருக்காகச் செய்வது இல்லை. இவ்வாறு செய்யப்படும் அறம் பிறர் யாருமே அறியாவண்ணம் செய்யப்படுதல் கூடும். எனவே அதுவே பிச்சையிடுவோர் அறங்கரியாக அருள்சுரந்து ஊட்டும் சான்றோராக இருத்தல் வேண்டும். அவர் பெய்தால்தான் சுரக்கும்; இன்றேல் சுரக்காது. இதுவே அதன் தன்மையாகும்.

(இ) சீவகசிந்தாமணி

முக்தி இலம்பகம்

நெடுவரை அருவி யாடிச் சந்தன நிவந்த சோலைப்
படுமதங் கவரும் வண்டு பைந்தளிர்க் கவரி யேந்திப்
பிடிமகிழ்ந் தோப்ப நின்ற பெருங்களிற் றரசு நோக்கி
வடிமதர் மழைக்க ணல்லார் மன்னனை மகிழ்ந்து நின்றார்.

2715

(நிவந்த - உயர்ந்த; வடி - மாவடு)

பெரிய மலையிலுள்ள அருவிகளில் நீராடி, சந்தன மரங்கள் உயர்ந்த சோலையில்; தன்னிடம் உண்டான மதத்தை மொய்த்துப் பருக வரும் வண்டுகளை, இளந்தளிர்களைக் கவரிகளாகக் கொண்டு விரட்டும் பெண்யானைகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்கும் பெரிய ஆண்யானையைப் பார்த்து; கூரிய வேல்போலும் வடிவுடைய - குளிர்ந்த - கண்ணுடைய தேவியர் சீவகனை கூடி மகிழும் விருப்போடு பார்த்து நின்றனர்.

கொழுமடற் குமரி வாழைத் துகிற்சுருள் கொண்டு தோன்றச்
செழுமலர்க் காம வல்லி செருக்கயல் சிற்ப மாகக்
கழுமணிச் செம்பொ னாழிக் கைவிர லுகிரிற் கிள்ளி
விழுமுலைச் சூட்டி நின்றார் விண்ணவர் மகளி ரொத்தார்.

2716

(குமரி வாழை - குலை ஈனாத வாழை; கழுமணி - கழுவிய மணி;
விழுமம் - சிறப்பு)

கடைதயிர்க் குரல வேங்கை கண்ணுறச் சென்று நண்ணி
மிடைமயிர்க் கவரி நல்லான் கன்றுணக் கண்டு நிற்பார்
புடைதிரண் டெழுந்த பொம்மல் வனமுலை பொறுக்க லாற்றார்
நடைமெலிந் திகலியன்ன நன்னடை நயந்து நிற்பார்.

2717

(கண்ணுற - நெருங்க; புடை - பக்கம்; இகலி - மாறுபட்டு).

எம்வயின் வருக வேந்த னிங்கென இரங்கு நல்லியாழ்
வெம்மையின் விழையப் பண்ணி எஃகுநுண் செவிகள் வீழ்ச்
செம்மையிற் கனிந்த காமத் தூதுவிட் டோத முத்தம்
வெம்முலை மகளிர் வீழ்பூம் பொதும்பருள் விதும்பி னாரே.

2718

(இரங்குதல் - ஒலித்தல்; வீழ - விரும்ப; ஒதல் - கடல்)

அப்படி நின்ற அம்மங்கையர் பருத்த மடல் உள்ள வாழைக் கன்றினுடைய துகில் போன்ற - சுருண்ட - மெல்லிய - வெள்ளைக் குருத்தைக் கிள்ளியெடுத்து, அதிலே அழகு தோன்ற அழகிய மலர்கள் பூத்த காமவல்லிக் கொடியையும்; அதன் நடுவே போரிடும் இரண்டுகயல் மீன்களையும் ஓவியமாக, சிறந்த மணிகளிழைத்த பொன்மோதிரம் அணிந்த கைவிரல் நகத்தால் எழுதி; அதைத் தாங்கள் மார்பின் மேல் அழகுற அணிந்து கொண்டு, தேவமகளிரைப் போல் காட்சி தந்தனர். தயிர் கடையும் ஒலியைப் போன்ற குரலுடைய வேங்கை எதிர் வரக் கண்டு மருண்டு, மிக நெருங்கிய மயிருடைய பெண்மாளை நெருங்கிப் பாலுண்டு நிற்கும் நல்ல பசங்கன்றைப் பார்த்தபடி நிற்கும்; பருந்துத் திரண்ட தங்கள் மார்பின் சுமையைப் பொறுக்கமுடியாத அம்மங்கையர்கள் தங்கள் நடை தளர்ந்து கெட்டு, அன்னத்தின் அழகு நடைக்கு ஏங்கி நிற்பர். அரேசே! எம்மை அடைய இங்கே வருக என்று, இன்னிசையாழை மீட்டி கூடல் விரும்பும் தங்கள் இதய வேட்கையை, சீவகனுடைய நுண்ணெய்கள் விரும்பி ஏற்கப் பாட்டாகப் பாடி தூதுவிட்டு; கடலில் பிறந்த முத்துக்களை விரும்பிச் சூடும் மார்புடைய அம்மகளிர், அடர்ந்து செறிந்த பூமலர்ச் சோலையிலே கூடுதற்கு விரைந்து சென்றனர்.

பிடிமரு ணடையி னார்தம் பெருங்கவின் குழையப் புல்லித்
தொடைமலர்க் கண்ணி சேர்த்திச் சுரும்புண மலர்ந்த மாலை
உடைமது வொழுகச் சூட்டி யுருவத்தார் குழைய வைகிக்
கடிமலர் மகளி ரொத்தார் காவலன் களிவண் டொத்தான். 2719

(குழைய - வாட; தொடை - தொடுத்தல்)

இழைந்தவர் நலத்தை யெய்தி இனந்திரி யேறு போலக்
குழைந்ததார் நெகிழ்ந்த தானைக் கொற்றவன் பெயர்ந்து போகி
வழிந்துதேன் வார்ந்து சோரும் வருக்கையி னீழல் சேர்ந்தான்
விழைந்தவக் கடுவ னாங்கோர் மந்தியை விளித்த தன்றே.

2720

(இழைந்தவர் - கூடினவருடைய; தானை - ஆடை; வருக்கை - பலாமரம்)

அளித்திள மந்தி தன்னை யார்வத்தால் விடாது புல்லி
ஒளித்தொரு பொதும்பர்ச் சேர்ந்தாங் கொருசிறை மகிழ்ச்சியார்ந்து
தளிர்ந்தலைப் பொதும்பர் நீங்கித் தம்மின மிரண்டுஞ் சேர்ந்த
களித்தலைக் கூட்டங் காதல் மந்திகண் டிருந்த தன்றே. 2721

(பொதும்பர் - மரச்செறிவு; ஆர்ந்து - நிரம்ப; ஒரு சிறை - ஒரு பக்கம்)

பெண் யானைகள் கண்டு மயங்கும் அழகிய நடை உடைய தன் தேவியரின் அழகு தன் நினைவால் இப்படி வாட்டமுறுவதைக் கண்டு அவர் வாட்டத்தைப் போக்க, அவர்களைத்தழுவி தொடுக்க மலர் நிறைந்த முடிக்கண்ணியை அவர்கள் தலையிலே சூட்டியும்; வண்டுகள் மொய்த்துக் கிடக்கும் மலர்மாலையை அவற்றின் தேன் வழிந்து ஒழுக அவர்களுக்கு அணிவித்தும், தன் மார்பில் அணிந்திருந்த மாலை கசங்கும்படி, அவர்களோடு சேர்ந்து இருக்கத் தேவியர் வாசப்புவாக, சீவகன் பூவோடு பொருந்தி இருக்கும் வண்டு போலானான். இவ்வாறாகத் தன்னைக் கூடிய மங்கையர்களின் இன்பநலம் துய்த்தபின் குலைந்த மாலையும் கலைந்த உடையும் உடைய சீவகன், தன் இனம் நீங்கிச் செல்லும் காளையைப்போல அவர்களைவிட்டு விலகிச்சென்று கனிந்த சுளைகளில் இருந்து தேன்வடிந்து ஒழுகும் பலாமரத்தின் நிழலை அடைந்தான். அடைந்தவன் அப்பலாமர நிழலில் களவொழுக்கம் விரும்பிய ஆண்குரங்கு ஒன்று பெண் குரங்கை விரும்பி அழைப்பதைக் கண்டான். ஒரு இளமந்தியை விரும்பி அடைந்து, அதை மகிழ்ச்சியோடு தழுவி ஒரு மலர்ப் பொழிலை அடைந்து, அங்கே ஒரு மறைவிடத்தில் அதோடு இன்பம் நுகர்ந்தபின்; அக்குளிர் மலர்ச்சோலையைவிட்டு நீங்கித் தம் கூட்டத்தை அக்கடுவனும் இளமந்தியும் வந்தடைந்தன. கடுவனின் காதல் மந்தி அவ்வின்பக் கூட்டத்தினைக் கண்டிருந்தது.

பரத்தையர்த் தோய்ந்த மார்பம் பத்தினி மகளிர் தீண்டார்
திருத்தகைத் தன்று தெண்ணீ ராடிநீர் வம்மி னென்ன
உரைத்ததென் மனத்தி லில்லை உயர்வரைத் தேனை யுண்பார்
வருத்துங்காஞ் சிரமும் வேம்பும் வாய்க்கொள்வார் யாவர் சொல்லாய்.

2722

(வம்மின் - வருக; காஞ்சிரம் - எட்டிக்காய்)

ஈங்கினி யென்னை நோக்கி எவன்செய்தி யெனக்கு வாணாள்
நீங்கிற்றுச் சிறிது நிற்பிற் காண்டியா னீயு மென்னத்
தூங்கித்தான் துளங்க மந்தி தொழுத்தையென் செய்த தென்று
தாங்குபு தழுவிக்கொண்டு தன்னைத்தான் பழித்த தன்றே.

2723

(துளங்க - மனம் வருந்த; தொழுத்தையேன் - அடிமை)

கண்ணினாற் குற்றங் கண்டுங் காதலன் றெளிப்பத் தேறிப்
பெண்மையாற் பழித்த மந்தி பெருமகி மூவகை செய்வான்
திண்ணிலைப் பலவின் தேங்கொள் பெரும்பழங் கொண்டு கீறிப்
பண்ணுறு சுளைகள் கையாற் பகுத்துணக் கொடுத்த தன்றே.

2724

(தேறி - தெளிந்து; தேம் கொள் - இனிமையைக் கொண்ட; கீறி - பிளந்து)

எனவே அம்மந்தி தன்னை விரும்பி அழைத்த கடுவனை நோக்கி, வேசியர்களோடு கூடி மகிழ்ந்த மார்பைப் பத்தினிப் பெண்கள் தீண்ட மாட்டார்கள்; வேசியரோடு முயங்கி அதன் தூய்மை கெட்டிருக்கும் என்ற காரணத்தால். எனவே நீர் தூய்மை கெட்ட உம் மார்பின் மாசு நீங்கக், குளிர்ந்த தண்ணீரிலே குளித்து வருக என்று கூற; அதைக் கேட்ட கடுவன் நீ சொன்னதைப்போல ஒரு காரியத்தை நான் மனத்திலும் நினைத்ததில்லை. உயர்ந்த மலையில் விளைந்த கொம்புத்தேனை விரும்பி உண்பவர்கள், கசக்கும் எட்டியையும் வேம்பையும் உண்ண நினைப்பாரோ! நீயே கூறுக என்று மந்தியின் அன்பைப் புகழ்ந்து கூறியது. கடுவன் கூறிய இதைக் கேட்டும் மந்தி மறுமொழி கூறாது இருக்கக் கண்ட கடுவன்; எனக்கு மறுமொழி கூறாது நீ இப்படி என்னை வெறுப்புடன் நோக்கியவாறு மேலும் நிற்பாயாகில், என் வாழ்நாள் முடிந்து நான் சாகநேரும். அதை நீயும் உன் கண்ணெதிரிலேயே காண்பாய் என்று மந்தியின் மனம் வருந்தி இளகும்படிக் கூற, அம்மந்தியும் மனமிரங்கி தங்கள் உள்ளம் வருந்தத் தங்கள் அடிமை நான் செய்தது தவறு என்று கூறிக் கடுவனைத் தழுவிக்கொண்டு அதன் அறியாமைக்காக தன்னைத் தானே இகழ்ந்து கொண்டது. கடுவன் செய்த தவறைத் தன் கண்ணால் கண்டிருந்தும், தன் காதலன் தெளிவிக்க மயக்கம் தெளிந்து, பெண்மைக்குரிய பேதைமையால் தன்னைப் பழித்துக் கொண்ட மந்திக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி உண்டாக்க விரும்பிய கடுவன்; முற்றிக் கனிந்த பெரிய பலாப்பழம் ஒன்றைப் பறித்துத் தன் நகத்தால் அதைக் கீறிப் பிளந்து, நல்ல சுவைமிக்க சுளைகளாகப் பார்த்தெடுத்து தன் கையால் மந்தி உண்டு மகிழ்க் கொடுத்தது.

இன்கனி கவரு மந்தி கடுவனோ டிரிய வாட்டி
நன்கனி சிலதன் உண்ண நச்சவேன் மன்ன னோக்கி
என்பொடு மிடைந்த காம மிழிபொடு வெறுத்து நின்றான்
அன்புடை யரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்ட தொத்ததே. 2725

(ஆட்டி - அலைத்து; சிலதன் - வேலையாள்)

கைப்பழ மிழந்த மந்தி கட்டியங் கார னொத்தது
இப்பழந் துரந்து கொண்ட சிலதனு மென்னை யொத்தான்
இப்பழ மின்று போகத் தின்பமே போலு மென்று
மெய்ப்பட உணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறி னானே. 2726

(துரந்து - ஓட்டி, மெய்ப்பட - உண்மையாக, மீட்டு மறுபடியும்)

மெலியவர் பெற்ற செல்வம் வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்பிகந் தரம்பு செய்யும்
கலியது பிறவி கண்டாங் காலத்தா லடங்கி நோற்று
நலிவிலா வுலக மெய்தல் நல்லதே போலு மென்றான். 2727

(அரம்பு - குறும்பு; கலி - துன்பம்)

அப்படிக் கொடுத்த **கடுவனையும்**, அதை வாங்க நினைத்த **மந்தியையும்** அடித்து **விரட்டிவிட்டு**, அவை விட்டுச்சென்ற **பலாப்பழத்தை** அத்தோட்டத்தைக் காவல் செய்யும் **ஏவலன்** எடுத்து **உண்ணக்** கண்ட கொல்லும் கூர்வேலேந்திய சீவகன்; உடலோடு தோன்றி வளரும் காமத்தையும், **இழிவைத்தரும் முதுமையையும் வெறுத்தான்**. தான் தன் மனைவியரைக்கூடி அடைந்த இன்பமும், ஏவலன் பெற்றதைப் போன்று இழிவானதே என்று கருதிய சீவகன் சொல்லுவான்: கையிலே கிடைத்த பழத்தைத் தவறவிட்ட இம்மந்தி கட்டியங்காரனைப் போன்றது. அம்மந்தியிடமிருந்து பழத்தை அபகரித்துண்ணும் ஏவலன் என்னைப் போன்றவன். இவன் அப்பழத்தை உண்டு மகிழ்கின்ற இன்பம், நான் என் மனைவியிடம் துய்த்து மகிழும் இன்பத்தைப் போன்றதே என்று; தன் உள்ளுணர்வால் உணர்ந்த சீவகன் மேலும் பல கூறத் தொடங்கினான். வலிவற்ற மெலியவர்கள் பெற்ற செல்வத்தை அடியோடு அபகரித்துக் கொண்டு வலியவர்கள் எல்லைமீறிச் செய்யும் குறும்புகளை, இத்துன்பப் பிறவியிலே கண்டோம்! எனவே காலமறிந்து ஐம்பொறி அவாவினையும் அடக்கித் தவம் புரிந்து, அழிவற்ற பேரின்பவீட்டை அடைவதே நல்லதாகும் என்றான்.

நல்வினை யென்னு நன்பொற் கற்பக மகளி ரென்னும்
பல்பழ மணிக்கொம் பீன்று பரிசின்வண் டுண்ணப் பூத்துச்
செல்வப்பொற் சிறுவ ரென்னுந் தாமங்க டாழ்ந்து நின்ற
தொல்கிப்போம் பாவக் காற்றின் ஒழிகவிப் புணர்ச்சி யென்றான். 2928

(பாவக்காற்று - தீவினை; ஒல்கிப்போம் - விழுந்து போகும்)

வேட்கைமை யென்னு நாவிற் காமவெந் தேறல் மாந்தி
மாட்சியொன் றானு மின்றி மயங்கினேற் கிருளை நீங்கக்

காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதனை என்று
தோட்டியாற் றொடக்கப் பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான்.
2729

(வெந்தேறல் - விருப்பமுள்ள கள்ளின் தெளிவு; தோட்டி - அங்குசம்)

கைநிறை யெஃக மேந்திக் கனமணிக் குழைவில் வீச
மைந்நிற மணிவண் டார்ப்ப வார்தளிர் கவரி வீச
மெய்ந்நெறி மகிழ்ந்து நின்றான் வேனில்வாய்க் காம னொத்தான்
மொய்ந்நிற மாலை வேய்ந்து முருகுலா முடியி னானே. 2730

(எஃகம் - வேல்; வில் - ஒளி; மணிவண்டு - நீலமணி போன்ற வண்டு; முருகு - வாசனை)

நல்வினைப் பயன் என்னும் அழகிய கற்பகத்தின் பொன்மணிக் கொடி யொன்று, விரும்பியவராகிய வண்டுகள் வந்து தேனுண்ணும்படி மலர்ந்து, மங்கையர்களாகிய பல பழங்களைத் தந்து; செல்வங்களாகிய சிறுபிள்ளைகள் எனும் மாலைகள் தொங்க நிற்கின்றது. இக்கொடியே தீவினை என்னும் காற்று மோதினால் அடியோடு சாய்ந்து அழிந்து போகும். எனவே இழிந்த இத்தகைய காமவேட்கை ஒழிக என்றான். ஆசையென்னும் நாக்கிலே, காம இன்பம் என்னும் கொடிய கள்ளை நிறையப் பருகி, பெருமைக்குரிய செயல்கள் எதையும் செய்யாமல், காம இன்பமாகிய துன்ப இருட்டிலே மயங்கிக் கிடந்த எனக்கு அவ்விருள் போக்கும் ஒளிவிளக்காக உதவிய மந்தியும், கடுவனும், ஏவலனும் எனக்கு நன்னெறி காட்டிய தேவராவர்கள் என்று எண்ணிய சீவகன்; தான்செல்லும் தவறான வழியில் இருந்து அங்குசத்தால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு வேறு வழியில் செலுத்தப்படும் மதயானையைப்போல; இன்ப வேட்கையில் வைத்த தன் எண்ணத்தை மீட்டுக்கொண்டு, தனியிடம் சென்றான். கை கொள்ள வேலைப் பிடித்து, அழகிய மணிக் குண்டலங்கள் காதிலே அசைந்து ஒளிவீச, கருநிறமுடைய வண்டுகள் மலரை மொய்த்துப் பாடியபடி இருக்க, சோலை மரங்களின் இளந்தளிர்கள் அசைந்தாடி கவரிபோல் வீச தனியிடத்தில், இன்ப வேட்கையை வெறுத்து வீட்டின்பத்தில் மனம் வைத்து நின்ற, அழகிய மலர் நிறைந்த மாலை நிறைந்து மணம் வீசும் முடியுடைய சீவகன் - வேனிலுக்குரிய காமனைப் போல் தோன்றினான்.

நடுச்சிகை முத்துத் தாமம் வாணுத னான்று நக்கப்
படுத்தனர் பைம்பொற் கட்டில் பாடினார் கீதந் தூபம்
எடுத்தன ரெழுந்து தேனா ரெரிமணி வீணை யார்த்த
கொடிப்பல பூத்துச் சூழ்ந்த குங்குமக் குன்ற மொத்தான். 2731

(சிகை - மயிர்முடி; நான்கு - தொங்கி, தேன் ஆர் - தேனை ஒத்த;
ஆர்த்த - ஒலித்தன)

மெள்ளவே புருவங் கோலி விலங்கிக்கண் பிறழ நோக்கி
முள்ளெயி நிலங்கச் செவ்வாய் முறவல்தூ தாதி யாக
அள்ளிக் கொண் டுண்ணக் காமங் கனிவித்தார் பனிவிற் றாழ்ந்த
வள்ளிதழ் மாலை மார்பன் வச்சிர மனத்த னானான். 2732

(கோலி - வளைத்து; பிறழ - மாறுபட; எயிறு - பல்; வள்ளிதழ் -
வளவிய இதழ்)

கூந்தல் நடுவில் தலைப்பானை தொங்கிக் கொண்டிருக்க
பொன்னாலான சுட்டிலமைத்து சிலர் இன்னிசைப் பண்கள் பாடினர்.
சிலர் வாசனைப் புகையிட்டு மணம் உண்டாக்கினர். இன்னிசை
பொழியும், அழகிய மணிகள் இழைத்த யாழிசை முழங்கி ஒலிசெய்ய,
மங்கையர் சூழ மஞ்சத்தில் இருந்த சீவகன், பூங்கொடிகள் பல சூழ்ந்த
குங்கும மலையைப்போல் தோன்றினான். வில்போன்ற தங்கள்
புருவத்தை மெல்ல வளைத்து கண்கள் மருண்டு புரளப் பார்த்து;
சிவந்த வாயின் கூரிய ஒளிமிகுந்த பற்கள் வெளித்தோன்ற, புன்னகை
யைத் தூதாக அனுப்பி தாங்கள் தரும் இன்பத்தைச் சீவகன் அள்ளிப்
பருகும்படி மனங்கனிந்து அவன் தேவியர் நிற்கக் கண்டும், முத்துவடமும்,
அழகிய மலர்மாலைகளும் புரளும் மார்புடைய சீவகன் மனங்
குலையாமல் உறுதியோடு நின்றான்.

அலகு - 2

(அ) கம்பராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம் - சூகப்படலம்

வனம் புகுந்த இராமன் சூகனைத் தோழமை கொண்ட செய்தியை உணர்த்தும் பகுதியாதலின் சூகப்படலம் எனப் பெயர் பெற்றது.

சூகன் கையுறை ஏந்தி இராமனைக் காண வருதலும், இலக்குவன் மூலம் இராமனது அழைப்புப் பெற்று அவனைக் காணுதலும், கையுறைப் பொருளைத் தருதலும், தேனும் மீனும்மாகிய அவற்றை அன்பினால் இராமன் ஏற்றுக்கொடலும், மறுநாள் நாவாயுடன் வருக என்ற இராமன் வார்த்தையை அவனது தனிமைத் துன்பம் நோக்கிக் கசிந்த மனத்தனாய் மறுத்துக் சூகன் அங்கேயே இருத்தலும், அன்றிரவெல்லாம் கண்விழித்து நின்ற சூகன் காலைக் கடன் முடித்த இராமன் ஆனையின் வண்ணம் நாவாய் கொண்டு வராது இராமனைத் தன் சிருங்கிபேர நகரிலேயே தங்க வேண்டுதலும், இராமன் மீண்டும் வரும்போது சூகனிடத்திற்கு வருவதாகக் கூற, அதனை ஏற்று, சூகன் நாவாய் கொணர, மூவரும் ஏறிக்கங்கைக் கரையைக் கடத்தலும், சித்திரகூடத்திற்கு வழி வினாவிய இராமனுக்குத் தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்லக் சூகன் வேண்ட, இராமன் சூகனை அவன் குடிகளுடன் இருக்கப் பணிக்க, சூகன் விடைபெற, மூவரும் வனத்துள் செல்லுதலும் ஆகிய செய்திகள் இதனுள் கூறப் பெறுகின்றன.

சூகனது அறிமுகம்

கலிவிருத்தம்

1953. ஆய காலையின், ஆயிரம் அம்பிக்கு
நாயகன், போர்க் சூகன் எனும் நாமத்தான்,
தூய கங்கைத் துறை விடும் தொன்மையான்,
காயும் வில்லினன், கல் திரள் தோளினான்.

ஆய காலையின் - அந் நேரத்தில்; ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன்-
ஆயிரம் நாவாய்களுக்குத் தலைவனும்; தூய கங்கைத் துறை விடும்

தொன்மையான் - தூய்மையான கங்கைக் கரையில் நெடுங்காலமாகப் படகு விடும் தன்மை உடையவனும்; **காயும் வில்லினன்** - பகைவரைச் சீறி அழிக்கும் வில்லுடையவனும்; **கல் திரள் தோளினான்** - மலை போல் திரண்ட தோளை உடையவனும் ஆகிய; **போர்** - போர்த் தொழிலில் வல்ல; **குகன் எனும் நாமத்தான்** - குகன் என்ற பெயரை உடையவன்.

குளகச் செய்யுள். ‘இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான்’ (1961) என்னும் செய்யுள் அடியிற் சென்று முடியும். இனி வரும் செய்யுள் களில் குகனைப் பற்றிய அறிமுகத்தைத் தொடர்கிறார் கவிஞர். 1

1954. துடியன், நாயினன், தோற் செருப்பு ஆர்த்த பேர் -
அடியன், அல செறிந்தன்ன நிறத்தினான்,
நெடிய தானை நெருங்கலின், நீர் முகில்
இடியினோடு எழுந்தாலன்ன ஈட்டினான்.

(குகன்) **துடியன்** - துடி என்னும் பறை உடையவன்; **நாயினன்** - வேட்டை நாய்களை உடையவன்; **தோற் செருப்பு ஆர்த்த பேர்** - **அடியன்** - தோலாற் செய்த மிதியடி இறுக்கிய பெரிய பாதங்களை உடையவன்; **அல் செறிந்தன்ன நிறத்தினான்** - இருள் நெருங்கித் திரண்டால் ஒத்த கருநிறம் உடையவன்; நெடிய தானை நெருங்கலின்- தன்னுடைய மிகப்பெரிய சேனை நெருங்கி வருதலின்; **நீர் முகில்** - பெய்யும் மேகம்; **இடியினோடு எழுந்தால் அன்ன ஈட்டினான்** - இடியோடு கூடி மேற் கிளம்பினாற் போன்ற தன்மைகொண்டவன்.

மேகம் குகனுக்கும், இடி ஆர்ப்பரிப்பு அவன் சேனைக்கும் உவமையாம். வேட்டுவராதலின் துடி, நாய் முதலியன கூறப்பெற்றன. 2

1955. கொம்பு துத்தரி கோடு அதிர் பேரிகை
பம்பை பம்பு படையினன், பல்லவத்து
அம்பன், அம்பிக்கு நாதன், அழி கவுள்
தும்பி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான்.

கொம்பு - ஊது கொம்பு; **துத்தரி** - துத்தரி என்னும் பறை; **கோடு** - சங்கு; **அதிர் பேரிகை** - ஒலிக்கின்ற பெருமுரசு; **பம்பை** - இருதலைப் பறை முதலிய; **பம்பு படையினன்** - வாத்தியங்கள் நிரம்பிய சேனையை உடையவன்; **பல்லவத்து அம்பன்** - தளிர் போலச் சிவந்த நிறம் படைத்த அம்பினை உடையவன்; **அம்பிக்கு நாதன்** - நாவாய்களுக்குத் தலைவன்; **அழிகவுள் தும்பி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான்** - மதநீர் பெருகுகின்ற யானைத் தொகுதியை ஒத்த உறவினர்களால் சுற்றப்பட்டவன்.

கொம்பு முதலியன வேடரின் வாத்திய விசேடம், பல்லவம் என்பதே அம்பு என்னும் பொருள் உடையது. ஆதலின் பல்லவமாகிய அம்பு எனலும் ஆம். 'கூர்ப்புறு பல்லவம் கொண்ட தூணி' என்பது கந்தபுராணம். 'ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன்' (1953.) என்றவர் மீண்டும் அம்பிக்கு நாதன் என்றது இராமபிரானுக்குக் குகன் உதவும் தன்மையில் அம்பி சிறப்பிடம் பெறுதலின் பலவிடங்களிலும் கூறுவர். 3

1956. காழம் இட்ட குறங்கினன், கங்கையின்
ஆழம் இட்ட நெடுமையினான், அரை
தாழ விட்ட செந் தோலன், தயங்குறச்
சூழ விட்ட தொடு புலி வாலினான்.

காழம் இட்ட குறங்கினன் - காழம் என்னும் ஒருவகை உடையை இறுக அணிந்த துடையை உடையவன்; **கங்கையின் ஆழம் இட்ட நெடுமையினான்** - கங்கையின் ஆழத்தைக் கண்டறிந்த பெருமை படைத்தவன்; **அரை தாழ விட்ட செந்தோலன்** - இடுப்பிலிருந்து கீழே தொங்கவிடப்பட்ட சிவந்த வார்ப்பட்டை உடையவன்; **தயங்குற-விளங்கும்படி; சூழவிட்ட** - இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டிய; **தொடு புலி வாலினான்** - ஒன்றோடொன்று சேர்த்துக் கட்டப் பெற்ற புலி வாலை உடையவன்.

காழம் என்பது இடுப்பிலிருந்து தொடைவரை அணியும் சிறிய காற்சட்டை. காழகம் எனவும் வரும். அரையிலிருந்து தொங்கவிடப் பெற்ற செந்திறத் தோலாகிய வார்ப் பட்டை அம்பு முதலியன தீட்டுதற்காம் என்க. புலிவால்களை ஒன்றோடொன்று பிணைத்து இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டியுள்ளான். 4

1957. பல் தொடுத்தன்ன பல் சூல் கவடியன்,
கல் தொடுத்தன்ன போலும் கழலினான்,
அல் தொடுத்தன்ன குஞ்சியன், ஆளியின்
நெற்றொடு ஒத்து நெரிந்த புருவத்தான்.

பல் தொடுத்து அன்ன பல் சூல் கவடியன் - பற்களைத் தொடுத்தாற் போன்ற உட்குடைவான பல பலகறைகளை அணிந்தவன்; **கல் தொடுத்து அன்ன போலும் கழலினான்** - கற்களை ஒன்று சேர வைத்தாற் போன்ற திண்ணிய வீரக்கழலை உடையவன்; **அல் தொடுத்தன்ன குஞ்சியன்** - இருளைப் பின்னினாற் போன்ற கரிய தலை மயிரை உடையவன்; **ஆளியின் நெற்றொடு ஒத்து தெரிந்த புருவத்தான்**- ஆளிச் செடியின் வற்றி உலர்ந்த காயைப் போன்று நெறிப்புடைய புருவத்தை உடையவன்.

கவடி - பலகறை. சோழி எனவும் வழங்கும். தற்காலத்துக் குறவர்கள் இவ்வகை மணிகளைக் கோத்தணிதல் கண்கூடு. ஆடவர் தலையமயிரைக் குஞ்சி என்றல் வழக்கு. ஆளி நெற்று புருவ நெரிப்புக்கு உவமையாம். 5

1958. பெண்ணை வன் செறும்பின் பிறங்கிச் செறி
வண்ண வன் மயிர் வார்ந்து உயர் முன் கையன்,
கண் அகன் தட மார்பு எனும் கல்லினன்,
எண்ணெய் உண்ட இருள் புரை மேனியான்.

பெண்ணை வன் செறும்பின் பிறங்கிச் செறி - பனைமரத்தினது வலிய சிறாம்பு போல விளங்கி நெருங்கியுள்ள; **வண்ண வன் மயிர்**- கருநிறம் படைத்த வலிய மயிர்கள்; **வார்ந்து உயர் முன் கையன்**- நீண்டு ஒழுகப்பெற்றுள்ள முன்கையை உடையவன்; **கண் அகன்தட மார்பு எனும் கல்லினன்** - இடமகன்ற விசாலமான மார்பு என்கின்ற கல்லினை உடையவன்; **எண்ணெய் உண்ட இருள்புரை மேனியன்**- எண்ணெய் பூசப் பெற்ற இருளை ஒத்த கரிய பளபளப்பான உடம்பை உடையவன்.

பனஞ்செறும்பு கருமைக்கும், மேல் குத்தி நிற்கும் தன்மைக்கும், முன்கை மயிர்க்கும் உவமையாம். “இரும்பனஞ் செறும்பின் அன்ன பருஉ மயிர்” “பனஞ் செறும்பு அன்ன பன் மயிர் முன்கை” என்பன வற்றை நோக்குக. 6

1959. கச்சொடு ஆர்த்த கறைக் கதிர் வாளினன்,
நச்சு அராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்,
பிச்சாரம் அன்ன பேச்சினன், இந்திரன்
வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான்.

கச்சொடு ஆர்த்த - அரைக்கச்சிலே கட்டிய; **கறை கதிர் வாளினான்**- இரத்தக் கறை படிந்துள்ள ஒளிபடைத்த வாளை உடையவன்; **நச்சு அராவின்**- விடம் பொருந்திய பாம்பைப் போல; **நடுக்குறு நோக்கினன்**- பிறர் நடுக்கம் அடைகின்ற கொடிய கண் பார்வை உடையவன்; **பிச்சாரம் அன்ன பேச்சினன்** - பித்தர்களைப் போல ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் பேசக்கூடிய பேச்சினை உடையவன்; **இந்திரன் வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான்** - தேவேந்திரனது வச்சிராயுதம் போல மிகவும் உறுதியான இடுப்பை உடையவன்.

வேடர்கள் என்பதால் தெளிவற்ற பேச்சை உடையவன் என்றார். நடுப்பகுதி சிறுத்து இரண்டு பக்கமும் பெருத்து இருப்பதனால் வச்சிரப்படை போலும் இடுப்பு என்றார். 7

1960. ஊற்றமே மிக ஊனொடு மீன் நுகர்
நாற்றம் மேய நகை இல் முகத்தினான்,
சீற்றம் இன்றியும் தீ எழ நோக்குவான்,
கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினான்.¹

ஊற்றமே மிக - வலிமை மிகும்படி; **ஊனொடு மீன் நுகர்** - விலங்குகளின் இறைச்சியோடு மீனையும் தின்று; **நாற்றம் மேய** - புலால் நாற்றம் பொருந்திய; **நகை இல் முகத்தினான்** - சிரிப்பு என்பது சிறிதும் இல்லாத (கடு கடுப்பான) முகத்தினை உடையவன்; **சீற்றம் இன்றியும்** - கோபம் இல்லாத போதும்; **தீ எழ நோக்குவான்**- கனல் கக்குமாறு பார்ப்பவன்; **கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினான்**- இயமனும் பயப்படும்படி அதிர்ந்து ஒலிக்கின்ற குரலை உடையவன்.

புலால் நாறும் வாய், சிரிப்பற்ற முகம், கனல் பார்வை, இடிக்குரல் என்று வேட்டுவச் சாதி இயல்புக்கேற்பக் குகன் தன்மைகளைக் கூறினார். கூற்றம் - உம்மைதொக்கது. 8

1961. சிருங்கிபேரம் எனத் திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்றும் நகர் உறை வாழ்க்கையன்,
ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்,-
இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான்.

சிருங்கி பேரம் என - சிருங்கி பேரம் எனப் பெயர் பெற்று; **திரைக் கங்கையின்** - அலை வீசும் கங்கை யாற்றின்; **மருங்கு தோன்றும் நகர்**- பக்கத்தில் தோன்றுகின்ற நகரிலே; **உறை வாழ்க்கையன்** - தங்கி வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை உடையவன் ஆகிய அவன்; **இருந்த வள்ளலை** - (முனிவர் தவச்சாலையில்) தங்கியிருந்த இராமபிரானை; **காண** - காண்பதற்கு; **ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்**- ஒரு சேரத் தேனும் மீனும் என்ற கையுறைப் பொருளை ஏந்தியவனாய்; **வந்து எய்தினான்**- வந்து சேர்ந்தான்.

சிருங்கி பேர நகர் அரசன் குகன், அயோத்தி அரசனாகிய இராமனைக் கையுறைப் பொருளாகத் தேனும் மீனும் கொண்டு காண வந்தான். 'குகன் எனும் நாமத்தன்' (1053.) என்பது முதல் இதுவரை குகனது தன்மையும் வடிவும் கூறி, அவன் இராமனைக் காண வந்தான் என முடித்தார். 9

இராமன் இருந்த தவச்சாலையைக் குகன் அடைதல்

1962. கூற்றம் அப் புறம் நிற்க, சுடு கணை
வில் துறந்து, அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து,
அற்றம் நீத்த மனத்தினன், அன்பினன்,
நல் தவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்.

சுற்றம் அப்புறம் நிற்க - உடன் வந்த வேட்டுவச் சுற்றம் வேறொரு பக்கத்தில் ஒதுங்கிநிற்க; **சுடு கணை வில் துறந்து** - பகைவரை அழிக்கும் அம்பையும் வில்லையும் விலக்கி வைத்து; **அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து**- இடைக்கச்சில் கட்டப்பெற்ற வாளையும் நீக்கி; **அற்றம் நீத்த மனத்தினன்**- பொய்யற்ற தூய மனம் உடையவனாய்; **அன்பினன்**- இராமன்பால் கொண்ட சிறந்த பக்தி உடையவனாய்; **நல் தவப் பள்ளிவாயிலை நண்ணினான்** - நல்ல தவச்சாலையின் வாயிலை அடைந்தான்.

முனிவர் வாழும் இடத்துக்கு அருகில் உள்ளவன் ஆதலின், குகன் முனிவரது தவச்சாலையை அணுகும்போது எவ்வாறு அணுகல் வேண்டும் என்பது அறிந்தவன். அன்றியும் இராமபக்தியுடன் செல்கின்றவன் வேட்டைக்குச் செல்வான் போல வில், அம்பு, வாள் ஆகியவற்றுடனும், சேனையுடனும் செல்லல் ஆகாதன்றோ? ஆதலின், அவற்றையெல்லாம் ஒழித்து அடக்க ஒடுக்கத்துடன் சென்றான் என்றார்.

10

குகன் இலக்குவனுக்குத் தன்னை அறிவித்தல்

1963. கூவாமுன்னம், இளையோன் குறுகி, 'நீ ஆவான் யார்?' என, அன்பின் இறைஞ்சினான்; 'தேவா! நின் கழல் சேவிக்க வந்தனன்; நாவாய் வேட்டுவன், நாய் அடியேன்' என்றான்.

கூவா முன்னம் - குகன் அழைப்பதற்கு முன்னமே; **இளையோன் குறுகி** - இலக்குவன் அவனைச் சென்றடைந்து; **'நீ ஆவான் யார்'** என- நீ யார்? என்று வினாவ; **அன்பின் இறைஞ்சினான்** - அன்போடு குகன் அந்த இலக்குவனை வணங்கினான்; (முன் அறியாதவன் ஆதலின் அவனையே இராமனாகக் கருதி) **'தேவா!** - அரசனாகிய தெய்வமே!; **நாய் அடியேன்** - நாய் போலக் கீழான அடிமையாகிய; **நாவாய் வேட்டுவன்** - கங்கையைக்கடக்க ஓடங்களை உடைய வேட்டுவச் சாதியினனாகிய குகனாவேன்; **நின் கழல் சேவிக்க வந்தனன்**- உனது திருவடிகளை வணங்கும் பொருட்டு வந்தேன்; **என்றான்**-.

குகன் அழைப்பதற்கும் இலக்குவன் அங்கே வருதற்கும் இடையே கால இடைவெளியின்மையை அறிவிக்கக் 'கூவா முன்னம்' என்றார். இராமனைச் சேவிக்க வந்த குகன் இலக்குவனையே இராமனாக நினைத்துத் 'தேவா! நின் கழல் சேவிக்க வந்தனன்' என்பது குழந்தைத் தன்மையான மாசற்ற குகனது அன்பின் பொலிவை எடுத்துக் காட்டும்.

இலக்குவன் குகன் வரவை இராமனுக்கு அறிவித்தல் அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

1964. 'நிற்றி ஈண்டு' என்று, புக்கு
நெடியவன் - தொழுது, தம்பி,
'கொற்றவ! நின்னைக் காணக் குறுகினன்,
நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமும், தானும்; உள்ளம் தூயவன்;
தாயின் நல்லான்;
எற்று நீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை; குகன்
ஒருவன்' என்றான்.

தம்பி - இராமனது தம்பியாகிய இலக்குவன்; '**நிற்றி ஈண்டு**' என்று - குகனைப் பார்த்து இங்கேயே நில் என்று சொல்லி; **புக்கு** - (இராமன் இருந்த தவச்சாலையில் உள்ளே) புகுந்து; **நெடியவன் தொழுது** - பெருமையிற் சிறந்துயர்ந்த இராமனை வணங்கி; '**கொற்றவ-அரசனே!**; **உள்ளம் தூயவன்** - மனத்தால் பரிசுத்தமானவன்; **தாயின் நல்லான்** - தாயைக் காட்டிலும் மிக்க அன்பையுடைய நல்லவன்; **எற்று நீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை** - மோதுகின்ற நீரை உடைய கங்கையாற்றில் செல்லும் மரக்கலங்களுக்குத் தலைவன்; குகன் ஒருவன் - குகன் என்ற பெயரை உடைய ஒருவன்; **நிமிர்ந்த கூட்டச் சுற்றமும் தானும்** - பெருந்திரளாக உள்ள உறவினரும் தானுமாக; **நின்னைக் காணக் குறுகினன்!** - உன்னைக் காணும் பொருட்டு வந்துள்ளான்; **என்றான்** -

அரசரைக் காணச் செவ்வியறிந்து செல்லல் முறை ஆதலின், குகனை வெளியே நிற்கச் செய்து, இராமன்பால் தெரிவிக்கச் சென்றான் இலக்குவன். பார்த்த அளவில் தன்னையே இராமனாக எண்ணும் குகனது வெள்ளை உள்ளத்தை அறிந்தபடியால் 'உள்ளம் தூயவன்' என்று முதலிற் கூறினான். உண்ணுதற்குரிய பொருள்களை என்றும் எடுத்து வருதல் தாயின் தன்மையாதலின் 'தேனும் மீனும் கொண்டனுகிய குகனது தாயன்பைக் கருதித் 'தாயின் நல்லான்' என்றான். நாம் கங்கையைக் கடத்தல் வேண்டும் ஆதலின், இவனது தோழமை நமக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதைப் புலப்படுத்த 'நாவாய்க்கு இறை' என்றான். இங்ஙனம் இராமன் ஏற்றுக்கொள்ளும் முன்னரே இலக்குவன் குகனது தோழமையை ஏற்று அங்கீகரித்தான் என்னும்படி இவ்வறிமுகம் அமைந்துள்ளது அறிந்து இன்புறத்தக்கது. **12**

குகன் இராமனைக் கண்டு பணிந்து கையுறைப் பொருளை ஏற்க வேண்டுதல்

1965. அண்ணலும் விரும்பி, 'என்பால்
 அழைத்தி நீ அவனை' என்ன,
 பண்ணவன், 'வருக' என்ன,
 பரிவினன் விரைவில் புக்கான்;
 கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக்
 களித்தனன்; இருண்ட குஞ்சி
 மண் உறப் பணிந்து, மேனி
 வளைத்து, வாய் புதைத்து நின்றான்.

அண்ணலும் - இராமனும்; **விரும்பி** - குகனை மனத்தால் விரும்பி; **'நீ அவனை என்பால் அழைத்தி' என்ன** - இலக்குவா? நீ அக்குகளை என்னிடம் அழைத்து வருக என்று சொல்ல; **பண்ணவன்** - பண்பிற் சிறந்த இலக்குவன்; **'வருக' என்ன** - (குகனே) வருக என்று அழைக்க; **பரிவினன்** - (அக்குகனும்) மனத்தில் அன்பு மிக்கவனாய்; **விரைவில் புக்கான்** - வேகமாக உள்ளே புகுந்து; **கண்ணனை** - கண்ணழகுடைய இராமனை; **கண்ணின் நோக்கிக் களித்தனன்** - தன் கண்களால் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்து; **இருண்ட குஞ்சி** - இருள் நிறமான தலைமுடி; **மண் உறப் பணிந்து** - பூமியில் விழுமாறு விழுந்து வணங்கி; **மேனி வளைத்து** - உடம்பைக் குறுக்கிக் கொண்டு; **வாய் புதைத்து** - வாயினைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு; **நின்றான்** -

பெரியோரைத் தரிசிப்பார் அடக்க ஒடுக்கமாக நிற்கும் முறையில் இராமனாகிய தெய்வத்தின் முன்னிலையில் குகன் நின்றமை அறியத்தக்கது. “அடக்கம் என்பது அடங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம். அது பணிந்த மொழியும் தணிந்த நடையும் தனை மடக்கலும் வாய்பு தைத்தலும் முதலாயின” என்னும் பேராசிரியர் உரை இங்கு அறியத்தக்கது (தொல். பொருள்.மெய்ப். 12) பண்ணவன் - வலிமை உடையவன் எனலும் ஆம். 13

இராமன் குகனை, 'இரு' என, அவன் தான் கொணர்ந்த கையுறைப் பொருளை அறிவித்தல்

1966. 'இருத்தி ஈண்டு' என்னலோடும்
 இருந்திலன்; எல்லை நீத்த
 அருத்தியன், 'தேனும் மீனும்
 அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத்
 திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்; என்கொல்
 திருஉளம்?' என்ன, வீரன்

விருத்த மாதவரை நோக்கி முறுவலன்,
விளம்பலுற்றான்;

‘ஈண்டு இருத்தி’ என்னலோடும் - இங்கே அமர்வாயாக என்று இராமன் கூறிய அளவிலும்; **இருந்திலன்** - தன்னடக்கத்தால் இருந்தானில்லை; **எல்லை நீத்த அருத்தியன்** - அளவு கடந்த அன்புடையனாய்; **‘அமுதினுக்கு அமைவதாகத் தேனும் மீனும் திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்** - தேவர்க்கு உணவாகப் பொருந்தும்படி தேனையும், மீனையும் தூய்மை செய்து ஆராய்ந்து கொண்டு வந்துள்ளேன்; **திரு உளம் என்கொல்? என்ன** - தங்கள் மனக்கருத்து யாதோ?’ **எனக் கூறி நிற்க;** **வீரன்** - இராமன்; **விருத்த மாதவரை நோக்கி** - வயது முதிர்ந்த முனிவர்களைப் பார்த்து; **முறுவலன்** - இளஞ்சிரிப்புச் செய்தவனாய்; **விளம்பல் உற்றான்** - சொல்லத் தொடங்கினான்.

தவத்தோர் உண்ணத்தகாத தேனையும் மீனையும் அன்போடு குகன் கொடுக்கின்றான். அருகே முனிவர்கள் இராமன் என்செய்வானோ என்று கருதும் அகக்குறிப்பு உடையவராக ஆயினமை கண்டு, அவர்களுக்கும் குகனது அன்பின் பெருக்கை உணர்ந்து முகத்தான் இளநகை செய்து கூறுவானாயினன் என்க. **14**

இராமன் குகனது அன்பைப் பாராட்டுதல்

1967. ‘அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து
அன்பினால் அமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால்,
அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றோ?
பரிவினில் தழீஇய என்னின்
பவித்திரம்; எம்மனோர்க்கும்
உரியன; இனிதின் நாமும்
உண்டனெம் அன்றோ?’ என்றான்.

‘அரிய - அருமையான பொருள்கள்; **தாம் உவப்ப** - தாம் மகிழ்ச்சியடைதற்குத் காரணமானவை; **உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக்கொணர்ந்த** - மனத்துள்ளே இருக்கின்ற அன்பின் முதிர்ச்சியாகிய பக்தி அனைவர்க்கும்புவப்படுமாறு கொண்டு வரப்பட்டவை; **என்றால்** - என்று ஆகுமானால்; **அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றோ?** - தேவர் அமுதத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புடையவை அல்லவா; **பரிவினில் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்** - எப்பொருளும் அன்பினால் கொண்டு வரப்பட்டவை என்றால் அவை தூய பொருள்களே; **எம்மனோர்க்கும்** - எம்போன்ற தவம் மேற்கொண்டவர்களுக்கும்;

உரியன - ஏற்றுக் கோடற்குரியனவே; இனிதின் நாமும் உண்டெனம் அன்றோ? - இனிமையாக நாமும் உண்டதற்குச் சமானம் ஆகும் அன்றோ;’ என்றான்-.

கையுறைப் பொருள்கள் யாதாயினும் கிடைத்தற்கரியதாக, கொணர்வார் தம் மகிழ்ச்சிக்குரியதாக இருப்பினும் அன்பின் முதிர்வால் பக்தி புலப்பட அளிக்கப் பெறுமானால் அவை அமுதினும்மேலானவை. தூய்மையும் தூய்மையின்மையும் அன்பினைப் பொறுத்ததே ஆகும். அன்பினால் குகன் கொடுத்த பொருள்கள் தவத்தோர்க்காகாத தேனும் மீனும் ஆயினும் அன்பு கலத்தலால் தூய்மையுடையதாய் ஏற்றுக் கொள்பாலவே யாகும் - என்றான் இராமன். முனிவர்களையும் நிறைவு செய்து குகனையும் முழுமையான மனநிறைவுக்கு உரியவனாக ஆகும் வகையில் இராமனது உரை அமைந்தது அறிந்து இன்புறுதற்குரியது. வாயால் உண்பதைவிட மனத்தால் ஏற்றுக்கோடல் அன்புடையாரிடத்து உயர்ந்துவிடுகிறது. **15**

இராமன் குகனை நோக்கி ‘நாளை விடியலில் நாவாய் கொண்டு வருக’ எனல்

1968. சிங்க ஏறு அனைய வீரன்,
பின்னரும் செப்புவான், ‘யாம்
இங்கு உறைந்து, எறி நீர்க் கங்கை
ஏறுதும் நாளை; யாணர்ப்
பொங்கும் நின் சுற்றத்தோடும்
போய் உவந்து, இனிது உன் ஊரில்
தங்கி, நீ நாவாயோடும்
சாருதி விடியல்’ என்றான்.

சிங்க ஏறு அனைய வீரன் பின்னரும் செப்புவான் - ஆண் சிங்கத்தை ஒத்த இராமன் மேலும் கூறுவான்; **‘யாம் இங்கு உறைந்து நாளை எறி நீர்க் கங்கை ஏறுதும்** - நாங்கள் இத்தவச்சாலையில் தங்கியிருந்து நாளைக்கு அவைவீசும் கங்கையாற்றைக் கடந்து செல்ல எண்ணியுள்ளோம் (ஆதலின்); **நீ -; யாணர்ப் பொங்கும் நின் சுற்றத்தோடும் போய்** - புதுமை நிரம்பிய உன் உறவினர்களோடும் சென்று; **உன் ஊரில் உவந்து இனிது தங்கி** - உன்னுடைய நகரத்திலே மன மகிழ்ச்சியோடு இனிமையாகத் தங்கியிருந்து; **விடியல்** - நாளைவிடியலில்; **நாவாயோடும் சாருதி** - மரக்கலங்களோடும் வருவாயாக;’ என்றான்-.

குகனைத் தொடர்ந்து புதிய புதிய உறவினர்கள் மேலும் மேலும் வந்தவண்ணம் இருத்தலின், ‘யாணர்ப் பொங்கும் நின் சுற்றம்’ என்றான். புதியராய் வந்தாரைக் காணப் பலரும் வருதல் உலகியல்பு. **16**

குகனது விண்ணப்பம்

1969. கார் குலாம் நிறத்தான் கூற,
காதலன் உணர்த்துவான், 'இப்
பார் குலாம் செல்வ! நினைனை,
இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வனேன் யான்,
இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன்; ஆனது, ஐய!
செய்குவென் அடிமை' என்றான்.

கார் குலாம் நிறத்தான் கூற - மேகம் போல் உள்ள கரு நிறம் உடையதிருமேனியனாகிய இராமன் இவ்வாறு கூற; **காதலன் உணர்த்துவான்** - அவனிடத்தில் பேரன்புகொண்ட குகன் சொல்வான்; **'இப் பார் குலாம் செல்வ!** - இந்தப் பூமி முழுவதும் ஆளும்செல்வத்துக்குரியவனே!' **நினைனை** - உன்னை; **இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை** - இவ்வாறு சடைமுடிக்கோலத்தோடு பார்த்த கண்களை; **ஈர்கிலாக் கள்வனேன் யான்** - இதுகாறும் பிடுங்கி எறியாமல் உன்பால் அன்புடையவன் போல நடிக்கின்ற திருடன் யான்; **இன்னலின் இருக்கை நோக்கி** - இத்தகைய துன்பத்தில் இருந்தபடியைப் பார்த்து; **தீர்க்கிலேன்**- உன்னைப் பிரிய மாட்டாதவனாக இருக்கிறேன்; **ஆனது**- என்நிலைமை அவ்வாறாகியது; **ஐய!** - ஐயனே; **அடிமை செய்குவென்'** - (உன் அருகேயே இருந்து உனக்குரிய) தொண்டுகளைச் செய்வேன்; **என்றான்** - .

அரசு குமாரனாகிய இராமன் முடிபுனையாது சடைமுடி தரித்த கோலத்தோடு வந்தது கண்டு மனம் இரங்கித் தழுதழுத்த குகன் தன்னைத் தாழ்மைப் படுத்திக்கொண்டு 'இவ்வாறு பார்த்த கண்ணைப் பிடுங்கி எறியாமல் இன்னும் உயிரோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேனே, நான் ஒரு வஞ்சகன்' என்ற அவலித்ததாகக் கொள்க. இராமனுடனேயே இருந்து தொண்டு செய்ய வேண்டினான் குகன். 17

குகன் வேண்டுகோளை இராமன் ஏற்றல்

1970. கோதை வில் குரிசில், அன்னான்
கூறிய கொள்கை கேட்டான்;
சீதையை நோக்கி, தம்பி
திருமுகம் நோக்கி, 'தீராக்
காதலன் ஆகும்' என்ற,
கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்.
'யாதினும் இனிய நண்ப!
இருத்தி ஈண்டு, எம்மொடு' என்றான்.

கோதை வில் குறிசில் - வெற்றிமாலை அணிந்த வில்லையுடைய இராமன்; **அன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்** - அக் குகனது பேச்சில் வெளிப்பட்ட அவன் மனக்கருத்தைக் கேள்வி மூலம் அறிந்தான்; **சீதையை நோக்கி** - சீதையைப் பார்த்து; **தம்பி திருமுகம் நோக்கி** - தம்பியாகிய இலக்குவனது அழகிய முகத்தைப் பார்த்து (இருவருக்கும் குகனது தோழமையில் உடன்பாடு என்பதைக் குறிப்பால் அறிந்து); **‘தீராக் காதலன் ஆகும்’ என்று** - நம்பால் என்றும் நீங்காத பேரன்புடையவனாவான் என்று சொல்லி; **கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்** - கருணையால் மலர்ச்சியடைந்த கண்களை உடையவனாய்; **‘யாதினும் இனியநண்ப!'** - எல்லாப் பொருள்களினும் இனிமையான நண்பனே; **ஈண்டு எம்மொடு இருத்தி'** - இங்கே எங்களோடு (இன்று) தங்கி இருப்பாயாக;’ என்றான்-.

தம்பி முன்னரே குகனை அறிமுகப்படுத்தும்போதே இராமன்பால் தன் உள்ளக்கிடக்கையைப் புலப்படுத்தினன் ஆதலின், இங்கே வேண்டப்படுவது சீதையின் உடன்பாடே ஆதலின், அதனை முதற்கண் கூறினார் - ‘யாரினும் இனிய நண்ப’ என்னாது, ‘யாதினும்’ என அஃறிணை வாசகத்தாற் சொல்லி மக்களே அன்றி அன்பு செய்தற்குரிய மற்றப் பொருள்களும் அடங்கக் கூறிய நயம் அறிந்து இன்புறத்தக்கது. 18

1971. அடி தொழுது உவகை தூண்ட
 அழைத்தனன், ஆழி அன்ன
 துடியுடைச் சேனை வெள்ளம்,
 பள்ளியைச் சுற்ற ஏவி,
 வடி சிலை பிடித்து, வாளும்
 வீக்கி, வாய் அம்பு பற்றி
 இடியுடை மேகம் என்ன
 இரைத்து அவன் காத்து நின்றான்.

அடி தொழுது - (இராமன் இன்று எம்மொடு தங்குக என்று சொல்லக் கேட்ட குகன்)இராமன் திருவடிகளை வணங்கி; **உவகை தூண்ட** - மகிழ்ச்சி மேல் மேல் மிக; **ஆழிஅன்ன துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் அழைத்தனன்** - கடலை ஒத்த துடிப்பறையோடு கூடிய தனது சேனைப் பெருக்கை அழைத்து; **பள்ளியைச் சுற்ற ஏவி** - (வில்லிக்கு முதலியவற்றால் துன்பம் நேராவாறு) அவர்கள் தங்கியுள்ள தவச்சாலையைச் சுற்றிப் பாதுகாக்கக் கட்டளையிட்டு; **வரிசிலை பிடித்து** - (தானும்) கட்டமைந்த வில்லைப் பிடித்து; **வாளும் வீக்கி** - (முன்பு கழித்த) வாளையும் அரைக்கச்சிலே கட்டி; **வாய் அம்பு பற்றி**- கூறிய அம்மைப்பிடித்து; **இடியுடை மேகம் என்ன இரைத்து** - இடியோடு கூடிய மழை மேகம் போல உரத்த சத்தம் இட்டு; **அவண்-**

அத்தவச்சாலையில்; **காத்து நின்றான்** - அம்மூவரையும் காவல் செய்து நின்றான்.

இராமன் அனுமதி தந்த மகிழ்ச்சியால் அவனைக் காக்கும் பொறுப்பை மிகச் சிறப்பாகச் செய்கிறான் குகன். 19

இராமன் நகர் நீங்கிய காரணத்தை உசாவி அறிந்து குகன் வருந்துதல்

1972. 'திரு நகர் தீர்ந்த வண்ணம்,
மானவ! தெரித்தி' என்ன,
பருவரல் தம்பி கூற,
பரிந்தவன் பையுள் எய்தி,
இரு கண் நீர் அருவி சோர,
குகனும் ஆண்டு இருந்தான், 'என்னே!
பெரு நிலக் கிழத்தி நோற்றும்,
பெற்றிலள் போலும்' என்னா,

'மானவ - பெருமை படைத்தவனே! திரு நகர் தீர்ந்த வண்ணம் தெரித்தி' என்ன- அயோத்தி நகரை விட்டு நீங்கி வனம் புகுந்த காரணத்தை விளக்கக் கூறுக என்று குகன் கேட்க; **பருவரல் தம்பி கூற**- துன்பத்தை உடைய இலக்குவன் எடுத்துச் சொல்ல; **குகனும் பரிந்தவன் பையுள் எய்தி** - குகனும் இரங்கியவனாய்த் துன்பமுற்று; **இரு கண் நீர் அருவிசோர** - இரண்டு கண்களிலிருந்தும் நீர் அருவிபோலக் கீழே விழ; 'என்னே!பெருநிலக்கிழத்தி நோற்றும்- ஐயகோ! பெருநிலமகள் இராமனால் ஆளப்படுதற்குத் தவம் செய்திருந்தும்; **பெற்றிலள் போலும்**- அந்தப் பாக்கியத்தைப் பெற்றாளில்லையே; **என்னா** - என்று சொல்லி; **ஆண்டு இருந்தான்** - அத்தவச் சாலைக்குப் புறம்பே தங்கியிருந்தான்.

என்னே! என்பது இரக்கக் குறிப்பு; பூமிதேவிக்கு நேர்ந்த பாக்கியம் இழப்பு என்ற இரண்டையும் ஒருசேர எண்ணியதனால் ஏற்பட்டது. தசரத குமாரனாகியதால் இராமனால் ஆளும் பாக்கியம்பெற்ற பூதேவி, அதனை வரத்தால் இழந்தபடியை நினைத்து இரங்கினான் குகன். இராமனைக் கேட்கும் இடங்களில் எல்லாம் இலக்குவன் பதில் உரைப்பது அறியத்தக்கது. இராமனே அதனை விரிவாகக்கூறல் நாகரிகம் ஆகாமை அறிக. 20

சூரியன் மறைதல்

1973. விரி இருட் பகையை ஓட்டி,
திசைகளை வென்று, மேல் நின்று,

ஒரு தனித் திகிரி உந்தி,
 உயர் புகழ் நிறுவி, நாளும்
 இரு நிலத்து எவர்க்கும் உள்ளத்து
 இருந்து, அருள்புரிந்து வீந்த
 செரு வலி வீரன் என்னச்
 செங்கதிரச் செல்வன் சென்றான்.

விரி இருள் பகையை ஓட்டி - பரந்துள்ள இருள் கூட்டம் போன்ற பகையை ஓடச்செய்து; **திசைகளை வென்று** - திக்குகளை யெல்லாம் தன்னுடையதாக வெற்றி கொண்டு; **மேல் நின்று** - மேலான இடத்தில் இருந்து; **ஒரு தனித் திகிரி உந்தி** - ஒப்பற்ற ஆணைச் சக்கரத்தைச் செலுத்தி; **உயர் புகழ் நிறுவி** - தன்னுடைய சிறந்த புகழை நிலைநாட்டி; **நாளும்** - நாள்தோறும்; **இருநிலத்து எவர்க்கும்-** இவ்வலகில் உள்ள எல்லார்க்கும்; **உள்ளது இருந்து** - மனத்தின்கண் இருந்து; **அருள் புரிந்து** - அருளைச் செய்து; **வீந்த** - இறந்து போன; **செருவலி வீரன் என்ன** - போர்வலிமை உடைய வீரனாகிய தசரத சக்கரவர்த்தி போல; **செங்கதிரச் செல்வன்** - சூரியன்; **சென்றான்** - மறைந்தான்.

இருளை ஓட்டி, திசையெல்லாம் ஒளிபரவ, ஆகாயத்தில் இருந்து; ஒற்றைச் சக்கரத் தேரைச்செலுத்தி, புகழை நிறுத்தி, மக்கள் எல்லார் உள்ளத்தேயும் இருந்து நலம் செய்து மறைதல் சூரியனுக்கும் உரியதாதலைப் பொருத்திக் காண்க. சூரிய குலத்தரசனாகிய தசரதனைச் சூரியனோடு உவமித்ததாகும். 21

இராமனும் சீதையும் உறங்க இலக்குவன் காத்து நிற்கல்

1974. மாலைவாய் நியமம் செய்து
 மரபுளி இயற்றி, வைகல்,
 வேலைவாய் அமுது அன்னாளும்
 வீரனும் விரித்த நாணல்
 மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினர்;
 வரி வில் ஏந்திக்
 காலைவாய் அளவும், தம்பி
 இமைப்பிலன், காத்து நின்றான்.

வைகல் மாலை வாய் - நாளின் மாலைக் காலத்தே; **நியமம் செய்து** - செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து; **மரபுளி இயற்றி** - செய்ய வேண்டிய முறைப்படியே செய்து; **வேலைவாய் அமுது அன்னாளும்-** பாற்கடலிலிருந்து தோன்றிய அமுதத்தை ஒத்தவளும்; **வீரனும்** - இராமபிரானும்; **பாரின்** - பூமியில்; **மாலை விரிந்த**

நாணல் பாயல்வாய்- வரிசையாக விரிக்கப் பெற்ற நாணற்புல்லாகிய படுக்கையிலே; **வைகினர்** - உறங்கினராக; **தம்பி** - இலக்குவன்; **காலைவாய் அளவும்** - காலைப் பொழுது வரும் வரை; **வரி வில் ஏந்தி** - கட்டமைந்த வில்லை ஏந்தி; **இமைப்பிலன்** - கண்இமையாது; **காத்து நின்றான்** - அவ்விருவரையும் காவல் செய்து நின்றுகொண்டே யிருந்தான்.

இராமனும் சீதையும் உறங்க இலக்குவன் கண் உறங்காமல் நின்று கொண்டே காவல் செய்து கொண்டிருந்தான் என்பதாம். 'மாலை விரிந்த நாணல் பாயல்' - மாலையாக விரிந்த நாணற்புல் படுக்கை என்றவாறாம்.

22

குகன் இராம இலக்குவரை நோக்கி இரவு முழுதும் கண்ணீர் சோர நின்றல்

1975. தும்பியின் குழாத்தின் சுற்றும்
சுற்றத்தன், தொடுத்த வில்லன்,
வெம்பி வெந்து அழியாநின்ற
நெஞ்சினன், விழித்த கண்ணன்
தம்பி நின்றானை நோக்கி,
தலைமகன் தன்மை நோக்கி,
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீர்
அருவி சோர் குன்றின் நின்றான்.

அம்பியின் தலைவன் - நாவாய்களுக்குத் தலைவனான குகன்; **தும்பியின்குழாத்தில் சுற்றும் சுற்றத்தன்** - யானைக் கூட்டத்தைப் போலச் சுற்றியிருக்கும் வேட்டுவக் கூட்டத்தை உடையனாய்; **தொடுத்த வில்லன்** - நாண் ஏற்றி அம்பு பொருத்திய தயார்நிலையில் உள்ள வில்லை உடையனாய்; **வெம்பி வெந்து அழியா நின்ற நெஞ்சினன்** - (இராமன் வனம் புகுந்த நிலை கருதி) புழுங்கி நொந்து நைந்த மனத்தனாகி; **விழித்த கண்ணன்** - இரவு முழுதும் விழித்த கண்ணனாய்; **தம்பி நின்றானை நோக்கி** - நின்றுகொண்டே உறங்காது காவல் செய்யும் இலக்குவனைப் பார்த்து; **தலைமகன் தன்மை நோக்கி**- அரச குமாரனாகிய இராமன் தரையில் உறங்கும் தன்மையைப் பார்த்து; **கண்ணீர் அருவி சோர் குன்றின்** - கண்ணீராகிய அருவிவிடும் மலைபோல; **நின்றான்** -

இதற்கு இலக்குவனைச் சந்தேகித்துக் குகனும் குகனை ஐயுற்று அவனது சுற்றமும் கண்ணுறங்காது காவல் செய்ததாகப் பொருள் உரைத்து நயம் காண்பாருளர் ஆயினும், குகனாகிய தலைவனையே ஐயுற்று அவனையும் சேர அழிக்கத் தயாராக அவனது சுற்றமாகிய

சேனை இருந்ததாகக் கூறல் சுகனது நாயகத் தன்மைக்குப் பேரிழப்பாக முடியும். அன்றியும் சுகனையே இராமன்பால் அறிமுகப்படுத்தியவன் இலக்குவன் என்பது சுகனும் அறிந்ததே. சுகனது வேண்டுகோளை ஏற்கும் இராமன் சீதையை நோக்கித் தம்பி திருமுகம் நோக்கியதை 'ஆண்டிருந்த சுகனும் அறியாதிரானன்றே? திருநகர் தீர்ந்த வண்ணத்தைப் பருவரல் தம்பி கூறக் கேட்டான் அன்றே? அவ்வாறு பல்வேறமயங்களில் இலக்குவனது தொண்டுள்ளமும், அன்பும் நன்கு காணக்கிடைத்த சுகன் இலக்குவனை ஐயுற்றான் எனல் சற்றும் பொருந்தாது என்க. கங்கை காண் படலத்தே பரதன்பால் இலக்குவனைப் பற்றிச் சொல்ல நேரும்பொழுது அழகனும் அவளும் துஞ்ச, வில்லை ஊன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப் போடும்... கண்கள் நீர்பொழிய... நின்றான்.... இமைப்பிலன் நயனம்' (2344) என்று சொல்வான் எனில், முன்னர் அவ்வாறு அவனை உணர்ந்ததனால் அன்றோ பின்னர் அவ்வாறு கூறமுடிந்தது! எனவே, இலக்குவன் இராமன் பாற்கொண்ட அன்பின் செறிவையும், இலக்குவனது தொண்டுள்ளத்தையும் அறிந்த சுகன் இலக்குவனை ஐயுற்று வில்லும் அம்புமாய்த்தான் காவல் செய்தான் எனல் சிறிதும் பொருந்தாமையும், சுகனுக்குப் பெருமை யாகாமையும் அறிக. அன்றியும் 'தம்பி நின்றானை நோக்கி....கண்ணீர் அருவி சோர்குன்றின் நின்றான்' எனச் சொல்லப்படுவதிலிருந்தே அரசுகுமாரர்கள் இவ்வாறு இருக்கலாம்படி ஆயிற்றே என்கிற அவலமே சுகன்பால் மேலோங்கி நின்றமையைக் கம்பர் புலப்படுத்தினார் ஆதல் காண்க.

23

சூரியன் தோன்றலும் தாமரை மலர்தலும்

1976. துறக்கமே முதல ஆய

தூயன யாவை யேனும்
மறக்குமா நினையல் அம்மா! -
வரம்பு இல தோற்றும் மாக்கள்
இறக்குமாறு இது என்பான்போல்
முன்னை நாள் இறந்தான், பின் நாள்,
பிறக்குமாறு இது என்பான்போல்
பிறந்தனன் - பிறவா வெய்யோன்.

பிறவா வெய்யோன் - என்றும் பிறவாது ஒருபடித்தாகவே உள்ள சூரியன்; **வரம்புஇல தோற்றும் மாக்கள்** - எண்ணிலவாய் உலகில் தோன்றும் மக்கள்; **இறக்குமாறு இது என்பான்போல் முன்னை நாள் இறந்தான்** - இறப்பது இவ்வாறு என்று அவர்களுக்கு எடுத்துக்

கூறுவானைப் போல முதல் நாள் மாலை அத்தமித்தான்; **பின் நாள்-மறுநாள்** (காலையில்); **பிறக்குமாறு இது என்பான் போல் பிறந்தனன்-** பிறப்பது இவ்வாறு என்று எடுத்துக் கூறுவான் போலத் தோன்றினான் (இறப்பும் பிறப்பும் மாறிமாறி வருதலை உணர்வார்); **துறக்கமே முதல ஆய தூயன யாவையேனும்** - சுவர்க்காதிபோகங்களாகச் சொல்லப்படுகின்ற தூயனவாகிய மேலான எவையும்; **(நிலையற்றவை என்பது உணரப்படுதலின்) மறக்குமா நினையல் அம்மா!** - மறக்கும்படி நினையல் வேண்டும்படியாயினவாறு என்னே!

இறப்பும் பிறப்பும் மாறி மாறி வருதலைச் சூரியனால் உணர்ந்த மாக்கள் எவ்வளவு உயர்ந்த சுவர்க்கம் முதலியனவும் நிலையிலாதவை என உணர்த்தலின் மறப்பாராவர் என்பதாம். அம்மா! வியப்பிடைச் சொல். இதனால் மக்கள் உண்மை உணர்ந்து இறப்பு பிறப்பு அற்று என்றும் மீளா உலகம் ஆகிய முத்தியையே வேண்டுதற்குச் சூரியன் உதவலை உணர்த்தினார். நினையால் -உடன்பாட்டில் வந்த வியங்கோள் வினைமுற்று. **24**

1977. செஞ்செவே சேற்றில் தோன்றும்
தாமரை, தேரில் தோன்றும்
வெஞ் சுடர்ச் செல்வன் மேனி
நோக்கின விரிந்த; வேறு ஓர்
அஞ்சன நாயிறு அன்ன
ஐயனை நோக்கி, செய்ய
வஞ்சி வாழ் வதனம் என்னும்
தாமரை மலர்ந்தது அன்றே.

செஞ்செவே சேற்றில் தோன்றும் தாமரை - செக்கச் செவேல் என்று சேற்றில்தோன்றிய செந்தாமரை மலர்; **தேரில் தோன்றும்** - ஒற்றைச் சக்கரத் தேரில் உதயமான; **வெஞ்சுடர்ச் செல்வன் மேனி நோக்கின விரிந்த** - வெம்மையான கதிர்களை உடைய சூரியனது வடிவத்தைப் பார்த்து மலர்ந்தன; **செய்ய** - சிவந்ததாகிய; **வஞ்சி** - வஞ்சிக் கொடிபோல்பவளாகிய சீதையினிடத்தில்; **வாழ் வதனம் என்னும் தாமரை** - உள்ளமுகம் என்னும் தாமரை; **வேறு ஓர் அஞ்சன நாயிறு அன்ன ஐயனை நோக்கி** - செஞ் சூரியனில் மாறுபட்டு வேறொன்றான கருஞாயிற்றை ஒத்த இராமனைப் பார்த்து; **மலர்ந்தது** - மலர்ந்து விளங்கியது.

கருமை நிறம் உடைய இராமனை அஞ்சன ஞாயிறு என்றார். தடாகத் தாமரை செஞ்ஞாயிறு கண்டுமலர்ந்தது; முகத் தாமரை கருஞாயிறு கண்டு மலர்ந்தது. **25**

இராமன் குகனை நாவாய் கொணரக் கட்டளை இடல்

1978. நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும்
 நயந்தனன் இயற்றி, நாமத்
 தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான்,
 மறையவர் தொடரப் போனான்,
 ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை
 அன்பனை நோக்கி, 'ஐய!
 கோள் முதற்கு அமைந்த நாவாய்
 கொணருதி விரைவின்' என்றான்.

நாமத் தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான்- அச்சந்தரும் தோளிடத் திற்குப்பொருந்திய வில்லை உடைய இராமன்; **நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும் நயந்தனன் இயற்றி** - வைகறைக் காலத்தில் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் எல்லாவற்றையும் விரும்பிச் செய்து; **மறையவர் தொடரப் போனான்** - வேதியர்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து வரச் செல்கின்றவன்; **ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பினை நோக்கி-** அடிமைத் தன்மைக்குப் பொருந்திய நட்புரிமை உடைய அன்புள்ளம் கொண்ட குகனைப் பார்த்து; **'ஐய!** - ஐயனே; **கோள்முதற்கு அமைந்த நாவாய்-** கொண்டு செல்லுதற்குரிய தரம் வாய்ந்த மரக்கலங்களை; **விரைவின் கொணருதி'** - விரைவாகக் கொண்டு வருவாயாக;' **என்றான்-**.

தோள் முதல் - முதல் - இடம் என்னும் பொதுப் பொருள். நாள் முதல் வைகறையில் தொடங்குமாதலின் வைகறை யென்றாம் - அது காலைச்சந்தி நிகழ்த்துதற்கு உரிய பொழுது ஆகலின். 26

குகன் இராமனைத் தன் இருப்பிடத்திலே தங்க வேண்டுதல் சந்தக் கலிவிருத்தம்

1979. ஏவிய மொழிகேளா,
 இழி புனல் பொழி கண்ணான்,
 ஆவியும் உலைகின்றான்,
 அடி இணை பிரிகல்லான்,
 காவியின் மலர், காயா,
 கடல், மழை, அனையானைத்
 தேவியொடு அடி தாழா,
 சிந்தனை உரை செய்வான்:

ஏவிய மொழி கேளா - இராமன் நாவாய் கொணரும்படி கட்டளையிட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு (எங்கே இராமன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றுவிடுவானோ என்னும் ஏக்கறவால்); **இழிபுனல்பொழி கண்ணான்** - இறங்குகின்ற நீர் இடையறாது சொரிகின்ற கண்ணனாய்;

ஆவியும் உலைகின்றான் - உயிர் துடிக்கப் பெறுபவனாய்; **அடி இணை பிரிகல்லான்** - இராமனது திருவடிகளை விட்டுப் பிரிய மாட்டாதவனாய்; **காவியின் மலர், காயா, கடல், மழை அனையானை**- நீலோற்பல மலர், பூவைப் பூ, கடல், மேகம் இவற்றை ஒத்த கருநீல நிறம்படைத்த இராமனை; **தேவியொடு அடி தாழா** - சீதையோடு சேர்த்து அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி; **சிந்தனை** - தன் எண்ணத்தை; **உரை செய்வான்** - கூறத் தொடங்கினான்.

அன்பு மீக்கூர்ந்த அவலத்தின் மெய்ப்பாடுகள் புனல்பொழிகண், உலையும் ஆவி என்பன. இராமனுடைய நிறத்துக்கு நான்கும் உவமை. இங்ஙனம் பல உவமைகளை ஒருசேரக் கூறி இராமனது பேரழகினை அனுபவித்தல் கம்பர் இயல்பு; எடுத்துக்காட்டு: 1926. **27**

1980. 'பொய்ம் முறை இலரால்; எம்
புகல் இடம் வனமேயால்;
கொய்ம் முறை உறு தாராய்!
குறைவிலெம்; வலியேமால்;
செய்ம்முறை குற்றேவல்
செய்குதும்; அடியோமை
இம் முறை உறவு என்னா
இனிது இரு நெடிது, எம் ஊர்:

'**கொய்ம் முறை உறு தாராய்!** - கத்திரிகையால் ஒழுங்குசெய்யப் பெற்றுப்பொருந்திய மாலையை அணிந்தவனே!; **பொய்ம் முறை இலரால்**- எம் மக்கள் வஞ்சகம்அறியாதவர்கள்; **எம் புகலிடம் வனமேயால்**- எங்களுடைய இருப்பிடம் இக்காடே ஆகும்; **குறைவிலெம்** - எவற்றாலும் குறையுடையோ மில்லை; **வலியேமால்**- (பகைவரைஅழிக்கும்) வலிமையும் உடையேம்; **செய்ம் முறை குற்றேவல் செய்குதும்** - செய்ய வேண்டிய முறைப்படி உனக்கு வேண்டிய சிறு தொண்டுகளைச் செய்வோம்; **அடியோமை** - உன் தொண்டர்களாகிய எங்களை; **இம்முறை உறவு என்னா** - இந்த முறையான உறவினர்கள் என்று கருதி; **எம் ஊர்** - எங்களுடைய ஊரிலே; **நெடிது** - நீண்ட காலம்; **இனிது இரு**' - இனிமையாக இருப்பாயாக.'

உள்ளொன்று புறம் ஒன்று அற்றவர் வேடுவர் என்பதனைப் 'பொய்ம் முறை இலர்' என்று கூறினான். காட்டில் உள்ளவர்கள் ஆதலின் உணவு கிடைக்கும் இடம், பாதுகாப்பான இடம், நீர்நிலை களுக்குரிய வழிகள் அனைத்தும் எங்களுக்குப் பழக்கம் ஆதலின் உனக்கு அடிமை செய்ய வசதியாகும் என்று நினைப்பித்தான்.

எங்களையும் உனது உறவு முறையாகக் கருதி எம் ஊரில் தங்க வேண்டும் என வேண்டினான் குகன். 'ஆல்' உரையசை. **28**

1981. 'தேன் உள; தினை உண்டால்;
 தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம்
 ஊன் உள; துணை நாயேம்
 உயிர் உள; விளையாடக்
 கான் உள; புனல் ஆடக்
 கங்கையும் உளது அன்றோ?
 நான் உளதனையும் நீ
 இனிது இரு; நட, எம்பால்;

தேன் உள; தினை உண்டு - தேவர்களும் தூயது எனக் கருதி உண்ணுதற்குப் பொருத்தமானதேனும், தினையும் எம்மிடம் உண்டு; தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம் ஊன் உள - தேவர்களும் அவியிற் கொள்ளும் புலால் உண்டு; துணை நாயேம் உயிர் உள - அடியேங்களுடைய உயிர் உங்களுக்குத் தொண்டு செய்ய உள்ளவையே; விளையாடக் கான் உள - தேவியோடு விளையாடிப் பொழுது போக்க இனிய காடுகள் உள்ளன; புனல் ஆடக் கங்கையும் உளது - நீரிலே முழுகி விளையாடக் கங்கையாறும் இருக்கிறது; நான் உளதனையும் - நான் உடன் உள்ளவரையும்; நீ எம்பால் நட இனிது இரு - நீ எம்மிடத்துக்கு நடப்பாயாக, இனிது இருப்பாயாக.'

தேன் உள தினை உண்டால் என்பதனைத் தனியே பிரித்து, தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம் ஊன் உள என்று உரைப்பதும் உண்டு. வேள்வியில் அவியாகச் சொரியப்படுதலின் தேவரும் உண்ணுதற்குரிய ஊன் எனக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம். முன்பு 'தேனும் மீனும் அமுதினுக்கமைவதாகத் திருத்தினன்; திருவுளம் என்கொல்' (1966.) என்று குகன் வினாவிய பொழுது. இராமன் விருத்த மாதவரை நோக்கி, முறுவலனாய் 'பரிவினில் தழீஇய என்னில் பவித்திரம்' என்று தர்மசங்கடத்தைத் தவிர்க்கும் நிலையில் கூறியமைந்ததையும் அதனை உண்ணாது உளத்தால் ஏற்றுக்கொண்டதையும் அறிந்த குகன் மீண்டும் அதே பொருள்களைக் கூறுவதாக அமையாமல் மீனைத் தள்ளி, இராமன் முதலியவர்கள் உண்ணுதற்கேற்ற தேனும், தினையும் மட்டுமே கூறினான் என்க. குகனது பண்பு முதிர்ச்சியைக் காட்டிக் கம்பருக்கும் ஏற்றம் தருவது உணரத்தக்கது. பின்னரும் "கனி காயும் நறவு இவை தரவல்லேன்" என்று குகன் கூறுதல் (1990.) காண்க. உயிர் இராமனது உடைமையாயினும் உடம்பு உள்ளவரைதான் பணி செய்ய இயலுமாதலின் 'ஊன் உள துணை நாயேன் உயிர் உள்' எனக் குகன் கூறியதாகக் கொள்வதும் பொருந்துவதே. **29**

1982. 'தோல் உள, துகில்போலும்;
சுவை உள; தொடர் மஞ்சம்
போல் உள பரண்; வைகும்
புரை உள; கடிது ஓடும்
கால் உள; சிலை பூணும்
கை உள; கலி வானின் -
மேல் உள பொருளேனும்,
விரைவொடு கொணர்வேமால்;

'**துகில் போலும் தோல் உள** - நூல் ஆடை போல உள்ள மென்மையான தோல்கள் உள்ளன; சுவை உள - சுவையுடைய இனிய பொருள்கள் பல உள்ளன; **தொடர் மஞ்சம் போல்** - தூங்குதற்குக் கயிற்றால் பிணித்த தொட்டிற் கட்டில் போல்; **பரண் உள** - பரண்கள் உள்ளன; **வைகும் புரை உள** - தங்குதற்குக் குடில்கள் உள்ளன; **கடிது ஓடும் கால் உள** - விரைந்து சென்று எதையும் கொணர்ந்து தரவல்ல வலிய கால்கள் எமக்கு உள்ளன; **சிலை பூணும்கை உள** - தடுப்பாரை அழிக்க வல்ல வில்லை ஏந்திய கைகள் எம்மிடம் உள்ளன; **கலிவானின் மேல் உள பொருளேனும் விரைவொடு கொணர்வேம்**' - செருக்கிய ஆகாயத்தின் மேலே உள்ள பொருளாக இருந்தாலும் விரைந்து சென்று கொண்டு வருவோம்.'

'பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்தும்' என்னும் பட்டினப்பாலையுள் (107) மெல்லிய நூலாடையைத் துகில் எனலின் இங்கும் அவ்வாறே கொள்க. விரைந்து பணி செய்யவும் துன்புறுத்துவாரை அழிக்கவும் வலிய காலும், கையும் இருத்தலின் நீங்கள் நிம்மதியாக இங்கே தங்கலாம் என்றான் குகன். அகண்டாகாரமாக விரிந்து ஏனைய நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கினையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கோடலின் 'செருக்கிய ஆகாயம்' எனப் பொருள் உரைத்தாம். 'கலி' என்பது 'ஓசை' என்று பொருள் கூறி, ஓசையைத் தன் குணமாக உடைய ஆகாயம் எனலும் ஒன்று. 'ஆல்' அசை. **30**

1983. 'ஐ - இருபத்தோடு ஐந்து
ஆயிரர் உளர், ஆணை
செய்குநர், சிலை வேடர் -
தேவரின் வலியாரால்;
உய்குதம் அடியேம் - எம்
குடிலிடை, ஒரு நாள், நீ
வைகுதிஎனின் - மேல் ஓர்
வாழ்வு இலை பிறிது' என்றான்.

‘ஆணை செய்குநர்- நான் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுப வராகிய; **தேவரின் வலியார்-** தேவர்களைக் காட்டிலும் வலிமை படைத்தவர்களாகிய; **சிலைவேடர் -** வில் ஏந்திய வேடர்கள்; **ஐ இருபத்தோடு ஐந்து ஆயிரர் உளர் -** ஐந்து இலக்கம் பேர் இருக்கின்றார்கள்; **நீ எம் குடிலிடை ஒருநாள் வைகுதி எனின் -** இராமா! நீ எம் குடிசையிடத்து ஒருநாள் தங்குவாயானால்; **மேல் ஓர் வாழ்வு பிறிது இலை -** எங்களுக்கு அதைக்காட்டிலும் மேலான வேறொரு வாழ்க்கை இல்லை; **உய்குதும் -** நாங்கள் ஈடேறிவிடுவோம்; **என்றான் -**.

ஐ இருபது - நூறு. அதனோடு ஐந்தைப் பெருக்க ஐநூறு ஆயிரவர் என்று முடியும் ‘நீஎம்.....வைகுதி எனின்’ - இரண்டிடத்தும் கூட்டப் பட்டது. ‘ஆல்’ அசை. 31

இராமன் மீண்டும் வரும்போது குகனிடம் வருவதாகக் கூறல்

1984. அண்ணலும் அது கேளா,
அகம் நிறை அருள் மிக்கான்,
வெண் நிற நகைசெய்தான்;
‘வீர! நின்னுழை யாம் அப்
புண்ணிய நதி ஆடிப்
புனிதரை வழிபாடு உற்று
எண்ணிய சில நாளில்
குறுகுதும் இனிது’ என்றான்.

அண்ணலும் - இராமனும்; **அது கேளா -** அதனைக் கேட்டு; **அகம் நிறை -** மனம் நிறைந்த; **அருள் மிக்கான் -** கருணை மிகுந்த வனாய்; **வெண் நிற நகைசெய்தான் -** (மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டி) வெண்மையான ஒளிபடைத்த முறுவல் செய்தானாய்; **‘வீர! யாம் -** குகனே! நாங்கள்; **அப் புண்ணிய நதி ஆடி -** அந்தப் புண்ணிய நதி களில் நீராடி; **புனிதரை வழிபாடு உற்று -** (அங்கங்கே உள்ள) முனிவர்களை வழிபாடு செய்து; **எண்ணிய சில நாளில் -** வனவாசத் துக்குக் குறித்த சில நாள்களில்; **நின்னுடை -** உன்னிடத்துக்கு; **இனிது குறுகுதும் -** இனிமையாக வந்து சேர்வோம்;’ **என்றான் -**.

வனவாசம் பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆயினும், அன்பால் அழைக்கும் குகனுக்கு ஆறுதலாகக் கூறவேண்டி, ‘எண்ணிய சில நாள்’ என்றான் இராமன் என்க. முன்னர் கோசலையைத் தேற்ற வேண்டி இராமன், ‘எத்தனைக்கு உள ஆண்டுகள் ஈண்டு, அவை பத்தும் நாலும் பகல் அலவோ’ (1626) என்று கூறியுள்ளதையும் இங்குக் கருதுக. பதினான்கு

ஆண்டுகளைப் பதினான்கு நாட்கள் என்று அங்கே கூறியது போலக் குகனிடம் 'எண்ணிய சில நாள்' என்றான் என்க. **32**

குகன் நாவாய் கொணர, மூவரும் கங்கையைக் கடத்தல்

1985. சிந்தனை உணர்கிற்பான்
 சென்றனன், விரைவோடும்;
 தந்தனன் நெடு நாவாய்;
 தாமரை நயனத்தான்
 அந்தணர்தமை எல்லாம்,
 'அருளுதிர் விடை' என்னா,
 இந்துவின் நுதலாளோடு
 இளவலொடு இனிது ஏறா.

(குகன்) சிந்தனை உணர்கிற்பான் விரைவோடும் சென்றான்- (இராமனது) மனக்கருத்தை உணர்ந்தவனாய் விரைந்து சென்று; **நெடுநாவாய் தந்தனன்** - பெரிய மரக்கலங்களைக் கொணர்ந்தான்; **தாமரை நயனத்தான்** - தாமரை மலர்போலும் கண்களை உடைய இராமன்; **அந்தணர் தமை எல்லாம்** - முனிவர்கள் எல்லாரையும்; **'விடைஅருளுதிர்' என்னா** - 'எனக்குப் புறப்பட விடை கொடுங்கள்' என்று கேட்டுப் பெற்று; **இந்துவின் நுதலாளோடு** - பிறைமதி போலும் நெற்றியை உடைய சீதையோடும்; **இளவலொடு** - இலக்குவனோடும்; **இனிது ஏறா** - இனிமையாக அந்நாவாயில் ஏறி,

சென்றனன் முற்றெச்சம். வடிவில் முற்றுவினையாய் எச்சப்பொருள் தரும் இத்தகையன முன்னும் உள; பின்னும் வரும். பொருள் நோக்கி இலக்கணம் உணர்க. **33**

1986. 'விடு, நனி கடிது' என்றான்;
 மெய் உயிர் அனையானும்,
 முடுகினன், நெடு நாவாய்;
 முரி திரை நெடு நீர்வாய்;
 கடிதினின், மட அன்னக்
 கதிஅது செல, நின்றார்
 இடர் உற, மறையோரும்
 எரி உறு மெழுகு ஆனார்.

(இராமனும்) 'நனி கடிது விடு' என்றான் - மிக வேகமாக நாவாய்களைச் செலுத்து என்று கூற; **மெய் உயிர் அனையானும்** - உடம்பும் உயிரும் ஒத்த நண்பினை இராமன்பால் உடைய குகனும்; **முரிதிரை நெடு நீர்வாய்** - ஓடிகின்ற அலைகளையுடைய நீண்ட கங்கை நீரிடத்தே; **நெடு நாவாய்** - பெரிய ஓடத்தை; **முடுகினன்** -

விரைந்து செலுத்த; **அதுகடிதினின் மட அன்னக் கதிசெல** - அந்நாவாய் விரைவாக இளைய அன்னப்பறவை நீரிற்செல்லுமாறு போலச் செல்ல; **நின்றார் மறையோரும்** - கரையின்கண் நின்றவர் களாகிய வேதியரும்; **இடர் உற** - துன்பமடைந்து; **எரி உறு மெழுகு ஆனார்** - நெருப்பில் பட்ட மெழுகைப் போல மனம் உருகி இரங்கினார்கள்.

நட்புக்கு உடம்பும் உயிரும் சேர்ந்த சேர்க்கையைச் சொல்வது வழக்கு. ஆதலின், 'மெய்உயிர் அனையானும்' என்று குகன் - இராமனுக்குள்ள நட்பைச் சொன்னார். 'உடம்பொடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன, மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு' என்ற குறளையும் (குறள் 1122) காண்க. நாவாய்களின் செல்கை அன்னச்செலவு போலும் என்றார்; பின்னும் அன்னப் பேடை சிறை இலதாய்க்கரை, துன்னிற்றென்னவும் வந்தது தோணியே' என்றது (2372.)காண்க. **34**

(ஆ) பெரியபுராணம்

பூசலார் நாயனார் புராணம்

1. அன்றினார் புரம் எரித்தார்க்கு
ஆலயம் எடுக்க எண்ணி
ஒன்றும் அங்கு உதவாதாக
உணர்வினால் எடுக்கும் தன்மை
நன்று என மனத்தினாலே
நல்ல ஆலயம் தான்செய்த
நின்ற ஊர்ப் பூசலார்தம்
நினைவினை உரைக்கல் உற்றார். 4176

பொ.ரை

பகைவரின் முப்புரங்களை எரித்த சிவனார்க்கு ஒரு கோயில் அமைக்க எண்ணி, அதற்கு ஒன்றும் அங்கு உதவாததாக அதற்கு வேண்டிய நிதி ஒரு சிறிதும் கிடைக்காமற் போக, நினைவினாலே அமைத்தலே நல்ல பணியாம் என உட்கொண்டு, மனத்தினாலே நல்ல கோயிலை அமைத்த திருநின்றவூரில் வந்த பூசலாரின் நினைப் பாட்டிலுள்ள வரலாற்றை விவரிக்கின்றோம்.

திருநின்றவூர் - தின்னனூர் என வழங்குகின்றது. இது வைப்புத் தலம் தின்னனூர் நிலையத்தினின்றும் தெற்கே உள்ள சாலைவழி 3 கி.மீ. தொலைவு.

2. உலகினில் ஒழுக்கம் என்றும்
உயர் பெருந்தொண்டை நாட்டு
நலம்மிகு சிறப்பினமிக்க
நான்மறை விளங்கும் மூதூர்
குலமுதல் சீலம் என்றும்
குறைவுஇலா மறையோர் கொள்கை
நிலவிய செல்வம் மல்கி
நிகழ்திரு நின்றனூர் ஆம். 4177

பொ.ரை

இவ்வுலகில் நல்லொழுக்கம் எக்காலத்திலும் உயர்ந்து ஓங்கும் பெருமையினையுடைய தொண்டை நாட்டில் நலம் கொண்ட சிறப்பான நான்மறைகளும் விளங்குதற்கு இடமாகிய பழமையான ஊராகும். அவ்வூரில் குலத்திற்கு முதன்மையாகிய ஒழுக்கத்தில் என்றும் குறைவற்ற மறையவர்கள் தமது கொள்கையில் நிலைத்து நின்று செல்வம் நிறைந்து விளங்குகின்ற திருநின்றவூரில். (திருநின்றவூர் இன்று தின்னனூர் என வழங்குகின்றது.)

அடுப்பது - நிகழ்த்துவது. அவர் - அன்பர்கள்.

3. அருமறை மரபுவாழ
 அப்பதி வந்து சிந்தை
 தரும்உணர்வு ஆனஎல்லாம்
 தம்பிரான் கழல்மேல் சார
 வருநெறி மாறா அன்பு
 வளர்ந்துஎழ வளர்ந்துவாமைப்
 பொருள்பெறு வேதநீதிக்
 கலைஉணர் பொலிவின் மிக்கார்.

4178

பொ.ரை

அருமறை மரபுவாழ அப்பதியிலே தோன்றிய பூசலார் சித்தத்திலே வரும் உணர்வுகளை எல்லாம் சிவபிரான் திருவடியிலே சேரும்படி வரும் வழியினின்றும் மாறாத - பிறழாத - அன்பு வளர்ந்தோங்கத் தாமும் வளர்ந்து உண்மைப் பொருளைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாகிய மறைநீதிக் கதைகளை உணர்த்துகின்ற விளக்கத்தில் மிக்கோங்கி.

4. அடுப்பது சிவன்பால் அன்பர்க்கு
 ஆம்பணி செய்தல் என்றே
 கொடுப்பது எவ்வகையும் தேடி
 அவர்கொளக் கொடுத்துக் கங்கை
 மடுப்பொதி வேணிஐயர்
 மகிழ்ந்து உறைவதற்கு ஓர்கோயில்
 எடுப்பது மனத்துக் கொண்டார்
 இருநிதி இன்மை எண்ணார்.

4179

பொ.ரை.

சிவனார்க்கும் அவரின் அன்பர்க்கும் ஆகும் பணிகளைச்செய்தலே தக்கதாம் எனத் துணிந்து கொடுப்பதற்காக எவ்வகையாலும் பொருளைத் தேடி அவ்வடியவர்கள் கொள்ளும்படி கொடுத்து

கோயில் கட்டுவதற்குரிய பெருஞ்செல்வம் தம்மிடம் இல்லாமையை எண்ணாதவராய் கங்கை வெள்ளம் நிரம்பிய சடையினை உடைய இறைவர் மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருப்பதற்கு ஒரு கோயில் கட்டும் செயலை மனத்துள் கருதினார். பூசலாரிடம் பொருள் இல்லை எனினும் அவர்தம் மனத்தகத்தே கோயிலைக் கட்டத் தொடங்கினர்.

5. மனத்தினால் கருதிஎங்கும்
 மாநிதி வருந்தித் தேடி
 எனைத்தும் ஓர்பொருள் பேறுஇன்றி
 என்செய்கேன் என்று நைவார்
 நினைப்பினால் எடுக்க நேர்ந்தது
 நிகழ்வுறு நிதியம் எல்லாம்
 தினைத் துணை முதலாத் தேடிச்
 சிந்தையால் திரட்டிக் கொண்டார்.

4180

பொ.ரை

பொருள் தேடி இடங்களை மனத்தினாலேயே எண்ணி எங்கும் பெருநிதியினை வருந்தித் தேடி எந்நிலையிலும் ஒரு சிறிதும் பொருளைப் பெறும் நிலை கிட்டாமல் 'என் செய்வேன்' என வருந்துவாராகி நினைவிலேயே கோயில் கட்டுவதைத் துணிந்து மேற்கொண்டு செயல் நிகழ்வதற்குரிய பொருள்களை எல்லாம் தினை அளவில் சிறிது சிறிது அளவாகத் தேடி மனத்தாலேயே சேகரித்துக் கொண்டார்.

தினைத்துணை - அளவின் சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவது. தினைத் துணை நன்றி செயினும் பனைத் துணையாக (குறள் 104.) 'தினை, பனை' என்பது சிறுமை பெருமைக்குக் காட்டுவன சில அளவை' - பரிமேலழகர்.

புறத்தே திருக்கோயில் அமைக்க முடியாததால் தம் ஏழ்மையால் மனத்தினாலே திருக்கோயில் அமைக்க முற்பட்டார். ஓர் பொருள் பேறின்றி - சிறிதும் ஒரு பொருளையாவது பெறுதலின்றி.

6. சாதனத்தோடு தச்சர்
 தம்மையும் மனத்தால்தேடி
 நாதனுக்கு ஆலயம் செய்
 நலம்பெறு நல்நாள் கொண்டே
 ஆதரித்து ஆகமத்தால்
 அடிநிலை பாரித்து அன்பால்
 காதலின் கங்குல்போதும்
 கண்படாது எடுக்கல் உற்றார்.

4181

பொ.ரை

கோயில் கட்டுவதற்குரிய சாதனங்களோடு தச்சர்களையும் மனத்திலேயே தேடிக் கொண்டு, ஈசனுக்குத் திருக்கோயில் எழுப்பு தற்குரிய நன்மை பெறும் நல்ல நாளினையும் வேளையையும் குறித்துக் கொண்டு விரும்பி ஆகம முறைப்படி கடைகால் எடுத்து அன்பின் நிறைவினால் ஆசையோடு இரவிலும் உறங்காது கோயில் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

சாதனம் - கட்டுவதற்குரிய கல், மண், மரம், சுண்ணாம்பு போன்றவை.

நன்னாள் - நன்மையைச் செய்திடும் மங்கல நாள். ஏனைய உயிர்கள் உறங்கும் கங்குலிலும் இவர் உறங்காது.

7. அடிமுதல் உபானம் ஆதி
 ஆகிய படைகள் எல்லாம்
 வடிவுறும் தொழில்கள் முற்ற
 மனத்தினால் வகுத்துமான
 முடிவுஉறு சிகரம் தானும்
 முன்னிய முழத்தில் கொண்டு
 நெடிது நாள் கூடக் கோயில்
 நிரம்பிட நினைவால் செய்தார். 4182

பொ.ரை

அடி முதல் உபான (மேல்) வரி முதலான வரும் அடுக்குகள் யாவற்றையும், சித்திரை வேலைப் பாடுகளோடு திருத்தமாக மனத்திலேயே திருத்தமுற அமைத்து விமானத்தின் முடிவில் அமையும் சிகரமும் விதித்தமுழ அளவினில் கொண்டு உபாயம் - கோபுரத்தின் அடிக்கீழ் அமைக்கப்படும் முதல் சித்தரவரி.

ஆதியாகிய படைகள் - அடுக்கு வரிசைகள். மானம் - விமானம். முழம் - ஆலய சிற்பத்தில் கூறப்படும் அளவு. கரமானம் - முழுஅளவு. நெடிதுநாள் - நீண்டநாள்.

8. தூபியும் நட்டுமிக்க
 சுதையும் நல்வினையும் செய்து
 கூவலும் அமைத்து மாடு
 கோயில்கூழ் மதிலும் போக்கி
 வாவியும் தொட்டு மற்றும்
 வேண்டுவ வகுத்து மன்னும்

தாபரம் சிவனுக்கு ஏற்க
விதித்த நாள்சாரும் நாளில்.

4183

பொ.ரை

திருக்கோயிலினுள் தூபியினையும் நாட்டி விமானம் கோபுரம் முதலியவற்றில் சுண்ணச் சாந்து பூசி, மேலே சிற்ப அலங்கார வகைகளையும் அமைத்து, கோயிலைச் சுற்றி மதில்களை எழுப்பி குளமும் தோண்டி மற்றும் வேண்டியன யாவும் வகைப்படுத்தியும் முறைப்படுத்தியும் அமைத்து மற்று வேண்டியன யாவும் விளக்கமுற அமைத்து நிலைபெற்ற தாபரலிங்கத்தை சிவபிரானுக்கு பொருந்தும் நிலையில் அமைத்து குறித்தநாள் அணுகும் போது.

இத்திருப்பாட்டில் திருக்கோயில் அமைப்பிற்கு வேண்டிய அங்கங்கள் கூறப்பட்டன காண்க.

தூபி - விமான உச்சியில் அமைக்கும் உரிய சிகரம் (கும்பம்)

நல்வினை - உரிய விதிப்படி நாகம், இடம் முதலிய வடிவங்கள் அமைத்தல். வண்ணம் தீட்டல்.

குவல் - ஈசனின் திருமஞ்சனத்திற்குரிய கிணறு.

வாவி - கோயிலின் புறத்தே அடியார்க்குப் பயன்படும் குளம்.

மாடு - உள்மதில். **கூழ்மதில்** - புறமதில்

போக்குதல் - நேர்பட அமைத்தல்.

தொட்டு - தோண்டுதல் அகழ்தல்.

.....

மற்றும் வேண்டுவ - சுற்றாலயங்கள், நந்தவனம் ஏனையன.

மன்னு தாபனம் - சிவனாரின் திருமேனியாக உருவத்தில் நிலை பெறச் செய்யும் சடங்கு. பிரதிஷ்டை தாபனம்.

சுற்றுத் தெய்வங்களுக்கு வேறு நாளும் ஈசனுக்கு தனித்த நாளும் என்பதுபட 'சிவனுக்கு ஏற்க' என்றார்.

விதித்த - திருக்குட முழுக்குவிழா. கும்பாபிஷேக விழா சாரும் நாளில் - சார்ந்த நாளில்.

9. காடவர் கோமான் கச்சிக்

கல்தளி எடுத்து முற்ற

மாடுஎலாம் சிவனுக்கு ஆகப்

பெருஞ்செல்வம் வகுத்தல் செய்வான்

நாடமால் அறியாதாரைத்
தாபிக்கும் அந்நாள் முந்நாள்
ஏடுஅலர் கொன்றை வேய்ந்தார்
இரவிடைக் கனவில் எய்தி.

4184

பொ.ரை

காடவர் பெருமானாகிய பல்லவ அரசன் கச்சிப் பதியில்
கற்கோயில் எடுப்பித்து, முழுவதும் சிவனுக்காகப் பெருஞ்செல்வங்
களை நியமிக்கின்றவன் திருமாலும் தேடுதற்கரியவராகிய இறைவரைத்
தாபித்தற்கு நியக்கும் அற்றை நாளைக்கு முன்னாள் இதழ்கள் விரிகின்ற
கொன்றை மலர்களைச் சூடிய இறைவர் அவன் கனவில் தோன்றின.

10. நின்றஊர் பூசல் அன்பன்

நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த
நன்றுநீடு ஆலயத்துள் நாளை
நாம் புகுவோம் நீஇங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை
ஒழிந்துபின் கொள்வாய் என்று
கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர்
கோயில் கொண்டருளப் போந்தார்.

4185

பொ.ரை

‘திருநின்றவூரில் உள்ள பூசலார் எனும் அன்பன் நீண்ட நாள்களாக
நினைந்து நினைந்து செய்த நீடிய கோயிலிலே நாளை யாம் புகுவோம்’
ஆதலால் நீ இங்கு இக்கோயிலில் பொருந்திய செய்கையினை நாளைத்
தவிர்த்து பிறிதொரு நாளில் வைத்துக் கொள்வாயாக. கொன்றை
மாலை சூடிய பெருமானார் தொண்டரின் கோயிலில் எழுந்தருளுவார்.

ஓரே நாளில் இரு கோயில்களில் திருக்குடமுழுக்கு நடைபெறலாம்.
“நாளை ஒழித்து பின் கொள்வாய்” என்றது பூசலாரின் பெருமையை
உலகிற்கும், மன்னனுக்கும் அறியப்படுத்தும் பொருட்டேயாகும்.
இதனால் அடியாரின் திருத்தொண்டு கணக்கிலடங்காப் பெரும்புகழ்
கொண்டது.

11. தொண்டரை விளக்கத் தூயோன்

அருள்செயத் துயிலை நீங்கித்
திண்திறல் மன்னன் அந்தத்
திருப்பணி செய்தார் தம்மைக்

கண்டுநான் வணங்க வேண்டும்
என்றுஎழும் காதலோடும்
தண்தலைச் சூழல் சூழ்ந்த
நின்றஊர் வந்து சேர்ந்தான். 4186

பொ.ரை

தொண்டராகிய பூசலாரை உலகோர் அறியச் செய்யும் பொருட்டுத் துரய சிவனார் இவ்வாறு அருளினராக. துயிலுதலை விட்டு திண்ணிய திறலினையுடைய அவ்வரசன் அந்தத் திருப்பணி செய்தவரைக் கண்டு நான் வணங்கிட வேண்டுமென்று மேன்மேல் எழுகின்ற பெரு விருப்பினால் சோலைகளின் கூட்டம் கொண்ட திருநின்றவூர் வந்து சேர்ந்தான்.

12. அப்பதி அணைந்து பூசல்
அன்பர் இங்கு அமைத்த கோயில்
எப்புடையது என்று அங்கண்
எய்தினார் தம்மைக் கேட்கச்
செப்பிய பூசல் கோயில்
செய்தது ஒன்றில்லை என்றார்
மெய்ப்பெரு மறையோர் எல்லாம்
வருக என்று உரைத்தான் வேந்தன். 4187

பொ.ரை

அரசன் அப்பதியினை அடைந்து 'பூசலார் என்னும் அன்பர் அமைத்த கோயில் எப்பக்கத்தில் உள்ளது?' என்று அங்கு இருந்தவர்களைக் கேட்க அவர்களும் 'நீங்களும் நவிலும் பூசலாரும் இல்லை, அவர் அமைத்த கோயில் ஒன்றும் இல்லை' என்று கூறினார்கள். அதனைக் கேட்ட மன்னவனும் 'உண்மை அறியும் நெறியினுக்கு மறையவர்கள் அனைவரும் வருக' என ஆணையிட்டான்.

13. பூசலார் எல்லாம் வந்து
புரவலன் தன்னைக் காண
மாசுஇலாப் பூசலார் தாம்
யார்என மறையோர் எல்லாம்
ஆசுஇல் வேதியன் இவ்வணரான்
என்று அவர் அழைக்க ஓட்டான்
ஈசனார் அன்பர் தம்பால்
எய்தினான் வெய்ய வேலான். 4188

பொ.ரை

வேதியர்கள் அனைவரும் சென்று அரசனைக் காண அரசனும் 'பூசலார் தாம் யாவர்?' என வினவ அதற்கு மறையோர்கள்' அவர் குற்றமற்ற வேதியர்; இவ்வூரினர்; எனக் கூறிட அவர்களை விடுத்துப் பூசலாரை அழைக்காமல் அரசனே இறைவனின் அன்பரான அவரிடத்தில் சென்று சேர்ந்தான்.

வெய்ய வேலோன் - வெய்ய வேலினைக் கொண்டவன் அன்பரைப் பணிந்திட நேரில் சென்றபின் மன்னன்.

14. தொண்டரைச் சென்று கண்ட

மன்னவன் தொழுது நீர்இங்கு

என்திசையோரும் ஏத்த

எடுத்த ஆலயம்தான் யாது? இங்கு

அண்டர் நாயகரைத் தாபித்து

அருளும் நாள்இன்று என்று உம்மைக்

கண்டு அடிபணிய வந்தேன்

கண்ணுதல் அருள்பெற்று என்றான். 4189

பொ.ரை

திருநின்றவூர் சென்று அத்தொண்டர் பெருமானைக் கண்ட மன்னன் அவரை வணங்கித் 'தாங்கள் எவ்விடத்து எத்திசையில் இருப்போரும் போற்றும்படி எடுத்த திருக்கோயில் எங்குள்ளது? தேவர்பிரானாகிய சிவபிரானை அத்திருக்கோயிலுள் தாபித்து அருளும் நாள் இன்று என்று நெற்றிக்கண் பெற்ற ஈசனால் அறிவிக்கப் பெற்று, தங்களைக் காணவும், தங்கள் திருவடியை வணங்கிப் போற்றிடவும் இங்கு வந்தேன்' என்றார்.

இறைவனே கூறியதால் அடியார் அமைத்த ஆலயம் 'எண்டிசையோரும் ஏத்த' என்றார்.

'கண்ணுதல் அருள்பெற்று' என்பதால் பூசலாரின் உயர்வு தெரியவரும்.

15. மன்னவன் உரைப்பக்கேட்ட

அன்பர்தாம் மருண்டு நோக்கி

என்னைஓர் பொருளாக் கொண்டே

எம்பிரான் அருள் செய்தாரேல்

முன்வரு நிதி இலாமை

மனத்தினால் முயன்ற கோயில்

இன்னதுஆம் என்று சிந்தித்து
எடுத்தவாறு எடுத்துச் சொன்னார். 4190

பொ.ரை

மன்னன் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட அன்பராகிய பூசலாரும் மருட்சியடைந்து அவரைப் பார்த்து என்னையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டே எம்பிரான் அருளிச் செய்தார் என்றால் முன் நிதி கிடைக்கப் பெறாமையால் தாம் மதத்தினாலே முயன்று நினைந்து நினைந்து கட்டிய கோயில் இது ஆகும் என்று சிந்தனையின் செயலாகவே கட்டிய கோயிலைப் பற்றி விளக்கமாய் எடுத்துரைத்தார்.

என்னை - என்னையும் - இழிவு சிறப்பும்மை.

‘நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்த’ என்பார் மணிவாசகர்.

பூசலார் அமைத்த கோயில் புறத்தே அன்று. அகத்தேயாம் புறத்தே காட்டுவார் எத்துணை உடல் உழைப்பும், பொருட் செலவும் கொள்வரோ அதே நிலையில் அகத்தே இரவும் துஞ்சிடாது கோயில் அமைத்தார்.

16. அரசனும் அதனைக்கேட்டு அங்கு
அதிசயம் எய்தி என்னே
புரைஅறு சிந்தனை அன்பர்
பெருமை என்று அவரைப்போற்றி
விரைசெறி மாலைதாழ
நிலம்மிசை வீழ்ந்து தாழ்ந்து
முரசுஏறி தானையோடு
மீண்டுதன் மூதூர்ப் புக்கான். 4191

பொ.ரை

மன்னனும் பூசலார் கூறியதைக் கேட்டு மிக்க அதிசயம் அடைந்து குற்றமற்ற சிந்தனையை உடைய அன்பர் பெருமை இருந்தவாறு தான் என்னே! என வியந்து மணங்கொண்ட மாலை சீழேபடும்படி நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி முரசுகள் முழங்கும் சேனைகளுடனே தன் பழைய ஊரினை அடைந்தான்.

நாடாளும் மன்னன் இறைவனைத் தவிர பிற வேறு எவரையும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்குதல் மரபன்று. அம்மரபினையும் மீறி அடியார் அடியை தாழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினான் எனின் அவனின் முனைப்பு அற்ற நிலையும் அடியாரின் பெருமையும் தெரிய வருகின்றது.

17. அன்பரும் அமைந்த சிந்தை
ஆலயத்து அரனார் தம்மை
நன்பெரும் பொழுதுசாரத்
தாபித்து நலத்தினோடும்
பின்பு பூசனைகள் எல்லாம்
பெருமையின் பலநாள் பேணிப்
பொன்புனை மன்றுள் ஆடும்
பொன்கழல் நீழல் புக்கார். 4192

பொ.ரை

அன்பராகிய பூசலாரும் தாம் மனத்தினால் அமைத்த கோயிலில் சிவபிரானை நல்ல பெரும் பொழுதுவர நிலைபெறச் செய்து நன்மையோடு அதன் பின்பு செய்ய வேண்டிய பூசனைகளையெல்லாம் பெருமையோடு பல நாட்கள் விரும்பிச் செய்து பொன்னால் இயன்ற திருவம்பலத்தில் ஆடுகின்ற பிராணின் பொன்னடியில் நீழலை அடைந்தார்.

பின்பு பூசனைகள் - திருக்குடமுழுக்கிற்குப் பின்னர் நி கபம் மண்டலாபிஷேகங்கள் போன்ற பிற.

18. நீண்டசெஞ் சடையினார்க்கு
நினைப்பினால் கோயில் ஆக்கிப்
பூண்ட அன்பு இடையறாது
பூசலார் பொன்தாள் போற்றி
ஆண்தகை வளவர் கோமான்
உலகுஉய்ய அளித்த செல்வப்
பாண்டிமாதேவியார்தம்
பாதங்கள் பரவல் உற்றேன். 4193

பொ.ரை

மிக நீண்ட சிவந்த சடையினையுடைய இறைவனுக்கு நினைப்பினாலேயே கோயில் கண்ட அன்பு இடையறாது செய்த பூசலாரது பொன்னடிகளை வணங்கி அந்நிலையானே ஆண்மை மிக்க சோழர் பிரானும் உலகம் உய்யத் திருவுயிர்த்த செல்வப் பாண்டி மாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசி அம்மையாரின் திருவடிகளைப் பரவுகின்றேன்.

(இ) இரட்சணிய யாத்திரிகம்

எம்.ஏ.கிருஷ்ணப்பிள்ளை

தமிழில் தோன்றிய கிறித்தவக் காப்பியங்களுள் தலைசிறந்து விளங்குவன தேம்பாவணியும், இரட்சணிய யாத்திரிகமும் ஆகும். இவ்விரண்டும் கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

இரட்சணிய யாத்திரிகம் முதலூலன்று, வழிநூல். ஆங்கிலத்தில் ஜான் பனியன் என்பார் எழுதிய உலகப்புக்ஷம் பெற்ற திருப்பயணியின் முன்னேற்றம் என்னும் நூலைத்தழுவி எழுதப்பட்டது. தமிழ் மரபு அமைய நூலை இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருளும் கொண்டது. ஆதி பருவம், குமார பருவம், நிதான பருவம். ஆரணிய பருவம், இரட்சணிய பருவம் என ஐந்து பருவங்களைக் கொண்டது. 3766 பாடல்களைக் கொண்ட இக்காப்பியத்தில் 2190 விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. பாடல்கள் எளிய இனிய சொற்களால் அழகான நடையில் அமைந்துள்ளன.

கவியரசர் கிருஷ்ணப்பிள்ளை (1821 - 1900) கிறித்து பெருமானிடம் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர். அவர் இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய சமய நிர்ணயம், இரட்சணிய மனோகரம், இரட்சணியக் குறள் என்னும் நூல்களை இயற்றியுள்ளார். அவர் கம்பராமாயணத்தை நன்கு கற்றவர் என்பது அவருடைய செய்யுட்களின் நடையையும், கற்பனை வளத்தையும் தமிழ்மொழி நலத்தையும் கொண்டு உணரலாம். திருக்குறளின் செல்வாக்கையும் அவரது பாடல்களில் காணலாம்.

பாவமுள்ள உயிர் கவலையால் நொந்து கிறித்துவின் அருளால் திருந்தி மோட்சம் அடைவதை இக்காப்பியம் விளக்கிக் கூறுகிறது. காப்பியத் தலைவராக உள்ளவர் ஏசு கிறித்து. குமாரப்பருவத்தின் இரட்சணிய சரிதப் படலப் பகுதி இங்குப் பாடமாக உள்ளது.

(இயேசு பெருமானுடைய அன்பின் பெருமை)

அன்பிலார்த மக்குரியர் அன்புடையார் ஆக்கை
என்பும் உரியர் பிறருக்கு என்னும் உரை எம்மான்
தன்புடைய லாது எவரில் சான்றுபடு மாயின்
முன்புமிலை பின்பும்மிலை மூதுலகின் மாதோ.

(பொ-ரை) அன்பற்றவர்களே சுயநலம் பாராட்டுகிறவராவர். அன்புடையவரோவெனில், தன் சரீரத்தையும் எலும்பையும் பிறருக்குக் கொடுக்கும் உரிமையுடையவராவர். இம்மூதுரைக்கிலக்கியமாக, நம்பெருமானார், மனித அவதாரமெடுத்து அதனை விளக்கிக் காட்டினர். மற்றோருக்கிது பொருந்து மென்பது, இப்பழமையான வுலகத்தில், அவருக்கு முன்னிருந்தவருக்குமில்லை, பின்னிருப்பவருக்கு மில்லை யென்பாம்.

பாசம் என் உன்னலிர் பிணித்தமை பகைத்த
நீசமனு மக்களை நினைந்துருகும் அன்பின்
நேசமெனும் வலியதை நீக்கவசம் இன்றி
ஈசன் மகன் நின்றனரோர் ஏழையென ஓர்மின்

(பொ-ரை) அவர் கட்டப்பட்டிருப்பது கயிற்றாலென்று நினையாதீர்கள். தன்னை விரோதித்த ஈன மனிதர்களை நினைத்து மனதுருகும் அன்பென்னுங் கட்டை நீக்கிக்கொள்ளச் சத்தியற்ற வோரேழையைப்போல் தேவபுத்திரன் அங்கே நின்றாரென்றறியக் கடவீர்.

(காலிபாசு மாளிகையில் இயேசு பெருமான் பழிக்கப்பட்டது)

பாதகர் குழுமிச் சொற்ற பழிப்புரை என்னும் கொள்ளி
ஏதமில் கருணைப் பெம்மான் இருதயத்து ஊன்ற ஊன்ற
வேதனை யுழந்து சிந்தை வெந்துபுண் பட்டா ரல்லால்
நோதகச் சினந்து ஓர் மாற்றம் நுவன்றிலர் கருமம் நோக்கி.

(பொ-ரை) அப்பாதகர்கள், ஒன்றாய்க்கூடி, பரிசுசித்த வார்த்தை யென்னும் நெருப்பு, மாசற்ற கருணாகரக் கடவுளது மனதில் படப்பட, வேதனைப்பட்டு மனம் நொந்து வருத்தங்கொண்டாரே யல்லாமல், இனி நடக்க வேண்டியவைகளை நினைத்தவராய், அவர்கள் மனம் வருந்தும்படி கோபித்து ஒரு வார்த்தையேனுஞ் சொன்னாரில்லை.

திருந்திய செவ்வி வாய்ந்த திருமுகத்து உமிழ்ந்தார் சில்லோர்
வருந்துற அடித்தார் சில்லோர், மலர்த்திரு வதனம் சேப்பக்
கருந்தடங் கண்ணைப் பொத்திக் குட்டினர் சிலர்கை யோங்கி
பெருந்தகாய் யாவர் என்னப் பேசுகளன் நிகழ்ந்தார் சில்லோர்.

(பொ-ரை) திருத்தமான அழகு வாய்ந்த அவர் திருமுகத்தில் சிலர் துப்பினார்கள். வலிக்கும்படி சிலர் அடித்தார்கள். அதனால் அவரது மலர்ந்த திருமுகம் தாமரைப்பூ நிறம் போன்று சிவந்து போனது. அவரது கருணையான பெருமை பொருந்திய கண்களை மூடி ஓங்கித்தலையில் குட்டினார்கள். “மாட்சிமை மிகுங் குணத்தை யுடையாய் உன்னைக் குட்டினது யார் என்று சொல்லும் பார்ப்போம்” என்று சிலர் பரிகாசஞ் செய்தார்கள்.

(இயேசுவுக்கு மரணத் தீர்ப்பு வழங்குதல்)

வேந்தனாக் கிணைகொடு வெய்ய மள்ளர்தாம்
போந்துபுண் ணியன்தனைப் புடைவ ளைத்தனர்,
பாந்தளிற் சீறினர், பற்றி ஈர்த்தனர்,
காந்துபுண் மனத்தரும் கைக லந்தனர்.

(பொ-ரை) கொடிய படைவீரர்கள், அரசன் விதித்த ஆக்கிணையைக் கைக்கொண்டு, தரும் சீலரைச் சுற்றி வட்டமாகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பாம்பைப்போல் சீறினார்கள், அவரைப் பிடித்திழுத்தார்கள். வெப்பந் தருங் கேவல மனதையுடைய மற்றவர்களும் (இத்தீய கருமத்திற்குட் பட்டு) அன்னோருடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

(இயேசுவுக்குத் தலையில் முண்முடி அழுத்தி திருமுகத்தில் உமிழ்ந்தனர்)

முன்னுடை களைந்தொரு முருக்கு அலர்ந்தெனச்
செந்நிற அங்கிமேல் திகழ்ச் சேர்த்தினர்,
கொன்னுனை அழுந்திவெங் குருதி பீறிடப்
பின்னிய முண்முடி சிரித்துப் பெய்தனர்.

(பொ-ரை) முன் அவருடுத்தியிருந்த வஸ்திரத்தை நீக்கிவிட்டு (சிகப்பு நிறப் பூவையுடைய கல்யாண முருக்க மரம் பூத்தாற்போல்,) சிவந்த நிறமான நீண்ட அங்கி யொன்றை பிரகாசிக்க அவருக் குடுத்தினார்கள். கூறிய முட்கள் பாய்ந்து அதனால் சென்னியில் இரத்தம் பீரிட்டோட மிகக் கூர்மையான முட்களைப் பாய்ச்சித் தொடுக்கப்பட்ட முடியொன்றை அவரது தலையிற் சூட்டினர்.

கைதுறங் கோலினைக் கவர்ந்து கண்டகர்
வெய்துறத் தலைமிசை அடித்து வேதனை
செய்தனர், உமிழ்ந்தனர் திருமு கத்தினே,
வைதனர், பழித்தனர், மறங்கொள் நீசரே.

(பொ-ரை) அக்கொடியவர்கள் அவர் கையிலுள்ள கோலைத் திரும்பவும் வாங்கி அதனா லவர் தலையிற் குரூரமாயடித்து நோயுண்டாக்கி அவர் திருமுகத்திலுந் துப்பினார்கள். அந்நீசப் பாவிகள் அவரை தூஷித்துக் கேலியுஞ் செய்தார்கள். உலகத்தில் இதுபோன்ற அநியாயம் நடந்தது உண்டோ என மனம் வாடுவார் சிலர்.

(அக்கொடுமைகளைக் கண்ட நகர மக்கள் புலம்புதல்)

என்கொல் மேதினி கீண்டுவெடித்தில தென்பார்
என்கொல் வானம் இடிந்துவி முந்தில தென்பார்
என்கொல் வாரிதி நீர்சுவ றாதது மென்பார்
என்கொ லோமுடிவு இத்துணை தாழ்த்தது மென்பார்.

(பொ-ரை). இப்பூமி ஏன் புரைவிட்டு வெடிக்கவில்லை யென்பார்கள். வானம் இடிந்து ஏன் விழவில்லை என்பார்கள். சமுத்திரஜலம் ஏன் வற்றவில்லை என்பார்கள். முடிவுகாலம் வராது இதுவரையில் தாமதமாக விருப்பது எதினாலோ என்பார்கள்.

கண்ப டைத்தில் மேல்இது காண்கிலம் என்பார்
மண்ப டைத்த பிணிக்கினி மாற்றிலை என்பார்
புண்ப டைத்தநெஞ் சோடுயிர் போகல என்பார்
எண்ப டைத்தவர் இன்னன பன்னிடும் எல்லை.

(பொ-ரை) நமக்குக் கண்களில்லாவிடில் இதைப் பார்க்க மாட்டோம் என்பார்கள். இப் பூமியிலுள்ளவர்கள் வலிய வரவழைத்துக் கொண்டவித் துன்பத்திற்கு இனிப் பரிகாரமில்லை என்பார்கள். நெஞ்சு புண் பட்டிருக்கும்பொழுது (எங்கள்) உயிர் ஏன் போகவில்லை யென்ற எண்ணமுடையவர்கள் அவ்வாறு சொல்லிப் புலம்புஞ் சமயத்தில்.

(சிலுவைப்பாடு அவர் பொல்லாங்கைப் பொறுத்திருந்தார்)

பொல்லாத யூதர்களும் போர்ச்சேவ கர்குமுவும்
வல்லாணை எள்ளிப் புறக்கணித்து வாய்மதமாய்ச்
சொல்லாத நிந்தைமொழி சொல்லித்து ணிந்தியற்றும்
பொல்லாங்கை யெல்லாம் நம்ஈசன் பொறுத்திருந்தார்.

(பொ-ரை) கெட்ட யூதர்களும், போர்ச் சேவகர் கூட்டமும், சர்வ வல்லமையுடைய கடவுளை இழிவாகப் பேசிக் கேலிபண்ணி வாய்க் கொழுப்பினால் சொல்லத் தகாத கெட்டவார்த்தைகளைச் சொல்லித் தைரியத்துடன் அவர்கள் தமக்குச் செய்யுந் தீமைகளை யெல்லாம், நம்பெருமான் பொறுத்திருந்தார்.

(கிரகணத்தில் மூழ்கும் சூரியனைப் போலத் தேவ மைந்தன்
ஒளியிழந்தார்)

புற்றரவின் சீறிப் புடைவளைந்து புல்லியர்தாம்
துற்றி விளைத்தகொடுந் துன்பம் தனியழிந்து
முற்றுங் கிரகணத்தின் மூழ்கு தினகரன் போல்
செற்றமிலாத் தேவமைந்தன் தேசிழந்து தேம்பினார்

(பொ-ரை) அக் கீழ்மக்கள், புத்திலுள்ள பாம்பைப்போல் சீறி, அவரைச் சுற்றி வளைந்து நெருக்கி உண்டாக்கிய துன்பமனைத்தையுந் தனியாக சகித்தவராய் முழுக்கிரகணத்தில் சூரியன் மறைவது போலும் கோபக்குணமற்ற தேவகுமாரனாகிய பெருமான் பிரகாசமற்று வாடினார்.

(அவர் மீது சிலுவையைச் சுமத்திக் கொண்டுபோதல்)

செவ்வங்கி யைக்களைந்து தேவர்பிரான் முன்தரித்த
அவ்வங்கி யைத்தரித்தே ஆகடியம் பலபேசித்
தெவ்வர் குழுமிச் சிலுவை தனைச்சுமத்தி
கவ்வை நகர்கலுழக் கட்டிக் கொடுபோனார்.

(பொ-ரை) நம்பெருமான் மேலிருந்த, சிகப்பு வஸ்திரத்தை நீக்கி அவர் முன் தரித்திருந்த உடுப்பையே (திரும்பவும்) உடுத்தி, அப்பகை வர்கள் யாவருமொன்றாகக் கூடிப் பரிசாசமான பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சிலுவையை யவர்மேல் வைத்து துன்பத்துக் குள்ளான எருசலேம் நகரத்தார் அழும்படி அவரைக் கட்டிக் கொண்டு போனார்கள்.

(கல்வாரிக்கு ஏகுதல்)

நோக்கில்அணு ஒவ்வொன்றும் நூறாயிரம் கோடி
மாக்கயத்தின் சும்மை மலிந்தபா வம்திரட்டி
ஆக்கு சிலுவை அமலன் சிரத்தேந்திக்
காக்கை கடனாகக் கல்வாரி நோக்கினார்.

(பொ-ரை) யோசிக்குங்கால், ஒவ்வொரு அணுவும் பலங்கொண்ட நூறாயிரம் யானைகள் சுமக்கக்கூடிய பாரம்போன்ற பாவங்களைச் சேர்த்துச் செய்துள்ள சிலுவையைப் பரிசுத்தமான கடவுள், தன் தலையில் தாங்கி இவ்வுலகை இரட்சிப்பதே தன் கடமையாகக் கருதிக் கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

மாரணத்தின் கூரொடிய வன்பேய் தலைநசுங்க
ஆரணம் சொல் உண்மை அவனி மிசைவிளங்க

**பூரணமா ரட்சணிய புண்ணியம்கை கூடுதற்குக்
காரணமாம் செய்கைமுற்றக் கல்வாரி நோக்கினார்.**

(பொ-ரை) சாவின் கூர்மையான வீர முடைந்துபோக, கொடிய சாத்தானின் தலை பஞ்சுபோலாக, சத்திய வேத வசனங்களி னுண்மை இவ்வுலகில் யாவருக்குந் தெரிய, இரட்சிப்பின் மேன்மை பூரணமாகக் கை கூடுவதற்கு ஆதாரமானவைகளைச் செய்து முடிக்க, கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

**(எம்பெருமான் சிலுவை சுமந்த காட்சியைக் கண்டு
எருசலை நகர்மக்கள் தளர்தல்)**

**கையயர்ந்து வாய்புலர்ந்து கண்ணிருண்டு காதடைத்து
வெய்ய சிலுவை சுமந்தலசி மெய்வருந்தித்
துய்ய திருவடிகள் சோர்ந்துநடை தள்ளாடி
அய்யன் மறுகூடு வரக்கண்டார் அணிநகரார்.**

(பொ-ரை) நம்பெருமான், தனது கைகள் சோர்ந்துபோய், வாயுலர்ந்து போய், கண்களிருண்டுபோய், காதுகளு மடைபட்டுபோய், பாரமான சிலுவையைச் சுமந்தலைந்து, சரீரம் வருந்தி பரிசுத்த பாதங்கள் சளைத்து, கால் நடக்கவியலாது தடுமாற்றத்துடன் வீதியின் நடுவில் வருவதை அழகான எருசலேம் நகரத்தார் பார்த்தார்கள்.

(மகளிர் வருந்தியது)

**மாதருக்குள் ஆசிபெற்ற மங்கையாம் அன்னைமரி
காதலனுக் கோஇக் கதிநேர்ந்த தென்றுமன
வேதனைப்பட்டு ஆற்றாது மெல்லியலார் தாங்குமுமி
வீதி இருமருங்கும் மொய்த்தார்வாய் விட்டமுது.**

(பொ-ரை) ஸ்திரீகளுக்குள்ளே ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கற்புள்ளதாகிய மரியாளின் குமாரனுக்கா இக்கதி வாய்த்ததென்று பெண்களெல்லா மொன்றாய்க் கூடி ஆறா மனவேதனையுடன் வாய்விட்டமுதுகொண்டு வீதியினிருபக்கமும் வந்து கூடினார்கள்.

**காந்தள் மலர்செங் கமலமலரைப் புடைப்பப்
பூந்தண் கருங்குவளைப் போதுநீர் முத்து குப்பத்
தேந்தளவு தொக்க நறுஞ் சேதாம்ப லையலர்த்தி
மாதண்ட லைக்குயிலின் மென்மொழியார் மாழ்கினார்.**

(பொ-ரை) காந்தள் புஷ்பத்திற்குச் சமானமான கையால், சிவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தை யொத்த முகத்திலடித்துக் கொண்டு அழகிய குளிர்ந்த நீலோர்பல் புஷ்பமாகிய கண்ணில் முத்துப் போன்ற நீர்த்

துளி வடிய, தேன் வடிய முல்லைப் பூவையொத்த பற்கள், தெரிய, சிவந்த அல்லிப் பூவையொத்த வாயைத் திறந்து, அழகிய குளிர்ந்த சோலையிலுள்ள குயில் போலுமினிய வார்த்தைகளையுடைய பெண்கள் அழுதார்கள்.

(மக்கள் கூறியது)

ஆவா இதென்ன அறவுமநி யாயமென்பார்
தாவா அறமோ தலைசாய்ந்து இறுவதென்பார்
மூவா முதல்வன் முனியாத தென்னென்பார்
ஓவாது உழல்எம் உயிர்க்கு ஒழிவின் றோவென்பார்

(பொ-ரை) சிலர் ஆ! ஆ! இதென்ன அநியாயமென்பர். சிலர் யாண்டு மழியா தருமமுமா அழிந்து போயிற்றென்பர். சிலர் ஈஸ்வரன் கோபமடையாம லிருப்பதேன் என்பர். சிலர் ஒழியாது வருந்தும் உயிருக்கு முடிவில்லையோ என்பர்.

புன்தொழிலர்க்கு அஞ்சிநடுப் போற்றாது ஊர்ப் பொங்கியழ
மன்றோரஞ் சொல்லியிர் வாழ்வதுவோ வாழ்வென்பார்
மன்றோரஞ் சொன்னான் மனைபாழாய் வன்குடியும்
பொன்றி எருக்கு அலரும் பொய்யாது இதுவென்பார்.

(பொ-ரை) சிலர் ஈனத் தொழிலையுடைய யூதர்கட்குப் பயந்து நீதியை நிலைநிறுத்தாமல் ஊர் ஜனங்கள் மனங்கசிந்தமும்படி நியாய சபையில் பட்சபாதம் பேசி உயிரோடிருப்பதுவோ வாழ்வென்பர். அப்படி பட்சபாதம் பேசினவனது வீடு பாழாய்ப் போய் அவன் குடியுமிழந்து அவன் வீட்டில் வெள்ளெருக்கஞ் செடி பூக்கும் இதுபொய்யாகாது என்பர்.

(அடியார்களும் அன்னையும்)

குழல்நூலின் பிரியாத குருத்துவம்ஆர் அருட்சீர்
அழல் அணைய துயர்நலிய அழுதுகரந்து உடன்செல்லப்
பழுதறுமெய்ப் பரம்பொருளை மகவாக்கொள் பசுந்தோகை
தழலிடுபூங் கொடியேபோல் சாம்பியிர் தளர்ந்தேக.

(பொ-ரை) ஊசியிற் பொருந்திய நூலைப்போன்று பிரியாத மகத்துவத்தையுடைய அருள் நிறைந்த சீடர்கள் தங்களைத் தரிசிக்கும் நெருப்புப் போன்ற துக்கத்தால் மெலிந்து மறைவாக (அக்கூட்டத் துடன்) செல்ல மாசற்ற மெய்ப் பராபரவஸ்து வாகிய கடவுளை தன் திருக் குமாரனாகக் கொண்ட இளம் பெண்ணாகிய மரியம்மாளும்

நெருப்பி விடப்பட்ட புஷ்ப மாலையைப் போல் வாடி உயிர் தளர்ந்து (நம்பகவானுக்குப்) பின்னால் செல்ல.

(கொலைஞர் அவரைக் கொலைக் களத்தில் சேர்த்தல்)

இப்பரிசு பெருந்துக்கக் குறிமல்கி எவ்வுயிரும்
செப்பரிய துயர்உழப்பச் செருசலையைப் புறம்நோக்கி
ஒப்பரிய முதுமூலத்து ஒருபொருளைக் கொண்டுஉய்த்தார்
மைப்படுவன் மனக்கொலைஞர் வதைபுரிவான் கொலைக்களத்தில்

(பொ-ரை) இவ்விதம் அதிக துக்கத்தையுடைய உயிர்களெல்லாஞ் சொல்லமுடியாத வருத்தத்தையுடைய அஞ்ஞானநிறைந்த கொடிய மனதையுடைய கொலையாளிகள் ஒப்பற்ற ஆதிமூலப் பொருளாகிய நம் தேகநாயகனை எருசலேம் நகரத்தை விட்டு வெளியேற்றி, அவரது உயிரை வாங்கும் வண்ணம், கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள்.

(அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்)

ஈண்டுஇனியான் புகல்வதுஎவன்? எம்பெருமான் திருமேனி
தீண்டினார் சிலுவையொடு சேர்த்தினார் செங்கையிலும்
காண்டகுசே வடியிலும்வெவ் விருப்பாணி கடாவினார்,
நீண்டசிலுவையைஎடுத்து நிறுத்தினார் நிலம்கீண்டு.

(பொ-ரை) இனி நாம் சொல்லவேண்டிய தென்ன. அங்கு எம்பெருமானது திருமேனியைத் தொட்டிழுத்து சிலுவை மரத்தோடு சேர்த்துச் சிவந்த கைகளிலும் தரிசிப்பதற்கே அருமையான பாதங்களிருளும் இருப்பாணிகளை யடித்தார்கள். பிறகவரை நீண்ட சிலுவையில் லறைந்த வண்ணந் தூக்கிப் பூமியைத் தோண்டி அதிலச் சிலுவையை நேரே நிறுத்தினார்கள்.

மற்றிரண்டு திருடரையும் வலப்புறத்தும் இடப்புறத்தும்
செற்றமொடு குருசேற்றிக் கொலைமாக்கள் செயல்ஓழிய,
சொற்றமறைத் திருவசனம் துலக்கமுறச் சுருதிமுதல்
குற்றவா ளிகளோடு நடுநின்றார் குருசமிசை.

(பொ-ரை) அங்கு (நம்பெருமானுடன் கொலைக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக்கொண்டு வந்த) வேறிரண்டு திருடர்களையும் அவரது வலப் பக்கத்தொருவனையும் இடப் பக்கத் தொருவனையுமாக, கொடூர மனதுடன் சிலுவையில் அறைந்தபின் என்கொலையாளிகளது வேலை முடிந்து போக, ஆதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதவசனங்கள் பலிக்க அவ் வேதத்திற் காதாரமான, கடவுள் குற்றவாளிகளின் நடுவில் சிலுவையிற் றொங்கினார்.

(இவர்க்கு மன்னியும் என்றார்)

தன்னிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்திப்
 பன்னிய பலபாடு படும்போதும் பரிந்துஎந்தாய்
 இன்னதென அறிகில்லார் தாம்செய்வது இவர்பிழையை
 மன்னியுமென்று எழிற்கனிவாய் மலர்ந்தர்நம் அருள்வள்ளல்

(பொ-ரை) அருமையான திருமேனி நைந்து, தவித்துப் போய்ச் சொல்ல முடியாத பலபாடுகள் படுஞ்சமயத்திலும், அருள் நாதனாகிய எம் பெருமான் “எம் பிதாவே! இவர்கள் தாம் செய்வதை இன்னதென்றறிய மாட்டார்கள். ஆகையாலிவர்களது குற்றத்தை மன்னியும்” என்றன்புடன் தம்மழகிய பழத்தை யொத்த சிவந்த வாயைத் திறந்து சொன்னார்.

இத்தகைய அரும்பொறையும் மனநலமும் இயைந்தவரே
 வித்தகனுக்கு அடித்தொழும்பர் எனத்தகும்மெய்க் கிறித்தவர்மற்று
 இத்தகைய குணமிலரும் கிறித்தவரென்று இசைபெறுதல்
 செத்தவரைத் துஞ்சினவர் எனவுரைக்கும் சீர்மைத்தால்

(பொ-ரை) இத்தன்மையான சிறந்த பொறுமையும், நல்ல மனதையமுடையவர்களே ஜெகதீசனது பாதார விந்தங்களை வணங்குகிறவர்களென்று சொல்லத் தகும் உத்தம கிறிஸ்தவர்களா வார்கள். இக்குண மில்லாதவர்கள் கிறிஸ்தவரென்ப பெயர் பெறுதல் செத்துப் போனவர்களைத் தூங்குகிறவர்களென்று சொல்லுந்தன்மையை யொக்கும்.

கீண்டிருப்பு முளையுடலைக் கிழித்துஉருவி வதைப்புண்டு
 மாண்டுபடும் போதிவர்க்கு மன்னியும்என்று உரைத்த மொழி
 ஈண்டு இவரே உலகினுக்கோர் இரட்சகரென்று எடுத்துரைக்கும்
 வேண்டுமோ இனிச்சான்றும் இதைவிடுத்து வேறொன்றே?

(பொ-ரை) அவரது திருக்கரங்களிலும் திருப் பாதங்களிலும் செலுத்தப்பட்டுள்ள இருப்பாணிகள் உடலைக் கிழித்துத் துளைத் துள்ளே செல்ல. அதனால் (வாதனையடைந்து மரணமடையுஞ் சமயத்திலும் “இவர்கட்கு மன்னிப்பை அளித்த இவரே இவ்வுலகை காக்கும் ரஷகன் என்பதற்கு இதை விடுத்து வேறு சான்று ஒன்று உண்டோ?

(இயேசு தம் உயிரைக் கொடுத்தார்)

மருவார் அளித்தபுளிங் காடியை வாங்கிஅன்பின்
 உருவாய்ந்தவர் யாவும் முடிந்தவென்று உய்த்து இயம்பி
 ஒருவாதஎந் தாய், உயிர் நல்கினன் உம்கை, என்னாத்
 திருவாய் மலர்ந்துதலை சாய்த்தனர் சீவன்விட்டார்.

(பொ-ரை) அன்பேயுருவா யவதார மெடுத்த நம்பெருமான் அக்கொடியவர்கள் கொடுத்த புளிச்சக்காயை வாங்கி “எல்லா முடிந்தது” என உறுதியாகச் சொல்லி, “என்று மழியாத வொப்பற்ற வென் பிதாவே உமது கையிலென்னாவியை ஒப்புவிக்கின்றேன்” என உரைத்து தலையை சாய்த்துத் தன்னுயிரை விட்டார்.

(உயிர் விடுத்த விந்தை)

சந்ததம்கற் பனைமீற சண்டாளர்
ஆகநின்றி தனைஎண் ணாமல்
புந்தியற்றுக் கொடுங்கூளிக்கு அடிந்தொழும்பு
புரிந்தொழுகும் பொல்லா ருக்காய்
அந்தரியா மிப்பொருளாய் அகிலாண்ட
கோடிகளை யாட்டு விக்கும்
விந்தையுளார் மனுவாகி உயிர்விடுத்த
விந்தையைப்போல் விந்தை யுண்டோ?

(பொ-ரை) ஜகதீசனது கட்டளைகளை யென்னாளு மீறித் துரோகிகளாகி அவருக்கு நன்றி பாராட்டாதபடி அறிவையிழந்து கொடிய சாத்தானுக்குப் பாதபணிவிடை செய்துவரும் கேவலமான மானிடர்கட்காய் ஒருவராலும் எளிதில் அறியக் கூடாத வஸ்துவாய் உலக முழுவதையும் நடாத்திவரும் அற்புத மூர்த்தியானவர் மனித அவதார மெடுத்து உயிர்விட்ட ஆச்சரியத்துக் கொப்ப வேறு ஆச்சரியமு முண்டோ?

சீறாப்புராணம்

விலாதத்துக் காண்டம்

பாந்தள்வசனித்த படலம்

கவிநிலைத்துறை

வேங்கை போயபின் வள்ளலு மனைவரும் விரைவிற்
 நாங்க ருஞ்சமை யொட்டகம் புரவியுஞ் சாய்த்து
 நீங்க ரும்பரற் காணையா றுகளையு நீந்தி
 யோங்க லுஞ்சிறு திடர்களுங் கடந்துட னடந்தார். 1 (768)

(இ.ள்.) அப்புலியானது போனதன் பின்னர் வள்ளலாகிய நபி முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களும் அங்குள்ள மற்றும் யாவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து சீக்கிரத்தில் தாங்குதற்கரிய சமைகளையுடைய ஒட்டகங்களையும் குதிரைகளையுஞ் சாய்த்துக் கொண்டு நீங்கமுடியாத பரற்கற்களையுடைய காட்டாறுகளையும் தாண்டி மலைகளையும் சிறிய மேடுகளையும் கடந்து நடந்து போயினார்கள்.

துன்று மென்மதி முகந்துலங் கிடவெகு தூரஞ்
 சென்ற பிற்றையிங் கிவர்களி லொருவர்செப் பினராற்
 குன்று தோன்றுவ ததன்கிழக் கொருகுவ டடுப்ப
 வன்றி றற்கொடும் பரந்தளுண் டவண்வழிக் கெனவே. 2 (769)

(இ.ள்.) அவ்வாறு நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்களும் வர்த்தகரான மற்றும் பேர்களும் தங்களது மெல்லிய சந்திரன் போலும் முகமானது பிரகாசிக்கும்படி நடந்து அதிக தூரஞ் சென்றதன் பின்னர் நெருக்கமமைந்த இவர்களது கூட்டத்திற் பொருந்திய ஒருவர் இவ்விடத்தில் மலையொன்று தெரிகின்றது. அம்மலையின் கீழ்ப்பக்கத்தில் ஒருகுன்றின் சமீபமாய் அங்குற்ற பாதையின்கண் கடினமான வலிமையையுடைய ஒரு கொடிய சர்ப்பமுண்டென்று சொன்னார்.

பாந்த ளொன்றுள தெனுமொழி செவிபுகப் பசுந்தேன்
 மாந்தி வண்டிசை பயிலுமொண் டார்ப்பய வள்ளல்

**கூந்தன் மாவுடன் பின்னிட வருகெனக் குழுவை
நீந்தி முன்னிட நடந்தனர் காணிடை நெறியின். 3 (770)**

(இ-ள்.) வண்டுகளானவை பசிய தேனையுண்டு கீதம் பாடாநிற்கும் ஒள்ளிய புஷ்பமாலையணிந்த புயங்களையுடைய வள்ளலான நபி முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் அவ்விதம் சர்ப்பமானது ஒன்றுண்டென்று சொல்லும் வார்த்தையானது தங்களின் காதுகளில் நுழையவே; தங்களது கூட்டத்தார்களை நோக்கி நீங்களனைவரும் புறமயிரையுடைய குதிரை முதலிய மிருகங்களுடன் பின்னால் வாருங்களென்று சொல்லி, அக்கூட்டத்தைவிட்டுத் தாண்டி காட்டின் கண்ணுள்ள அப்பாதையின் முன்னால் நடந்து போனார்கள்.

**சீத வொண்புனர் குட்டமுந் துடவையுஞ் செறிந்த
பாதை நீந்தியங் கொருகுவ டடியினிற் படரக்
கோது கோடைமா ருதமுயிர் த் துணங்குகுன் றனைய
தீது றுங்கொலைப் பாந்தளைக் கண்டனர் திறலோர். 4 (771)**

(இ-ள்.) அவ்வாறுபோன வெற்றியை உடையவர்களான நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் குளிர்ச்சி தங்கிய ஒள்ளிய நீரையுடைய குளங்களுஞ் சோலைகளும் நெருங்கிய அப்பாதையைக் கடந்து அவ்விடத்திலுள்ள ஒப்பற்ற மலையினது அடிவாரத்திற்சென்று கோடைகாலத்தி லுண்டாகும் பெரிய காற்றைப் போலக் குற்றத்தையுடைய மூச்சுகளை எவ்விடங்களிலும் எறிந்து ஓசியாநிற்கும் மலைக்கொப்பான தீமைபொருந்திய கொலைத் தொழிலமைந்த அந்தச் சர்ப்பத்தைத் தங்களது கண்களினாற் பார்த்தார்கள்.

**கண்க ளக்கினிக் குவையெனப் பொருதிசை கதுவ
மண்க ளெங்கணு மிருளுற நச்சுமா சுமிழ்ந்து
விண்கொ ளும்பிறைக் கீற்றென வெள்ளெயி நிலங்கப்
புண்கொ ளுங்கடை வாய்சவை நாவிடை புரள. 5 (772)**

(இ-ள்.) கண்களானவை நெருப்புக் கூட்டத்தைப்போலப் பொருந்திய வெண்டிசைகளிலும் நீங்காது பற்றவும், பூமி முழுவதும் அந்தகாரமுறும்படி நஞ்சாகிய மாசைக் கொப்பளித்து ஆகாயத்தின் கண் சார்ந்த சந்திரனது கீற்றைப்போல வெள்ளியபற்கள் பிரகாசிக்கவும் புண்களைப் பெற்றக் கடைவாயின்கண் பிளவையுடைய நாவானது புரளவும்.

**புள்ளி வட்டவெண் பரிசைக ளெனவுடல் போர்ப்பத்
தள்ளி வாலசைத் திடுதலிற் றரையிடம் பிதிர்த்தித்
டள்ளி விட்டெறிந் தெனத்திசை திசைதுக ளடைய
விள்ள ருஞ்சிரச் சூட்டொரு கதிரினும் விளங்க. 6 (773)**

(இ-ள்.) வெண்ணிறத்தையுடைய புள்ளிகள் வட்ட வடிவைக் கொண்ட பரிசைகளைப் போல சரீரத்தை மூடவும், வாலைத் தள்ளியசைப்பதினால் பூமியினிடத்தைப் பிதிர்த்துக் கைகளினால் வாரிவிட்டெறிந்ததைப் போலத் தூசிகள் திசைகடோறும் நெருங்கவும், சொல்லுதற்கரிய தலையின்கண்ணுள்ள பூவானது ஒப்பற்ற சூரியனைப் பார்க்கிலும் அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கவும்.

கண்டு தம்மனத் திடையினி லொருபயங் கரஞ்சற்
றுண்ட தில்லைகொ லென்னவந் துதித்தவந் நொடிக்கு
ளண்டர் போற்றிய முதலிறை யவன்றிரு வருளாற்
கொண்டு சத்தமொன் றெழுந்தது குவலயங் குலுங்க. 7 (774)

(இ-ள்.) இவ்விதமான சர்ப்பத்தை நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் பார்த்துத் தங்களது மனசின்கண் ஒரு பயங்கரமானது கொஞ்சம் உண்டோ? அது இல்லையோ? வென்று சொல்லும்படியாக வந்து தோன்றிய அந்த க்ஷணநேரத்தினகம் தேவர்கள் போற்றாநிற்கும் ஆதியிறைவனான அல்லாகு சபுகானகுவத்த ஆலாவின் திருவருளைக் கொண்டு ஒரு சத்தமானது பூமி முழுவதும் குலுங்கும் வண்ணம் ஆகாயத்தின் கண்ணிருந்தெழும்பினது.

முகம்ம தேயும தடியிணை காணவில் வழியி
னிகரில் வாளர வடைந்தது பயங்கர நிணையா
தகம கிழ்ந்திடச் செலுமென வரசர்கோன் களித்துப்
புகர றத்தனி நடந்துத் தனர்புயங் கணையே. 8 (775)

(இ-ள்.) முகம்மதுவே உம்முடைய இரண்டு பாதங்களையும் தெரிசிக்கும்படியாக ஒப்பில்லாத பிரகாசத்தையுடைய அந்தச் சர்ப்பமானது இப்பாதையின்கண் வந்து சேர்ந்தது. ஆதலால் நீவிர் உமது மனசினகம் பயங்கரத்தை நிணையாமல் களிப்புறும்படி அதன் முன்னால் நடந்து போகுமென்று அவ்வசரீரியான அவ்வார்த்தை யானது ஆகாயத்தின் கண்ணிருந்து முண்டாகவே மன்னாதிபரான நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் சந்தோஷமடைந்து குற்றமான தொழியும்வண்ணம் ஏகமாய் நடந்துபோய் அச்சர்ப்பத்தை நெருங்கினார்கள்.

இரைந்து மூச்சொடுங் கிடந்தகட் செவிதலை யெடுத்து
விரிந்தெ ரிந்தகட் கடையினான் முகம்மதை விழித்துத்
தெரிந்து நோக்கிநம் மிறையவன் றூதெனத் தெளிந்து
வருந்து துன்பமின் றொழிந்தன மெனமகிழ்ந் ததுவே. 9 (776)

(இ-ள்.) அவ்வாறு நெருங்கவே இரைதலுற்று மூச்சொடுங்கிடக்கப் பெற்ற அந்தச் சர்ப்பமானது தனது தலையைத் தூக்கி அக்கினியானது

பரவிச் சுவாலித்த கடைக் கண்களினால் அந்நபிகணாயகம் முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்களைச் சமீபத்தில் விழித்துத் தெரிந்து பார்த்து இவர் நமது இறைவனான அல்லாகு சபுகானகுவத்த ஆலாவின் றசுல்தானென்று மனசின்கண் சந்தேகமில்லாது தேறுதலடைந்து இன்றோடு நாம் வருந்தாநின்ற வருத்தங்களெல்லாவற்றையும் ஒழிந்தோமென்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்தது.

மலைகி டந்துயர்ந் ததையென விரிந்தவாய் பிளந்து
தலையெ டுத்துநா விரண்டினா லொருசலாஞ் சாற்றி
நிலைய சைந்தொளி நெட்டுடல் குழைந்திட நெளிந்து
பலபொ ரிப்படந் தரைபடப் பணிந்துபின் பகரும். 10 (777)

(இ.ள்.) அவ்விதம் சந்தோஷமடைந்த அந்தச் சர்ப்ப மலையானது கிடந்துயரப் பெற்றதைப் போலத் தனது தலையைத் தூக்கி விரிந்த வாயினைத் திறந்து இரண்டு நாவினாலும் ஒப்பற்ற சலாஞ் சொல்லித் தன்நிலை பரத்தை அசைந்து பிரகாசத்தையுடைய நெடிய சரீரமானது வளைந்திடும்படியாக நெளிந்து பலவிதப் புள்ளிகள் படர்ந்த படமானது பூமியின்மேற் படும்படித் தாழ்ந்துப் பின்னர் சொல்லும்.

கோல வார்கழற் குரிசினும் மடிக்கொழுங் கமலத்
தால னேகமென் போலஃ றிணைக்கொடுஞ் சாதி
சீல மேவிய பதமுறு மென்பதைத் தெளிந்தெக்
காலங் காண்குவ னெனக்கிடந் தனனெடுங் காலம். 11 (778)

(இ.ள்.) அழகிய நேர்மையான சரணங்களையுடைய குரிசிலாகிய நபிகள் பெருமானே! தங்களின் செழுமைதங்கிய பாதார விந்தத்தினால் மனுஷியர் மாத்திரமல்லாமல் என்னையொத்த அனேகமான கொடிய அஃறிணைக் கூட்டங்களும் தருமத்தைப் பொருந்திய பதவியினை அடையுமென்று சொல்லுவதை மனசின்கண் சந்தேகமில்லாது தெளித்துத் தங்களை எந்தக் காலம் பார்ப்பேனென்று நீண்டகால பரியந்தம் இவ்விடத்திலேயே கிடைக்கின்றன.

பிறந்த நாட்டொடுத் திறறைநாள் வரைக்குறும் பெயரை
மறந்தி ருந்தநா ளறிகில னிணைக்கிலென் மனத்தி
லிறந்தி டாமுன மின்றுகண் டிடும்பல னெனைப்போ
லறந்த வம்புரிந் தவர்களும் பெறுவதற் கரிதால். 12 (779)

(இ.ள்.) அன்றியும், நான் இந்தப் பூமியின்கண் பிறந்த அன்று முதற்கொண்டு இந்நாள் வரைக்கும் உங்களுடைய நாமத்தை என திருதயத்தில் மறந்துவிட்டு இருந்த ஒரு தினத்தையாவது அறிய மாட்டேன். ஆலோசித்துப் பார்க்குங் காலத்தில் இறந்து போகுவதற்கு

முன் இன்றையத்தினம் தங்களைத் தெரிசித்திடும் எனது பிரயோசனத் தைப் போல புண்ணியத்தையும் தவத்தினையும் செய்தவர்களும் அடைவதற்கரிதாகும்.

ஆதி நாயகன் றிருவொளி வினிலவ தரித்த
வேத நாயக மேயுமைக் கண்டதால் விளைத்த
பாத கம்பல தவித்துமுற் பவங்களை யறுத்துத்
தீதி லாதற் பதவியும் படைத்தனன் சிறியேன். 13 (780)

(இ-ள்.) அன்றியும், யாவற்றிற்கும் முதலிறைவனான ஜல்லஜலால ஹுவத்த ஆலாவின் அழகிய பிரகாசத்தில் நின்று முதயமாகிய சகல வேதங்களுக்கும் நாயகமான நபிகள் பெருமானே! சிறியவனாகிய யான் இன்று எனது கண்களால் தங்களைத் தரிசித்ததினால் யான் செய்த பலவிதத் துரோகங்களை யொழித்து முன்னுள்ள பாவங்களையு மறுத்துக் குற்றமில்லாத நல்ல முத்தியையும் சம்பாதித்தேன்.

என்று கூறியிம் மலரடி யிணையினை யெளியே
மென்று காண்குவ மோவென வயர்ந்துடைந் தெண்ணி
யென்று மின்றுபோற் காண்குவ மெனமனத் திருத்தி
யென்றுந் தீன்பயிர் விளங்குற வாழியென் நிசைத்தே. 14 (781)

(இ-ள்.) என்று சொல்லி இந்தத் தாமரைப் புஷ்பம் போலும் இருபாதங்களையும் எளியேமாகிய யாம் இனி எக்காலம் தெரிசிப் போமென்று மிகத்தளர்வடைந்து பின்னர் எப்பொழுதும் இன்றைய தினம் போலத் தெரிசிப்போமென்று நினைத்து அவ்வெண்ணத்தை மனசின்கண் இருத்தி எந்நாளும் உங்களுடைய தீனில் விஸ்வாமென்னும் பயிரானது எவ்விடத்திலும் பிரகாசிக்கும்படி வாழ்கவென்று கூறியது.

பணிப ணிந்தெனக் கெவைபணி விடை யெனப் பகர
வணிய ணிந்தெனச் செவியுறக் கேட்டதி சயித்து
மணிகி டந்தொளிர் புயவரை விம்முற மகிழ்ந்தார்
திணிக டர்க்கதிர் வேல்வல னேந்திய திறலோர். 15 (782)

(இ-ள்.) அந்தச் சர்ப்பமானது வணங்கி இனிமேல் எனக்குப் பணிவிடை யாதென்று கேட்க; அவ்வார்த்தையை ஆபரணம் பூண்டது போலும் திண்ணிய பிரகாசம் பொருந்திய கிரணங்களைப் பெற்ற வேலாயுதத்தை வலதுகையிற்றாங்கிய வீரமுடையவர்களான நபி முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் தங்களது காதுகளிற் பொருந்தும்படி கேட்டு ஆச்சரியமுற்று இரத்தினாபரணங் கிடந் தொளிரா நிற்கும் தோள்களாகிய இருமலைகளும் விம்மிதமுறும்படி மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

பொருப்பி டத்தினு மடவிக னிடத்தினும் புகுந்து
 விருப்பு றும்படி வாழ்வதல் லதுநெறி மேவி
 யிருப்பி னின்வயி னிடர்வரு மெனவெடுத் திசைத்தார்
 கருப்பி ருந்துதே னிடைதவழ் தொடையணி தோன்றல். 16 (783)

(இ-ள்.) அவ்வித மகிழ்ச்சியடைந்த வண்டுகள் இருந்து தேனானது பக்கங்களில் தவழாநிற்கும் புஷ்பமாலையணிந்த புயங்களையுடைய மன்னவரான நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் அச்சர்ப்பத்தை நோக்கி நீ மலைகளினிடத்திலும் காடுகளினிடத்திலும் நுழைந்து பிரியத்துடன் வாசஞ் செய்வதேயல்லாமல் இம்மாதிரிப் பாதைகளிற் பொருந்தியிருப்பாயானால் உனதுபால் ஆபத்துகள் வந்து சம்பவிக்குமென்று எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

ஒடுங்கித் தெண்டனிட் டுறைந்திட மிகழ்ந்தொரு மருங்கி
 னெடுங்கி ரிப்புறந் தவழ்ந்தென வுடறனை நெளித்து
 மடங்கல் வெங்கரி கொடுவரி யடவியின் மறைந்து
 நடுங்கி டத்தனி போயது பெருந்தலை நாகம். 17 (784)

(இ-ள்.) அவ்வாறு அவர்கள் சொல்லப் பெரிய தலையையுடைய அந்தச் சர்ப்பமானது ஒடுக்கமுற்று நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்களை வணங்கித் தான் வாசஞ்செய்த அவ்விடத்தை விட்டும் நடந்து வேறே ஒரு பக்கத்தில் நெடிய மலையானது வெளியிலே தவழ்ந்ததைப் போலப் பார்த்தவர்கள் நடுக்கமுறும்படித் தனது சரீரத்தை நெளித்துக் கொடிய சிங்கம், யானை, வேங்கை முதலிய மிருகங்கள் வாசஞ்செய்யாநின்ற காட்டின்கண் ஏகமாய்த் தவழ்ந்து போயிற்று.

நாக முற்றதுங் கிடந்ததும் பாதையி னயினார்
 பாக முற்றுமெய் வணங்கிநன் மொழிசில பகர்ந்து
 போகை யென்றதிற் போயதும் புதுமைகொ லெனவே
 யாக முற்றதி சயித்தன ரனைவரு மன்றே. 18 (785)

(இ-ள்.) அப்போது அங்குள்ள வியாபாரிகளனைவரும் சர்ப்பமானது பாதையிற் பொருந்தியதும் கிடந்ததும் நமது நயினாரான நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்களின் பக்கத்தி லடைந்து தனது சரீரத்தினாற் பணிந்து நன்மைதங்கிய சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் போவாயாகவென்று சொன்னதினால் அவ்விடத்தை விட்டும் போயதும் அற்புதந்தானென்று மனசிற்கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

பாந்தள்வசனித்த படலம் முற்றிற்று.

அலகு - 3 இலக்கணம்

(அ) யாப்பு உறுப்புகள்
எழுத்து - அசை - சீர் - தளை - அடி - தொடை

யாப்பு

யாப்பு என்றால் கட்டுதல் என்று பொருள்படும். செய்யுளை யாக்கின்ற (கட்டுகின்ற) காரணத்தினால் அதைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு யாப்பு என்று பெயர்.

செய்யுளைக் கட்டுவதற்குச் சில உறுப்புக்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவை எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என்பன.

எழுத்து (Letter)

“எழுத்தப்படுதலின் எழுத்தே” எழுதப்படுகின்ற காரணத்தினால் எழுத்தாகின்றது. செய்யுளை இயற்றுவதற்கு, அடிப்படையானது எழுத்தாகும். எல்லா எழுத்துக்களும் செய்யுளை இயற்றத் துணை புரிகின்றன.

சான்று:-

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.”

குறள் - 1

இச்செய்யுளில் குறில் எழுத்துக்களும், நெடில் எழுத்துக்களும், குற்றியலுகரமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு”

குறள் - 467

இக்குறளில் நெடில் எழுத்துக்களே இல்லாமல் மற்ற எழுத்துக்கள் வந்துள்ளன.

“யாதானும் நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு”

குறள் - 397

பெரும்பாலும் நெடில் எழுத்துக்கள் வந்துள்ளன.

அசை (Syllable)

“எழுத்து அசைத்து இசை கோடலின் அசையே”.

எழுத்துத் தனித்தோ, பல சேர்ந்தோ, ஓசை உண்டாகுமாறு பிரிந்து நிற்பது அசை எனப்படும். இது சீருக்கு உறுப்பாகும். பல அசைகள் சேர்ந்துதான் சொல்லும், சீருமாகின்றன. ‘கற்க’ என்னும் சொல் கற் / க என இரண்டு அளவு ஒலிகளைக் கொண்டு உள்ளது.

“எழுத்தெல்லாம்” என்னும் சொல் எழுத் / தெல் / லாம் என மூன்று அளவு ஒலிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அசை என்று பெயர்.

இவ்வசை இரண்டு வகைப்படும்.

அவை:-

1. நேரசை
2. நிரையசை என்பனவாகும்.

நேரசை கீழ்க்கண்டவாறு அமையும்.

1. குறில் தனித்து வரல் - க.
2. குறில் ஒற்றடுத்து வரல் - கண்,
3. நெடில் தனித்து வரல் - மா.
4. நெடில் ஒற்றடுத்து வரல்- மான்.

நேர் நேர் நேர் நேரசைகள் கொண்ட
மான் / கண் / ணி - ஒரு சீர்.

நிரையசை:-

1. குறில் இணைந்து வரல் - சில.
2. குறில் இணைந்து ஒற்றடுத்து வரல் - சிலர்.
3. குறில் நெடில் இணைந்து வரல் - வரா.
4. குறில் நெடில் இணைந்து ஒற்றடுத்து வரல் - வரார்.

நிரை நிரை நிரையசைகள் கொண்ட
சிலர் / வரார் / ஒரு சீர்.

சான்று:-

நேர் நேர் நிரை நேர் நிரை நேர்
 தெய் / வம் தொழ / அள் கொழு / நன்
 நிரை நிரை நேர்
 தொழு / தெழு / வாள்
 நேர் நிரை நேர் நேர் நிரை
 பெய் / யெனப் பெய் / யும் மழை.

சீர்

“அசையியைந்து சீர்கொள நின்றலின் சீரே,”

அசை ஒன்றோ, பலவோ கூடிப் பகுதி பகுதியாகச் சீரான முறையில் அடிக்கு உறுப்பாக அமைவது, ‘சீர்’ எனப்படும். ஓரசைச் சீர், ஈரசைச் சீர், மூவகைச் சீர் ஆகிய மூன்றும் முக்கியமான சீர்களாம்.

ஓரசைச் சீர்

நேரசையோ, நிரையசையோ தனியாக நின்று, ஒரு சீராக வருவது ஓரசைச்சீர் எனப்படும். இது வெண்பாவின் ஈற்றடியில் இறுதிச் சீராக வரும். பாடலில் வேறு எங்கும் வராது; வரவும் கூடாது.

சீர் வாய்பாடு

நேர் நாள்
 நிரை மலர்

ஈரசைச் சீர்:

இரண்டு அசைகள் சேர்ந்து ஒரு சீராக அமைவதற்கு ‘ஈரசைச்சீர்’ எனப்படும். நேரசையும் நிரையசையும் தம்முள் இணைந்தும், மாறியும் இரண்டு அசைகளாக வரும். இவ்வாறு வரும் ஈரசைச் சீர்கள் நான்காம். நேரில் முடிவது இரண்டும், நிரையில் முடிவது இரண்டுமாக ஈரசைச் சீர் நான்காம். நேரில் முடிவது மாச்சீர் என்றும், நிரையில் முடிவது விளச்சீர் என்றும் பெயர் பெறும். பொதுவாக ஈரசைச் சீரினை இயற்சீர் என்றும், ஆசிரிய உரிச்சீர் என்றும் குறிப்பர்.

சீர் வாய்பாடு

நேர் நேர்	-	தே மா	}	மாச்சீர்	}	இயற்சீர் அல்லது
நிரை நேர்	-	புளி மா				
நிரை நிரை	-	கரு விளம்	}	விளச்சீர்		
நேர் நிரை	-	கூ விளம்				

ஈரசைச் சீர்களினால் குறள்கள்:

- 1) “இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலுங்
கொன்றது போலும் நிரப்பு”. குறள் 1048
- 2) “இன்ப மொருவற் கிரத்தல் இரந்தவை
துன்ப முறாஅ வரின்” குறள் 1052

மூவசைச் சீர்

மூன்று அசைகள் சேர்ந்து ஒரு சீராக அமைவதற்கு “மூவசைச்சீர்” எனப்படும். நேரில் முடிவது நான்கும், நிரையில் முடிவது நான்குமாக மூவசைச்சீர் எட்டாகும். நேரில் முடிவது காய்ச்சீர் என்றும், நிரையில் முடிவது கனிச்சீர் என்றும் பெயர் பெறும். காய்ச்சீர் நான்கிற்கும் வெண்பா உரிச்சீர் என்றும், கனிச்சீர் நான்கிற்கும் வஞ்சியுரிச்சீர் என்றும் பெயர் கூறுவது.

சீர்	வாய்பாடு	
நேர் நேர் நேர்	- தே மாங் காய்	} காய்ச்சீர்- வெண்பா உரிச்சீர்
நிரை நேர் நேர்	- புளி மாங் காய்	
நிரை நிரை நேர்	- கரு விளங் காய்	
நேர் நிரை நேர்	- கூ விளங் காய்	
நேர் நேர் நிரை	- தே மாங் கனி	} கனிச்சீர் வஞ்சியுரிச்சீர்
நிரை நேர் நிரை	- புளி மாங் கனி	
நிரை நிரை நிரை	- கரு விளங் கனி	
நேர் நிரை நிரை	- கூ விளங் கனி	

மூவகைச் சீர்களினால் குறள்:

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.” குறள் - 397

ஈற்றுச்சீர் ஓரசையாலும் இரண்டு அசைகளாலும் வரும் மூவசைகளால் வராது.

தளை

“சீர் இரண்டு தட்டு நின்றலின் தளையே”

நின்ற சீரின் ஈற்றசையும், வருஞ்சீரின் முதலசையும் ஒன்றியோ, ஒன்றாமலோ இணைந்து வருவது ‘தளை’ எனப்படும். (தளை - பொருந்துவது)

இத்தளை ஏழு வகைப்படும்.

அவை:-

1. **நேர் ஒன்றாகிரியத்தளை;** மா முன் நேர் வருவது

சான்று:-

நேர் நேர்

வாழ்க / க எங் / கோ

கா / னற் பா / ணி நேர் முன் நேர் வந்துள்ளது.

2) **நிரையொன்றாகிரியத்தளை:** விளம் முன் நிரை வருவது

நிரை நிரை

மா / தவி மடந் / தை நிரை முன் நிரை

முடித் / தலை நெரித் / தது வந்துள்ளது.

3) **இயற்சீர் வெண்டளை:** மாமுன் நிரையும் விளம் முன் நேரும் வருவது

நேர் நிரை

கன / க விச / யர்தம் - மாமுன் நிரை வந்துள்ளது.

அடிப் / படுத்தாண் / ட - விளம் முன் நேர் வந்துள்ளது.

4) **வெண்சீர் வெண்டளை:** காய் முன் நேர் வருவது

காய் நேர்

யாமறிந்த புல / வரி / லே கம் / பனைப் / போல்

காய் நேர்

யாங் / கணு / மே கண் / டதில் / லை

5) **கலித்தளை:** காய் முன் நிரை வருவது

காய் நிரை

யா / மறிந் / த புல / வரிலே

காய்

காய் நிரை

முன்

வள் / ஞவன் / போல் / இளங் / கோ / வைப்போல்

நிரை

வந்துள்ளது.

6) **ஒன்றிய வஞ்சித்தளை:** கனிமுன் நிரை வருவது.

கனி நிரை

மை / சிறந் / தன மணி / வரை

கனி முன் நிரை

மை / சிறந் / திலர் விளங் / கிழாய்

வந்துள்ளது.

7) **ஒன்றாத வஞ்சித்தளை:** கனி முன் நேர் வருவது

கனி நேர்

கை / சிறந் / தன காந் / தளும் }
பொய் / சிறந் / தனர் கா / தலர் } கனி முன் நேர் வந்துள்ளது.

அடி

“அத்தளை அடுத்து நடத்தலின் அடியே”.

தளை அமைந்த இரண்டு சீர்களும், இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சீர்களும் பல அமைந்து உண்டான தொடருக்கு ‘அடி’ என்று பெயர். இது குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி எனப் பலவகைப்படும்.

குறளடி:

இரண்டு சீர்களால் ஆகிய அடிக்குக் ‘குறளடி’ என்று பெயர்.

சான்று:-

“தொடியுடைய தோள்மணந்தனன்
கடிகாவில் பூச்சூடினன்.
தண்கமழுஞ் சாந்து நீவினன்.” புறம். 239

சிந்தடி:

மூன்று சீர்களால் ஆகிய அடிக்குச் ‘சிந்தடி’ என்று பெயர்.

சான்று:-

“நன்றி தன்று நமக்கெனா
ஒன்று நீதி உணர்த்தினான்
இன்று காலன்முன் எய்தினான்.”

(கம்ப இராமாயணம். யுத்த காண்டம், கும்பகர்ணன் வதைப் படலம் - 126)

அளவடி:

நான்கு சீர்களால் அமையும் அடிக்கு ‘அளவடி’ என்று பெயர்.

சான்று:-

“ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்

சூரையாங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே,” திருமந்திரம்: 89

நெடிலடி:

ஐந்து சீர்களால் அமையும் அடிக்கு ‘நெடிலடி’ என்று பெயர்.

சான்று:-

“பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்த தில்லை பிறந்துமண்மேல்
இறக்கும் பொழுது கொடுபோவ தில்லை யிடைநடுவில்
குறிக்குமிச் செல்வஞ் சிவன்தந்த தென்று கொடுக்கறியா
திறக்குங் குலாமருக் கென்சொல்லு வேன்கச்சி யேகம்பனே.”
பட்டினத்தார் பாடல், திருஏகம்பமாலை - 7

கழிநெடிலடி:

ஐந்து சீருக்கு மேற்பட்டு அமையும் அடிகளுக்குக் ‘கழி நெடிலடி’
என்று பெயர். ஆறு சீர்களில் அடி அமைந்தால் அதற்கு ‘அறுசீர்க்
கழிநெடிலடி’ என்று பெயர். ஏழுசீர்களில் அமைந்தால் அதற்கு
‘எழுசீர்க் கழிநெடிலடி’ என்று பெயர். எட்டுசீர்களில் அமைந்தால்
‘எண்சீர்க் கழிநெடிலடி’ என்று பெயர். சீர்கள் வரை அடி அமையலாம்.
அதற்கு மேல் அடிகள் அமைந்தால் அவற்றிற்குச் சிறப்பில்லை.

அறுசீர்க் கழி நெடிலடி

“தாங்கொணா வறுமை வந்தால் சபைதனில் செல்ல நாணும்
வேங்கைபோல் வீரங் குன்றும் விருந்தினர்க் காண நாணும்
பூங்கொடி மனையாட் கஞ்சும் புல்லருக் கிணங்கச் செய்யும்
ஓங்கிய அறிவு குன்றும் உலகெலாம் பழிக்கும் தானே.”

- விவேக சிந்தாமணி, முதற்பாகம். 1- 16

எழுசீர்க் கழி நெடிலடி

“தடித்தவோர் மகனைத் தந்தையீண் டடித்தால்
தாயுடன் அணைப்பள் தாயடித்தால்
பிடித்தொரு தந்தை யணைப்பன் இங் கெனக்குப்
பேசிய தந்தையுந் தாயும்
பொடித்திரு மேனி அம்பலத் தாடும்
புனிதநீ யாதலால் என்னை
அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்
அம்மையப் பாவினி யாற்றேன்.”

திருவருட்பா. திருக்கதவம் திறத்தல் - 41

எண்சீர்க் கழி நெடிலடி

“பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளுந்தரு வாணைப்
போக முந்திரு வும்புணர்ப் பாணைப்
பின்னை யென்பிழை யைப்பொறுப் பாணை
பிழையெ லாந்தவி ர்ப்பணிப் பாணை
இன்ன தன்மையன் என்றறிய வொண்ணா
வெம்மாணை யெளிவந்த பிராணை
அன்னம்வை கும்வ யற்பழ னத்தணி
யாரு ராணை மறக்கலு மாமே”.

- சுந்தரர் தேவாரம், திருவாரூர்ப்பதிகம் - 1

தொடை

“அடியிரண்டும் தொடுத்தல் முதலாயின தொடையே” செய்யுளில் பல அடிகளிலேனும் பல சீர்களிலேனும் எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது ‘தொடை’ எனப்படும்.

பொருளுக்கும், இடத்திற்கும் தக்கவாறு ஒத்திசை கூட்டிய ஓசைகளைப் பொருத்தமான எழுத்துக்களைக் கொண்டு அமைந்த சொற்களால் கவிஞர் அமைப்பர்.

அத்தொடை மோனைத் தொடை, எதுகைத் தொடை, முரண் தொடை, இயைபுத் தொடை, அளபெடைத் தொடை என ஐந்து வகைப்படும்.

மோனைத் தொடை (Alliteration)

முதற்சீரில் வந்த முதல் எழுத்தே, அடுத்து வருஞ் சீர்களுள் ஒன்றனுள்ளேனும், பலவற்றினுள்ளேனும் வந்து தொடுப்பது மோனைத் தொடையாம்.

சான்று:-

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.” குறள் 391

இக்குறட்பாவில், முதல் சீரில் வந்த முதலெழுத்தே அடுத்து வருஞ் சீர்களிலும் முதலெழுத்தாக வருகின்றன.

இதுவன்றி, முதல் அடியில் முதற்சீரில் முதலெழுத்தாக வந்த எழுத்தே, பின்னர் அடிதோறும் முதற்சீர்களில் முதலெழுத்தாக வந்து அமைவதற்கும் ‘மோனைத் தொடை’ என்று பெயர். இதற்கு ‘அடிமோனைத் தொடை’ என்று பெயர். (அடிதோறும் மோனையாக வந்தமைவது.)

சான்று:-

‘மாவும் புள்ளும் வழிவயிற் படர
மாநீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப
மாலை தொடுத்த கோதையுங் கமழ
மாலை வந்த வாடை
மாயோள் இன்னுயிர்ப் புறத்திறுத் தன்றே.’

இஃது அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுத்தமையான்
‘அடிமோனைத் தொடையாம்’.

எதுகைத் தொடை (Rhyme)

அடிதோறும் முதலெழுத்தெல்லாம் தம்முள் ஒத்த அளவினவாய்
வந்து, இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருவது “எதுகைத் தொடையாம்”.

சான்று:-

“அடிதாங்கு மளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாய் காடென்றார் அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சீன்னிரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே.”

- பாலைக்கலி. - 11.

(கட்டு என்பதற்குப் பட்டு என்றிருக்க வேண்டும். பாட்டு
என்றிருக்கக் கூடாது. ‘க’ என்ற எழுத்தும், ‘ப’, என்ற எழுத்தும்
மாத்திரை அளவில் ஒரு மாத்திரை அளவு கொண்ட எழுத்துக்களாம்.
“பா” என்ற எழுத்து நெடிலாம். இரண்டு மாத்திரை அளவு கொண்டது.

காட்டு என்பதற்குப் பாட்டு என்றிருக்க வேண்டும். பட்டு
என்றிருக்கக் கூடாது.)

“கா” “பா” நெடில் எழுத்துக்கள் - இரண்டு மாத்திரைகள்

“ப” குறில் எழுத்து - ஒரு மாத்திரை

முரண்தொடை

முரண் என்றால் மாறுபாடு. பாட்டின் அடிகளில் சொற்கள்
முரணாக, அதாவது எதிர் எதிர் சொல்லாக அமைந்து வருவதாம். இது
சொல் முரண் என்றும், பொருள் முரண் என்றும் இருவகைப்படும்.

சொல் முரண்:-

உயர்ந்த நெஞ்சங்கள்; தாழ்ந்த உள்ளங்கள்;
வாழ்ந்த மக்கள்; வீழ்ந்த மனிதர்

உயர்ந்த, தாழ்ந்த, வாழ்ந்த, வீழ்ந்த, என்பன எதிர் எதிர் சொற்களாகும். இங்குச் சொற்கள்தாம் முரண்பட்டிருக்கின்றன.

பொருள் முரண்:-

“பொன்னின் அன்ன பொலிவுறு மேனியர்.
இரும்பின் அன்ன இளகிய நெஞ்சினர்.”

பொன், இரும்பு என்பன வேறு வேறு முரண்பட்ட எதிர் எதிர் பொருட்கள். எனவே இது பொருள் முரணாகும்.

முரண் என்ற சொல்லிலிருந்துதான் முரண்டு என்னும் சொல் பிறந்தது.

இயைபுத் தொடை

செய்யுளில் அடிதோறும் இறுதிக்கண் என்ற எழுத்தானும், சொல்லானும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது ‘இயைபுத் தொடையாம்.’

சான்று:-

“மங்கல ஒலிகள் முழங்கின எங்கும்
மாவிலைத் தோரணங்கள் இலங்கின எங்கும்
பங்கள வதனியர் நிறைந்தனர் எங்கும்
பாடலின் ஒலிகள் கேட்டன எங்கும்.”

இதில் “எங்கும்” என்னும் சொல் அடிதோறும் இயைந்து ஒன்றி வருகின்றது.

அளபெடைத் தொடை

செய்யுளில் அளபெடை அமைந்து வருவது ‘அளபெடைத் தொடை’ எனப்படும்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கணவனைக் கைவிடாஅள்
எய்யும் ஊழ்வினையொடு எதிர்த்துச் சீறுவாள்
மைசூழ்ந்த கண்ணலாம் கணீஇர் பொங்கிட
அழுவாள்; அரற்றுவாள்; அவளே பெண்ணாவாள்.”

- தனியாக இயற்றப் பெற்ற பாடல்.

இப்பாடலில் தொழாஅள், கைவிடாஅள், கணீஇர் என்பன அளபெடைகள், அளபெடைகள் அமைந்து வந்ததால் அளபெடைத் தொடையாம்.

(ஆ) பாக்கள்

இரண்டும், இரண்டிற்கு மேற்பட்ட அடிகளைக் கொண்டதாகவும் இலக்கணத்தோடு ஒரு பொருளை முற்ற விளக்குவதாகவும் அமையும் அமைப்புக்குப் பா என்று பெயர்.

இப்பா நான்கு வகைப்படும்.

அவை:-

1. வெண்பா 2. ஆசிரியப்பா, 3. கலிப்பா 4. வஞ்சிப்பா என்பனவாம்.

வெண்பா

நான்கு அடிகளை உடையதாய் ஈற்றடி முச்சீராய், ஏனையடிகள் நான்கு சீர்களாய் அமைந்து, இரண்டாம் அடியின் இறுதிச்சீர் தனிச் சொல்லாக வந்து, இயற்சீர் வெண்டளையும், வெண்சீர் வெண்டளையும் பொருந்தி, வேற்றுத்தளை வராது, ஈற்றடியின் இறுதிச்சீர் நாள், மலர், காசு, பிறப்பு ஆகிய வாய்பாட்டில் ஒன்றனைப் பெற்று செப்பலோசையான் முடிவது வெண்பா எனப்படும்.

வெண்பாவின் ஈற்றடியின் ஈற்றுச் சீரடுத்துச் சீர் இன்மையின், மாச்சீர், விளச்சீர் என்னாது நாள், மலர், காசு, பிறப்பு இவற்றில் முடியும் என்றனர். இவை அடுத்துச் சீர் இல்லை என்பது பொருளாம்.

சான்று:-

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பது வும்நன்றே- நல்லார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே அவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவும் நன்று.

- ஓளவையார், மூதுரை - 8

ஆசிரியப்பா

ஆசிரியப்பா பெரும்பாலும் ஈரசைச் சீர்களையும் சிறுபான்மை மூவகைச் சீர்களையும் கொண்டு ஒவ்வொருடியிலும் நான்கு சீர்களைக்

கொண்டதாய், மூன்றடிகள் முதல் பல அடிகளைப் பெற்றதாய் இருக்கும். கனிச்சீராகிய ஒன்றிய வஞ்சித்தளை (கனி முன் நிரை) ஒன்றாத வஞ்சித்தளை (கனி முன் நேர்) ஆகிய தளைகள் இதனுள் வரா. வரக்கூடா.

ஈற்றடியின் ஈற்றசை பெரும்பாலும் 'ஏ' என்னும் அசையாலும் 'என்' என்னும் அசையாலும் முடியப் பெற்றிருக்கும். அகவலோசையோடு இங்ஙனம் அமைவது 'ஆசிரியப்பா' எனப்படும்.

சங்கப் பாடல்களாகிய அகநானூறு, புறநானூறு, இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியன ஆசிரியப்பா வால் அமைந்தன.

கலிப்பா

நேர் என்னும் வாய்பாட்டில் முடிகின்ற மாச்சீரும் (தேமா, புளிமா) நிரை நடுவாகிய வஞ்சியுரிச் சீரும் (கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி) வாராது, நிரை என்னும் வாய்பாட்டில் ஆரம்பித்தது, காயில் முடிகின்ற வெண்பாவுரிச்சீர் (புளிமாங்காய், கருவிளங்காய்) மிக்கு, பிற சீர்களும் சிறுபான்மை கலந்து, கலித்தளையும் (காய்முன் நிரை) அயற்றளையும் தழுவி, துள்ளலோசை யுடைத்தாய், தரவு - தாழ்சை - அராகம் - அம்போதரங்கம் - தனிச்சொல் - சுரிதகம் என்னும் ஆறு உறுப்புக்களையோ, ஆறில் சிலவற்றையோ கொண்டு நாற்சீரடியால் வருவது 'கலிப்பா' எனப்படும்.

கலிப்பாவிற்கு இலக்கணம் இங்ஙனம் இருந்தபோதிலும், கலிப்பாவிற்கு என்று சீர்கள் தனியே வரையறுத்துச் சுட்டப்படவில்லை. பிற மூவகைப்பாக்களுக்கும் உரிய சீர்களே கலிப்பாவிற்கு உரிமை உடையன. "கலித்தொகை" முழுவதும் கலிப்பாக்களால் அமைந்திருப்பினும், அதற்குரிய சீர்கள் அதனுள் இல்லை.

வஞ்சிப்பா

மூன்றடி சிறுமை கொண்டு பல அடிகளாலும், ஒவ்வோரடியிலும் இரண்டு சீரும், மூன்று சீரும், வரப்பெற்றுத் தன் தளையும், பிறதளையும் தழுவி, தனிச் சொல் பெற்றுத் தூங்கலோசையுடையதாய் ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் முடிவது 'வஞ்சிப்பா' எனப்படும்.

(ஆ) அணிகள்

எடுத்துக்காட்டுவமையணி

ஒரு பொருளை அதன்தன்மைகொண்ட மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும்பொழுது, இடையே உவம உருபு இல்லாமல் கருத்துக்களை மட்டும் எடுத்துக் கூறி ஒப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு 'எடுத்துக் காட்டு உவமையணி' என்று பெயர்.

சான்று:-

“தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி; மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு” - குறள் - 396

“வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் - மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு” - குறள் - 595

“தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி” என்னும் உபமானக் கருத்தினை அதுபோல என்னும் உவம உருபு இல்லாமல் “கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு” என்ற உபமேயக் கருத்தோடு பொருள் கெடாமல் ஒப்பிட்டுக் கூறப் பெற்றுள்ளது. இதைப்போன்ற அடுத்த குறளும். இவ்வுவமையணியில் பெரும்பாலும் இரண்டு தனிப்பட்ட கருத்துக்கள் வந்து அமையும்.

“பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை; இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது” - குறள் - 481

காக்கை தன்னைவிட வல்லமையுள்ள கோட்டானைப் பகல் நேரத்தில் வெல்லும். அதுபோல பகைமை வெல்லக் கூடிய அரசன் தக்க நேரத்தை எதிர் நோக்க வேண்டும். உபமானம், உபமேயமாகிய இவ்விரண்டன் இடையில் “அதுபோல” என்னும் உவம உருபு வரவில்லை.

இல்பொருள் உவமை அணி

இல்லாத பொருளை இருப்பதுபோல் உவமையாக்கிக் கூறுவது 'இல்பொருள் உவமை அணியாம்'.

“வானத் தாமரை போல்”

விண்ணில் மலர்ந்த தாமரை போல் என்பது இதன் பொருள். விண்ணில் எங்கேனும் தாமரை மலருமா? மலராது. அப்படி மலர்ந்தாற் போல் எனக் கூறியதால் இஃது இல்பொருள் உவமையணியாம்.

**“பொன்றினவன் எழுந்தாற்போல் புடைபெயர்ந்தாங்
கெழுத்திருந்தான்.”** - இராமாயணம்

யுத்தகாண்டம், சும்பகருணன் வதைப்படம் - 56

சும்பகருணன் துயிலினின்றும் எழுவது இறந்தவன் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுவதைப்போல் இருந்தது. இறந்தவன் எங்காகிலும் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுவது உண்டோ? எழமாட்டான். அங்ஙனம் எழுந்ததுபோல் எனக்கூறியதால் இஃது இல்பொருள் உவமையணியாம்.

**“நின்ற குன்று ஒன்று நீள்நெடுங் காலொடுஞ்
சென்ற குன்றைத் தழீஇ அன்ன செய்கையான்.”**

- இராமாயணம்.

யுத்த காண்டம், சும்பகருணன் வதைப்படலம் - 72

**“மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி போல
முகம்மது நபிபிறந் தனரே”**

சீறாப்புராணம் - 3

களங்கம் இல்லாத மதி இல்லை; இல்லாத மதி எழுந்தது போல் உவமை செய்யப்பட்டுள்ளது.

இன்னும் உவமை அமைப்பாலும், கருத்தாலும், கூறுகின்ற முறையாலும், சொல்லுகின்ற நயத்தாலும் பலவகைப்படும்.

ஏகதேச உருவக அணி

செய்யுளில் புலவன் ஒரு பொருளை உருவகம் செய்து விட்டு, அதற்குத் தொடர்புடைய மற்றப் பொருட்களை அதற்கேற்ப உருவகம் செய்யாமல் விட்டு விடுவான். இங்ஙனம் ஒன்றனை உருவகம் செய்து விட்டு மற்றவற்றை விட்டு விடுவதற்கு ‘ஏகதேச உருவக அணி’ என்று பெயர்.

சான்று:

**அல்லறப்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”**

குறள் - 555

இக்குறளில் புலவன், கண்ணீரைப் படை என உருவகம் செய்து விட்டுச் செல்வத்தை மரம் என அதற்கேற்ப உருவகம் செய்யாது விட்டு விட்டான்.

“பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்.”

- தெரிந்து தெளிதல். குறள் - 5

கருமம் - கட்டளைக்கல் என உருவகம்.

மக்களது பெருமையும் சிறுமையும் - பொன்னாகவோ, பிற பொருளாகவோ உருவகம் செய்யப்படவில்லை.

பின்வரு நிலையணி

ஒரு செய்யுளில் முன்னால் வந்த சொல்லாவது, பொருளாவது பின்னால் பல இடங்களிலும் வருமாயின், அது பின்வருநிலை என்னும் அணியாகும்.

“முன்வரும் சொல்லும் பொருளும் பலவயின்
பின்வரும் என்னில் பின்வரு நிலையே”-

தண்டி - 42

இப்பின்வருநிலை என்னும் அணி மூன்று வகைப்படும் அவை சொல் பின்வரு நிலையணி, பொருள் பின்வருநிலையணி, சொற் பொருள் பின்வரு நிலையணி என்பனவாம்.

சொல் பொருள் பின்வரு நிலையணி

செய்யுளுள் முன்னர் வந்த ஒரு சொல்லே பின்னரும் பல இடங்களில் வந்து முன்னர் உணர்த்திய பொருளையே உணர்த்துமாயின் அது ‘சொல் பொருள் பின்வரு நிலையணி’ எனப்படும்.

“துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய் தூஉம் மழை”

- குறள் 12

இதனுள் ‘துப்பு’ என்னும் சொல் பின்னரும் பல இடங்களில் வந்து உணவுப் பொருள் என முன்னர் உணர்த்திய பொருளையே பின்னர் வந்த சொற்களுக்கும் உணர்த்துகின்றது.

பிறிது மொழிதலணி அல்லது ஒட்டணி

புலவன் தான் கருதிய பொருளை அங்ஙனமே கூறாது மறைத்து, அதை விளக்குவதற்கு அதைப் போன்ற பிறிதொன்றினைக் கூறி விளக்குவதற்குப் ‘பிறிது மொழிதலணி அல்லது ஒட்டணி’ என்று பெயர்.

1) “பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்”

- குறள் - 475

மென்மையாக இருக்கும் மயிலிறகையும் அளவாக வண்டியில் ஏற்ற வேண்டும். விஞ்சினால் வண்டியின் அச்சு முறியும்.

- இது கூறப்பட்ட கருத்து.

எச்செயலையும் அளவாகச் செய்ய வேண்டும்; அளவுக்கு மீறினால் அழிவு நேரிடும்.

- இது விளக்க வந்த கருத்து.

2) “நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும்.

- குறள் - 476

மரத்தின் நுனியை அடைந்தவர் தம் முயற்சியால் இன்னும் ஏறி விடலாம் என ஏறின், இறுதியில் உயிர் இழப்பர்.

- இது கூறப்பட்ட கருத்து.

தம் முயற்சியால் குறிப்பிட்ட அளவு சென்றவர் அதனோடு நிற்காது மேலும் செல்ல முனைவாராயின் இறுதியில் மடிவர்.

- இது விளக்க வந்த கருத்து.

(ஈ) மொழிப்பயிற்சி

1. வழுவச் சொற்களும் திருந்திய சொற்களும்

எழுத்து, பொருள் தரும் நிலையில் சொல்லாகும் தகுதியினைப் பெறுகின்றது. மொழியில் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் போது சொற் குற்றம் ஏற்படுதல் கூடாது. வழக்கில் காணப்படும் வழுவச் சொற்களைக் கண்டறிந்தும் அதற்கு இணையான திருந்திய சொற்களை அறிந்தும் கொள்ளுதல் என்பது தற்காலத்தில் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. சொற்களில் காணப்படும் வழுவச் சொற்களும், திருந்திய சொற்களும் பின்வருமாறு தரப்பட்டுள்ளன.

எண் வழுவச் சொற்கள் திருந்திய சொற்கள்

- | | |
|------------------|--------------|
| 1. அஞ்சு | ஐந்து |
| 2. அடமானம் | அடைமானம் |
| 3. அடமழை | அடைமழை |
| 4. அருகாமையில் | அருகில் |
| 5. அவைகள் | அவை, அவற்றை |
| 6. அதுகள் | அது, அன்று |
| 7. ஆம்படையாள் | அகமுடையாள் |
| 8. அண்ணாக்கயிறு | அரைஞாண்கயிறு |
| 9. அது அல்ல | அது, அன்று |
| 10. அவன் அல்ல | அவன் அல்லன் |
| 11. இடது பக்கம் | இடப்பக்கம் |
| 12. உசிர், உசிரு | உயிர் |
| 13. உடமை | உடைமை |
| 14. உடம்படிக்கை | உடன்படிக்கை |
| 15. உத்திரவு | உத்தரவு |
| 16. ஊரணி | ஊருணி |

17.	எலிமிச்சை	எலுமிச்சை
18.	எல்லோரும்	எல்லாரும்
19.	எளக்காரம்	இளக்காரம்
20.	என்னமோ	என்னவோ
21.	ஏற்கனவே	ஏற்கெனவே
22.	ஏமாந்து	ஏமாறி
23.	ஐநூறு	ஐந்நூறு
24.	ஒண்டியாப்	ஒன்றியாய்
25.	கடப்பாறை	கடப்பாரை
26.	கட்டிடம்	கட்டடம்
27.	கத்திரிக்காய்	கத்தரிக்காய்
28.	கத்திரிக்கோல்	கத்தரிக்கோல்
29.	கம்பிளி	கம்பளி
30.	கயறு	கயிறு
31.	கருவேப்பிலை	கறிவேப்பிலை
32.	கருப்பட்டி	கருப்புக்கட்டி
33.	காக்கா	காக்கை
34.	கிடா	கடா (ஆட்டுக்கடா)
35.	கீத்து	கீற்று
36.	குண்டுமணி	குன்றிமணி
37.	குதவளை	குரல்வளை
38.	கூறைவீடு	கூரைவீடு
39.	கைமாறு	கைம்மாறு
40.	கொழம்பு	குழம்பு
41.	கோர்வை	கோவை
42.	சமயல்	சமையல்
43.	சவதி	சகதி
44.	சாயங்காலம்	சாயுங்காலம்
45.	சித்திரிப்பு	சித்தரிப்பு
46.	சிலது	சில
47.	சீயக்காய்	சிகைக்காய்

48.	சுடுதண்ணீர்	வெந்நீர்
49.	சுவற்றில்	சுவரில்
50.	செரங்கு	சிரங்கு
51.	சேதி	செய்தி
52.	சோம்பேரி	சோம்பேறி
53.	தங்கச்சி	தங்கை
54.	தமயன்	தமையன்
55.	தலகாணி	தலையணை
56.	தாவரம்	தாழ்வாரம்
57.	துகையல்	துவையல்
58.	துடப்பம்	துடைப்பம்
59.	துடை	தொடை
60.	துறவுகோல்	திறவுகோல்
61.	துளிர்	தளிர்
62.	தேனீர்	தேநீர்
63.	தொந்திரவு	தொந்தரவு
64.	தொளாயிரம்	தொள்ளாயிரம்
65.	நஞ்சை	நன்செய்
66.	நல்லண்ணை	நல்லெண்ணெய்
67.	நாகரீகம்	நாகரிகம்
68.	நாநூறு	நானூறு
69.	நேத்திக்கடன்	நேர்த்திக்கடன்
70.	நொங்கு	நுங்கு
71.	நோம்பு	நோன்பு
72.	பசுப்பால்	பசும்பால்
73.	பயிறு	பயறு
74.	பன்னிரெண்டு	பனிரெண்டு
75.	புடவை	புடைவை
76.	புட்டு	பிட்டு
77.	புண்ணாக்கு	பிண்ணாக்கு
78.	புழக்கடை	புறக்கடை

- | | | |
|------|---------------|---------------------------------|
| 79. | பூளை | பீளை |
| 80. | பூசணிக்காய் | பூசணைக்காய் |
| 81. | பொண்டாட்டி | பெண்டாட்டி |
| 82. | பொம்பிளை | பெண்பிள்ளை |
| 83. | மறுவீடு | மருவீடு |
| 84. | மாதாமாதம் | மாதந்தோறும் |
| 85. | மானாமாரி | வானாவாரி |
| 86. | மிரட்டினார் | மருட்டினார் |
| 87. | மிரண்டு | மிருண்டு |
| 88. | முகர்தல் | மோத்தல் |
| 89. | முயற்சித்தார் | முயன்றார் |
| 90. | முழுங்கு | விழுங்கு |
| 91. | முனி | நுனி |
| 92. | முன்னூறு | முந்நூறு |
| 93. | மென்மேலும் | மேன்மேலும் |
| 94. | வத்தல் | வற்றல் |
| 95. | வயறு | வயிறு |
| 96. | வலது கை | வலக்கை |
| 97. | விரால்மீன் | வரால்மீன் |
| 98. | வெள்ளாமை | வேளாண்மை |
| 99. | வேக்கரு | வேர்க்கரு |
| 100. | 2006ம் ஆண்டு | 2006-ஆம் ஆண்டு |
| 101. | 5-ம், 6-வது | ஐந்தாம் ஆறாவது
5-ஆம், 6-ஆவது |

அலகு - 5

இலக்கிய வரலாறு

(அ) ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்

1. சிலப்பதிகாரம்

முன்னுரை:

சிலம்பினால் அதிகரித்த வரலாறு ஆதலின் சிலப்பதிகாரம் என வழங்கலாயிற்று. சிலப்பதிகாரம் தோன்றக் காரணமாக இருந்தவர் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனாராவார். வேங்கை மரத்தடியில் ஒரு முலையிழந்த பெண்ணொருத்தி கணவனுடன் விண்ணகம் சென்ற செய்தியை மலைவாணர் கண்டனர். இக்காட்சியைத் தங்கள் அரசன் சேரன் செங்குட்டுவனிடம் எடுத்துக் கூறினர். மலைவாணர் கூற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாத்தனார் ஒண்டொடி மாதர்க்கு உற்றதையெல்லாம் சேரமன்னனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். அவர் கூறிய செய்திகளையெல்லாம் சேர மன்னனது மனைவியும், இளவல் இளங்கோவும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சீத்தலைச் சாத்தனார் “முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கு உரியது; ஆதலின் அடிகள் நீரே அருளுக” என்று இளங்கோவைக் கேட்டுக்கொள்ள அடிகளார் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் இயற்றினார்.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற் றாவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என வரும் பதிக அடிகள் மேற்கூறிய கருத்தை வலியுறுத்துவன வாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் பெருமைகள்:

சிலப்பதிகாரத்தின் பெருமையைத் தேசியக் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர்கள், “நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு” எனப் போற்றுகின்றார். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூல் தமிழன்னையின் அணிகலன்கள் பலவற்றுள் சிலம்பாகக் காட்சியளிக்கின்றது. தமிழில் வழங்கும் காப்பியங்களில் முதன்மையான இச்சிலப்பதிகாரம் ஏனைக் காப்பியங்கள் போலன்றிக், குடிமக்களையே கோவலன் கண்ணகியையே தலைமைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. எனவே, இதனைக் ‘குடிமக்கள் காப்பியம்’ எனவும் வழங்கலாயினர்.

சிலப்பதிகாரத்தின் அமைப்பு:

புகார் காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என முப்பெரும் பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளது. முப்பது காதைகளைக் கொண்டுள்ளது.

சிலம்பின் கதை:

கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தின் போது முதுசெம் பெண்டிர் கண்ணகியை வாழ்த்துகையில் “காதலன் பிரியாமல் களவுக்கை நெகிழாமல் தீது அறுக” என்கின்றனர். தன் காதலி கண்ணகியைக் கோவலன் போற்றும் திறம், அறிந்து மகிழ்த்தக்கூது.

“மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே! கரும்பே தேனே!
அலையிடைப் பிறவா அமுதே என்கோ?
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ?
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ?”

என்பன அவன் புகழுரைகள் ஆகும்.

மாதவியோடு பலகாலம் வாழ்ந்த கோவலன், யாழிசை மேல் ஊழ்வினை வந்து உருத்தியதாக, அவளைப் பிரிந்து கண்ணகி மனையடைந்து, குலம் தரு வான் பொருட் குன்றத்தை தொலைத்த மையால் ஏற்பட்ட இலம்பாடு நாணுத் தரும் எனக் கூறி நின்றான். பின்னர் நலம் கேழ் முறுவலோடு கண்ணகி கொடுத்த சிலம்பைப் பெற்றுக் கொண்டு, இழந்த பொருளை மீட்கும் நோக்கத்துடன் கண்ணகியோடு மதுரை சென்றான். கவுந்தியடிகள் துணை கிடைத்தது. கவுந்தியடிகள் ‘மாதரி’ என்னும் ஆயர் முதுமகளிடம் கண்ணகியை அடைக்கலப்படுத்தினர்.

சிலம்பு விற்கச் சென்ற கோவலன் பாண்டியனால் 'கள்வன்' எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொலையுண்டான். இச்செய்தி கேட்ட கண்ணகி ஆறாச்சினத்தினளாய்ப் பாண்டியன் முன் சென்று வழக்குரைத்துத் தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதை மெய்ப்பித்தாள். தன் தவறுணர்ந்த பாண்டியன், பாண்டியர் குலத்துக்குத் தன்னால் இழிவு ஏற்பட்டதுணர்ந்து உயிர் நீத்தான்.

பின்னர் கண்ணகி பாண்டிய நாடு விட்டுச் சேர நாட்டை அடைந்து, தன் கணவனோடு வானுலகு அடைந்தனர். இதனை மலை வாழ் மக்கள் வாயிலாக அறிந்து பத்தினியாம் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டி வழிப்பட்டான் செங்குட்டுவன். இதுவே சிலம்பு கூறும் கதையாகும்.

சிறப்புகள்:

சோழ நாட்டின் செழிப்பு புகார்க் காண்டத்திலும் பாண்டிய நாட்டின் பெருமை மதுரைக் காண்டத்திலும், சேரநாட்டின் சீர்மிகு சிறப்பு வஞ்சிக் காண்டத்திலும், நடுநிலை பிறழாது கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை நோக்குகையில் இதனைத் 'தமிழ் நாட்டுத் தேசியக் காப்பியம்' என்றே கூறலாம். மூவேந்தர் பெருமையை உணர்வதோடு மூன்று நாட்டு மக்கள் சமுதாயத்தைப் - பண்பாட்டை நாகரிகத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். தேசியக் காப்பியம் என்பதோடு வரலாற்றுக் காப்பியம், சமுதாயக் காப்பியம் என்றும் கூறலாம்.

முடிவுரை:

குடிமக்கள் காப்பியமாக விளங்கும் இந்நூல் பெண்ணின் பெருமை பேசும் பேரிலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் காப்பியமாகவும் திகழ்கின்றது. சுருங்கக்கூறின் இச்சிலப்பதிகாரம், கற்போர் நெஞ்சை அள்ளும் கற்பனை வளம், உள்ளத்தை உயர் நெறிப்படுத்தும் கருத்துவளம் முதலியன செறிந்த ஒரு தனிக் காப்பியமாக - இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது என்பது மலை விளக்கு.

2. மணிமேகலை

முன்னுரை:

இரட்டைக் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலை காப்பியத் தலைவி பெயரால் அழைக்கப்பெறும் காப்பியமாகும். இந்நூல் 'கோவலன், மாதவி இருவருக்கும் பிறந்த மகள் மணிமேகலையின் வரலாறு கூறுவதால் - அவள் துறவு மேற்கொண்ட வரலாறு கூறுவதால் மணிமேகலையென்றும் மணிமேகலை துறவு' என்றும்

அழைக்கப் படுவதாயிற்று இந்நூலை மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றினார். இந்நூலும் சிலப்பதிகாரம் போலவே முப்பது காதைகளை உடையது.

கதையமைப்பு:

கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டாள் மாதவி. உடனே தான் துறவியாகித் தன் மகள் மணிமேகலையையும் புத்த சமயத்தில்தான் சேர்த்து விடுகிறாள். தன் தோழி சுதமதியுடன் உவவனம் சென்ற மணிமேகலையை மணிமேகலா தெய்வம் மணி பல்லவம் என்னும் தீவிற் கொண்டு சேர்த்து விடுகிறது. ஆங்குத் தனித்துயர் உற்றாள். அங்கு இருந்த புத்தப் பீடிகையைத் தொழுது வலம் வந்து நின்றாள். அவ்வளவில் ஆபுத்திரன் கை அமுத சுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரம் புத்த பெருமான் திருவருளால் அவளுக்குக் கிடைத்தது. மணிபல்லவத் தினின்றும் மீண்டு வந்தவள் உலக அறிவியலில் இருந்து கொண்டு 'காணார், கேளார், கால் முடப்பட்டோர், பேணுநர் இல்லோர்' ஆகியோர்க்கு உணவளித்து வந்தனள்.

இங்ஙனம் இருக்கையில் தன்னை அடைய முயன்ற உதய குமாரனைக் கண்டு அஞ்சினள். தான் கற்ற மந்திர மொழியின் வலிமையால் காயசண்டிகை உருவெடுத்தாள். அங்கு வந்த வித்தியாதரன் உதயகுமாரனைக் கண்டு தவறாக எண்ணி அவனை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டான். மகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட உதயகுமாரன் தந்தை சோழ மன்னன் அரசியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி மணிமேகலையைச் சிறை செய்தான். சோழமாதேவி அவளுக்குப் பல இன்னல்களை இழைத்தாள். மணிமேகலையோ அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆற்றலைக் கண்ட சோழமாதேவி தன்னைப் பொறுத்தருளுமாறு மணிமேகலையை வேண்டினாள். மணிமேகலையும் மாதேவிக்கு ஆறுதல் பல கூறியதோடு அறங்களையும் உபதேசம் செய்தாள். சிறைச்சாலையை அறச்சாலை ஆக்கினாள். பின்னர் தவத்திறம் பூண்டு பவத்திறம் நீங்க நோன்பு மேற்கொண்டு அறவண அடிகளிடம் தருமம் கேட்டுக் காஞ்சியிலே வாழ்ந்து வந்தாள். இதுவே மணிமேகலைக் காப்பியம் கூறும் கதை.

சிறப்புகள்:

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழ்த்தி”

இந்திரவிழாத் தொடங்குகின்றது. நாடு நல்வாழ்வு வாழப் புலவர் விரும்புவது தெரிகின்றது.

இந்நூல் திருக்குறட் கருத்துக்கள் பல இடங்களில் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளன.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்”!

என்ற அடிகளில் திருக்குறளையும் திருக்குறள் இயற்றிய புலவர் திருவள்ளுவரையும் ஒருங்கு புகழ்ந்துள்ளார் சாத்தனார்.

அறக்கருத்துக்கள்:

யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை போன்ற நிலையாமைகளை வற்புறுத்தி அறம் ஒன்றே ஒருவனுக்கு வழித்துணையாகும் என்னும் செய்தியை,

“இளமையும் நில்லா; யாக்கையும் நில்லா;
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா;
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்;
மிக்க அறவே விழுத்துணை யாவது”

என்னும் அடிகளில் அழகுற விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

பசிப்பிணியின் கொடுமை பற்றியும் அப்பசிப்பிணி நீக்கியோர் அடையும் பெருமை பற்றியும் அடிகள் கூறுவது ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் நீங்காதது.

“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும்; விழுப்பம் கொல்லும்;
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்;
நாண் அணி களையும்; மாண்எழில் நிதைக்கும்;
பூண் அணி மாரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்னும் பாவி! அது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது”

என்பன. ‘பசிப்பிணி போக்குவதே பேரறம்’ என்பதைப் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுவது அறிந்து இன்புறத் தக்கது.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்த தோரே”

யென்றும்,

“மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
ஓத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே அவரும்
தலப்பெரும் நல்லறம் சாற்றினர்”

என்றும்,

“அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது கண்டதில்”

என்றும் கூறு முகத்தான் நூல் முழுதும் இவ்வறம் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிகிறோம்.

முடிவுரை:

சமயச் சார்புடையதாக அமைந்த போதிலும் காப்பியத்துக் கேற்ற இலக்கணங்கள் முழுமையும் நன்கு அமையப் பெற்று விளங்குவதாகும். உவமைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து இயற்கை வருணனையும் உவமையணியும் அமைந்துள்ளமை கற்றோர்க்குக் கழிபேரின்பம் தருவதாகும்.

3. சீவகசிந்தாமணி

சமண சமயத் துறவியாகிய திருத்தக்கத் தேவர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. விருத்தப்பாவால் இயன்ற முதல் காப்பியம் எனப் போற்றப்படும் பெருமை உடையது. கானல்வரி போன்ற பாடல்கள் விருத்தப்பாக்களுக்குத் தோற்றுவாய் செய்தன. கதை தழுவிய காப்பியமாக இயற்றிய பெருமை திருத்தக்கத்தேவர்க்கே உரியது. இக்காப்பியத்துக்குப் பின்னரே சேக்கிழார், கம்பர், கச்சியப்பர் போன்ற பெரியவர்கள் விருத்தப்பாவை மேற்கொண்டு தம் நூல்களை இயற்றலாயினர். இந்நூல் 13 இலம்பகங்களையும் 3000க்கும் மேற்பட்ட செய்யுட்களையும் உடையது. இவற்றுள் எட்டு இலம்பகங்கள் சீவகன் எட்டுப் பெண்களை மணம் செய்து கொண்ட வரலாறு கூறுவன.

கதையமைப்பு:

ஏமாங்கத நாட்டு மன்னன் சச்சந்தன்; அவனது அமைச்சன் கட்டியங்காரன் சச்சந்தன் விசயை என்பவளை மணந்து நாட்டின் ஆட்சியைக் கட்டியங்காரனிடம் ஒப்படைத்து அந்தப்புரமே கதியென இருந்து வந்தான். கட்டியங்காரனோ, மன்னனுக்கு மாறாகப் போருக்கு எழுந்து, மன்னனை முறியடித்து நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இதற்கிடையில் கருவுற்ற தன் மனைவியைச் சச்சந்தன் மயிற்பொறி ஒன்றில் அனுப்பினான். அவள் சுடுகாட்டில் இறங்கினாள். அங்கு ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அவனே சீவகன், கந்துக்கடன் என்னும் வணிகனால் வளர்க்கப்பெற்றுக் காளைப் பருவம் அடைந்தான். தந்தையின் வரலாற்றைத் தாய்வழி கட்டான் சீவகன். தன் நண்பர்களின் உதவியால் கட்டியங்காரனிடமிருந்து ஏமாங்கத நாட்டை மீட்டான். எட்டுப் பெண்களை மணந்து வாழ்ந்து, இல்வாழ்வின் நிலையாமையை

உணர்ந்து துறவு மேற்கொண்டு ஞானநெறிகளில் செல்லலாயினான். பின் வீடுபேறு எய்தினான். இதுவே காப்பியம் கூறும் கதையாகும்.

உவமை நயம்:

இந்நூலாசிரியராகிய திருத்தக்கத் தேவரைத் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் அரசர்' என வீரமாமுனிவர் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். ஆசிரியர் கூறும் கற்பனை, உவமை முதலியன நவில் தொறும் நயம் பயப்பனவாம். சில எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காண்போம்.

சீவகன் சுடுகாட்டிலே பிறந்த தன்மையை ஆசிரியர் திருத்தக்க மாமுனிவர் கூறும் திறம் அவலச் சுவையை அருமையாக உணர்த்துவதாகும். குழந்தை பிறந்த இடம் சுடுகாடு; போற்றுவார் எவருமே இல்லை; விளக்கு ஒளியும் இல்லை; இந்நிலையில் குழந்தை பிறந்தது. இதனை முனிவர்,

“செவ்வாய் ஓரி முழுவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
ஒவ்வாச் சுடுகாட் டுயர் அரங்கின் நிழல்போல் நூடங்கிப் பேயாட
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்து இரங்கிக் கூகைகுழறிப்பாராட்ட
இவ்வா றாகிப் பிறப்பதே? இதுவோ மன்னர்க்கியல்வேந்தே!”

என்கிறார்.

வயல்களில் நெற்பயிர்கள் தலைசாய்ந்து விரைந்துள்ளன. அத்தோற்றத்தைக் கண்ட ஆசிரியர் அப்பயிர் வளர்ந்த இயல்பைப் படிப்படியாக வளர்ந்த இயல்பை அழகிய உவமை கொண்டு விளக்குகின்றார். பாம்பின் தோற்றம் போலக் கரு இருந்ததாம்; மேல் அல்லார் செவ்வம் போல் தலை நிமிர்ந்ததாம். பின்னர் கல்விசேர் மாந்தரைப் போல் - சான்றோரைப் போலத் தலை கவிழ்ந்து காய்ந்தனவாம்” அப்பாடலையும் காண்போம்.

“சொல்லரும் சூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம் போல்
மெல்லவே கருஇருந்து ஈன்று மேல் அலார்
செல்வமே போல்தலை நிறுவித் தேர்ந்த நூற்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே”

கற்பனை செறிந்து விளங்குவதோடு பல அரிய கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூறிப் பயில்வோரை நன்னெறிக்கண் செலுத்தும் திறமும் பெற்று விளங்குகிறது.

கற்பனை நயம்:

கட்டியங்காரன் அமைச்சனாக இருந்துகொண்டே சச்சந்தன் ஆட்சியைக் கவர்ந்தான். அவனது செயல் நேர்மைக்கு மாறானது

என்பதை உணர்த்த முனைந்தார் முனிவர். அதுபோன்ற பல செயல்களையும் எடுத்துக் கூறி, அத்தகு செயல்கள் செய்தவர்கள் நரகினையே அடைவார் என்று கூறுவது அறியத் தக்கது.

“நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான்
பிறர்மனை நயத்தைச் சார்ந்தான்
கட்டழற் காமத் தீயிற்
கன்னியைக் கலக்கி னானும்
அட்டுயிர் உடலம் தின்றான்
அமைச்சராய் அரசு கொன்றான்
குட்டனோய் நரகம் தன்னுள்
குளிப்பவர் இவர்கள் கண்டாய்”

கற்பனை நலத்திலும் சந்த இனிமையிலும் சிறந்து விளங்கும் இக்காப்பியம் பற்றி மறைந்த மாமேதை தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் தமது சமணத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலில், “கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பொங்கி எழுந்து வந்த சோழப் பேரரசு எவ்வாறெல்லாம் உயர வேண்டும் என்று அவர்கள் கண்ட கனவே இக்காவியமாக உருப்பெற்றது எனக் கூறுவது அறியத் தக்கது.

முடிவுரை:

சீவகசிந்தாமணி சமணரால் மட்டுமன்றி எல்லாராலும் நன்கு பயிலப்பட்ட நூலாகும். இந்நூலில் தன் சமயமான சமண சமயக் கருத்துக்களைப் பல இடங்களில் நயம் தோன்றக் கூறியுள்ளார். வழிப் போக்கனுக்குச் சீவகன் கூறும் அறிவுரையில் ஆசிரியர் “மெய்வகை தெரிதல் ஞானம்; விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப் பொய்வகை இன்றித் தேறல் காட்சி, ஐம்பொறியும் வாட்டி உய்வகை உயிரைத் தேயாது ஒழுகுதல் ஒழுக்கம் - மூன்றும் இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே இருவினை கழியும்” எனக் கூறுவதாகச் சொல்லுதல் எவருமே சிந்திக்கத்தக்கது.

(4) வளையாபதி

வளையாபதியின் உருவம்:

ஆசிரியர் : பெயர் தெரியவில்லை

காலம் : கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீவக சிந்தாமணிக்கும் முற்பட்டது எனத் தெ.பொ.மீ கூறுகிறார்.

பாடல்கள் : 73 பாடல்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன.

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : சமணக்காப்பியம்

வளையாபதியின் உள்ளடக்கம்

* நவகோடி நாராயணன் என்னும் வணிகன் வேறு குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணை மணக்கின்றான். அதனால் அவனது குலத்தோரால் நவகோடி நாராயணன் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுகின்றான். மனம் வெறுத்த அவன் வேறு நாட்டிற்குத் தனியாகப் போய் காலங் கழிக்கின்றான். அவனுக்குப் பிறந்த மகன் தன் தாய் மூலம் தந்தையைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்து நவகோடி நாராயணனைக் கண்டு பிடித்துத் தன் தாயோடு சேர்த்து வைக்கின்றான். இது வளையாபதியின் சாரம்.

* இக்கதையுடன் இளமை, இன்பம், பொருள் முதலானவற்றின் நிலையாமைக் கருத்துக்கள் விவரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

கள்ளன்மின் களவு ஆயின யாவையும்;
கொள்ளன்மின் கொலை கூடிவரும் அறம்;
எள்ளன்மின் இவர் என்று எண்ணி யாரையும்
நன்னமின் பிறர் பெண்ணோடு நண்ணன்மின்
என்னும் பாடல்வழி வளையாபதியின் இனிமை மற்றும்
எளிமையையும் உணரலாம்.

(5) குண்டலகேசி

குண்டலகேசியின் உருவம்:

ஆசிரியர் : நாதகுத்தனார்

காலம் : கி.பி. 8-ம் ஆம் நூற்றாண்டு

பாடல்கள் : 19 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : பௌத்தக் காப்பியம்

பெயர்க்காரணம் : துறவியானபோது களைந்த கூந்தல் மீண்டும் வளர்ந்து சுருள் சுருளாகத் தொடங்கியதால் 'சுருள் முடியினள்' எனப் பொருள்படும் குண்டலகேசி என்னும் பெயரினைப் பத்திரை என்பவள்

பெற்றாள். இக்காரணம் பற்றி
நூலும் இப்பெயர் பெற்றது.

குண்டலகேசியின் உள்ளடக்கம்:

பத்திரை என்னும் வணிகக்குலப்பெண் **காளன்** என்னும் கள்வனை மணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பினாள். எனவே, அரசனால் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த காளனைத் தன் தந்தையின் செல்வாக்கு பலத்தால் மீட்டு மணம் புரிந்து கொள்கின்றாள். நாட்கள் நகர்ந்தன. ஒரு முறை பத்திரை சினம் கொண்டிருந்த வேளையில் கணவனைக் 'கள்வன் தானே' என்று கூறி விடுகிறாள். வெகுண்ட காளன் பத்திரையை வஞ்சகமாகக் கொல்ல சதித்திட்டம் தீட்டுகிறான்.

பத்திரையை வஞ்சகமாக மலை உச்சிக்குக் காளன் அழைத்துச் செல்கின்றான். மலையுச்சியில் இருந்து பத்திரையைத் தள்ளிவிடக் காளன் முயற்சிக்கின்றான். அவனது சூழ்ச்சியை அறிந்து கொண்ட பத்திரை 'தற்கொல்லியை முற்கொல்' என்னும் முடிவுக்கு வருகின்றான்.

சாகுமுன் தான் தெய்வமாக மதிக்கும் தன் கணவனை மும்முறை வலம் வர விரும்புவதாகத் தெரிவிக்கின்றாள். காளனும் இசைக்கின்றான். வலம் வருவது போல் நடித்த பத்திரை காளனை மலை முகட்டிலிருந்து கீழே தள்ளிக் கொண்டு விடுகிறாள். பின்னர், வாழ்வை வெறுத்த பத்திரை துறவு மேற்கொண்டு புத்தசமயம் சார்ந்து சமயவாதம் புரிந்து பிற சமயத்தவரை வென்று வாகை சூடி வந்தாள்.

யாக்கை நிலையாமையைப் பற்றிக் குண்டலகேசி கூறும் நுட்பச் சிந்தனை மிக அழகானது, சிந்திக்கற்பாலது.

'பிறர் சாவதற்காக நாம் அழுகிறோம். ஆயின் தாயின் வயிற்றில் கருவான நிலை செத்து, பின் குழந்தையான நிலை செத்து, பின் இளைஞனான நிலை செத்து முடிவில் மூப்பெய்தி இவ்வாறு நாளும் நாளும் சாகின்றோம் நாம். இப்படியிருக்க நமக்கு நாமே அழாது ஏன்? என்னும் சிந்தனையைக் குண்டலகேசி முன்வைக்கின்றது. இக்கருத்தினை,

பாளையாம் தன்மை செத்தும்
பாலனாம் தன்மை செத்தும்
காளையாம் தன்மை செத்தும்
காமுறும் இளமை செத்தும்
மீளும் இவ்வியல்பும் இன்னே
மேல் வரும் மூப்புமாகி
நாளும் நாம்சாகின் றாமால்;
நமக்குநான் அழாதது என்னோ?

என்னும் பாடல் பதிவு செய்கின்றது.

(ஆ) ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள்

(1) நீலகேசி

நீலகேசியின் உருவம்:

ஆசிரியர்	: பெயர் தெரியவில்லை
காலம்	: கி.பி 5(அ) 6-ஆம் நூற்றாண்டு
பாடல்கள்	: 894
சருக்கங்கள்	: 10
பாவகை	: விருத்தப்பா
சமயம்	: சமணம்
பெயர்க்காரணம்	: நீலம் = கருமை; கேசம் = கூந்தல்; கேசி = கூந்தலை உடையவள். நீலகேசி = கரிய கூந்தலை உடையவள்.
வேறுபெயர்கள்	: (1) நீலகேசித் தெருட்டு (2) நீலகேசித் திரட்டு

உரை: சமய திவாகர வாமன முனிவரின் பழைய உரை நூலுக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. இவருடைய உரைக்குச் சமய திவாகரம் என்னும் பெயரும் உண்டு.

நீலகேசியின் உள்ளடக்கம்:

* பாஞ்சால நாட்டில் புண்டரவர்த்தனம் என்னும் நகருக்கு அருகேயுள்ள இடுகாட்டில் காளிக்கு உயிர்ப்பலி நடந்து வந்தது. முனிச்சந்திரர் என்னும் சமண முனிவர் தனது தவவலிமையால் உயிர்ப்பலியைத் தடுத்து நிறுத்தினார். காளி, முனிவர் மீது கோபம் கொள்கிறாள். பழையனூர்நீலி என்னும் பேயைக் காமலேகை என்னும் இளவரசி உருவில் முனிச்சந்திரனை மயக்க அனுப்பினாள்.

தோற்றுப்போய் முனிவரிடமே மாணவியாக மாறினாள். சமண சமய உண்மைகளை அறிந்து சமணவாதியாக மாறுகிறாள். பௌத்த சமயத் தலைவி குண்டலகேசியையும், அர்த்த சுந்தரரையும், ஆசீவகரையும், சாங்கியரையும் வாதில் வென்று அவர்களைச் சமணராக்கினாள். சமயத் தலைவியாகிச் சிறப்புற்றாள்.

* **பாலாலையம்'** என்னும் சுடுகாட்டில் காட்சியை ஆசிரியர் விவரிக்கின்றார்.

பாடையில் மாலைகள் தொங்குகின்றன; பிணங்கள் அற்ற பாடைகள்; சுடுகாட்டில் எரிந்த பிணங்களின் மண்டை ஓடுகள்; கரிந்த கொள்ளிக் கட்டைகள்; மிஞ்சிய எலும்புத் துண்டுகள்; கொடிபோலக் கிழிந்து கிடக்கும் ஆடைகள்; அவிந்த அகல் விளக்குகள்; வளர்ந்து கிடக்கும் கள்ளிச் செடிகள். இவையனைத்தும் காண்பவரைக் கதிகலங்க வைக்கின்றன.

(2) சூளாமணி

சூளாமணியின் உருவம்:

ஆசிரியர் : தோலாமொழித் தேவர்

காலம் : கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு எனத் தெ.பொ.மீ. கூறுகின்றார். 10-ஆம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறுவர்.

பாடல்கள் : 2330 பாடல்கள்

சருக்கங்கள் : 12

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : சமணம்

நூலின் பெயர்க்காரணம் :

மிக்க ஒளியினையும் சிறப்பினையும் உடையது சூளாமணி. ஆற்றல்களும், சிறப்புகளும் கொண்டு திவிட்டனும் விசயனும் சூளாமணி போல ஒளிர்ந்தமையால் நூல் இப்பெயர் பெற்றது.

சூளாமணியின் உள்ளடக்கம்:

* சுரமை நாட்டு மன்னன் பயாபதி, இலனுக்கு இரு மனைவியர் இருவரும் **விசயன், திவிட்டன்** என்னும் இரு புதல்வரைப் பெறுகின்றனர். **அசுவகண்டம்** என்னும் விஞ்சையர் தலைவன் தன்னைப் பணியாத திவிட்டன் மீது கோபம் கொள்கின்றான். மாய

சிங்கத்தைத் திவிட்டன் மீது ஏவுகின்றான். அவன் முன் நிற்க இயலாத மாய சிங்கம் ஓடி விடுகின்றது. குகையில் இருந்து வெளிப்பட்ட உண்மைச் சிங்கத்தைத் திவிட்டன் வென்று அடக்குகின்றான். திவிட்டன் அசுவகண்டம் மகள் **சயம்பவையை** மணக்கின்றான். ஏற்பட்ட போரில் அசுவகண்டம், திவிட்டனால் கொல்லப்படுகின்றான். திவிட்டன் **குன்றெடுத்து** தன் கையால் தாங்கி, தான் **வாசுதேவன்** எனக் காட்டுகின்றான். திவிட்டனுக்குச் **சோதிமலை** என்னும் பெண் மகவு பிறக்கின்றது. **அவள் அமுதசேனன்** என்னும் மாமன் மகனை மணக்கின்றாள். இறுதியில் உலக இன்பம் துறந்த திவிட்டன் துறவு மேற்கொண்டு முத்தி பெறுகின்றான்.

* ஒருவனை யானை துரத்துகின்றது. பயந்து ஓடியவன் பாழும் கிணற்றில் விழுகின்றான். கிணற்றில் பாம்புகள் இருப்பதைக் கண்டு உயிருக்கு அஞ்சிக் கிணற்றில் ஊசலாடிய ஒரு கொடியைப் பிடித்துத் தொங்குகின்றான். மேலே மதயானை; கீழே விட நாசம். இந்நிலையில் மேலே இருந்த தேன்கூட்டில் இருந்து ஒரு தேன்துளி அவன் வாயில் விழுகிறது. உயிர்க்கு இறுதி பயக்கும் சூழலிலும் அவன் அத்தேன் துளியைச் சுவைத்து இன்பம் எய்துகின்றான்.

உலக வாழ்வு இத்தகைய நிலையாமையினை உடையது என்று சூளாமணி அறிவுறுத்துகின்றது. இதனை,

ஆனை துரப்ப அரவுஉறை ஆழ்குழி
நானவிர் பற்றுபு நாலும் ஒருவனோர்
தேனின் அழிதுளி நக்கும் திறத்தது
மானுடர் இன்பம், மதித்தனை கொள்நீ

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது.

(3) யசோதர காவியம்

யசோதர காவியத்தின் உருவம்:

ஆசிரியர் : வெண்ணாவலூர் உடையார் வேள்

காலம் : 13-ஆம் நூற்றாண்டு

பாடல்கள் : 320

சருக்கங்கள் : 5

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : சமணம்

யசோதர காவியம் தொடர்பான பழம் பாடல்:

புட்பதந்தன் சொன்ன பொருள்சேர் கதைதன்னைத்
திட்பமாய்ச் செந்தமிழில் செப்பினன் - நட்புடையார்
நண்ணாரிவர் என்ன நாடகக் கொடைக்கையர்
வெண்ணாவ லூர்உடையார் வேள்

யசோதர காவியத்தின் உள்ளடக்கம்:

உதயநாட்டு மன்னன் **மாரிதத்தன்**, **அபயருசி** (அண்ணன்), **அபயமதி** (தங்கை) என்னும் இரட்டையர்களை அழைத்து வந்து உயிர்ப்பலி கொடுக்க முனைகின்றான். உயிர் போகும் தருணத்திலும் கலங்காது நிற்கும் இவ்விருவரின் அஞ்சாமைக்கான காரணத்தை மாரிதத்தன் வினவுகின்றான். அபயருசி தமது வாழ்வு தொடர்பான வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதே யசோதர காவியமாக வளர்கின்றது.

அவந்தி நாட்டு மன்னன் **அசோகனின்** மகன் **யசோதரன்** இவன் மனைவி **அமிர்தமதி**. இவள் யானைப்பாகன் பாடிய **மாளவ பஞ்சமம்** என்னும் இசையைக் கேட்டு மையலுறுகிறாள். யானைப் பாகனுடன் தகாத நட்பு கொள்கின்றாள். தடையாக இருந்த கணவனையும் மாமியார் **சந்திரமதி**யையும் உணவில் நஞ்சிட்டுக் கொல்லுகின்றாள். கொல்லப்பட்ட இருவரும் பல பிறவிகள் எடுத்து இறுதியில் அபயருசி, அபயமதியாகப் பிறக்கின்றனர் என்னும் பிறவிக் கதையைக் கேட்டு உயிர்க்கொலையின் தீமையை உணர்ந்த மாரிதத்தன் துறவு மேற்கொள்கின்றான்.

(4) உதயணகுமார காவியம்

உதயணகுமார காவியத்தின் உருவம்:

ஆசிரியர் : கந்தியார் என்னும் சமணப் பெண்துறவி

காலம் : 15-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று
மதுச. விமலானந்தம் குறிக்கின்றார்.

பாடல்கள் : 369

காண்டம் : 6

(1) உஞ்சைக் காண்டம் (4) வத்தவகாண்டம்

(2) இலாவாண காண்டம் (5) நரவாணகாண்டம்

(3) மகத காண்டம் (6) துறவுக்காண்டம்

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : சமணம்

பெயர்க்காரணம் : உதயணன் கதையைக் கூறுவதால் நூல் இப்பெயர் பெற்றது.

உதயணகுமார காவியத்தின் உள்ளடக்கம்:

வத்த நாட்டு மன்னன் உதயணன் கதையைக் கூறுகிறது இந்நூல். ‘உதயணன் கதையைத் தமிழ் மாந்தர் அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் கொண்ட புலவர் ஒருவராலே அப்பெருங்கதையை விருத்த யாப்பிலே சுருக்கிச் செய்யப்பட்டதே உதயணகுமார காவியம் ஆகும்’ என்று இந்நூலுக்கு உரையெழுதிய பெருமழைப் புலவர் **பொ.வே. சோமசுந்தரனார் குறிப்பிடுகின்றார்.**

(5) நாககுமார காவியம்

நாககுமார காவியத்தின் உருவம்:

ஆசிரியர் : பெயர் தெரியவில்லை

காலம் : 16-ஆம் நூற்றாண்டு

பாடல்கள் : 170

சுருக்கம் : 5

பாவகை : விருத்தப்பா

சமயம் : சமணம்

பெயர்க்காரணம் : கதைத் தலைவன் நாககுமாரன் பற்றிக் கூறுவதால் நூல் இப்பெயர் பெற்றது.

நாககுமார காவியத்தின் உள்ளடக்கம்:

மகத மன்னன் **சிரேணிகன்**. அவன் மனைவி **சாலினி**. இவர்களுக்கு **விபுலமலையில் வாழ்ந்த வரவீரநாதமுனிவர்** அறங்களை எடுத்துரைக்கின்றார். சிரேணிகன் வேண்டிக்கொள்ள நாகபஞ்சமி பற்றி முனிவர் விரித்துரைக்கின்றார். இதுவே நாககுமார காவியமாக விரிகின்றது. **சயந்தரன்** என்னும் அரசனின் இரண்டாவது மகன் **பிரதாபந்தன்**. இவனே **நாககுமாரன்** எனப்படுகின்றான். நாககுமாரன் மேற்கொண்ட பஞ்சமி நோன்பு நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. **கார்த்திகை, பங்குனி, ஆடி** இம்மூன்று மாதங்களில் ஏதாவது ஒரு மாதத்தில் நோன்பைத் தொடங்கலாம். அந்த மாதத்தில் முழுநிலாக் காலத்தின் (பெளர்ணமியின்)

முதல் நான்கு நாட்கள் ஒரு வேளை மட்டும் உணவு உண்ண வேண்டும். ஐந்தாம் நாள், நாள் முழுவதும் எதுவும் உண்ணக் கூடாது. இதுவே நாகபஞ்சமி நோன்பின் தொடக்கம். அதன்பிறகு, வரிசையாக ஒவ்வொரு மாதமும் வரக்கூடிய பஞ்சமி திதி அன்று எதுவும் உண்ணக்கூடாது. இவ்வாறு தொடர்ந்து ஐந்து ஆண்டுகள் நோன்பு மேற்கொள்வதே 'பஞ்சமி நோன்பு'. இந்நோன்பு மேற்கொண்ட நாக குமாரனின் வீரச் செயல்கள், முடிசூட்டுவிழா, துறவு பூணல் இவைகளை நூல் எடுத்துரைக்கின்றது.

காப்பியங்களும் சமயங்களும்: பட்டியல் - 52

வ.எண்	காப்பியம்	சமயம்
	ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்	
(1)	சிலப்பதிகாரம் _____>	சமணக் காப்பியம்
(2)	மணிமேகலை _____>	பௌத்தக் காப்பியம்
(3)	சீவகசிந்தாமணி _____>	சமணக் காப்பியம்
(4)	வளையாபதி _____>	சமணக் காப்பியம்
(5)	குண்டலகேசி _____>	பௌத்தக் காப்பியம்
	ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள்	
(6)	நீலகேசி _____>	சமணக் காப்பியம்
(7)	கூளாமணி _____>	சமணக் காப்பியம்
(8)	யசோதர காவியம் _____>	சமணக் காப்பியம்
(9)	உதயண குமார காவியம் _____>	சமணக் காப்பியம்
(10)	நாக குமார காவியம் _____>	சமணக் காப்பியம்

(இ) பௌத்த சமயம் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்

முன்னுரை:

தேனினும் இனிய நம் செந்தமிழ்மொழி சமய வேறுபாடு இன்றி வளர்ந்தது; வளர்கின்றது; இனியும் வளரும். இருண்ட காலத்துக்குப் பின் சைவ, வைணவ சமயம் வளர்ச்சி பெறுவதன் முன், தமிழ்நாட்டில் பௌத்த சமண சமயங்கள் அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கின. இவற்றுள் பௌத்த சமயம் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டைப் பற்றிய செய்திகளை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

தோற்றம்:

புத்த மதத்தை நிறுவியவர் கௌதமபுத்தர். கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் இதனைத் தோற்றுவித்தார். இச்சமயத்தைப் பரவச் செய்தவர்களில், மௌரியப் பேரரசனாகிய அசோகன் பரவச் செய்தவர்களில், மௌரியப் பேரரசனாகிய அசோகன் சிறப்பிடம் பெறுகிறான். இம்மன்னன் இந்தியாவில் புத்த சமயத்தைப் பரப்பியதோடு இலங்கையிலும் பரவச் செய்தான். இலங்கை சென்ற புத்த சமயத் தூதுவர்கள் தமிழ்நாட்டில் தங்கிப் புத்த சமயத்தைப் பரப்பினர். பூத மங்கலம், போதிமங்கை, பொன்பற்றி, காவிரிப்பூம் பட்டினம் போன்ற இடங்களில் பௌத்தர்கள் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர்.

வளர்ச்சி:

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றியவர்களில் இளம் போதியார், அறவண அடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனார், சங்கமித்திரர், புத்தமித்திரர், தருமபாலர், திண்ணாகரர், புத்ததேவர் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களில் இளம் போதியார் நற்றிணையில் உள்ள 72 ஆம் பாடலை இயற்றியுள்ளார். 'போதி' என்பது புத்த மதத்துக்குரிய அரசமரத்தைக் குறிக்கும் பெயராகும்.

பௌத்த இலக்கியம்:

ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் மணிமேகலையும் குண்டலகேசியும் பௌத்த சமயக் காப்பியங்களாகும். இவ்விரண்டினுள் முதலாவதான மணிமேகலையை இயற்றியவர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாராவார். தம் இயற்றிய நூலுக்கு ‘மணிமேகலை துறவு’ என்று ஆசிரியர் பெயரிட்டுள்ளார். சாத்தனார் புத்த சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேயே இந்நூலை இயற்றினார். புத்த சமயப் பிரிவுகளாகிய மஹாயானம் ஹீனயானம் என்ற இரண்டினுள் மஹாயான புத்தசமயம் தென்னாட்டில் இருந்த நிலையை விளக்கவே இந்நூல் பெருந்துணை செய்தது எனலாம். இந்நூலில் வந்துள்ள,

“வினையின் வந்தது; வினைக்குவினை வாயாது
பகைவன நீங்கின புலால்புறத் திடுவது
மூத்தனவிளி வுடையது”

என்ற அடிகள் சமயக் கருத்துக்களை விளக்குவனவாகும். மேலும், மணிமேகலை, துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு பல இடங்களுக்கும் சென்ற சமயவாதிகள் பலரையும் வென்ற செய்தி கூறும் இடத்திலும் புத்த சமயக் கருத்துக்களை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். இச்சமயக் கருத்துக்களையன்றி மக்கள் பின்பற்றக் கூடிய பல அறங்களையும் இந்நூல் விளக்குகின்றது. அறம் இது என்பதை,

“அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையும் அல்லது
கண்ட தில்லை”

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, மணிமேகலை அறக்காப்பியமாகச் சமயக் காப்பியமாகச் சீர்திருத்தக் காப்பியமாக விளங்குகின்றது.

குண்டலகேசி:

குண்டலகேசி என்பது, இதுவும் பௌத்த சமயச் சார்பான நூலாகும். இந்நூல் முழுமையும் கிடைக்கவில்லை. சுருண்ட கூந்தலை உடைய ஒரு பெண்ணின் வரலாறு கூறுவதால் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது. வணிக மரபில் தோன்றிய குண்டலகேசி காளன் என்னும் கள்வனைக் காழ்ப்புற்று மணந்தாள். ஒரு நாள் ஊடல் காரணமாக அவனைக் ‘கள்வன்’ என்றாள். இதனால் சினமுற்ற அவள் கணவன்,

இவளைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் இவளை மலை உச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவனது உள்ளக்கருத்தை உணர்ந்த அவள், அவனை வலம் வருவது போல வந்து, அவன் பின்னாக வந்து அவனை மலையினின்றும் தள்ளிக் கொன்றாள். இதன் பின்னர் மனம் நொந்து, பௌத்த சமயத் துறவியாகப் பௌத்த சமய நூல்களைக் கற்றுப் பிற சமய வாதிகளோடு வாதிட்டு முத்தி பெற்றாள். இந்நூலாசிரியர் நாகுத்தனார் என்பவர். இந்நூலுள் உள்ள பாடல்களுள் ஒரு பாடல் வாழ்க்கையின்தன்மையை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“பாளையாம் தன்மை செத்தும் பாலனாம் தன்மை செத்து
காளையாம் தன்மை செத்தும் காமுறும் இளமை செத்தும்
மீளும்இவ் வியல்பும் இன்னே மேவரும் மூப்பும் ஆகி
நாளும்நாம் சாகின் றாமால் நமக்குநாம் அழாத தென்னே”

என்பதே அப்பாடல்,

இலக்கணம்:

‘வீரசோழியம்’ என்னும் இலக்கண நூலும் பௌத்தர்களின் தொண்டால் கிடைத்ததேயாகும். இந்நூலை புத்தமித்திரனார் என்பவர் எழுதினார். இவரது பெயரே இவர் புத்த சமயத்தினர் என்பதை விளக்குகின்றது. இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். இந்நூலுக்கு உரை எழுதிய பெருந்தேவனார் என்பவரும் பௌத்த சமயத்தவரே. இந்நூலை ‘வீரசோழியக் காரிகை’ எனவும் வழங்குவர். ஆசிரியர் புத்தமித்திரர் தாம் எழுதிய நூலுக்குத் தன்னை ஆதரித்த ‘வீரசோழன்’ என்னும் மன்னனின் பெயரையே அமைத்துள்ளார். இஃது அவரது நன்றியுணர்வைப் புலப்படுத்துவதாகும். இந்நூலின் காலம் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டாகும்.

சித்தாந்தம் தொகை, திருப்பதிகம் என்னும் நூல்கள் இருந்தன எனத் தெரிகின்றதே யொழிய இவை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவையே அன்றி விம்பிசார கதையென்ற நூலும் இருந்த செய்தி ‘நீலகேசி’ என்னும் நூலின் உரையால் புலப்படுத்துகின்றது. இந்நூலினின்று நாம் தெரிந்து கொள்வன நான் அடிகளே, அவை,

“உலம்பினி வனத்துள் ஒண்குழைத் தேவை
வலம்படு மருங்குல வடுநோயு றாமல்
ஆன்றோன் அவ்வழித் தோன்றினன் னாதலின்
ஈன்றோள் ஏழ்நாள் இன்னுயிர் வைத்தாள்”

என்பன.

முடிவுரை:

இவ்வளவிற்குத் தொண்டு செய்த போதிலும் பௌத்த சமயம் நம் நாட்டில் நினைக்கவில்லை. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தோன்றியமை காரணமாகச் சமணமும் பௌத்தமும் நலியத் தொடங்கின. இவற்றுள் சமண சமயம் ஏதோ சில இடங்களிலாவது நிலைத்து நிற்கப் பௌத்தமோ அழிந்து விட்டது வருந்தத் தக்கதே. பௌத்த சமயம் தமிழ்நாட்டில் நிலைத்து நில்லாத போதிலும் பௌத்த சமயக் காப்பியமாகிய மணிமேகலை இன்றும் ஒளிவீசித் திகழ்கின்றது.

(ஈ) சமணர்கள் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்

முன்னுரை:

நம் இந்திய நாட்டை ஆண்ட மௌரியப் பேரரசர்களில் சிறந்தவன் சந்திரகுப்தன். அவன் சிலகாலம் நாட்டை ஆண்டு அரியணை துறந்து துறவு ஒழுக்கம் மேற்கொண்டான். அவன் தன் மதகுருவான பத்ரபாகு முனிவருடன் மைசூரில் உள்ள சிரவணபெலகோலா என்னும் இடத்தே வந்து தங்கினான்; அங்கேயே உயிர் நீத்தான் என வரலாற்றாசிரியர் கூறுகின்றனர். இவன் சமண சமயத்தை நல்ல முறையில் பேணி வளர்த்தான். இம் மன்னன் காலத்தும் இவனுக்குப் பின்னரும் நம் நாட்டில் சமண சமயம் நன்கு வளரலாயிற்று.

சங்க காலத்தே சமணர்களைப் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் அறிதற்கு இயலவில்லை. ஆனால் சங்கம் மருவிய காலத்தே தோன்றிய நூல்களில் பல சமணர்களால் இயற்றப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. இச் சமணர்கள் பல பள்ளிகளை நிறுவிக் கல்விப் பணி செய்தனர். இவர்கள் உடல்நோய், உளநோய் இரண்டையும் பெற்று நூல்கள், ஏலாதி, சிறுபஞ்ச மூலம் என மருந்துப் பெயர்களைப் பெற்று வழங்கலாயின. இவர்கள் மதுரை மாநகரில் 'வச்சிரநந்தி சங்கம்' என்ற சங்கம் ஒன்றை நிறுவித் தமிழ்த் தொண்டு செய்து வந்தார்கள். தேவார காலத்துக்கு முன்னர் இவர்கள் செல்வாக்கே தமிழ் நாட்டில் மிகுந்திருந்தது. மதுரைக்கு அருகில் உள்ள 'ஆணைமலை' இவர்களது முக்கிய இடமாக அமைந்தது. மகேந்திரவர்மன் முதலில் சமணனாக இருந்தான். ஆதலின் சமண சமயம் அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது. அரசியற் செல்வாக்கின் துணை கொண்டு விளங்கிய சமணர்களது செல்வாக்கு, திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் தோன்றியமையால் குறையலாயிற்று.

சமணர் காப்பியங்கள்:

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதலிலே வைத்துப் போற்றப் படுவதும், 'குடிமக்கள் காப்பியம்' எனப் போற்றப்படுவதுமாகிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகள் சமணரே எனலாம்.

இளங்கோவடிகள் பல சமயங்களையும் பல சமயக் கடவுளரையும் நடுநிலையோடு போற்றிக் கூறினாலும் காந்தியடிகள் என்ற சமயத் துறவியைப் படைத்து அவர் வாயிலாகச் சமண சமயக் கருத்துக்களை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவகசிந்தாமணியும் சமண சமயக் காப்பியமேயாகும். இந்நூலை இயற்றிய திருத்தக்கத் தேவர் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த புலவர் ஆவார். “சமண சமயத்தில் இன்பச் சுவை நிரம்பிய காப்பியங்கள் இல்லை. சமணர்கள் இன்பத் துறையை அறவே வெறுக்கும் இயல்பினராதலின் அவர்கள் இன்பச் சுவை பற்றிய காப்பியங்கள் இயற்றவில்லை” என்ற குறையைப் போக்கவே இந்நூல் எழுந்தது என்பர். இன்பத் துறையில் ஈடுபட்ட சீவகன் இறுதியில் இன்பத்தை வெறுத்துத் துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டதாகக் கூறுவது இந்நூல். பிற்கால விருத்தப்பாக்களால் இயன்ற காப்பியங்களுக்கெல்லாம் வழிகோலிய பெருமை சமயக் காப்பியமாகிய இதற்கே உரியதாகும்.

‘வளையாபதி’ என்னும் நூலும் சமணசமயக் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகும். இந்நூல் முழுமையும் கிடைக்காமை நம் தவக்குறைவே யாகும். நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் 66. இந்நூலுள், ‘துக்கம் துடைக்கும் துகளறு காட்சியர் நிக்கந்த வேடத்து இருடி கணங்களை’ என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. எனவே இது சமண சமயத்தைச் சார்ந்தது என்பர்.

ஐஞ்சிறு காப்பியம்:

ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களாகிய சூளாமணி, யசோதர காவியம், உதயணகுமார காவியம், நீலகேசி, நாககுமார காவியமும் சமண சமயக் காப்பியங்களேயாகும். சூளாமணி என்னும் நூல் தோலா மொழித் தேவரால் இயற்றப்பட்டதாகும். இந்நூல் கதை இந்து சமயக் கதைகளோடு ஒப்புமை உடையதாகக் காணப்படுவதே இந்நூல் யாவராலும் போற்றப்படுவதற்குக் காரணமாகும். இந்நூலைப் பற்றிய குறிப்பு சிரவணபெலகோலாக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டாகும். யசோதர காவியம் மிக எளிய நடையில் 330 விருத்தப்பாக்களால் அமைந்துள்ளது. உதயணகுமாரண காவியம் என்னும் நூல் உதயணன் கதையை விருத்தப்பாக்களால் கூறுவது நீலகேசி, பௌத்த சமயக் காப்பியமாகிய குண்டலகேசிக்கு எதிராக எழுந்த நூல். ஆசிரியர் தெரியவில்லை. இந்நூலுக்குச் சமய திவாகர வாமனமுனிவர் என்பவர் உரை எழுதியுள்ளார். இச்சிறு காப்பியங்களையன்றிப் ‘பெருங்கதை’ என்னும் நூலும் சமண நூலாகும். இதனை இயற்றியவர் ‘கொங்குவேள்’ என்பவர்.

அற நூல்கள்:

அறநூல்களில் சிலவற்றைக் காணலாம். நாலடியார், பழமொழி, அறநெறிச்சாரம், சிறுபஞ்ச மூலம், ஏலாதி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் நாலடியார் திருக்குறளோடு ஒத்த பெருமை உடையது. “ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி” “பழகு தமிழ்ச் சொல் வருமை நாலி ரண்டில்” என்னும் பழமொழிகள் இந்நாலடியாரின் பெருமையை விளக்குவனவாகும்.

புராணங்கள்:

மேருமந்தர புராணம், ஸ்ரீ புராணம், கந்த புராணம், மல்லிநாத புராணம், சாந்திபுராணம் போன்ற புராண நூல்களும் சமணர்களால் இயற்றப்பட்ட நூல்களாகும். மேரு, மந்தரன் என்ற இருவர் வரலாற்றைக் கூறுவது மேருமந்தர புராணம். இது ஆசிரியர் வாமனாசாரியர்.

இலக்கியத் துறையிலும் இலக்கணத் துறையிலும் இணையற்ற தொண்டாற்றிய சமணர்கள் சிற்றிலக்கியங்களிலும் சிறந்த பணி செய்தனர். அவர்களது பணிவாயிலாக விருத்தம், அந்தாதி, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற சிலவகை நூல்கள் வெளியாயின. இன்னும் நரி விருத்தம் என்ற நூலையும் திருத்தக்கத் தேவர் பாடியுள்ளார். இந்நூலே விருத்தப்பாவால் இயற்றப்பெற்ற முதலாகும். திருநூற்றந்தாதி, திருக்கலம்பகம், திருவெம்பாவை போன்ற நூல்களும் நெல் இலக்கண வாய்பாடு, குழி இலக்கண வாய்பாடு என்ற பெயருடைய சிறுவர்க்குரிய நூல்களும், சமண முனிவர்களால் இயற்றப் பெற்றுள்ளன.

முடிவுரை:

இதுவரை கூறிய செய்திகளை நோக்கும் போது சமண சமயத்தினர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டு மிகச் சிறந்து விளங்குவதாகும் என்பதும், புதுப்புதுத் துறைகளில் அன்னார் ஆற்றியுள்ள தொண்டு என்றும் புலராது மணம் கமழ்ந்து விளங்குகின்றன என்பதும் விளங்குகின்றன.

(உ) கிறித்தவர்கள் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டுகள்

முன்னுரை:

தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் வாழ்விற்கும், மறுமலர்ச்சிக்கும் வித்திட்டவர்கள் மேலை நாட்டவர்கள் என்றால் அது மிகையன்று; கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்ப வந்த அவர்கள், முதலில் தமிழ் மொழியை ஊன்றிப் பயின்றனர். இதுவே கிறித்தவ சமயம் தமிழ் நாட்டில் கால் ஊன்றத் துணையாக இருந்தது. அல்லும் பகலும் அயராது இறைப் பணி செய்த மேலை நாட்டார் தம்மையறியாது தமிழ்மொழிக்கும் தொண்டு செய்தனர். இங்ஙனம் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த மேனாட்டார் களையன்றித் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்து வாழ்ந்த கிறித்தவர்களும் தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு செய்தனர். அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டை இக்கட்டுரையிற் காண்போம்.

இராபர்ட் - டி - நொபிலி:

இவர் இத்தாலி நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாடு வந்தவர். இவர் இயேசு சபைக் குரு ஆவார். மதுரையில் தங்கி சமயப்பணி புரிந்த இவர் தம் பெயரைத் 'தத்துவ போதகர்' என மாற்றிக் கொண்டார். தம்நடை, உடை, பாவனைகளை மாற்றிக் கொண்டார். இவர் ஞான உபதேச காண்டம், மந்திரமாலை, ஆத்துமநிர்ணயம், தத்துவக் கண்ணாடி, ஏசுநாதர் சரித்திரம், ஞானதீபிகை, நீதிச்சொல் முதலிய உரைநடை நூல்கள் பல இயற்றினார். ஆனால் அவற்றுள் எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

வீரமாமுனிவர்:

'காண்ஸ்டாண்டியன் ஜோஸப் பெஸ்கி' என்னும் பெயர் கொண்ட இவர் கி.பி. 170இல் தமிழ்நாடு வந்தார். 'சுப்பிரதீபக்கவிராயர்' என்பவரிடம் தமிழை ஐயம்திரிபற கற்று புலமை மிக்கவராக ஆயினார். இவர் தமிழ் எழுத்துக்களில் ஒரு நல்ல சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டாந்தார். எகர, ஏகாரங்களும் ஓகர ஓகாரங்களும் பழங்காலத்தே வேறுபாடின்றி இருந்தன. அதனை மாற்றி இன்று எழுதப்படும் முறையைப் புகுத்தியவர் வீரமாமுனிவரேயாவார்.

முதன் முதலில் தமிழில் 'சதுரகராதி' என்ற பெயரில் அகராதியை வெளியிட்டவர் இவரே. ஆதலால் இவர் 'அகராதியின் தந்தை' என வழங்கப்படலாயினர். 'பரமார்த்த குரு கதை' என்னும் நகைச்சுவைக் கதையை எழுதி வெளியிட்டார். திருக்குறள், சீவகசிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம் போன்ற நூல்கள் இவர் உள்ளத்தை ஈர்த்தன. இது போன்ற கிறித்து சமய சார்புடைய நூல் ஒன்று வெளியிட வேண்டுமென்று அவர் பெரிதும் உடையரானார். அவ்வாசையின் கனியே 'தேம்பாவணி' என்னும் சீரிய நூலாகும். இந்நூல் ஏசு பெருமானின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய சூசையப்பரின் வரலாற்றை விளக்குவதாகும். இது தவிர 'திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்' கித்தேரி அம்மை அம்மாணை, அடைக்கல மாலை, தமிழ்ச் செய்யுள் தொகை, தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் பல நூல்களையும் இயற்றித் தமிழைத் தமிழன்ணையை அணி செய்தார். தமிழ் மரபுக்கேற்பத் தம் பெயரையும் 'வீரமாமுனிவர்' என மாற்றிக் கொண்டது போலத் தமிழ்நாட்டுத் துறவியர் போலவே வாழ்ந்தார்.

சீகன் பால்கு ஐயர்:

இவர் ஜெர்மனி நாட்டைச் சேர்ந்தவர். 1706ஆம் ஆண்டில் தரங்கம்பாடிக்கு வந்து தமிழ்நாட்டில் முதன்முதலாகப் 'புரோட்டெஸ்டெண்ட்' கிறித்துவ சமயத்தைப் பரப்பிய முதல் குரு ஆவார். தமிழ் நாட்டில் ஆற்றிய சமயப்பணி குறித்து, இங்கிலாந்தில் இவருக்கு ஒரு வரவேற்புரை வாசித்தளித்தனர். அதற்குத் தமிழிலே இவர் பதிலளித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. முதன் முதலாகத் தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டு மக்கட்கு உதவியவர் இவரேயாவார். இவர் பைபிளைத் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார். 'தமிழ் - இலத்தீன் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு' என்னும் அரிய நூல் ஒன்றை இயற்றியுள்ளார்.

எல்லீஸ் துரை:

தமிழ்நாடு வந்த இவர், திரு. முத்துசாமிப்பிள்ளை என்னும் பெரியாரின் துணை கொண்டு பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரித்தார். அவரைக் கொண்டு வீரமாமுனிவர் வரலாற்றை வெளிக் கொணர்ந்தார். திருக்குறள் முதல் பதின்மூன்று அதிகாரங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் உரை எழுதினார்.

இரேனியஸ் ஐயர்:

இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டம் பாளையங்கோட்டையில் இருந்து சமயப் பணியாற்றினார். மக்களுக்கு இயன்ற அளவு உதவி புரிந்த இவர், 'தேவ உதாரணத் திரட்டு' என்னும் உரைநடை நூலை இயற்றினார்.

போப்பையர்:

தமிழின் உண்மைச் சிறப்பை உலகறியச் செய்த பெருந்தகைகளில் டாக்டர் ஜி.யூ. போப் தலைசிறந்தவராவார். தமிழகத்தில் பல்வேறு கல்வி நிலையங்களையும் சமயப்- பள்ளிகளையும் நிறுவினார். ‘ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தே’ தமிழாசிரியராகப் பணி புரிந்தார். திருக்குறளையும் திருவாசகத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். மேலும் நாடடியார், புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை போன்றவற்றில் சில பாடல்கள் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

இவர் சாயர்புரத்தில் இருந்து சமயப்பணி செய்தவர். இன்று அவரது பெயரில் கல்லூரி ஒன்று சாயர்புரத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. இவர் தம் கல்லறையில், “தாழ்மையுள்ள தமிழ் மாணவன்” என்று பொறிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். இஃது ஒன்றே, இவரது தமிழார்வத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். அந்நியராயினும், தமிழராய் வாழ்ந்து, தமிழராய் உயர்நீக்க போப்பையரைத் தமிழுலகம் என்றும் மறக்க இயலாது.

கால்டுவெல் ஐயர்:

திருநெல்வேலி மாவட்டத்து இடையன்குடியில் இருந்து தமிழ்ப் பணியும், சமணப்பணியும் ஆற்றி வந்தார். 1889ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்து தேசத்திலிருந்து வந்த இவர் திருநெல்வேலி வரலாறு என்னும் நூல் ஒன்றை ஆங்கில மொழியில் இயற்றினார். இவர் பெயர் இன்றும் நின்று நிலவுமாறு இவருக்குப் பேரையும் புகழையும் கொடுத்தது. இவர் இயற்றிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் அரிய நூலாகும். திராவிட மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு முதலிய அனைத்தும் ‘ஒரு குடும்ப மொழிகள்’ என்பதை முதன் முதல் நிறுவினார். மேலும் இத்தனை மொழிகளுக்கும் முதன்மையானது, அடிப்படையானது ‘தமிழே’ என்ற கருத்தையும் சிறக்க நிறுவினார்.

தமிழ்க் கிறித்தவர்களின் தமிழ்ப்பணிகள்

முன்னுரை:

வேதநாயகம் பிள்ளை:

இவரை மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை என அழைப்பர். திருச்சி மாவட்டம் குளத்தூரில் பிறந்து மாயூரத்தில் முனிசிபாக வேலை பார்த்தவர் இவர் நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் இருப்பிடமாய்த் திகழ்ந்தார். மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தொடர்பால் தமிழ்ப் புலமையும் கோபால கிருஷ்ண பாரதியார்

நட்பினால் தமிழிசைப் புலமையும் பெற்றார். இவர் நீதிநூல், பெண்மதி மாலை, சர்வ சமயம் சமரசக் கீர்த்தனை போன்ற நூல்கள் பல இயற்றித் தமிழைச் சிறப்பித்தார். தமிழில் ‘புதினம்’ என்னும் பகுதிக்கு வித்திட்டவர் இவரே. இவர் இயற்றிய ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், நகைச்சுவை நிரம்பிய புதினமாகும். நேர்மைமிக்க இவரை நேர்மையற்ற மக்கள் சிலர் விரும்பவில்லை. பல இடையூறுகளை விளைவித்தனர். இதனை எண்ணி வருந்தி,

“என்ன வந்தாலும் மனமே - ஐயன்
இருக்கையில் ஏன் விசனமே”

எனப் பாடிய “பூ விற்ற கடையில் புல் விற்கத் தொடங்கி விட்டார்” எனத் தம் மனம் புண்பட்ட நிலையை அழகாக வெளியிட்டுள்ளார்.

வேதநாயக சாஸ்திரியார்:

திருநெல்வேலியில் பிறந்த இவர் தரங்கம்பாடியில் இருந்த வேத ஆகமக் கல்லூரியிற் கல்வி பயின்று, தஞ்சையில் தலைமையாசிரியராக விளங்கினார். இவரது இலக்கியப் பணி மிகச் சிறந்ததாகும். பராபரன் மாலை, பெதலகேம் குறவஞ்சி, ஞானஉலா, பேரின்பக் காதல், ஏற்றப் பாட்டு, ஞானக்கும்மி, ஞானத்தச்சன் நாடகம் போன்று நூல்களை இயற்றினார். இவரது வழியினர் இன்னும் தஞ்சையிலே இருந்து வருகின்றனர்.

ஆபிரகாம் பண்டிதர்:

தஞ்சையில் வாழ்ந்த இவர் இசைத் தமிழுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தவர். ‘கருணையானந்தர்’ என்னும் துறவியின் தொடர்பால் தமிழக மருத்துவ முறைகளை அறிந்து தாமும் மருத்துவராக விளங்கினார். மேனாட்டு இசை, தமிழ் நாட்டு இசை இரண்டையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார். இவரது ஆராய்ச்சியின் பயனாய், தமிழிசை 8000 ஆண்டுகள் பழைமை மிக்கது என்றும், தமிழில் 103 பண்களும் 11,000க்கு மேற்பட்ட இராகங்களும் இருந்தன என்றும் தெரிய வந்தன. தமிழர் பயன்படுத்திய ‘யாழ்’ என்ற இசைக் கருவியையும் முயன்று செய்தது தமிழிசையை வளர்த்தார். இவரது வழியினரும் இன்றும் மருத்துவத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எச்.ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை:

திக்கெலாம் புகழும் திருநெல்வேலியில் உள்ள இரட்டியார்பட்டி என்னும் சிற்றூரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். மறந்தும் புறந்தொழா மனத்தினை உடையவராய் வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த

இவர் கிறித்துவ சமயத்தைப் பின்பற்றலானார். இவர் வைணவ சமய நூல்கள், ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்கள், கம்பராமாயணம் போன்ற நூல்களில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். ஜான்பனியன் எழுதிய ‘மோட்சப் பயணம்’ என்னும் நூலைத் தமிழ்ப்படுத்தி ‘இரட்சணிய யாத்திரிகம்’ என்ற பெயரையும் இட்டார். இந்நூலுள் இயேசு பெருமானின் சிலுவைப் பாடுகளை இவர் வருணித்துள்ளமை தற்போது நெஞ்சைக் கனிந்துருகச் செய்ய வல்லது. இக் காவியத்தில் வரும் உருக்கமான ஒரு பாடல்,

“தன்னரிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்சி
பன்னபுரிய பலபாடு படும்போதும் பரிந்தெந்தாய்!
இன்னதென அறிகில்லார் தாம் செய்வது இவர்பிழையை
மன்னியுள்ளன் நெழிற்கனிவாய் மலர்ந்தார்நம் அருள்வல்லல்?”

இவர் பாடிய ‘இரட்சணிய மனோகரம்’ என்னும் நூலில் நாயன் மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடிய பாசுரங்களின் மணம் கமழ்கின்றன.

டாக்டர் சவரியான் ஏகதாசன்:

இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர். மேனாட்டுக் கல்விப் பயிற்சியிலும், மருத்துவத் துறையிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர். வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்புத்தூரில் ‘கிறிஸ்துகுரு ஆசிரமம்’ ஆற்றி வருகிறார். மது மக்கட்கு ஏற்றாற் போலக் கிறித்தவக் கோயிலைக் கட்டியதோடு, தமிழைப்படி தேவார திருவாசகம் போன்ற பக்திப் பாடல்கள் பாடச் செய்தவர்.

ஞானப்பிரகாச சாமியார்:

இவர் பன்மொழிப் புலவர் சொற்பிறப்பாராய்ச்சியில் மிக்க ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டவர். சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழகராதி, தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி போன்ற அரிய நூல்களை பார்த்துத் தமிழ்ப்பணி புரிந்துள்ளார். இவர் ஈழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர். பழம் தந்த இன்னொரு தமிழ்ப்பேரறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் இவரும் பல மொழியற்றிருந்தவர். தமிழ்த் தூதராக உலகமெல்லாம் சென்று, தமிழ் மொழியின் பெருமையை உணர்த்தியவர். மலேயாப் பல்கலைக் - கழகத்தில் பணியாற்றி வருகின்றார்.

(உ) இசுலாமியர் செய்த தமிழ்ப்பணிகள்

முன்னுரை:

தென் பகுதியை ஆண்ட பாண்டியர்கள் வலிமை குறைந்து காணப்பட்டனர். செல்வாக்கையும் சிறிது சிறிதாக இழக்கலாயினர். இச்சமயத்தை கி.பி. 1300இல் மாலிக்காபூர் என்னும் படைத்தலைவன் தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தான். அப்போது தென்னகத்தை ஆண்டு வந்த மன்னர்கள் தங்களுக்குள் ஒற்றுமை இன்றிப் பிளவுபட்ட நிலையில் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆகவே, இதன் பயனாகப் படையெடுத்த மாலிக்காபூர் எளிதில் வெற்றி பெற்றான்.

இஸ்லாமிய இலக்கியத் தோற்றம்:

அரசியல் செல்வாக்கால் பல தமிழர்கள் முகமதியர்களாக மாற்றப்பட்டனர்; இவ்வாறு மாற்றம் பெற்ற முகமதியர்கள் பலர் தமிழிற்புலமை பெற்றுக் கவிபாடுமளவுக்கு ஆற்றலும் உடையவராய் திகழ்ந்தனர். இசுலாமிய சமயத்தைத் தழுவின இவர்கள் இசுலாமியர் என அழைக்கப்பட்டாலும், மொழியால், உணர்வால் தமிழாராய்ச்சி வாழ்ந்து வந்தனர். தங்கள் சமயக் கொள்கைகளையும், வரலாறுகளையும் கூறும் இலக்கியங்களை இயற்றலாயினர். நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் இசுலாமியர்கள் தமிழிலக்கியங்களை நன்கு வளர்த்தனர்.

புலவர்கள்:

புலமைநலம் சான்ற இசுலாமியப் பெருமக்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் உமறுப்புலவர். சவ்வாதுப்புலவர், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர், குலாம் காதிரு நாவலர், சதாவதானி செய்கு தம்பிப் பாவலர், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு முதலியவர்களாவர். இசுலாமியப் புலவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களை ஏறக்குறைய இருநூறு ஆகும்.

உமறுப்புலவர்:

இவர் எட்டையபுரம் அரசவைக் கவிஞராக விளங்கியவர்; கடிக்கை முத்துப்புலவர் என்னும் பெரு மகனாரின் மாணாக்கள். தமது ஆசிரியப் பெருந்தகைக்காக வடநாட்டுப் புலவர் 'வாலை வாரிதி' என்பவரை வாதில் வென்று வாகை சூடியவர். அக்காலத்தே பெருவள்ளலாக விளங்கிய சீதக்காதி என்பவரது வேண்டுகோட்கு இணங்கச் சீறாப்புராணம் பாடினார். சீறா என்னும் அரேபியச் சொல்லுக்கு 'வாழ்க்கை' என்பது பொருள். சீறாப்புராணம் என்னும் இந்நூல் நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றையும், தொண்டினையும், அறிவுரையினையும் விளக்கிக் கூறுவது 'செத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி' என்ற புகழ் பெற்ற சீதக்காதி இவரை ஆதரித்தவர். சிந்தையள்ளும் சீறாப்புராணம் மூன்று காண்டங்களையும் 5026 பாடல்களையும் கொண்டதாகும். உமறுப்புலவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள்; சீதக்காதிக் கோவை, முதுமொழி மாலை என்பன, சீறாப்புராணத்தில் வரும் 'திருவினும் திருவாய்' எனத் தொடங்கும் பாடல் உமறுப்புலவரின் புலமைக்கு ஏற்ற சான்றாகும். இவர்தம் கற்பனை வளத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

“மலையெனும் அரசன் புயங்களைத் தழுவி
மகிழ்ச்சி செய்து அவனுழைச் சிறந்த
நிலைகெழு ராசியும் கவர்ந்து
நிலத்தில் ராசியும் கவர்ந்து
தொலைவிலாப் பண்டம் அனைத்தையும் வாரிச்
சுருட்டியே எல்லைவிட்டகலும்
விலை மகள் போன்று பலபல முகமாய்
வெள்ளரு வித்திரள சாயும்”

வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர்:

அமீத் இப்ராஹீம் என்னும் இயற் பெயருடைய இவர், வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். இவர் இயற்றிய நூல் 'இராசநாயக புராணம்' என்பது. இந்நூல் 2240 விருத்தப் பாக்களாக அமைந்தது. உமறுப் புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணத்தை முதற் நூலாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். இராமநாதபுரத்தில் உள்ள 'மீமிசல்' என்ற ஊரிற் பிறந்த இவர், மதுரை ஆதினத்துத் தம்பிரானிடம் தமிழ், வடமொழி, மலையாளம் எனும் மும்மொழி களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் 'தீன் விளக்கம்' 'முத்பு நாயகம்' 'அலிபாதுஷா நாடகம்' முதலியனவாகும்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு:

சுல்தான் அப்துல் காதர் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் இளமை முதலே இறைவனிடத்து இணையிலாப் பற்றுக் கொண்டவர். தம் திருமண நாளிலேயே மனைவியைப் பிரிந்து வாழ்வில் வெறுப்புற்றுத் துறவியானார். இவரது பாடல்கள் தாயுமானவர் பாடல்களைப் போலவே கருத்தும், சந்த இனிமையும், உருக்கமும் உடையவை. இவர் இயற்றிய நூல்கள் சதகம், நந்தீசுவரக் கண்ணி, ஆனந்தக் களிப்பு முதலியன.

இறைவனையே தலைவியாகக் கொண்டு,

“என்னை விட்டால் மாப்பிள்ளைமார் எத்தனையோ உள்தனக்கே உன்னை விட்டால் பெண் எனக்கு உண்டோ மனோன் மணியே.”

என்று “மனோன்மணிகண்ணிப்” படாற் பகுதியில் பாடுகின்றார். முக்திப் பாடல்களைப் பாடிய தேவார, திருவாசக ஆசிரியர்களும், வடசொற்களை இடைஇடையே கலப்பது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. அவ்வாறே மஸ்தான் சாகிபுப் பாடல்களில் அராபியம் விரவி வருகின்றது. மேலும் இவர் தம் பாடல்கள் கற்போர் உள்ளத்தை உருக்கவல்லன, ஓர் எடுத்துக் காட்டு,

செய்குதம்பிப் பாவலர்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த இப்புலவர் சதாவதானி என்னும் சிறப்புப் பெற்றவர். இவர் பல்வகைத்திறம் படைத்த அற்புதக் கலைஞர், சொல் வேந்தர், நினைவுக்கலைஞர், அவதானச் சிறப்புடையவர், நாஞ்சில் நாட்டுக் கோட்டாற்றை அடுத்துள்ள இலங்கையில் பிறந்தவர். இவருடைய ஆசிரியர் சங்கர நாராயணன் என்பவர்.

தமிழ்த் தந்தை, தமிழ்ப் பெரியார் திரு.வி.க. அவர்கள் இவருடைய பல்கலைத் திறனையும் கண்டு வியந்து பாராட்டியுள்ளார். இவர் தமிழறிஞர் பலராலும் பாராட்டப் பெற்ற அருங்கலைப் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்தார். நாகைக்கோவை கோட்டாற்றுப் பிள்ளைத் தமிழ், திருக்கோட்டாற்றுப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருநூல் இவர் இயற்றியது.

இவர் இயற்கை எய்திய பொழுது கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் பாடிய பாடல் இவருடைய சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

“ஓரவ தானம் ஒருநூறு செய்தித்தப்
பாரில் புகழ்படைத்த பண்டிதனைச் சீரிய
செந்தமிழ்ச் செல்வனை செய்குதம்பிப் பாவலனை
எந்நாள் நான்ம காண்போம் இனி”

இவர்களேயன்றிச் செய்கு அப்துல் காதர் நயினார் லப்பை, பிச்சை
இபுராஃம், முகமது உசேன், அப்துல் மஜீது போன்ற புலவர்கள் பலரும்
தொண்டு செய்து தமிழை வளர்த்தவர்களாவர்.

முடிவுரை:

இந்த நூற்றாண்டிலும் நம்மிடையே பல இசுலாமிய அறிஞர்கள்
தமிழ்ப் புலமை சான்றவர்களாய் விளங்குவதோடு இலக்கிய தொண்டும்
ஆற்றி வருவது கண்கூடு. இன்றும் உரைநடையில் கவிதையில் நல்ல
தமிழ் நூல்கள் ஆக்கி அளிக்கும் எழுத்தாளர்கள் பலர் உளர்.

171T4 - சங்க இலக்கியமும் உரைநடையும்

நான்காம் பருவம்

பொருளடக்கம்

அலகு - 1 பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை (218 - 249), பட்டினப்பாலை (218 - 301)

எட்டுத்தொகை

- | | |
|--------------------|---|
| (அ) நற்றிணை | - 1, 88, 149, 250, 331 -
ஐந்து பாடல்கள் |
| (ஆ) குறுந்தொகை | - 2, 3, 18, 23, 27 - ஐந்து பாடல்கள் |
| (இ) ஐங்குறுநூறு | - மருதத் திணை - வேட்கைப்பத்து |
| (ஈ) பதிற்றுப்பத்து | - 2 ஆம் பத்து - புண்ணுமிழ் குருதி,
மறம் வீங்கு பல் புகழ் |
| (உ) பரிபாடல் | - திருமால் வாழ்த்து - 4 - 36 - 56 வரிகள் |

அலகு - 2

- | | |
|--|--|
| (அ) கலித்தொகை | - நெய்தற்கலி 133ஆம் பாடல் |
| (ஆ) அகநானூறு | - 61, 66, 94 |
| (இ) புறநானூறு | - 73, 101, 149, 183, 188 |
| (ஈ) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் - திருக்குறள் | |
| அறத்துப்பால் | - இல் வாழ்க்கை (5)வது அதிகாரம் |
| பொருட்பால் | - கேள்வி (42)வது அதிகாரம் |
| காமத்துப்பால் | - காதற் சிறப்புரைத்தல் (113)வது அதிகாரம் |
| (உ) நாலடியார் | - மேன் மக்கள் (16)
நட்பாராய்தல் (22) |

அலகு - 3 உரைநடை:

1. சிரிப்பின் தத்துவம் - ஆ. முத்துசிவன்
2. மணிமேகலையும் புண்ணியராசனும் - ஆ. கார்மேகக் கோன்
3. பாரதி - உலக மகாகவி - வ. ராமசாமி

4. பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் - டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்
5. பேச்சு பலவிதம் - கல்கி
6. பெரியாரின் பெண்ணுரிமைப் பணி - நெது. சுந்தரவடிவேலு
7. நிமிர்ந்திருக்க வேண்டிய முதுகெலும்பு - சாலை இளந்திரையன்
8. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் - டாக்டர் சரசுவதி வேணுகோபால்
9. பாடுக பாட்டே - மதுரைச் சிவம்
10. இன்றியமையா இதழியல் கலை - முனைவர் மா.பா. குருசாமி

அலகு - 4 இலக்கணம்

- அ. அகத்திணைப் பாகுபாடுகள் - முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் -
ஆ. புறத்திணைப் பாகுபாடுகள் - இ. மொழிப் பயிற்சி - ஆங்கிலப்
பழமொழிகளை மொழிபெயர்த்தல் (50)

அலகு - 5 இலக்கிய வரலாறு

1. எட்டுத்தொகை, 2. பத்துப்பாட்டு, 3. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்,
4. உரைநடையின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும்.

சங்க இலக்கியமும் உரைநடையும்

நான்காம் பருவம்

அலகு - 1

(அ) பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை - நக்கீரர்

பழமுதிர் சோலை

- 220 சிறுதினை மலரொடு விரைஇ, மறிஅறுத்து,
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊர்ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறிஅயர் களனும்,
காடும் காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்,
யாறும் குளனும், வேறுபல் வைப்பும்,
- 225 சதுக்கமும் சந்தியும், புதுப்பூங் கடம்பும்,
மன்றமும் பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்

குறமகளின் வெறியாட்டு

- 230 மாண்தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர,
நெய்யோடு ஐயவி அப்பி, ஐதுஉரைத்து,
குடந்தம் பட்டு, கொழுமலர் சிதறி,
முரண்கொள் உருவின் இரண்டுஉடன் உடீஇச்,
செந்நூல் யாத்து, வெண்பொரி சிதறி,
மதவலி நிலைஇய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள்ளரிசி
சில்பலிச் செய்து, பல்பிரப்பு இரீஇச்,

- 235 சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்,
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணைஅற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி,
நளிமலைச் சிலம்பில் நல்நகர் வாழ்த்தி,
நறும்புகை எடுத்துக், குறிஞ்சி பாடி,
- 240 இமிழ்இசை அருவியொடு இன்னியம் கறங்க,
உருவப் பல்பூத் தூஉய், வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக், குறமகள்
முருகுஇயம் நிறுத்து, முரணினர் உட்க,
முருகுஆற்றுப் படுத்த உருகெழு வியல்நகர்

முருகனை வழிபடல்

- 245 ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப், பலவுடன்
கோடு வாய்வைத்துக், கொடுமணி இயக்கி,
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி,
வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட,
ஆண்டுஆண்டு உறைதலும் அறிந்த வாறே

(தெ-ரை) ஒவ்வொரு குன்றிலும் இல்லாமல் ஒவ்வொரு ஊரிலும் முருகனுக்கு திருவிழா நடைபெறும். மலையில் கிடைக்கும், தினை அரிசியால் செய்த பிரப்பரிசியை மலர்களுடன் விரவி, ஆட்டுக்குட்டியை அறுத்து, அதையும் விரவி, கோழிக்கொடியை நிறுத்தி, ஒவ்வொரு ஊரிலும், முருகனுக்கு திருவிழாக் கொண்டாடுவர்.

முருகன் மீது பற்றுள்ளவர்கள் அவனைப் புகழ்ந்து நினைக்கும் போது அவர்கள் உள்ளங்களிலும் அவன் இருப்பான். முருகனைத் தன்பால் கொள்ளும் வேலன் இயற்றுகின்ற வெறியாடுகிற களத்திலும் அவன் இருப்பான். காடுகளிலும், சோலைகளிலும், அழகுபொருந்திய ஆற்று இடைக்குறைகளிலும், ஆற்று இடங்களிலும் குளங்களிலும் வேறுபல இடங்களிலும் இறைவனுக்குக் குறியாக நடப்பட்ட கந்து எனக்கூறப்பெறும் கல்நிலையிலும் அவனுக்கு வழிபாடு நடைபெறும்.

குறமகள் மலைமீதுள்ள முருகன் கோவிலில் வழிபாடு செய்கின்றாள். முதலில் பெருமைப்படத்தக்க முருகனுக்குரிய சேவல் கொடியை ஏற்றுகிறாள். அதனுடன் அதற்குரிய அலங்காரத்தையும் செய்கிறாள். கோவில் வாயிலில் நெய்யையும் வெண் சிறு கடுகையும் சேர்த்து அப்புகிறாள். இறைவனை மென்மையாக அவன் நாமத்தை உரைத்து இருகைகளை இணைத்து வழிபடுகிறாள். வளமான செழுமையான மலர்களைச் சிதறுகிறாள். அவள் நிறங்கள் முரண்பட்ட இரண்டு உடைகளை உடுத்திருக்கின்றாள். கையில் காப்பாகச் சிவந்த

நூலைக் கட்டியிருக்கிறாள். வெண்மையான பொரியைச் சிதறுகிறாள். வலிமை வாய்ந்த ஆட்டுக்கிடாயின் இரத்தம் கலந்த தூய்மையான வெண்மையான அரிசியைப் பலியாகப் பல இடங்களில் வைக்கிறாள். அதை பிரப்பு அரிசியாக்கி வைக்கிறாள். சிறு பசுமஞ்சளையும் நல்ல மணப் பொருள்களையும், பல இடங்களில் தெளிக்கிறாள். செவ்வரளி மாலையை ஒரே சீராக நறுக்கி சுற்றிவரத் தொங்க விட்டிருக்கின்றாள். செறிவான மலைப்பக்கங்களிலுள்ள நல்ல ஊர்களில் எல்லாம் வாழ்த்திப் பாடுகின்றனர். மணப்புகையை எடுக்கின்றனர். குறிஞ்சிப் பண்ணிலே பாடுகின்றனர். ஒலிக்கின்ற மலையில் இருந்து விழும் அருவியோடு இனிய ஒலிக்கருவிகளை இசைக்கின்றனர். பலவடிவமான அழகான பூக்களைத் தூவுகின்றனர். பார்க்கின்றவர்கள் அஞ்சும் நிலையில் இரத்தத்தோடு கலந்த தினை அரிசியைப் பரப்பி வைத்துள்ளனர். குறமகள் முருகனுக்கு விருப்பமான வாத்தியங்களாகிய துடி, தொண்டகம், சிறுபறை போன்றவற்றை இயக்குகிறாள். மாறுபட்ட உள்ளம் உடையவர்களும் அஞ்சும்படியாக அச்சூழ்நிலை அமைகின்றது. இவ்வாறு முருகனிடம் வழிப்படுத்துகின்ற அழகு பொருந்திய அகன்ற ஊரிலுள்ள கோவில் அமைகின்றது.

மலையில் வெறியாடுகின்ற இடத்தில் எதிர் ஒலிக்கும்படி முருகன் புகழைப் பாடி கொம்புகளை ஊதி மணிகளை ஒலிக்கச் செய்து கெடாத வலிமையை உடைய யானையை (மயிலை) வாழ்த்தி வேண்டுகின்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியதை எல்லாம் தருகின்ற நிலையில் அவனை வழிபடலாம். அவன் அந்தந்த இடங்களில் இருப்பான்.

ஆ. பட்டினப்பாலை

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறியது

- 219 வார்இரும் கூந்தல் வயங்குஇழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே!

திருமாவளவன் அரசரிமை பெறல்

கூர் உகிர்க்

- கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்கு
பிறர் பிணியகத்து இருந்து பீடுகாழ்முற்றி
அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு
- 225 நுண்ணிதின் உணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப்பு ஏறி வாள்கழித்து
உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்திப்,

திருமாவளவன் செய்த உழிஞைப்போர்

- பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான், செற்றோர்
கடிஅரண் தொலைத்த கதவுகொல் மருப்பின்
- 230 முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டும் முன்தாள்
உகிருடை அடிய ஓங்குஎழில் யானை
வடிமணிப் புரவியொடு வயவர் வீழ்ப்
பெருநல் வானத்துப் பருந்துஉலாய் நடப்ப
தூறுஇவர் துறுகல் போலப் போர்வேட்டு
- 235 வேறுபல் பூனையொடு உழிஞை சூடிப்
பேய்க்கண் அன்ன பிளிறுகடி முரசம்
மாக்கண் அகலறை அதிர்வன முழங்க
முனைகெடச் சென்று முன்சமம் முருக்கித்
தலைதவச் சென்று தண்பணை எடுப்பி,

மருத நிலத்தின் அழிவு

- 240 வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி
 மாஇதழ்க் குவளையொடு நெய்தலும் மயங்கி
 கராஅம் கலித்த கண்டுகன் பொய்கை
 கொழுங்கால் புதவமொடு செருந்தி நீடிச்
 செறுவும் வாவியும் மயங்கி நீர்அற்று,
 245 அறுகோட்டு இரலையொடு மான்பிணை உகளவும்

அம்பலங்களின் நிலை

- கொண்டி மகளிர் உண்துறை மூழ்கி
 அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
 மலரணி மெழுக்கம் ஏறிப் பலர்தொழ
 வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்
 250 பருநிலை நெடுந்தூண் ஒல்கத் தீண்டிப்
 பெருநல் யானையொடு பிடிபுணர்ந்து உறையவும்

பாழடைந்த மன்றங்கள்

- அருவிலை நறும்பூத் தூஉய்த் தெருவில்
 முதுவாய்க் கோடியர் முழுவொடு புணர்ந்த
 திரிபுரி நரம்பின் தீந்தொடை ஓர்க்கும்
 255 பெருவிழாக் கழிந்த பேளமுதிர் மன்றத்து
 சிறுபூ நெருஞ்சியோடு அறுகை பம்பி
 அழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவும்
 அழுசுரல் கூகையொடு ஆண்டலை விளிப்பவும்
 கணங்கொள் கூளியொடு கதுப்புஇகுத்து அசைஇப்
 260 பிணந்தின் யாக்கைப் பேய்மகள் துவன்றவும்,

பாழ்பட்ட பகைவர் நகரம்

- கொடுங்கால் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி
 விருந்துண்டு ஆணாப் பெருஞ்சோற்று அட்டில்
 ஒண்சுவர் நல்லில் உயர்திணை இருந்து
 பைங்கிளி மிழற்றும் பால்ஆர் செழுநகர்
 265 தொடுதோல் அடியர் துடிபடக் குழீஇ
 கொடுவில் எயினர் கொள்ளை உண்ட
 உணவுஇல் வறுங்கூட்டு உள்ளகத்து இருந்து
 வளைவாய்க் கூகை நன்பகல் குழறவும்,

நினைத்ததை முடிப்பவன்

- 270 அருங்கடி வரைப்பின் ஊர்கவின் அழிய
பெரும்பாழ் செய்தும் அமையான் மருங்குஅற
மலைஅகழ்க் குவனே கடல்தூர்க் குவனே
வான் வீழ்க் குவனே வளிமாற்று வள்ளனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலின்,

வெற்றிச் செயல்கள்

- 275 பல்ஒளியர் பணிபுஒடுங்க
தொல்அருவாளர் தொழில்கேட்ப,
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் திறல்கெடச் சீறி மன்னர்
மன்எயில் கதுவும் மதனுடை நோன்தாள்
மாத்தானை மறமொயம்பின்
280 செங்கண்ணால் செயிர்த்து நோக்கிப்
புன்பொதுவர் வழிபொன்ற
இருங்கோவேள் மருங்குசாய,

நாட்டைப் பண்படுத்தல்

- 285 காடுகொன்று நாடுஆக்கி
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநிறீஇ
வாயிலொடு புழைஅமைத்து
ஞாயில்தொறும் புதைநிறீஇ
பொருவேம் எனப் பெயர்கொடுத்து
290 ஒரு வேம்எனப் புறக்கொடாது
திருநிலைஇய பெருமன்எயில்
மின்ஒளி எறிப்ப,

இன்பச் சிறப்பு

- 295 தம்ஒளி மழுங்கி
விசிபிணி முழுவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத பருஏர்எறுழ் கழற்கால்
பொன்தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்,
முற்றுஇழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவும்,
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பின் ஒண்பூண்
அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்

பாட்டின் பொருள்முடிவு

- 300 திருமா வளவன், தெவ்வார்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம் அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே!

வெண்பா

- 1 முச்சக்கரமும் அளப்பதற்கு நீட்டிய கால்
இச்சக்கரமே அளந்ததால் - செய்ச்செய்
அரிகால்மேல் தேன்தொடுக்கும் ஆய்புனல் நீர்நாடன்
கரிகாலன் கால்நெருப்பு உற்று.

(தெ-ரை) சிறந்த காவிரிப் பூம்பட்டினத்தையே எனக்கு உரிமையாகப் பெறுவேனாயினும், நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய, அணிகளையுடைய தலைவி பிரிந்திருக்க, நான் உன்னோடு உடன்பட்டு வரமாட்டேன் நெஞ்சே. நீ வாழ்க.

கூரிய நகங்களையுடைய புலிக்குட்டியை கூட்டில் அடைத்து வளர்த்தது போல், இவன் தாயத்தார் அடைத்து வைத்தனர். பகைவர் காவலில் இருந்தாலும் தன்னுடைய பெருமைக் குணம் வயிரம் போன்று உறுதியாக முதிரும் நிலையைப் பெற்றான். பெரிய கையை உடைய யானை, தன்னைப் பிடித்திருந்த குழியைத் தன் கொம்பால் குத்தி இடித்து குழியைத் தரைமட்டமாக்கித் தன் பிடியோடு சேர்ந்தது போன்று, நுண்மையான தன் கூர்த்த அறிவால் செயத்தக்கது இதுவென்று ஆராய்ந்து, பகைவருடைய செறிவுடைய திண்மையான காவல் சிறைமதிலை ஏறிச் கடந்து, தன் வாளை உறையினின்றும் எடுத்துப் போரிட்டு, வென்று, அச்சம் பொருந்திய அரசரிமையை முறைமையாகப் பெற்றான்.

தான் அரசரிமை பெற்றதற்காக மகிழ்ச்சி அடையாதவனாகி, பகைவர், காவல் அரசர்களை அழித்தான் அவர்தம் கோபுர வாயில் கதவுகளைத் தன் யானைகளைக் கொண்டு தகர்த்தான். பகைவரின் முடியணிந்த கரிய தலைகளைத் தன் ஓங்கி உயர்ந்த யானையின் காலால் இடறச் செய்தான். யானையையும், மணிகள் ஒலிக்கின்ற குதிரைகளையும் கொண்டு, பகைமறவரை வீழ்த்தினான். பெரிய நல்ல வானத்தில் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்தவர்களைத் தின்னப் பருந்துகள் உலாவி, களத்தில் நடந்தன. நெருங்கின சிறுமலைகள் போன்று வீரர்கள் போரை விரும்பிச் சென்றனர், பூளைப் பூவையும், சிறுபூளை யாகிய உழிஞைப் பூவையும் சூடியிருந்தான். (பகைவர் மதில் அரசர்களை அழித்தல் உழிஞைப் போர் என அழைக்கப்பெறும்) பேய்களின் கண் போன்ற முரசங்கள் யானையின் பிளிறல் போன்று

அதிர்ந்தன. இடமகன்ற பாசறையில் முரசங்கள் முழங்கின. போர் முனையில் தூசிப் படை அழியச் சென்று, தன் கன்னிப் போரை நிகழ்த்தி வென்றான். பகைவரின் அரணிடத்தும் சென்று, மருத நிலத்து மக்களைத் துரத்தினான்.

மருதநிலம், முன்பு கரும்பும், செந்நெல்லும் செழித்து வளர்ந்தன. பெரிய இதழ்களையுடைய குவளை மலர்களுடன் நெய்தல் மலர்களும் மயங்கி நின்றன. இடமகன்ற பொய்கைகளில் முதலைகள் செருக்கித் திரிந்தன. பின்பு வயல்களும் பொய்கைகளும் வேறுபாடு இன்றி அழிந்து, நீர் இல்லாமல் அறுகம்புல்லோடு, கோரைப் புல்லும் வளர்ந்தன. வரிகளையுடைய கொம்பினைக் கொண்ட மான்களும், இரலைகளும் துள்ளித் திரிந்தன. மருத நிலம் முல்லை நிலமாயிற்று.

பகைவரை வென்றபோது அந்நாட்டு மகளிரைச் சிறைப்பிடித்து வருவது வழக்கம். அப்பெண்டிர் கொண்டி மகளிர் எனப்பெற்றனர். அம்மகளிர் திருக்கோயில் பணி செய்தனர். அவர் நீர் உண் துறையில் நீராடினர். மாலைக் காலத்து ஏற்றிய, அணையாத விளக்கு இரவு முழுவதும் எரிந்து கொண்டிருக்கும். மலர் தூவி, மெழுகி இடப்பெற்ற அம்பலத்தில் பலர் தொழும் நிலையில் அமைந்த தறியுடைய (சிவலிங்கம்) பொது இடத்தில் புதியவர் வந்து தங்குவர். இப்போது அவ்வம்பலம் பருத்த நீண்ட தூண்கள், யானைகளால் உடம்பை உரசிச்சாய பிடிகளோடு தங்கும் நிலையில் உள்ளன.

முன்பு, அரிய விலைகொடுத்து நல்ல மணமுள்ள மலர்களை வாங்கிக் கூத்தர் வாழும் தெருவில் தூவினர். அறிவு வாய்ந்த கூத்தர், முழவுகள் முழங்க, யாழிசை நரம்புகள் ஒலிக்க, இனிய பாடல்களைப் பாடிப் பெருவிழாக் கொண்டாடினர். அது கழிந்த பின்பு அம்மன்றங்களில் சிறு பூக்களையுடைய நெருஞ்சி முட்கள் வளர்ந்தன. அறுகம்புல்லும் படர்ந்தது. நரிகள் ஊளையிட்டு அமுதன. அதனால் பிறர் அஞ்சினர். கோட்டான் குரல் எழுப்பி அமுதன. ஆந்தைகள் கூவின. பேய்க் கூட்டத்துடன் பெண்பேய்கள் மயிர் விரித்து அசைந்து ஆடின. பிணந்தின்னும் பெண்பேய்கள் நெருங்கின.

முன்பு, வளைந்த திரண்ட தூண்களை உடைய மாடத்தின் தலைவாயிலில் நெருங்கி இருந்து விருந்தினர் உண்டும் குறையாத பெருஞ்சோற்றையுடைய அடுக்களைச்சுவர்கள் வெள்ளிதாக இருந்தன. மாடத்தின் உயர்ந்த திண்ணைகளில் பசுமையாக கிளிகள் பாலருந்தி மழலை பேசிக் கொண்டிருந்தன. அத்தகைய வளமுடைய நகர், பின்பு செருப்பணிந்த காலையுடைய எயினர் தம் துடியை முழக்கி, கொடியவில்லை ஏந்தி கொள்ளையடித்து உண்டுவிட்டமையால், நெல் இல்லாத வெறு நெற் கூடுகள் இருந்தன, அவற்றிலிருந்து வளைந்த வாயையுடைய கூகைகள் பகல் காலத்திலும் குழறிக்க் கொண்டிருந்தன.

பகைவரின் அரிய காவல் சூழ்ந்த மதிலையும் ஊர்களையும் அழகு கெட பெரும் பாழாகச் செய்த பின்பும் சீற்றம் குறையப் பெறான். முழுவதும் இல்லையாகும் படிச் செய்வான். மலையைத் தோண்டுவான், கடலை நிரப்பி மேடாக்குவான், வானத்தை வீழ்த்துவான், காற்றின் திசையை மாற்றுவான். இவ்வாறு தான் நினைத்த துறைகளில் வெற்றி பெறுவான்.

திருமாவளவனுக்கு, ஒளி நாட்டார் பலர் தாழ்ந்து ஒடுங்கினர். பழைய அருவாள நாட்டார் இவன் ஏவுதலைக் கேட்டனர். வடபகுதியர் வாடினர். மேற்குப் பகுதியார் மன எழுச்சி குன்றினர். பாண்டியன் வலிமை குன்றினான். பகை மன்னரின் மதிலைச் சீறிகைப்பற்றும் வலிமையையும், யானை, குதிரை, காலாட் படையும் மறவர் வலிமையினையும் கொண்டிருந்தனர். தன் சிவந்த கண்களால் சிவந்து நோக்க, முல்லை நிலத்தார் முழுவதும் அழிந்தனர். இருங்கோவேள் சுற்றத்தாரோடு சாய்ந்தான்.

சோழ நாட்டிலுள்ள காட்டிடங்களை நாடு ஆக்கினான். குளங்கள் தோண்டி வளத்தைப் பெருக்கினான். பெரிய நிலையுடைய மாடங்களை எடுத்து உறையூரை விரிவுறச் செய்தான். கோயில்கள் பல கட்டி அங்குக் குடிகளை வாழ்ச்செய்தான். பெரிய வாயில்களோடு, சிறுவாயில்களையும் அமைத்தான். மதில்கள் தோறும் அம்புக் கூட்டுக்களை நிறுவினான். பகைவர் யாராயினும் அவரோடு போர் செய்வோம் எனச் சூள் உரைத்தான் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கோம் எனப் புறங்கொடாது நின்றான். வெற்றித் திருமகள் நிலைபெற்ற பெரிய நிலையான மதிலில் மின் போன்று ஒளி வீசிற்று.

பகை மன்னர் தம் புகழ் மங்கியது. வாரால் கட்டப்பெற்ற முரசினையுடைய பகை மன்னரின் பச்சை மணிமுடி, பருமையும் அழகும் பொருந்திய வீரக்கழலணிந்த இவன் காலைப் பொருந்தின. பொன்னால் செய்த வளையணிந்த இவன் புதல்வர் ஓடி ஆடினர். மெய் முழுவதும் அணிகள் அணிந்த இவன் உரிமை மகளிர் தம் தாமரை மொட்டுப் போன்ற மார்பால் இவனுடன் புணர்ந்து மகிழ்ந்து திளைத்தனர். இவன் மார்பில் பூசி இருந்த செஞ்சாந்து சிதைந்தது. ஒளியுடைய அணிகலன்களை அணிந்திருந்தான். சிங்கம் போன்ற பகைவர் அஞ்சும் வலிமையுடையவன் திருமாவளவன்.

அத்தகைய திருமாவளவன், பகைவர் மீது (ஓச்சிய) எறிந்த வேலைக் காட்டிலும் கொடியது தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் காடு. அவனுடைய செங்கோலைக் காட்டிலும் குளிர்ச்சியானது. தலைவியின் பெரிய, மென்மையான தோள்கள்.

எட்டுத்தொகை

அ. நற்றிணை

1. குறிஞ்சி

நின்ற சொல்லர் நீடுதோன்று இனியர்
என்றும் எந்தோள் பிரிபுஅறி யலரே
தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
5 புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின்று அமையா உலகம் போலத்
தம்மின்று அமையா நம்நயந்து அருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்புஅறி யலரே. - கபிலர் (1)

கூற்று:

பிரிவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.

விளக்கம்:

தலைவி பிரிவுத் துயரம் தாங்க இயலாமல் வருந்துவாள்; என்றாலும், தலைவியின் நிலை கண்டு தலைவன் சிறிது காலம் தங்கிப் பிரிதலும் உண்டு. தலைவன், தலைவியைப் பிரியக் கருதியதாக உணர்ந்த தோழி, அச்செய்தியினைத் தலைவியிடம் கூறினாள். அதற்குத் தலைவி, 'தான் வருந்துமாறு பிரிகின்ற தன்மை தலைவரிடம் இல்லை' என்று அவனைப் புகழ்ந்து கூறினாள்.

தெளிவுரை:

(நம் இனிய காதலர் சொல்லிய சொல் தவறாதவர்; உயர்ந்து தோன்றும் இயல்பினர்; எம் தோள்களைப் பிரியும் எண்ணம் உடையவர் அல்லர் என நம்பலாம். அவர்தம் நட்பு, வண்டு தாமரையின் இதழினைச் சார்ந்து அதன்கண் உள்ள தேனினை எடுத்து உயரிய சந்தன மரத்தில் கூடு கட்டிய சீரினைப் போன்றது. நீரின்றி அமையா உலகு

போல அவர் இன்றி அமையாத நம்மிடம் விருப்பமும் கருணையும் கொண்டு, பிரிவினால் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி உறுதியாக நம்மைப் பிரியமாட்டார்)

2. குறிஞ்சி

யாம் செய் தொல் வினைக்கு எவன் பேதுற்றனை?

வருந்தல்; வாழி! - தோழி! - யாம் சென்று

உரைத்தனம் வருகம்; எழுமதி; புணர்திரைக்

கடல் விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றாஅங்கு

உருகி உகுதல் அஞ்சுவல்; உதுக்காண்-

5

தம்மோன் கொடுமை நம் வயின் ஏற்றி,

நயம் பெரிது உடைமையின் தாங்கல்செல்லாது,

கண்ணீர் அருவியாக

அழுமே, தோழி! அவர் பழம் முதிர் குன்றே.

- நல்லந்துவனார் (88)

கூற்று : சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் : மணம் புரியாது காலம் தாழ்த்தும் தன்மையனாய்த் தலைவன் களவில் வரும் பண்பினன். அவன் சிறைப்புறத்தானாக நிற்க, தலைவியின் துயரைத் தலைவனுக்குத் தோழி எடுத்துரைப்பாளாய், தலைவியிடம், “நம் வருத்தம் நம் முன் வினையால் நேர்ந்தது. நீ மயங்கி வருந்தாதே; நின்துயருக்கு யானும் அஞ்சவேன்; நாம் நம் நிலையை நம் தலைவரிடம் கூறுவோம். நம் துயரம் கண்டு அவர்குன்றமும் அழும்போது அவர் மட்டும் இரங்கார் இருப்பவர் அல்லர்” என்று வருந்திக் கூறியது.

உரை : தோழி! நீ நீடுவாழ்வாயாக! நாம் இப்போது படும் துன்ப மெல்லாம் நம்மால் முன்பு செய்யப்பட்ட வினைகளின் பயனாகும். அதனைக் கருதாது நீ எதனைக் கருதி இங்ஙனம் உளம் கலங்கி மயங்குகின்றனை? இனிவருந்துதல் வேண்டாம். அலைகளுடன் விளங்கும் கடலின் நீரால் விளைந்த உப்புக்குவியல் மழை பெய்கையில் கரைந்து போவது போல நீ நின் உள்ளம் உருக வருந்துவதனைக் கண்டு யானும் அஞ்சுகின்றேன். நமக்கு நேர்ந்த இந்நிலையை நம் தலைவர்க்குச் சென்று கூறி வருவோம்; என்னுடன் எழுவாயாக; பழங்கள் வீழும் இயல்புடைய அவரது குன்றமும் நம்பாற் பெரிதும் அன்புடையது. ஆகவே நமக்கு அத்தலைவர் செய்யும் கொடுமையை நினைந்து, தன் வருத்தத்தை அடக்கமாட்டாது தன் கண்ணீர் அருவியாகிப் பெருகிட அழுகின்றது. உங்கே காண்பாயாக; அவர் குன்றமும் வருந்துகையில் அவர்மட்டும் இரங்காது இருப்பது என்னோ?

3. நெய்தல்

சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி,
 மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி,
 மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற,
 சிறு கோல் வலந்தளள் அன்னை அலைப்ப,
 அலந்தனென் வாழி - தோழி! - கானல் 5
 புது மலர் தீண்டிய பூ நாறு குரூஉச் சுவல்
 கடு மான் பரிய கதழ் பரி கடைஇ,
 நடு நாள் வருஉம் இயல் தேர்க் கொண்டொடு
 செலவு அயர்ந்திசினால், யானே;
 அலர் சுமந்து ஒழிக, இவ் அழுங்கல் ஊரே! 10
 - உலோச்சனார் (149)

கூற்று : (1) தோழி தலைவியை உடன்போக்கு வலித்தது.

(2) சிறைப்புறமாகச் சொல்லியதூஉமாம்.

கூற்று விளக்கம் : (1) தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளவேண்டும் எனத் தோழி கருதினாள். அது புலப்படுமாறு தலைவியிடம், “ஊரார் அலர் தூற்ற அதனை உண்மையென்று கருதி அன்னை நின்னை வருத்தினள்; அது கண்டு யான் வருந்துகிறேன் எனவே நீ இனி கொண்டனோடு செல்லுமாறு அவனிடம் உன்னைச் சேர்க்க எண்ணுகிறேன். பின் இவ்வூர் என்ன செய்யும்; அலர் கூறி ஒழிந்து போகட்டும்” என வற்புறுத்தியது.

(2) ஊர் அவரால் வருந்திய தலைவியைத் தலைவன் உடன் கொண்டு செல்லவோ, மணம்புரிந்து கொள்ளவோ செய்தல் வேண்டும் எனத் தோழி கருதினள்; அது புலப்படுமாறு தலைவன் சிறைப்புறத் தானாகத் தலைவியிடம் உரைக்கலுற்றாள். “ஊரவர் அலரினால் அன்னை நின்னை வருத்தினள். அது கண்டு யானும் வருந்தினேன். கொண்டனூடன் நீ செல்லுதல் தக்கது; அங்ஙனம் சென்றால் இவ்வூர் என்ன செய்யக்கூடும்? அலர் கூறி ஒழியட்டும்” என வருந்தியுரைத்தது.

உரை : தோழி! வாழி; நம்மூரில் உள்ள பெண்டிர் சிலராகவும் பலராகவும் தெருக்களில் கூடி நின்று கடைக்கண்ணால் குறித்துக் காட்டியும் சுட்டு விரலை மூக்கில் வைத்துப் பழிச்சொற் கூறியும் இருந்தனர். அப்பழி மொழிகளை நம் அன்னை கேட்டனள். அவற்றை மெய்யெனக் கொண்டனள். அதனால் சினம் மிகுந்து சிறிய கோலினை ஏந்தி அது சுழலும் படியாக வீசி அடித்தனர். இவற்றால் நான் மிகவும் துன்புற்றேன். கழியருகே உள்ள சோலையின் புதிய மலர் தீண்டியதால் பூமணம் வீசுகின்றதும் நல்ல நிறம் பொருந்தியதுமான பிடரிமயிரையுடைய, விரைந்து செல்கின்ற செலவினையுடைய

குதிரைகள் நன்கு இயன்ற தேரில் பூட்டப்பட்டுள்ளன. அத்தேரினை விரைந்து செலுத்தியபடி நம் துன்பம் நீங்குமாறு நள்ளிரவில் நம் தலைவனாகிய கொண்கன் வருவான். அங்ஙனம் வரும் தலைவனோடு நீ செல்ல நான் கருதினேன். எனவே உடன்போக்கு மேற்கொள்வாயாக. அங்ஙனம் நீ சென்ற பின்பு பேரொலி மிகுந்த இவ்வூர் என்ன செய்துவிட முடியும்? இயலுமேல் அலரைக் கூறிக் கொண்டு இருக்கட்டும்.

4. மருதம்

நகுகம் வாராய் - பாண! பகுவாய்
 அரி பெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்
 தேர் நடைபயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்
 பூ நாறு செவ் வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
 காமர் நெஞ்சம் தூர்ப்ப, யாம் தன் 5
 முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினேமாக,
 பிறை வனப்பு உற்ற மாசு அறு திரு நுதல்
 நாறு இருங் கதுப்பின் எம் காதலி வேறு உணர்ந்து,
 வெருஉம் மான் பிணையின் ஓரீஇ,
 'யாரையோ?' என்று இகந்து நின்றதுவே! 10
 - மதுரை ஓலைக் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார் (250)

கூற்று : புதல்வனொடு புக்க தலைமகன் ஆற்றானாய்ப் பாணற்கு உரைத்தது.

கூற்று விளக்கம் : பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியின் ஊடல் தணியத் தன் புதல்வனுடன் இல்லம் புகுந்தான்; அப்படியும் தலைவி ஊடல் நீட்டித்து, "நீயார்" என்று கூறுகின்றாள். தலைவன் உடன் வந்த பாணனிடம் "தலைவி கேட்பது நகையானது; நகுவோம் வாராய்" என்று ஊடல் தணிய உரைத்தது.

உரை : "பாணனே! இங்கு வருக; பகுத்த வாய் வழியாலே உள்ளே பரல்கள் இடப்பட்ட கிண்கிணி ஒலிக்குமாறு, தெருவில் சிறிய தேரைப் பற்றி, இனிய மொழியை உடைய புதல்வன் நடைபயின்றான். அவனைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்தலால் செவ்வாம்பல் மலர்போல விளங்கும் சிவந்த வாயினுடைய நீர் எம்மார்பை நனைக்கும்; அதனால் மார்பில் பூசிய சந்தனம் சிதையும். இத்தகைய சந்தனப் பூச்சுடன், ஆவலுறும் எம் நெஞ்சம் செலுத்துவதால் உண்டான, எம் காதலியை அணைத்து மகிழும் விருப்பத்துடன் அவளருகில் சென்றேன். அப்போது, திங்கட் பிறையின் அழகு பொருந்திக் குற்றமற்று விளங்கும் அழகுடைய நெற்றியும் மணக்கும் கரிய கூந்தலும் கொண்ட எம் காதலி எம்மை வேறாய்க் கருதினள் போலும். அஞ்சியோடும் பெண்மாணப் போல

என்னை விட்டு நீங்கி, “என்னருகில் வருவதற்கு நீ யார்?” என்று இகந்து நின்று கேட்டனர். அதனைக் கருதுந் தோறும் நகை தோன்றுதலால் நாம் நகுவோம்.”

5. நெய்தல்

உவர் விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
 ஒழுகை உமணர் வரு பதம் நோக்கி,
 கானல் இட்ட காவற் குப்பை,
 புலவு மீன் உணங்கல் படு புள் ஓப்பி,
 மட நோக்கு ஆயமொடு உடன் ஊர்பு ஏறி, 5
 ‘எந்தை திமில், இது, நுந்தை திமில்’ என
 வளை நீர் வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
 திண் திமில் எண்ணும் தண் கடற் சேர்ப்பு!
 இனிதேதெய்ய, எம் முனிவு இல் நல் ஊர்;
 இனி, வரின் தவறும் இல்லை; எனையதூஉம் 10
 பிறர் பிறர் அறிதல் யாவது
 தமர் தமர் அறியாச் சேரியும் உடைத்தே.

- உலோச்சனார் (331)

கூற்று : தோழி இரவுக்குறி நேர்ந்தது.

கூற்று விளக்கம் : பகற்குறிக்கண் வந்தொழுகும் தலைமகன் இரவுக்குறி வேண்ட, அதற்கு உடன்படுவாளாய்த் தோழி, “எம்மூர் இனிதே நீ வருவதால் தவறுமில்லை, தம் சுற்றத்தாரைச் சேரியினர் பிறர் பிறரை அறிதலும் இயலாது” என்று கூறியது.

உரை : புலால் மணம் பொருந்திய மீனை உப்பிட்டு வற்றலாய்ப் புலர்த்துகையில் அவற்றைக் கொள்ள வந்து வீழும் பறவைகளை மடப்பம் பொருந்திய பார்வையையுடைய தோழியர் விரட்டுவர். உழாது விளைவிக்கும் நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர் உவர் நிலத்து விளைத்த உப்பினை மேன்மையுடைய உப்புவணிகர் வருகின்ற காலம் நோக்கிக் கடற்கரைச் சோலையில் காவலையுடையதாய்க் குவிப்பர். பறவைகளை விரட்டும் தோழியர் உடன் மெல்ல அக்குவியல் மீதேறி, “எம் தந்தையின் படகு இது; நும் தந்தையின் படகு அது” என்று வளைந்த கடல் நீர்ப்பரப்பில் மீன் வேட்டைக்குச் சென்ற சுற்றத்தாரின் வலிய படகுகளை எண்ணுவர், இத்தன்மையதான குளிர்ந்த கடற்பரப்பின் சேர்ப்பனே! வெறுத்தலைச் செய்யாத எம் நல்ல ஊர் இனிதானதே; இனி, இங்குவரின் அதனால் உண்டாகும் தவறுமில்லை; சுற்றத்தார் இவர் இவர் என்றறியாச் சேரியும் உடைய ஊரில் எவ்வளவும் பிறர் இவரென அறிதல் யாங்ஙனம்; அஃது இயலாது.”

ஆ. குறுந்தொகை

1. தலைவன் கூற்று

கூற்று : இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் இடையீடுபட்டு (தடை) நின்ற தலைமகன், தலைமகளின் நாணினை நீக்குதற் பொருட்டு மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலாயின அவள்மாட்டு நிகழ்த்திக் கூடித் தனது அன்பு தோற்ற நலம் பாராட்டியது.

விளக்கம்

தலைவன் தலைவியை முதன்முதல் கூடுவது இயற்கைப் புணர்ச்சி. தலைவியது வெட்கத்தால் அது தடைப்பட்டு நின்றபோது, அவள் உடலைத் தொட்டுப் பழகிக் கூச்சத்தை நீக்கிக் கூடி மகிழ்ந்த தலைமகன் அவளது அழகைப் புனைந்து பாராட்டுவது. மெய் - உடல். பயிறல் - பழகுதல்.

குறிஞ்சி

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயில்இயல்
செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் பூவே?

(2)

இறையனார்

தெளிவுரை

பூந்தாதுகளைத் தேடி உண்பதையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட, அழகிய உட்சிறகையுடைய வண்டே!

என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய காதலையும் மயில் போன்ற சாயலையும் வரிசையாய்ச் செறிந்த பற்களையுமுடைய என் காதலியின் கூந்தலைப் போல நறுமணமுடைய பூக்களும் நீ அறிந்தவற்றில் உளவோ?

உன் விருப்பத்திற்கேற்றபடி சொல்லாமல், கண்கண்ட உண்மையைச் சொல்வாயாக!

2. தலைமகள் கூற்று

கூற்று : தலைமகள் சிறைப்புறமாக (வீட்டுக்குப் பின்னுள்ள வேலியின் வெளிப்புறமாக நிற்க), அவன் வரைந்து கொள்வது (மணம் செய்து கொள்வது) வேண்டி, தோழி இயற்பழித்தவழி, தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது. (இயற் பழித்தல் - தலைவன் விரைவில் திருமணம் முடிக்க முயலவில்லை என்று அவன் இயல்பைப் பழித்துப் பேசுதல். இயற்பட மொழிதல் - தலைவன் இயல்பைப் போற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுதல்.)

குறிஞ்சி

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.

(3)

தேவகுலத்தார்

தெளிவுரை

மலைச் சாரலிலுள்ள, கரிய தண்டினையுடைய குறிஞ்சிப் பூவைக் கொண்டு, பெரிய தேனடையைக் கட்டும் மலை நாடனாகிய தலைவனுடன் நான் கொண்ட காதல் இப் பூமியைவிட அகலமானது; வானத்தைவிட உயர்ந்தது; கடல் நீரைவிட அளத்தற்கரிய அளவினையுடைய ஆழமானது! (தோழி! அத்தகைய எங்கள் காதலைக் குறைத்து மதிப்பிடாதே என்பது குறிப்பு)

3. தோழி கூற்று

கூற்று : இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு வரைவு கடாயது.

விளக்கம்

குறிப்பிட்ட இடத்தில், இரவு நேரத்தில் காதலர்கள் சந்தித்துக் கூடுவது 'இரவுக்குறி', வரைவு கடாயுதல் - விரைவில் திருமணம் (வரைவு) செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்திக் கேட்பது.

குறிஞ்சி

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!
யார்அஃது அறிந்திசி னோரே, சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்குஇவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே

(18)

கபிலர்

தெளிவுரை

சிறு மூங்கில்களையே உயிர்வேலியாக உடைய, வேரில் பழக்குலை களைக் கொண்ட வேர்ப்பலா நிறைந்த மலைச்சாரலின் நாடனே! பக்கமலையிலுள்ள பலாவினது வலிமையில்லாத சிறிய கிளையில் பெரிய பழம் தொங்குவது போல, இவளது உயிர் வலிமையற்ற சிறுமையை உடையது; இவளது காம உணர்வோ மிகவும் கூடுதலாக வுளது. அதனால் என்ன ஆகுமென்று, அவ்வாறு நடக்கப் போவதை யார் அறிவார்? (பழம் கிளையுடன் விழலாம்; இவளது உயிர் மெலிந்து கேடு நேரலாம்.) அதனால் நீ விரைந்து, உற்ற சமயத்தில் தக்கவாறு செயற்படும் செவ்வி உடையவனாக ஆகுக! விரைந்து வரைந்து கொள்க என்பதாம்.

4. தோழி கூற்று

கூற்று : கட்டுக் காணிய நின்றவிடத்துத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

விளக்கம்

கட்டு - மலைவாழ் குறத்தி, முறத்தில் நெல்லை வைத்து தெய்வத் தைப் பாடிச் குறி சொல்லுதல். அவளுக்குக் கட்டுவிச்சி என்று பெயர். தலைவி காமநோயால் மெலிவதை அறியாத தாயர், நோயின் காரணமறிய, கட்டுவிச்சியிடம் குறிகேட்பர். அப்போது தோழி, தலைவியின் காதலைக் குறிப்பாகச் சொல்லி, வெளிப்படுத்துகிறாள்.

குறிஞ்சி

அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!
மனவுக்கோப்பு அன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே!
இன்னும் பாடுக பாட்டே! அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!

(23)

ஓளவையார்

தெளிவுரை:

தெய்வங்களை அழைத்துப் பாடும் சுட்டுவிச்சியே! சங்கு மணிகளைக் கோத்த மாலை போலவே, வெண்மையான நீண்ட கூந்தலையுடைய அகவன் மகளே! பாட்டுப் பாடுக! இன்னும் பாடுக! அவரது நன்னெடுங்குன்றம் பற்றிப் பாடிய பாட்டையே பாடுக என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

5. தலைவி கூற்று

கூற்று : பிரிவிடை 'ஆற்றாள்' (ஆற்ற மாட்டாள், பிரிவைத் தாங்கமாட்டாள்) எனக் கவன்ற தோழிக்கு, கிழத்தி உரைத்தது.

பாலை

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாஅது
நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்துக் காஅங்கு
எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது
பசலை உணீஇயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே

(27)

வெள்ளி வீதியார்

தெளிவுரை

நல்ல பசவினது இனிய பாலை, அதன் கன்றும் குடிக்காமல், பாத்திரத்திலும் பிடித்து வைக்கப்படாமல், வீணே மண் தரையில் ஊற்றிவிட்டதுபோல, எனது தேமல் படர்ந்த மாந்தளிர் போலும் மேனி அழகு, எனக்கும் பயன்படாமல், என் தலைவனுக்கும் பயன் தராமல், பசலை என்னும் நோய் அவ்அழகைத் தின்னுமாறு எண்ணுகின்றது! (பிரிவால் மேனி அழகு கெடுகிறது; என் செய்வேன்! என்பது குறிப்பு).

இ. ஐங்குறுநாறு

1. மருதத் திணை - வேட்கைப்பத்து - ஓரம்போகியார்

“வேட்கை என்றால் விருப்பம்”; “வேட்டேம்” என்றால் ‘விரும்பினோம்’ என்று பொருள். இப்பகுதியில் வரும் பத்துப் பாட்டுக்களும் ‘விரும்பி வாழ்த்தினோம்’ என்ற பொருளில் ‘வேட்டேம்’ என்று இது “வேட்கைப் பத்து” எனப் பெயர் பெற்றது.

தோழி கூற்று

1. “வாழி ஆதன்; வாழி அவினி;
நெல்பல பொலிக; பொன்பெரிது சிறக்க”
எனவேட் டோளே, யாயே; யாமே
“நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
யாணர் ஊரன் வாழ்க;
பாணனும் வாழ்க” எனவேட் டேமே.

துறை:

புறத் தொழுக்கத்திலே நெடுநாள் ஒழுகி, ‘இது தகாது’ எனத் தெளிந்த மனத்தனாய் மீண்டு, தலைவியோடு கூடி ஒழுகாநின்ற தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி, ‘யான் அவ்வாறொழுக; நீயிர் நினைத்த திறம் யாது?’ என்றாற்கு அவள் சொல்லியது.

விளக்கம்:

தலைவன் பரத்தையோடு நெடுநாள் பழகினான். அது தவறு என்று மனம் தெளிந்தான். பரத்தையை விட்டு மீண்டு தலைவியோடு கூடி வாழ்ந்தான். அப்போது தோழியோடு உரையாடி, ‘நான் பரத்தையோடு வாழ்ந்த போது நீங்கள் என்ன நினைத்தீர்கள்?’ என்று வினவினான். அதற்குத் தோழி கூறும் விடையே இப்பாடல்.

தெளிவுரை:

தாய்மைத்தன்மை பொருந்திய தலைவி, ‘ஆதன் வாழ்க! அவினி வாழ்க!’ என்று மன்னனை வாழ்த்தினாள். ‘நெல் மிகுதியாக விளைக! பொன் மிகவும் உண்டாகுக’ என்று இல்லற நினைப்பையே

வெளிப்படுத்தி வாழ்த்தினாள். தோழியாகிய நான், ‘அரும்புகள் நிறைய உடைய காஞ்சியும் சினையை உடைய சிறுமீன்களும் நிறைந்த ஊரன் வாழ்க! அவனுக்குத் துணையாக விளங்கும் பாணனும் வாழ்க! என விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

தலைவனுடைய பரத்தை ஒழுக்கம் தவறானது என்பதால் அவனுக்கு உதவும் பாணனை வாழ்த்துவதன் மூலம் தோழி கேலி பேசுகிறாள். காஞ்சிப் பூவும் மீனின் சினையும் ஒரு சேர விளையும் ஊரன் என்ற வருணனை மூலம் தலைவன் உயர்ந்த தலைவியையும், தாழ்ந்த பொது மகளையும் ஒன்றாகக் கருதினான் என்ற செய்தியையும் தோழி குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள்.

தோழி கூற்று

2. “வாழி ஆதன்; வாழி அவினி;
விளைக வயலே; வருக இரவலர்”
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
“பல்இதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்
தண்துறை ஊரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க” எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவும் அது.

விளக்கம்:

இந்தப் பாடலும் சென்ற பாட்டுப் போலவே தலைவன் வினாவிற்குத் தோழி விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதாக அமைந்ததாகும்.

தெளிவுரை:

தாய்மைத் தன்மை பொருந்திய தலைவி, மன்னன் ஆதன் அவினி வாழ்க; வயல்கள் நன்கு விளைக; ஏற்கும் இரவலர் வருக! என்று தன் இல்லற நினைப்பை வெளிப்படுத்தினாள். ஆனால் நான் கருங்குவளை மலரைப் போலவே நெய்தலும் பூக்கும் ஊரனாகிய தலைவனுடைய தொடர்பு வழிவழியாகச் சிறந்து வளர்க என விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

சிறப்பான கருங்குவளை மலரைப் போலவே, சிறப்பில்லாத நெய்தல் மலரும் என்பதனால் குலமகளிரை விலைமகளிர் முரண்பட்டு ஒழுகுவர் என்பது உட்குறிப்பு.

தோழி கூற்று

3. “வாழி ஆதன்; வாழி அவினி;
பால்பல ஊறுக; பசுடுபல சிறக்க”
எனவேட் டோளே, யாயே; யாமே
“வித்திய உழவர் நெல்லோடு பெயரும்
பூக்களுல் ஊரன் தன்மனை
வாழ்க்கை பொலிக” எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இந்தப் பாடலும் சென்ற பாட்டுப் போலவே, தலைவன் வினாவிற்குத் தோழி விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதாக அமைந்ததாகும்.

தெளிவுரை:

தலைவி மன்னன் வாழ்க! பால் வளம் பெருகுக! எருமைகள் மிகுக!
என விரும்பி வாழ்த்தினான். விதைப்பதற்குச் சென்ற உழவர் முன்னே விளைந்த நெல்லோடு திரும்பும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரன் தலைவன். அவன் பரத்தை ஒழுக்கம் நீங்கித் தலைவியின் மனையிலேயே வாழ்வானாக! என நான் விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

தலைவி விருந்தோம்பலுக்குப் பாலும் செல்வப்பெருக்கத்திற்குப் பசுடும் விரும்புகிறாள்.

இனிவரும் விளைவு கருதி விதைத்த உழவர், விளைந்த நெல்லோடு திரும்புவர் என்ற வருணனையால் தலைவன் இனிவரும் பரத்தையருக்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்து இக் காலத்தில் பழுகுகிற பரத்தையரோடு கூடி வாழ்கிறான் என்று தோழி தலைவனைச் சாடுகிறாள்.

தோழி கூற்று

4. “வாழி ஆதன் வாழி அவினி
பகைவர்புல் ஆர்க, பார்ப்பார் ஓதுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த கரும்பில், காய்த்த நெல்லில்
கழனி ஊரன் மார்பு
பழனம் ஆகற்க எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இந்தப் பாடலும் தலைவன் கேட்ட வினாவிற்குத் தோழி கூறும் விடையாக அமைந்ததே.

தெளிவுரை:

தலைவி மன்னன் வாழ்க! அவன் பகைவர் பெருமை இழந்து புல்லரிசிச் சோறு உண்க! பார்ப்பனர் வேதம் ஒதுக! என விரும்பி வாழ்த்தினாள். நான், பூத்தும் பயன்படாக் கரும்பும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லும் ஒரு சேர விளையும் வயல்களை உடைய ஊரனுடைய மார்பு பொதுநிலம் ஆகாது ஒழியுமாக! என விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

வளம் பெற்றிருப்பதோடு, பகையற்று இருப்பதும் நாட்டிற்குச் சிறப்பாதலால், மன்னனை வாழ்த்திய தலைவி பகைவர்கள் 'புல்லார்க்' என்று பகைமை அழிவும் விரும்புகிறாள். பார்ப்பார் வேதம் ஒதினால் வேள்வியும் வேள்வியால் மழையும், மழையால் வளமும் பெருகி இல்லறம் சிறக்குமாதலால் தலைவி பார்ப்பனரை வாழ்த்துகிறாள்.

பூத்தும் காய்க்காத கரும்பும் ஒன்றை ஊன்றினால் பலவாகக் காய்க்கும் நெல்லும் விளையும், ஊர்ப்பொது நிலம் போல, வயல்கள் நிறைந்த ஊரனுடைய மார்பு ஆதல் கூடாது என்று தோழி விரும்புகிறாள். கரும்பும் பூக்கும்; நெல்லும் பூக்கும்; ஆனால் கரும்பு காய்த்து, தன் பரம்பரையை வளர்க்காது. நெல் பூத்தும் காய்த்தும் தன் வழிமுறையை வளர்க்கும். அதுபோலப் பூத்தாலும் பரத்தை மகப் பேற்றுக் குடியை வளர்க்கமாட்டாள். தலைவி பிள்ளை பெற்று வளர்த்துக் குடியை வளரச் செய்வாள். இவ்வுள்ளுறை ஓரம்போகி யாரின் உலகியல் அறிவையும் ஒருசேரக் காட்டுவது.

தோழி கூற்று

5. வாழி ஆதன், வாழி அவினி
பசிஇல் ஆகுக பிணிசேண் நீங்குக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்
தண்துறை ஊரன் தேர்எம்
முன்கடை நிற்க எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இப்பாடலும் தலைவன் வினாவிற்குத் தோழி விருப்பம் கூறும் விடையாகவே அமைந்தது.

தெளிவுரை:

தலைவி மன்னன் வாழ்க! உண்ண வழியில்லாப்பசி நிலைமை இல்லை ஆகுக! உடலை வருத்தும் பிணி நெடுந்தூரம் நீங்குக! என விரும்பினாள். நான் தன்னுடன் வாழும் பெரிய மீனை முதலைப் போத்து தின்கின்ற நீர்த்துறையை உடைய தலைவனது தேர் எங்கள் வீட்டின் வாயில் முன்நிற்க என்று விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

தலைவனின் தேர், தலைவியின் வீட்டின் முன் நின்றால், பரத்தை செருக்கொழிவாள் என்பது தலைவியின் கருத்து.

நீர்த்துறையில் வாழும் முதலைப் போத்து, தன்னுடன் வாழும் மீனின் முதுமை கருதாது உண்ணும் என்றதனால், தலைவன் தன் மனையில் தன்னோடு வாழும் தலைவியின் தலைமை கருதாது அவள் நலம் கெடுக்கிறான் என்பது உட்குறிப்பு.

தோழி கூற்று

6. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
வேந்து பகை தணிக ஆண்டு பல நந்துக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை, முகைந்த தாமரைத்
தண்துறை ஊரன் வரைக
எந்தையும் கொடுக்க எனவேட் டேமே.

துறை:

களவினிற் பலநாளொழுகி வந்து வரைந்து கொண்ட தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி “யான் வரையாது ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இங்கு இழைத்திருந்த திறம்யாது” என்றாற்கு அவள் சொல்லியது.

விளக்கம்:

தலைவன் வெளி உலகத்திற்குத் தெரியாமல் தலைவியோடு பலநாட்கள் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டு வந்தான். பின்பு தலைவியை

மணந்தான். பிறகு தோழியோடு உரையாடி ‘நான் மணம் புரியாது கனவொழுக்கம் ஒழுகிய நாளில் நீங்கள் எவ்வாறு இங்கே பொறுத்துக் கொண்டு இருந்தீர்கள்’ என்று வினவினான்? அதற்குத் தோழி கூறும் விடையே இப்பாடல்.

தெளிவுரை:

நம் தலைவி (உன்னைப் பார்த்த அன்றே நீ மணந்தாய் எனக் கொண்டு) மன்னன் வாழ்க! அவன் பகைவர் தணிக! மன்னன் வாழ்நாள் நீள்க! என்று அற உணர்ச்சியோடு வாழ்த்தினாள். நான் அகலமான பொய்கையில் மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய ஊரன், இவளை விரைவில் மணம் புரிவானாக என்றும், அவளைக் கேட்கும்போது எம் தந்தையும் மறுக்காமல் கொடுப்பாராக என்றும் விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

இது நிகழ்ந்ததை நினைந்து மகிழும் பாட்டு. மலரும் நினைவுகளைத் தோழி வாயிலாகக் கேட்டுத் தலைவன் மகிழ்கிறான். தலைவன் மணக்கும் முன்னரே மணந்து விட்டது போலத் தலைவி மகிழ்ந்து இல்லற நினைப்பில் தலைப்படுகிறாள்,

அகன்ற பொய்கையில் தாமரை மலர்ந்தது போலக் களவு வெளிப்பட்டு விட்டதைத் தோழி குறிப்பால் உணர்த்தி இற்செறிப்பையும் பிறருக்குக் கொடுப்பதையும் தவிர்த்துத் தலைவியின் பெற்றோர் தலைவனுக்கே அவளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாள்.

தோழி கூற்று

7. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
அறம்நனி சிறக்க அல்லது கெடுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
உளைப்பூ மருதத்துக் கிளைக்குருகு இருக்கும்
தண்துறை ஊரன் தன்னூர்க்
கொண்டனன் செல்க எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இப்பாடல் சென்ற பாடலைப் போலவே “களவுக் காலத்தில் நீங்கள் எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்கள்?” என்று தலைவன் வினவியதற்குத் தோழி கூறும் விடையாகும்.

தெளிவுரை:

உன்னைப் பார்த்த பொழுதே மணந்து விட்டாய் என உட்கொண்டு தலைவி, மன்னன் வாழ்க! அறச் செயல்கள் மிகுந்தோங்குக; அறமில்லாத பாவம் அடியோடு கெடுக என விரும்பி வாழ்த்தினாள். தலைவனுடைய ஊர் குளிர்ந்த நீர்த் துறைகளை உடையது. அங்கே பஞ்சு போன்ற தலைப்பகுதியை உடைய பூக்களை மருதமரம் பூக்கும்; அதன் கிளைகளில் குருகுகள் தம் சுற்றத்தோடு தங்கியிருக்கும். அத்தகைய ஊரனாகிய தலைவன் இவளைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வானாக என விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

மருதமரம் குருகு தங்கியிருப்பதற்கு ஆதாரம் ஆனாற்போல் தலைவி வாழ்விற்குத் தலைவன் இன்றியமையாதவன் என்பது உட்குறிப்பு.

தோழி கூற்று

8. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
 அரசு முறை செய்க களவு இல்லாகுக
 எனவேட் டோளே யாயே யாமே
 அலங்குசினை மாஅத்து அணிமயில் இருக்கும்
 பூக்களுல் ஊரன் சூள் இவண்
 வாய்ப்பதாக எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இப்பாடலும் சென்ற பாடலைப் போலவே “கனவுக் காலத்தில் நீங்கள் இங்கு எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்கள்” என்று தலைவன் வினவியதற்குத் தோழி கூறும் விடையே.

தெளிவுரை:

தலைவி மன்னன் வாழ்க! நீதி நெறியை நிலை நாட்டுக! களவுச் செயல்கள் இல்லை ஆகுக! என விரும்பி வாழ்த்தினாள்! அசைகின்ற தளிர்களையுடையது மாமரம்; அதன் மீது மயில் வீற்றிருக்கும். அத்தகைய பூக்கள் நிறைந்த ஊரனாகிய தலைவன் முன்பு செய்த சூள் இப்பொழுது மெய்யாகுமாக என நான் விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

குள் - தெய்வத்தை முன் நிறுத்தி ஆணையிட்டு உறுதி மொழி கூறல். தெய்வத்தைச் சாட்சி வைத்துச் சத்தியம் செய்தல்

குள்இவண் வாய்ப்பதாக - சத்தியம் தவறினால் தெய்வம் தண்டிக்கும். தலைவன் வருந்துவான். தலைவியும் வருந்துவாள்; சத்தியம் மெய்யாகிவிட்டால் எல்லோருக்கும் நல்லது; எனவே தோழி 'சத்தியம் மெய்யாகுக' என வாழ்த்தினாள்.

தோழி கூற்று

9. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
நன்று பெரிது சிறக்க தீதுல் ஆகுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
கயல் ஆர் நாரை போர்வில் சேக்கும்
தண்துறை ஊரன் கேண்மை
அம்பல் ஆகற்க எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது.

விளக்கம்:

இப்பாடலும் சென்ற பாடலைப் போலவே “களவுக் காலத்தில் நீங்கள் இங்கு எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்கள்?” என்று தலைவன் வினாவிற்குத் தோழி விடையே.

தெளிவுரை:

தலைவி, மன்னன் வாழ்க! நன்மை பெரிதும் வளர்க! தீமை சிறிதும் இல்லை ஆகுக! என விரும்பினாள். கயல் மீனைத் தின்ற நாரை வைக்கோல் போரில் தங்கி இருக்கும் குளிர்ந்த நீர்த்துறையை உடையவன் நம் தலைவன். அவனுடைய காதல் தொடர்பு பிறர் அறிந்து வாய்க்குள்ளே பேசிக் கொண்டிருக்கும் அம்பல் நிலையை அடையாதாகுக! என நான் விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

கயல் மீனைத் தின்ற நாரை, வைக்கோல் போரில் தூங்கும் என்றதனால் களவில் இன்பம் நுகர்ந்த தலைவன் களவைக் கற்பாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமின்றித் தன் மனையில் தூங்குகிறான் என்று தோழி கருதுவது உட்குறிப்பு.

தோழி கூற்று

10. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
மாரி வாய்க்க வளம்நனி சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே,
பூத்த மாஅத்து, புலால்அம் சிறுமீன்
தண்துறை ஊரன் தன்னோடு
கொண்டனன் செல்க எனவேட் டேமே.

துறை:

இதுவுமது

விளக்கம்:

இந்தப் பாடலும் சென்ற பாடலைப் போலவே “களவுக் காலத்தில் நீங்கள் இங்கு எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்கள்” என்று அத்தலைவன் வினாவிற்குத் தோழி விடையே.

தெளிவுரை:

தலைவி, மன்னன் வாழ்க! மழை தப்பாது பொழிக! வளங்கள் பல உண்டாகுக! என விரும்பினாள். பூத்துக் குலுங்கும் மாமரமும் புலால் கமழும் சிறுமீனும் அமைந்த துறையையுடைய ஊரன் தலைவன். அவன் இவளைத் தன்னோடு கொண்டு செல்க என்று நான் விரும்பினேன்.

சிறப்பு விளக்கம்:

மீனின் புலால் மணத்தோடு மாவின் நறுமணமும் உடைய ஊரன் என்று கூறப்படுவதால் தலைவன் உடன் கூட்டிச் செல்வதால் ஊரார், பழிக்கும் அலர் எழுந்தாலும், களவு கற்பாக மாறும்; நன்மை ஏற்படும் என்பது தோழியின் உட்குறிப்பாகும்.

ஈ. பதிற்றுப்பத்து - இரண்டாம் பத்து

குமட்டுர்க் கண்ணனார்: சேரலாதனை இரண்டாம் பத்தான இதனைப்பாடிய புலவர் இவர். அந்தண மரபினர். குமட்டுர் என்பது இவரது ஊர். கண்ணனார் என்பது இயற்பெயர். இவர் இப்பத்தினைப் பாடியதால் உம்பர் காட்டுப் பகுதியில் ஐந்நூறு ஊர்களை வரியற்ற நிலமாகக் கொடையளித்தான். அதனுடன் தன் நாட்டு வருவாயுள் ஒரு பங்கை முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் இவர்க்குத் தந்தான். **பிரமதாயம்** - அந்தணர்க்குக் கொடையாகத் தரப்படும் ஊர். அந்த நிலத்துக்கு வரி நீக்கப்படும்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர்க்
கண்ணனார் பாடிய இரண்டாம்பத்து

11. புண்ணுமிழ் குருதி

“வரைமருள் புணரி வான்பிசி ருடைய
வளிபாய்ந்தட்ட துளங்கிருங் கமஞ்சூல்
நளிஇரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி
அணங்குடை அவுணர்ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக் 5
கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறூர்ந்தாங்குச்
செவ்வாய் எஃகம் விலங்குநர் அறுப்ப
வருநிறந் திறந்த புண்ணுமிழ் குருதியின்
மணிநிற இருங்கழி நீர்நிறம் பெயர்ந்து
மனாலக் கலவை போல அரண்கொன்று 10
முரண்மிகு சிறப்பின் உயர்ந்த ஊக்கலை
பலர்மொசிந்து ஒம்பிய அலர்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய வேளய்
வென்றெறி முழங்குபணை செய்த வெல்போர்
நாரரி நறவின் ஆர மார்பில் 15
போரடு தானைச் சேர லாத
மார்புமலி பைந்தார் ஓடையொடு விளங்கும்

வலனுயர் மருப்பில் பழிதீர் யானைப்
 பொலனணி எருத்தமேல் கொண்டு பொலிந்தநின்
 பலர்புகழ் செல்வம் இனிது கண்டிசுமே 20
 கவிர் ததை சிலம்பில் துஞ்சங்கவரி
 பரந்திலங் கருவியொடு நரந்தங் கனவும்
 ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
 தென்னங் குமரியொடு ஆயிடை
 மனமீக்கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே!”

திணை: பாடாண் திணை.

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு.

பெயர் - புண்ணுமிழ் குருதி.

இப்பாட்டில் சேரலாதன் போரில் பகைவரின் மார்புகளைப் பிளந்த போது அப்புண்களினின்று சிவந்த குருதி வெள்ளமாகப் பெருகி ஓடலாயிற்று. அதனால் நீர்க்கழியின் கரிய நீரும் தன் நிறத்தில் மாறுபட்டுக் குங்குமக் கலவை போல் கடுஞ்சிவப்பாய் விளங்கியது என்று கூறியதால் இதற்குப் ‘புண்ணுமிழ் குருதி’ என்பது பெயராயிற்று.

தெளிவுரை

(1-6) மலை போல் உயர்ந்து எழும் (கடல்) அலைகள் வெண்மையான சிறு துளிகளாக உடையும்படி காற்று அவற்றினிடையே வீசிச் சிதைக்கின்றது. இத்தகைய நிறைந்த நீரையுடைய மிக்க பரப்பையுடைய கரிய கடல். அதனுள் போய், மற்றவரை வருத்தும் இயல்பு கொண்ட அவுணர் கூட்டமாய்க் கூடியிருந்து காவல் செய்யும் சூரபன்மனின் மாமரத்தை வேருடன் வெட்டிக் குறைத்த மிக்க புகழும் கொடிய சினமும் விறலும் உடைய முருகப் பெருமான் பிணி முகம் என்னும் யானை மீது ஏறி வெற்றி ‘உலா வந்தனன்’ அதுபோல்.

(7-16) கூர்மையான வாளானது எதிர்த்துக் குறுக்கிட்டு நிற்கும் பகைவரை அறுக்க, அவரது அரிய மார்பு பிளக்கக் குருதி பெருக்கெடுத்து ஓட, அக்குருதியால் பெரிய கழியில் உள்ள நீலநிற நீர் நிறம் மாறிக் குங்குமக் குழம்பைப் போல் விளங்க, நீ பகைவர் அரண்களை அழித்தாய். அழித்த வலிமிக்கு விளங்கும் சிறப்பால் மிக்க மன எழுச்சி உடையவனாய் விளங்கினாய். விளங்கி, பகைவர் பலர் ஒன்று கூடிக் காவல் காத்த மலர்ந்த மலர்களை யுடைய கடப்ப மரத்தைக் காவலுடன் கூடிய அடியுடன் வெட்டி அழிக்கும்படி வீரரை ஏவினாய், போரை வென்று அம்மரத்தால் முழங்கும்வெற்றி முரசம்

செய்து கொண்டாய். இத்தகைய வெல்லும் போரையும் நாரால் வடிகட்டப்பட்ட கள்ளையும் மாலை அணிந்த மார்பையும், அஞ்சாமல் எதிர் நின்று அறப்போர் செய்யும் படையையும் உடைய சேரலாதனே!

(17-25) முருக்க மரங்கள் செறிந்த மலையில் இரவில் உறங்கும் கவரிமாண்கள், பகலில் தாம் மேய்ந்த நரந்தம் புல்லையும் அவை வளர்ந்துள்ள பரந்து விளங்கும் அருவிகளையும் கனவிலே கண்டு மகிழ்கின்றன. இத்தகைய இயல்பு கொண்ட ஆரியர் நெருங்கி வாழும் பெரும்புகழை உடைய இமயமலை, தெற்கில் உள்ள குமரியாகிய இவ்விரண்டு எல்லைக்கு இடைப்பட்ட நாட்டில், மன்னர்களுள் செருக்குக் கொண்டு தம்மை உயர்த்திக் கூறிக் கொள்பவரின் வீரம் கெடும்படி வஞ்சியாமல் போரிட்டு வென்றாய். மார்பில் கிடக்கும் பசிய மாலை ஓடையளவும் தாழ்ந்து அதனுடன் விளங்கும் வெற்றியால் உயர்ந்த கொம்பையுடைய குற்றம் இல்லாத யானையின் பொன்னரி மாலை அணிந்த யானைப் பிடரின் மீது ஏறியிருந்து விளங்கும் பலரும் புகழும் சிறப்பை உடையாய்! யாம் இச்சிறப்பை இனிது கண்டோம்! நீ வாழ்க!

12. மறம் வீங்கு பல்புகழ்

வயவர் வீழ வாளரின் மயக்கி
இடங்கவர் கடும்பின் அரசுதலை பனிப்பக்
கடம்புமுதல் தடித்த கடுஞ்சின வேந்தே!
தாரணி எருத்தின் வாரல் வள்ளுகிர்
அரிமான் வழங்குஞ் சாரல் பிறமான் 5

தோடு கொள் இனநிரை நெஞ்சதிர்ந் தாங்கு
முரசுமுழங்கு நெடுநகர் அரசு துயிலீயாது
மாதிரம் பணிக்கு மறம்வீங்கு பல்புகழ்
கேட்டற் கினிதுநின் செல்வம் கேட்டொறும்
காண்டல் விருப்பொடு கமமுங் குளவி 10

வாடாப் பைம்மயிர் இளைய ஆடுநடை
அண்ணன் மழகளிறு அரிஞிமிறு ஒப்பும்
கன்றுபுணர் பிடியகுன்று பல நீந்தி
வந்தவண் நிறுத்த இரும்பேரொக்கல்
தொல்பசி உழந்த பழங்கண் வீழ 15

எஃகுபோழ்ந்து அறுத்த வானிணக் கொழுங்குறை
மையூன் பெய்த வெண்ணெல் வெண்ணோறு

நனையமை கள்ளின் தேறலொடு மாந்தி
நீர்ப்படு பருந்தின் ஈர்ஞ்சிறகு அன்ன
நிலத்தின் சிதாஅர் களைந்த பின்றை 20

நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ
வணர்இருங் கதுப்பின் வாங்கமை மென்தோள்
வசையின் மகளிர் வயங்கிழையணிய
அமர்புமெய் யார்த்த சுற்றமொடு
நுகர்தற் கினிது நின் பெருங்கலி மகிழ்வே! 25

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு.

வண்ணம்: ஒழுகு வண்ணம்.

தூக்கு: செந்தூக்கு

பெயர்: மறம் வீங்கு பல்புகழ்

பெயர் விளக்கம்: மன்னர்க்குப் பலவகையால் உண்டாகும் புகழைவிட மறமேம்பாட்டால் உண்டாகும் புகழே உயர்ந்தது என இதில் கூறப்படுவதால் 'மறம் வீங்கு பல்புகழ்' என்ற பெயரை இது பெற்றது.

தெளிவுரை

(1-3) போரில் மறவர்கள் தோல்வி அடைந்து கீழே விழ, வாள் போரைச் செய்து, அன்னவரின் நாடுகளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் உறவாகிய படையை உடைய, மன்னர் தலை நடுங்கி வணங்க, அவர்களின் கடம்பு என்னும் காவல் மரத்தினை அடியொடு வெட்டி. அழித்த மிக்க சினத்தையுடைய சேர மன்னனே!

(4-9) பிடரி மயிரை உடைய கழுத்து, நீண்ட கூரிய நகங்கள் ஆகியவற்றை உடைய சிங்க ஏறு உலவும் மலைச்சரிவு, அதில் மற்றவிலங்குகளின் இனமாகக் கூடியிருக்கும் கூட்டம், மன நடுக்கம் கொண்டு ஒடுங்கி வாழும். அது போன்று, முரசுடன் முழங்கும் தம் அரண்மனைகளுக்குள் அஞ்சித் தங்கியிருக்கும் நான்கு திசைகளிலும் வாழ்கின்ற வரை மனம் துணுக்கம் அடைந்து, கண் உறங்காமல் நடுங்கச் செய்யும், உன் வீரத்தால் மிக்கு விரிந்து பல வகையால் வரும் புகழ் செவியால் கேட்பதற்கு இனியதாய் உள்ளது.

(10-14) உன் புகழைக் கேட்குந் தோறும் உன்னைக் காணும் விருப்பத்துடன் உதிராத பசுமையான மயிரினையும் இளமை இயல்புக்கு ஏற்ற அசைந்த நடையையும் உடைய இளங்கன்றைப் போல் மொய்க்கும் வண்டு ஞிமிறு முதலியவற்றை நறுமணம் உடைய காட்டு

மல்லிகையால் ஓட்டும் கன்றுடன் கூடிய பெண் யானைகளையுடைய குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்து வந்து, தங்குதற்கு உரிய அவ்விடத்துத் தங்கியது பெரிய என் சுற்றம்.

(15-25) என் சுற்றத்தவரின் நெடுநாள் பசியால் வருந்திய வருத்தமானது கெட, அரிவாளால் அறுக்கப்பட்ட வெண்மையான ஊனின் கொழுவிய இறைச்சியும், ஆட்டிறைச்சி பெய்து சமைத்த வெண்ணெல்லின் வெண்மையான சோறும், மலர் அரும்பு இட்டுப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட கள்ளின் தெளிவுடனே உண்டு. மழையால் நனைந்த பருந்தின் ஈரிய இறகைப் போன்ற, கிழிந்த மண் படிந்து அழுக்கு ஏறிய கந்தையான உடையை நீக்கிய பின்னர், நூற்கப்படாத பட்டால் ஆன ஆடையைத் தந்து தூயதாக இடையில் உடுத்துக் கொண்டு, கடை குழன்ற கூந்தலையும் வளைந்த மூங்கில் போன்ற தோள்களையும் உடைய குற்றமற்ற மங்கையர் விளங்கும் அணிகளை அணிந்து கொள்ளவே நின்னை மிகவும் விரும்பி, உன் உடலுடன் பிணித்துச் சேர்க்கப்பட்டாற் போன்று குழ இருக்கும் உன் சுற்றத்தாருடன் வீற்றிருக்கும் நின் பெரிய திருவோலக்க இன்பம் பார்த்து மகிழ்வதற்கு இனிதாய் உள்ளது.

உ. பாரிபாடல்

கடுவன் இளவெயினனார்

தீருமால் வாழ்த்து

36 - 48 கருடக் கொடியின் சிறப்பு

- சேவல் ஓங்கு உயர்கொடி யோயே!
 சேவல் ஓங்கு உயர்கொடி
 நின்ஓன்று உயர்கொடி பனை,
 நின்ஓன்று உயர்கொடி நாஞ்சில்,
40. நின் ஓன்று உயர்கொடி யானை,
 நின், ஒன்றா உயர்கொடி ஒன்றின்று;
 விடமுடை அரவினுடல் உயிர்உருங்கு உவணம்;
 அவன், மடிமேல் வலந்தது பாம்பு;
 பாம்புதொடி; பாம்பு முடிமேலன;
45. பாம்பு பூண்; பாம்பு தலைமேலது;
 பாம்பு சிறை, தலையன;
 பாம்பு, படிமதம் சாய்த்தோய்! பசும்பூணவை!
 கொடிமேல் இருந்தவன் தாக்கிரை யதுபாம்பு.

49 - 56 நட்பும் பகையும் இல்லை

- கடுநவை அணங்கும் கடுப்பும் நல்கலும்
50. கொடுமையும் செம்மையும் வெம்மையும் தண்மையும்
 உள்வழி உடையை; இல்வழி இலையே.
 போற்றார் உயிரினும் போற்றுநர் உயிரினும்
 மாற்று ஏமாற்றல் இலையே; நினக்கு
 மாற்றோ ரும்இலர், கேளிரும் இலர்எனும்
55. வேற்றுமை யின்றுஅது போற்றுநர்ப் பெறினே.
 மனக்கோள் நினக்கென வடிவுவேறு இலையே.

கருடக் கொடியின் சிறப்பு

(36 - 48) கருடச் சேவலின் உருவம் எழுதிய உயர்ந்த கொடி உடையவனே! கருடனின் உயர்ந்த கொடியினையுடைய உன் உயர்ந்த கொடிகளுள் பனைக்கொடியும் ஒன்று. உயர்ந்த கொடிகளுள் மற்றொன்று கலப்பைக் கொடி உன்னுடைய உயர்ந்த கொடிகளுள் பிறிதொன்று யானைக் கொடி. இவ்வாறு உனக்குப் பல கொடிகள் இருப்பினும், ஒப்பற்றதாக விளங்கும் உயர்ந்த கருடக்கொடிக்கு வேறு எக்கொடியும் ஒப்பாகாது. ஏனெனில், நஞ்சையுடைய பாம்பின் உடலையும் உயிரையும் உண்ணும் கருடன் அக்கொடியில் இருத்தலினால், அக்கருடனது மடியில் (வயிற்றில்) அரைக்கச்சாகக் கட்டப் பெற்றது பாம்பு. கையில் தொடியாக (தோள்வளையாக) இருப்பதும் பாம்பு. தலைமேல் கண்ணியாக இருப்பனவும் பாம்புகள். பிற அணிகலன்களும் பாம்புகள். தலையில் அணியப்படும் சூட்டு என்னும் அணியும் பாம்பே. கருடனின் சிறகுகளிடத்து அணியப் படுவனவும் பாம்புகள். பகையின் வலிமையை அழித்தவனே! பசும் பொன்னாற் செய்த அணிகளை உடையாய்! உன் கொடிமேலிருந்த கருடன் தாக்கிக் கொள்ளும் இரையும் பாம்பேயாம்.

நட்பும் பகையும் இல்லை

(49 - 56) பெருந்துன்பம் உண்டாகுமாறு வருத்தும் சினமும் நடுநிலை யின்மையும் ஆகிய இவற்றைக் கொடுமைக்குணம் உள்ள தீயவரிடத்தே நீயும் உடையாய்; அருளும் நடுநிலையுமாகிய இவற்றை அருளுள்ளம் கொண்ட நல்லவரிடத்தே நீயும் உடையாய்; வெம்மை (சினம்) இல்லாதவரிடத்து நீயும் சினமும் கோட்டமும் இல்லாத வனாகவும் தண்மை (அருள்) இல்லாதவரிடத்து நீயும் அருளும் நடுநிலையும் இல்லாதவனாகவும் இருப்பாய். உன்னைப் போற்றாத பகைவர் உயிரை அழிப்பதும் உன்னைப் போற்றும் அன்பர் உயிரைக் காப்பதும் நீ செய்யமாட்டாய். ஏனெனில், உனக்குப் பகைவரும் இல்லை, நண்பரும் இல்லை என்று கூறும் சொல்லின் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் 'உள்வழி உடையை, இவ்வழி இலை' என்னும் கருத்துக்கு அது மாறுபாடு ஆகாது. வழிபடும் அடியவர்கள் மனத்திற் கொண்ட வடிவமே உன் வடிவம் ஆகும். உனக்கென நீ தனிவடிவமாக வேறு உருவத்தைக் கொண்டதில்லை.

அலகு - 2

(அ) கலித்தொகை - நெய்தற்கலி

- நல்லந்துவனார்

133. தோழி கூற்று

துறை

“வரைவு உடன்பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்” என்பதனால் தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி வரைவு கடாயது.

விளக்கம்

தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு உடன்பட்டானாயினும் அவன் உள்ளத்தில் ஐயம் இருந்ததைத் தோழி தெளிவித்து வரைவு கடாவுகின்றாள்.

- மாமலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்குடன்
கானல் அணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போல் பழம்தூங்கும், முடத்தாழைப்
- 5 பூமலர்ந் தவைபோலப் புள் அல்கும் துறைவ! கேள்
ஆற்றுதல் என்பதுஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்,
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை,
பண்பெனப் படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுக்குதல்,
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை,
- 10 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்,
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை,
நிறையெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை,
முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்,
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;

- 15 ஆங்குஅதை அறிந்தனி ராயின், என் தோழி
நன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல், கொண்க!
தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்;
நின்தலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களைமோ! பூண்கநின் தேரே.

தெளிவுரை

கடற்கரையில் சோலையிடத்து முள்ளிச்செடி, தில்லைமரம் ஆகியவற்றின் அழகற்ற மலர்களே விளங்க, அச்சோலையை அடுத்துக் கடல் அலைகளால் உண்டாகிக் காற்று வீசுதலால் உயரமாகக் குவிந்து கிடக்கும் மணல் மேட்டின் மீது பலாமரத்தின் அடிப்பகுதியை ஒட்டிய சிளையில், ஆசிரியன் என்னும் சிறப்புடைய கடவுளாகிய தட்சிணாமூர்த்தி தொங்கவிட்ட கமண்டலத்தைப் போலப் பலாப்பழம் தொங்குகின்றது. தாழைச் செடியில் வளைந்த பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கும் தோற்றம் போலப் பறவைகள் அமர்ந்திருக்கின்றன. இத்தகைய துறையை உடைய தலைவனே! யான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக.

இல்லறம் நடத்துதலில் சிறந்த செயலாவது, வறியவர்க்கு ஒன்றை உதவுதலாகும். அகவாழ்வில் பாதுகாத்தல் எனப்படுவது துணையைப் பிரியாதிருத்தலாகும். மக்கட்பண்பாவது உலக ஒழுக்கம் (பெரியோரது ஒழுக்கம்) அறிந்து நடந்துகொள்ளுதலாகும். அன்பாவது தன் சுற்றத்தைத் தழுவுதலாகும். (அனுசரித்தல்), அறிவாவது, அறிவற்றோரின் சொல்லைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதல். நட்பின் உயர்ந்த பண்பாவது முன்பு தாம் கூறியதைப் பின்பு மறுக்காதிருத்தல். நிறையெனப் படுவது மறை பொருளைப் பிறர் அறியாமல் பாதுகாத்தல் ஆகும். ஆட்சியில் முறை செய்தல் என்பது கொலைக்குற்றம் புரிந்தோருக்கு இரக்கமின்றி மரணதண்டனை வழங்குதலாகும். பொறுமை எனப்படுவது தம்மைப் பழிப்பவரைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலாகும்.

தலைவரே! இவ்வறநெறிகளை நீரே அறிந்து நடப்பீராயின் அதற்கேற்பது ஒன்றை யான் கூறுவேன். என் தோழி நெற்றியின் அழகு நீங்குமாறு அவளை நீர் பிரிதல், ஒருவர் பால் உண்ணும் போது அக்கலத்தைப் பறித்தலைப் போலக் கொடியதாகும். ஆதலின் உமது காரணமாக வருந்திய அவளது துயரத்தை இப்பொழுதே தேரில் சென்று அவளை வரைந்து கொண்டு போக்குவீராக.

(ஆ) அகநானூறு

1. தலைவர் அயல் நாட்டில் தங்கியிரார்!

‘நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
கோளுற விளியார் பிறர் கொள விளிந்தோர்’ எனத்
தாள் வலம்படுப்பச் சேட் புலம் படர்ந்தோர்-
நாள் இழை நெடுஞ் சுவர் நோக்கி, நோய் உழந்து
ஆழல் வாழி, தோழி! - தாழாது 5

உரும் எனச் சிலைக்கும் ஊக்கமொடு பைங் கால்
வரி மாண் நோன் ஞாண் வன் சிலைக் கொளீஇ
அரு நிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண் கோடு கொண்டு
நறவு நொடை நெல்லின் நாள் மகிழ் அயரும் 10

கழல் புனை திருந்தடிக் களவர் கோமான்
மழ புலம் வணக்கிய மா வண் புல்லி
விழவுடை விழுச் சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவர் ஆதலோ அரிதே - முனாஅது
முழவு உறழ் திணி தோள் நெடு வேள் ஆவி 15

பொன்னுடை நெடு நகர்ப் பொதினி அன்ன நின்
ஒண் கேழ் வன முலைப் பொலிந்த
நுண் பூண் ஆகம் பொருந்துதல் மறந்தே. 61

பாடியவர்: மாமூலனார்

திணை: பாலை

துறை: தலைமகன் பொருள்வயின் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

துறை விளக்கம்: தலைவன் பொருள் ஈட்டத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். அதன் பின்பு தலைவி ஆற்றாமை மிக்கு வருந்தினாள். அதைக் கண்ட தோழி ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்’ என்பது பற்றி

இல்லில் இருந்து செய்யும் அறத்துக்கு இன்றியமையாப் பிரிவினை ஏற்று ஆற்றியிருத்தலே உன் கடமை என்பது விளங்கத் தோழி தலைவிக்குக் கூறியது.

தெளிவுரை

(1-5) தோழி வாழி! கேட்பாயாக! இயமனால் கொள்ளப்பட்டு இறவாமல் மற்றவர் தம் பொருளைக் கொள்ளும் படியாக நன்முயற்சியில் தலைப்பட்டு அது காரணமாக உயிர் நீத்தவர் இவ்வுலகில் தவம் செய்தவரே ஆவார் என்ற இம்மேற்கோளுடன், தம் முயற்சியில் தலைப்பட்டவர், நம்மைப் பிரிந்து தொலைவில் உள்ள நாட்டுக்குச் சென்றவர். நம் பெருமான், அவர் சென்ற நாட்களைக் கணக்கிடுதற்குக் கோடிட்ட நீண்ட சுவரில் அவற்றை எண்ணி எண்ணித் துன்பத்துள் ஆழ்ந்திடாதே!

(6-18) மின்னியபோதே காலம் தாழ்த்தாமல் இடிபோல் ஆரவார்த்து எழுகின்ற மன வெழுச்சியுடன், புதியகாலும் சிறந்தவரியும் கொண்ட வலிய வில்லில் நாணினை ஏற்றிப் பகைவரின் அரிய மார்பில் செலுத்தும் அம்பை உடைய இளைஞர் பலர் அவருடன், தலைமையுடைய யானைகளின் வெண்மையான கொம்புகளைக் கவர்ந்து கொண்டவன் அக் கொம்புடன் களணை விற்றுக் கொண்ட நெல்லால் நாட் காலத்தே களியாட்டம் அயர்கின்றவன், கழலை அணிந்த திருந்திய அடியையுடைய கள்வர் பெருமான்! மழவரின் நிலத்தை வணங்கச் செய்தவன் மிகுந்த வள்ளன்மையையுடையவன் ஆகிய 'புல்லி' என்பவனின், விழாக்கள் மிக்க சிறப்புடைய வேங்கட மலையைப் பெறுவதானாலும், பழைமை வாய்ந்த முழவு போன்ற வலிய தோளையுடைய பெரிய வேள் ஆன ஆவியின், பொன் மிக்க பெரிய நகரான பொதினியைப் போன்ற நின் ஒளி விளங்கும் அழகிய முலையால் சிறந்த நுட்பமான, பூணை அணிந்த மார்பில் புணரும் புணர்ச்சியை மறந்து அங்குக் காலம் தாழ்த்திருந்து பழகார். வினை முற்றியதுமே விரைந்து வருகுவர். ஆதலால் ஆற்றியிருப்பாயாக!

2. பல்லோர் கூறிய பழமொழி உண்மையாயின!

'இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறு இன்று எய்துப்
செறுநரும் விழையும் செயிர் தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்' எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்

வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம் - தோழி!
நிரை தார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு
வதுவை அயர்தல் வேண்டி, புதுவதின்
இயன்ற அணியன், இத் தெரு இறப்போன்
மாண் தொழில் மா மணி கறங்க, கடை கழிந்து 10

காண்டல் விருப்பொடு தளர்பு தளர்பு ஓடும்
பூங் கண் புதல்வனை நோக்கி, 'நெடுந் தேர்
தாங்குமதி, வலவ!' என்று இழிந்தனன், தாங்காது
மணி புரை செவ் வாய் மார்பகம் சிவணப்
புல்லி, 'பெரும! செல் இனி, அகத்து' எனக் 15

கொடுப்போற்கு ஒல்லான் கலுழ்தலின், 'தடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்ம்' என, மகனொடு
தானே புகுந்தோனே; யான் அது
படுத்தனென் ஆகுதல் நாணி, இடித்து, 'இவற்
கலக்கினன் போலும், இக் கொடியோன்' எனச் சென்று 20

அலைக்கும் கோலொடு குறுக, தலைக்கொண்டு
இமிழ் கண் முழவின் இன் சீர் அவர் மனைப்
பயிர்வன போல வந்து இசைப்பவும், தவிரான்
கழங்கு ஆடு ஆயத்து அன்று நம் அருளிய
பழங் கணோட்டமும் நலிய 25
அழுங்கினன் அல்லனோ, அயர்ந்த தன் மணனே. (66)

பாடியவர்: செல்லூர்க் கோசிகள் கண்ணனார்

திணை: மருதம்

துறை: பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப் புக்க
தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

துறை விளக்கம்: பரத்தையின் பிரிந்த தலை மகனை ஏற்றுக்
கொள்ளல் வேண்டும் என்று அவன் பொருட்டாக வாயிலாக வந்த
தோழிக்குத் தலைவி வாயில் நேர்ந்த கருத்துடன் அவன் முன்னம் செய்த
ஒன்றைக் கூறினாள்.

தெளிவுரை

(1-6) தோழியே! பகைவரும் விரும்பும் குற்றம் இல்லாத அழகை
யுடைய மக்களைப் பெற்ற தலைமையுடையோர் இவ்வுலகத்தில்
புகழோடும் விளங்கி மறுமை உலகத்து வாழ்வையும் குற்றம் இல்லாது
பெறுவர் என்று பலரும் கூறிய பழமொழிகள் எல்லாம் உண்மையா
வதைக் கண்கூடாகக் கண்டோம்.

(7-9) வரிசைப்பட அணிந்த மலர் மாலையையுடைய நம் தலைவன், நேற்று ஒருத்தியை மணம் செய்து கொள்ள வேண்டி விரும்பிப் புதியதாய் இயன்ற அலங்காரத்தை உடையவராய் இத்தெருவினை கடந்து செல்லலானார். அப்போது,

(10-12) மாண்புடைய தொழிலில் சிறந்த அவரது குதிரையின் மணி ஒலித்தது; அதைக் கேட்டுத் தலைவாயிலைக் கடந்து போய்த் தன்னைக் காணும் விருப்பத்துடன் தளர்ந்து தளர்ந்து ஓடிவந்த மலர் போன்ற கண்களையுடைய தம் புதல்வனைக் கண்டார்.

(13-18) தம் புதல்வனைக் கண்டு தலைவர் 'வலவனே, நீண்ட தேரை நிறுத்துவாயாக!' எனச் சொல்லித் தேரினின்று இறங்கினார். காலம் தாழ்த்தாமல் மகனின் பவளம் போன்ற சிவந்த வாய் தம் மார்பகத்தைப் பொருந்தத் தழுவி, 'பெரும!' இனி வீட்டுக்குச் செல்க! என்று விடுத்தார். மகன் அதற்குச் சம்மதியாது அழுதான். அங்ஙனம் அழுத மகனுடன் இவன் குபேரனும் ஆவான் எனக்கூறி வீட்டுக்குள் வந்தார்.

(19-21) இச்செயலை நான்தான் செய்தேன் என்று தலைவரும் மற்றவரும் எண்ணுவதற்கு இடமாதலை நினைத்தேன். நாணினேன். இக்கொடியவன் இந்தப் புதுமணமகன் செயலை இடையூறு செய்து கலக்கிவிட்டான் போலும் என்று கடிந்து கூறி அம்மகனை அடிப்பதற்கு கோலுடன் அணுகினேன். அப்போது அவர் மகனைத் தம்பால் அணைத்துக்கொண்டார்.

(22-26) மணம் நிகழும் அவர் மனையில் ஒலிக்கும் கண்ணையுடைய முழுவின் இனிய ஓசை, தம்மை அழைப்பவை போல முழங்கிற்று. முன்பொருநாள் யாம் கழங்கு ஆடும் தோழியர் கூட்டத்தினின்று நீங்கி அவரை முதன் முதலாகக் கண்ட போது நம்மைத் தேற்றி அருள் செய்தற்காகக் கூறிய சூளுரைதான் தம்மனத்தே தோன்றிச் சுடுவதால் அவர் விரும்பிய மணத்தையும் மேற்கொள்ளாமல் கைவிட்டார் அல்லரோ!

3. விரைவாய்த் தேரைச் செலுத்துக!

தேம் படு சிமயப் பாங்காப் பம்பிய
 குவை இலை முசுண்டை வெண் பூக் குழைய
 வான் எனப் பூத்த பாணாட் கங்குல்
 மறித் தூருஉத் தொகுத்த பறிப் புற இடையன்
 தண் கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ
 வண்டு படத் தொடுத்த நீர் வார் கண்ணியன்
 ஐது படு கொள்ளி அங்கை காய

குறு நரி உளம்பும் கூர் இருள் நெடு விளி
 சிறு கட் பன்றிப் பெரு நிரை கடிய
 முதைப் புனம் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும் 10

கருங் கோட்டு ஓசையொடு ஒருங்கு வந்து இசைக்கும்
 வன் புலக் காட்டு நாட்டதுவே- அன்பு கலந்து
 ஆர்வம் சிறந்த சாயல்
 இரும் பல் கூந்தல், திருந்திழை ஊரே!

பாடியவர்: நன்பலூர்ச் சிறு மேதாவியார்

திணை: முல்லை

துறை: 1. வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. 2. தலைமகன் பாங்கற்குச் சொற்றதூஉம் ஆம்.

துறை விளக்கம்: 1. தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டித் திரும்புவன் தலைவியைக் காணும் விருப்பம் மிகுதியால் தேரை விரைந்து செலுத்தும் தேர்ப்பாகனுக்குச் சொல்லியது. 2. தலைவன் தன் தோழனுக்குச் சொல்லியதுமாகும்.

தெளிவுரை

அன்பு கலந்த ஆர்வத்தால் விருப்பம் மிக்க மென்மைத் தன்மையையும் கரிய பல கூந்தலையும் உடைய திருத்தமான அணிகளையுடையவள் தலைவி. அவளது ஊரானது.

தேன் அடைகள் பொருந்திய மலையுச்சியின், பக்கங்களில், பரந்த குவிந்த இலைகளையுடைய முசுண்டையின் வெண்மையான மலர்கள் வானில் மீன் பூத்தாற்போல் குழைந்திடப் பூத்து விளங்கும். நடு இரவின் இருளில், ஆட்டுக் குட்டிகளை ஒன்றாய்த் தொகுத்துள்ள ஓலைப் பாயை முதுகில் உடைய இடையன், குளிர்ந்த நறுமணம் கமழும் முல்லைப் பூக்களைத் தோன்றிப் பூவுடன் இணைத்து வண்டுகள் மொய்க்கத் தொடுத்த நீர் ஒழுகும் மாலையைத் தலையில் அணிந்தவனாய், மென்மை வாய்ந்த கொள்ளிக் கட்டையானது உள்ளங்கையில் பிடிக்கப்பட்டு எரிய, மிக்க இருளில் குறுநரிகளை ஒட்டுவதற்கு எழுப்பும் ஒலி. அந்த ஒலியானது.

சிறிய கண்ணை உடைய பன்றியின் பெருங் கூட்டத்தை ஒட்டுவதற்கு முற்றிய திணைப்புனத்தைக் காப்பவர் ஊதும் பெரிய கொம்பின் ஓசையுடன் ஒருசேர வந்து ஒலிக்கும். இத்தகைய வன்புலமாகிய காட்டின் உள்ளே தலைவியின் ஊர் உள்ளது. எனவே பாகனே, நம் தேரை விரைந்து செலுத்துவாயாக!

(இ) புறநானூறு - சோழன் நலங்கிள்ளி

1. உறங்கும் புலியை எழுப்பிய ஒளியிலான்

மெல்ல வந்துஎன் நல்அடி பொருந்தி
 'ஈ' என இரக்குவர் ஆயின் சீருடை
 முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்;
 இன்உயிர் ஆயினும் கொடுக்குவென்; இந்நிலத்து

5. ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றாதுஎன்
 உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதில்
 துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
 உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே; மைந்துடைக்
 கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட

10. வன்திணி நீள்முளை போலச் சென்றவன்
 வருந்தப் பொரேஎன் ஆயின், பொருந்திய
 தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
 பல்இருங் கூந்தல் மகளிர்
 ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகஎன் தாரே.

(73)

திணை: காஞ்சி

துறை: வஞ்சினக் காஞ்சி.

(தெ-ரை) மெதுவாக வந்து எனது நல்ல அடியை அடைந்து
 'கொடு' எனக் கேட்பராயின் பழமையான உரிமையுடைய நாட்டை
 வழங்குதலும் எளிதாம்; அன்றி என் இனிய உயிரையும் கொடுப்பேன்;
 பல்வகைத் திறமும் அமைந்தோர் திறத்தை மதியாமல் என் வலிமையை
 இகழ்ந்த அறிவில்லாதோன் உறங்கும் புலிமேல் காலிடறி வீழ்ந்த
 பார்வையற்றவன் போலத் தப்பிப் போக மாட்டான்; மூங்கிலைத்
 தின்னும் வலிய யானையின் காற்கீழ் அகப்பட்ட நெடிய முளையைப்
 போல மேற் சென்று அவர்கள் வருந்துமாறு போரிடேன் எனில்,
 தீமையிலாத மனத்தையும் காதலையும் இல்லாத பலவாகத் திரண்ட

கூந்தலையுடைய மகளிரின் பொருந்தா உறவில் என் மாலை பட்டுத் துவள்வதாக.

2. ஓளவையார் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பாடியது
கொடைநலம்

ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்;
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விரும்பினன் மாதோ.
அணிபூண் அணிந்த யானை இயல்தேர்

5. அதியமான், பரிசில் பெறுஉம் காலம்
நீட்டினும் நீட்டா தாயினும் யானைததன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுஅது பொய்யு கா தே
அருந்த ஏ மாந்த நெஞ்சம்

10. வருந்த வேண்டா வாழ்கவன் தாளே. (101)

திணை: பாடாண் திணை

துறை: பரிசில் கடாநிலை

(**தெ-ரை**) யாம் ஒரு நாள் போகவில்லை; இருநாள் போகவில்லை; பல நாள் பலரொடு தொடர்ந்து போனாலும், முதல் நாள் போலவே விருப்பம் உடையவன்.

அழகிய அணிகலன் அணிந்த யானையையும் வலிய தேரையும் உடைய அதியமான் பரிசில் பெறும் காலம் நீண்டாலும் நீளாவிடினும் யானை தன் கொம்புகளிடையே கொண்ட கவளம் வாய்க்குள் போவது போலப் பரிசு பெறுவது உறுதியாம் வறுமையுற்ற மனமே வருந்த வேண்டா; அவன் முயற்சி வெல்வதாக,

3. வன்பரணர் கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளியைப் பாடியது

இசை மறக்க இனிய கொடை

நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கில் செவ்வழி பண்ணி
வரவுளமர் மறந்தனர் அதுநீ

5. புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யாளே. (149)

திணை: பாடாண் திணை

துறை: இயன்மொழி

(கொ-டு) நள்ளி வாழி; எமர் மறந்தனர்; அது வண்மையானே.

(தெ-ரை) நள்ளி வாழ்வாயாக; நள்ளியே இருண்டு வரும் மாலைப் பொழுதில் விடியற் பண்ணாகிய மருதம் பாடினர். மாலைக்குரிய செவ்வழி இசைத்து எம் இசை வல்லார் மறந்து பாடினர். அது, நீ கொடுத்துக் காப்பதைக் கடமையாக மேற் கொண்ட கொடையாலேயாம்.

4. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

கல்விப் பேறு

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்

5 ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோனாறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

10 மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே. (183)

திணை: பொதுவியல்

துறை: பொருள்மொழிக்காஞ்சி.

(தெ-ரை) கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு நெருக்கடியில் உதவியும் வேண்டும் மிகுபொருள் கொடுத்தும் பின்நின்று கற்கும் முறைமை தவறாதும் கற்றல் நலமாம்; ஏன்எனில், ஓரியல்புடையராய் ஒருவயிற்றில் பிறந்தவராய் இருப்பினும் கல்விச் சிறப்பால் தாயின் மனமும் வேறுபடும்; ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தவன் வருவானாக என்று சொல்லாமல் அவருள் அறிவுடையவனை வருக என்று அழைத்து அவன் கருத்துப்படி அரசும் நடைபெறும்; வேறுபடக் கண்ட நான்கு பிரிவினருள்ளும் கீழ்ப் பிரிவு சார்ந்தான் ஒருவன் கல்வி வல்லோன் ஆயின் மேற்பிரிவு சார்ந்த ஒருவனும் அவனிடம் சென்று கற்பான்.

5. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

மயக்குறு மக்கள்

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்

- 5 நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழும் நாளே. (188)

திணை: பொதுவியல்

துறை: பொருள்மொழிக் காஞ்சி.

(**தெ-ரை**) பல்வேறு வளங்களையும் உடையவராய்ப் பலரோடு இருந்து உண்ணும் மிகப்பெரும் செல்வர் என்றாலும், அடியெடுத்து வைத்துக் காலம் இடையே உண்டாகக் குறுகக் குறுக நடந்து சிறிய கையை நீட்டிக் கலத்தில் இட்டும் அள்ளி எடுத்தும் வாயால் கவ்வியும் கையால் பிசைந்தும் நெய்ச்சோறு உடலிற் படச் சிதறியும் இனிமையால் மயக்கும் மக்களை இல்லாதவர்க்கு அவர்கள் வாழும் நாள் பயன்பாடு அமையுமாறு இல்லை.

(ஈ) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் - திருக்குறள்

அறத்துப்பால்

இல்வாழ்க்கை -5- ஆம் அதிகாரம்

1. இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை.
2. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.
3. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான்என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை.
4. பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்.
5. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது.
6. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின் போலய்ப் பெறுவது எவன்.
7. இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.
8. ஆற்றின்ஒழுக்கி அறம் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து
9. அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும் பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று.
10. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

5. இல்லறமே நல்லறமாம்

அறம் செய்வதை வலியுறுத்திய கவிஞர், இல்லறத்தின் பெருமை ஓதும் இவ்வதிகாரம் முதல் அறம் செய்யும் வழி வகைகளை எடுத்துரைப்பார்.

1. அறநெறியில் இல்வாழ்க்கை நடத்துவோன் முறை, திறம்பா மூவரும் நல்வழியில் செல்வதற்கு நம்பகமான துணையாவான். மூவர்: பிரமசாரி ஆச்சாரியாரிடமிருந்து விரதங்காத்துக் கல்வி கற்பவன் 2. வானப்பிரஸ்தவர், இல்லாளுடன் கானகம் புகுந்து தவம் செய்வோர். 3. முற்றுந்துறந்த துறவி.

2. எல்லாப் பொருள்களையும் துறந்து உலகின் நன்மைக்காக வாழும் தியாகிகளுக்கும் நுகர்வதற்கு எப்பொருளும் இல்லாத அகதிகளுக்கும் தேச சஞ்சாரிகளாக வந்து திண்ணையில் ஓதுங்கிப் பரு உடலை நீத்தவர்களுக்கும் இல்லறத்தான் துணையாவான்.

இன்னுஞ் சொல்லப் போனால்,

3. அமரரான முன்னோர், வழிபடுதெய்வம், புதியராய் வருவோர், சுற்றத்தார், தான் என்னும் ஐந்து வகையினரையும் அறம் திறம்பாது பாதுகாத்தல் இல்லறத்தாரின் சிறப்பு.

4. (தன்னலமே நாடும்) குற்றத்திற்கு அஞ்சி, உள்ளதைப் பிறரோடு பகிர்ந்து உண்ணும் அறத்தைக் கடைப்பிடித்தால் இல்வாழ்க்கையில் முறைமைக்கு ஒரு குறையும் நிகழாது.

குடும்ப வாழ்வைச் சரிநுட்பமாக வரையறுத்தால்,

5. இல்வாழ்வின் பண்பு அன்பே; இல்வாழ்வின் பயன் அந்த அன்பின் பயனான அறமே.

(அன்பும் அறனும் ஒன்றிவரின் பண்பும் பயனும் ஒன்றிவரும். இதனை அது என்னும் ஒருமைச் சொல் கூட்டும்)

இல்லறத்தைவிடச் சிறந்தது எது?

6. அறவழியில் இல்வாழ்க்கை நடத்துவோன் புறவழியில் (இன்பத்தைத் துறந்த தனிமை வாழ்வின் வழியில் படர்வதால் அமையும் பயன்யாது? பயன் ஏதுமில்லை என்பது குறிப்பு.

(அறத்தாறு என்பது அன்புடைமையும் பழி அஞ்சிப் பகுத்துண்டலும் ஆம் என்பர் பரிமேலழகர்)

பயன் ஏதுமில்லை என்பதை எப்படிக் கூறமுடியும்?

7. முறையாகக் குடும்பவாழ்க்கை நடத்துவோன், அறமே பயின்று வாழ முயல்வோரில் சிறந்தவனாவான்.

அந்தச் சிறப்பைத் தரும் வலிமை யாது?

8. பிறரை நன்னெறியில் நடக்கச் செய்து தானும் அறநெறியில் சிறிதும் தவறாது வாழும் இல்லறத்தான், தவம் செய்வோரைக் காட்டிலும் ஆற்றல் மிகுந்தவன்.

(நன்னெறியில் நடக்கச் செய்வது என்பது அதற்காக தேவைகளை அமைத்துக் கொடுத்தல்)

9. அறம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்வதே இல்லறத்தைத்தான். அந்த இல்லறம் உலகத்தார் பழிக்கும் செயலால் கறைபடாது இருத்தல் மிகவும் நன்று.

10. முறையான இவ்வாழ்வை இவ்வுலகில் நடத்துவோன், இறைமைப் பண்பினைப் பெற்று ஒளிர்வோனாகக் கருதப் பெறுகிறான்.

பொருட்பால்

42. கேள்வி

1. செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.
2. செவிக்குணவு இல்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.
3. செவிஉணவிற் கேள்வி யுடையார் அவிஉணவின் ஆன்றாரோடு ஒப்பர் நிலத்து.
4. கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க அஃதொருவற்கு ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை.
5. இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே ஒழுக்கம் உடையார்வாய்ச் சொல்.
6. எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்.
7. பிழைத்துஉணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார் இழைத்துணர்ந்து ஈண்டிய கேள்வி யவர்.
8. கேட்பினும் கேளாத் தகையவே கேள்வியால் தோட்கப் படாத செவி.

9. நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய வாயினர் ஆதல் அரிது.
10. செவியின் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள் அவியினும் வாழினும் என்.

42. கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க

1. செல்வங்களில் சிறந்தது. கற்றாரின் சொல் கேட்டதால் வரும் செல்வம். ஏனைய செல்வங்களைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது இந்தக் கேள்வி ஞானம்.

2. செவிக்கு உணவாகிய கேள்வி ஞானம் கிடைக்காத போது வயிற்றுக்கும் சிறிது உணவு தரப்படும்.

3. செவிக்கு உணவாகிய கேள்வியில் ஈடுபடுவோர், மண்ணகத்தில் வாழ்பவரே ஆயினும், யாகத் தீயில் பெய்யப்பெறும் அவியாகிய உணவை நுகரும் தேவரோடு ஒப்பர்.

4. தான் நூல்களைக் கற்றிலன் ஆயினும் அவற்றைக் கற்றவரிடம் கேட்டறிய வேண்டும். அந்தக் கேள்வி ஞானம் ஒருவனுக்குத் தளர்ச்சி நேரும்போது, பற்றுக் கோடாகத் துணை புரியும்.

5. சறுக்கி விடும் சேற்று நிலத்தில் நடப்பவர்க்கு ஊன்றுகோல் பேருதவியாக இருக்கிறது. அதனைப் போலவே அரசு என்னும் வாகனத்தைச் செலுத்தும் நாடாளுபவனுக்கு ஒழுக்க சீலர்களின் வாழ்மொழி பெருந்துணை புரியும்.

6. சிற்றளவுப் பொருளே ஆயினும் எத்துணைச் சிறு பொழுதில் கேட்கப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வாறு கேட்கப்பட்ட உறுதிப்பொருள், நிறைந்த பெருமையைத் தரும்.

7. நுட்பமாக ஆய்ந்து அறிந்து தெளிந்து உணர்ந்த சான்றோர்கள் ஒரு பொருளைத் தவறாக உணர்ந்தாலும் அறியாமையைப் புலப்படுத்தும் சொற்களை ஒருக்காலும் சொல்லார்.

8. சான்றோர் கூறும் அறிவுரைகளால் துணைக்கப்படாத செவி, ஓசை மாத்திரம் கேட்ட போதிலும் கேளாத செவி போலும்.

9. நுட்பமான அறிவுரைகளைக் கேள்வி ஞானமாக அடையாதவர் பணிந்த சொற்களைக் கூறும் நா உடையர் இலர்.

10. சான்றோரின் நல்லுரைகளைச் செவியால் நுகரும் இன்பத்தை அறியாது வாயால் அறுசுவை உணவை நுகரும் இன்பத்தை மட்டும்

அறிந்த மக்கள், மாண்டால் உலகத்தார்க்கு என்ன தீங்கு? வாழ்ந்தால் என்ன நன்மை? யாதும் இல்லை. 420

இன்பத்துப் பால்

113. காதல் - சிறப்பு உரைத்தல்

இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகன்
தன் நயப்பு உணர்த்தியது

1. பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வால்எயிறு ஊறிய நீர்

பிரிவு அச்சம் கூறியது

2. உடம்பொடு உயிரிடை என்னமற்று அன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு.

இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலைமகள் நீக்கத்துச் சொல்லியது.

3. கருமணியின் பாவாய்நீ போதாய்யாம் வீழும்
திருநுதற்கு இல்லை இடம்.

பகற் குறிக்கண் புணர்ந்து நீங்குவான் சொல்லியது.

4. வாழ்தல் உயிர்க்குஅன்னள் ஆயிழை சாதல்
அதற்குஅன்னள் நீங்கும் இடத்து.

ஒருவழித்தணந்து வந்த தலைமகன், 'நீயிர் தணந்த ஞான்று எம்மை உள்ளியும் அறிதிரோ?' என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

5. உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம்.

ஒருவழித்தணப்பின்கண் 'தலைமகனைத் தோழி இயற்பழிக்கும்' என்று அஞ்சி அவள் கேட்ப, தன்னுள்ளே சொல்லியது.

6. கண்உள்ளின் போகார் இமைப்பின் பருவரார்
நுண்ணியர்எம் காத லவர்.

7. கண்உள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக்கு அறிந்து.

8. நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துஉண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக்கு அறிந்து.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுதற் பொருட்டுத் தோழி தலைமகனை இயற்பழித்தவழி, அவள் இயற்பட மொழிந்தது.

9. இமைப்பின் கரப்பாக்கு அறிவல் அனைத்திற்கே ஏதிலர் என்னும்இவ் வூர்.
10. உவந்துஉறைவர் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துஉறைவர் ஏதிலர் என்னும்இவ் வூர்.

113. தம் அலகிலாக் காதல் பற்றி இருவரும் மனம் திறந்து பேசுதல்

புணர்ச்சிக்குப் பிறகு தலைவனும் தலைவியும் தத்தம் காதல் மிகுதியை எடுத்துரைப்பர். அவன் ஐந்து குறளும் அவள் ஐந்து குறளும் பேசுவாள். ஆணும் பெண்ணும் சரி நிகர் சமானதென்பதை இச்சிறு விவரத்திலும் வள்ளுவர் மறந்திலர்.

1. இயற்கைப் புணர்ச்சியின் முடிவில் தன் அன்பை இயம்புகிறான் தலைவன்: இந்த மென் மொழியாளின் வெண்மையான எயிறு ஊறிய நீர், பாலும் தேனும் கலந்த கலவை போலும் சுவைத்தது.

2. உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையே உள்ள நட்பை ஒக்கும் இந்த மங்கைக்கும் எனக்கும் உள்ள நட்பு.

3. என் கண்ணின் கருமணியில் வாழும் பாவாய்! நீ அங்கிருந்து போய்விடு; நீ அங்குத் தொடர்ந்து இருந்தால் அழகிய நுதலுக்குரிய என் காதலி இருப்பதற்கு இடம் போதாது.

4. கூடும்போது அந்த ஆயிழை உயிர்க்கு வாழ்தலோடு ஒப்பன். நீங்குமிடத்தில் அவ்வுயிர்க்குச் சாதலோடு ஒப்பன்.

5. தோழியின் முயற்சியால் தலைவியைக் கூடி நீங்கும் தலைவனை நோக்கி எங்களை நினைக்க மாட்டீர்களோ என்று வினவிய தோழிக்குத் தலைவன் கூறிய பதில் இந்தக் குறள்:

6. என் காதலன் என் கண்ணுள் நின்று நீங்கார். இமை இமைப் பேனாயின் அதனால் வருந்தவும் செய்யார். கலை புலனாகாத நுண்ணியர் அவர்.

7. என்னுடைய காதலன் எப்போதும் என் கண்ணில் உள்ளார். ஆனதால், இவ்வளவு நாட்கள் அவருடைய கரத்தலை (மறைதலை) அறிந்து கண்ணை அஞ்சனத்தால் எழுதுவதும் செய்யோம் என்றாள். தலைவி தூரிகையால் அஞ்சனம் எழுதும்போதெல்லாம் அவளுடைய

கண்களால் காதலனைக் காண முடியாதல்லவா? ஆதலால் கண்களுக்கு அஞ்சனம் எழுதுவதில்லை.

8. என் நெஞ்சில் என் காதலர் உள்ளார். ஆதலால் வெப்பமான உணவை உண்டால் அதனால் அவருக்குச் சுடுமே என்று சூடாக உண்ண அஞ்சினேன்.

9. கண்ணிமைத்தால் காதலர் காட்சியிலிருந்து மறைவார் என்று இமைக்காதிருக்கிறேன். கண் இமைத்து உறங்கினால் காதலர் கரப்பர் என்பதை யான் அறிவன். இவள் நித்திரை கொண்டதில்லை என்பதால் அவரைத் “துயிலா நோய் செய்தார் அன்பிலர்”, என்று ஏசியது இவ்வூர்.

10. எப்பொழுதும் அவர் தாம் எம்மினும் என்னுடன் வசிப்பதை மிகவும் விரும்பி என் உள்ளத்தில் வாழ்வார். அதனை யாம் அறிவோம். அதனையறியாது பிரிந்து வசிக்கின்றார் அன்பில்லாதவர் என்றும் ஏசும் இந்த ஊர்.

(உ) நாலடியார்

மேன் மக்கள்

151. அங்கண் விசும்பின் அகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுஞ் சான்றோரும் ஒப்பர்மன் - திங்கள்
மறுவாற்றும், சான்றோர்ஃ தாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒருமா சுறின்.

(பொ-ரை) அழகான இடமுள்ள வானத்தில் விரிவான நிலாவை நிரப்புகின்ற சந்திரனும் பெரியோர்களும் பெரும்பாலும் சமான மாவார்கள்; சந்திரன் களங்கத்தைப் பொறுக்கும் பெரியோர் அதனைப் பொறார்; ஒரு குற்றம் நேர்ந்தால் வருந்தி மெலிந்து போவர்.

152. இசையும் எனினும் இசையா தெனினும்
வசைதீர எண்ணுவர் சான்றோர்! - விசையின்
நரிமா உளங்கிழித்த அம்பினின் தீதோ,
அரிமாப் பிழைப்பெய்த கோல்?

(பொ-ரை) கூடுமானாலும் கூடாதானாலும் பெரியோர் பழிப்பு நீங்கும்படியே காரியத்தைச் சிந்திப்பர்; வேகத்தினால் நரியென்று மிருகத்தினது மார்பைப் பிளந்த அம்பைக் காட்டிலும் சிங்கமானது தப்பிப் போம்படி பிரயோகித்த அம்பானது பொல்லாததோ.

153. நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தா ராயினுஞ் சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண் டேறார்; - உரங்கவறா
உள்ளமெனும் நாரினாற் கட்டி உளவரையாற்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(பொ-ரை) நரம்புகள் மேலே தோன்றும்படி மெலிந்து தரித்திரரானாலும் மேலோர் எல்லைகடந்து யாசிப்பதாகிய குற்றத்தைக் கைக்கொண்டு ஒருவரிடம் போகார். அறிவைக் கவறாகவைத்து முயற்சியென்கிற நாரினாலே மனத்தைக் கட்டிப் பொருளானது தமக்கு இருக்கின்ற அளவினால் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்வார்கள்.

154. செல்வழிக் கண்ணொருநாட் காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக் கேண்மையிற் றோன்றப் புரிந்தியாப்பர்;
நல்வரை நாட! சிலநாள் அடிப்படின்
கல்வரையும் உண்டாம் நெறி.

(பொ-ரை) நல்ல மலைகளுள்ள நாட்டையுடையவனே! பெரியோர் தாம்போகும் வழியில் ஒருவரை ஒருநாள் கண்டாலும் பழைய முறையில் வந்த சிநேகிதனைப்போல் அல்லது உறவினைப் போலக் கொண்டு விளங்கும்படி உபசாரங்களைச் செய்து தம்மவராகப் பிணித்துக்கொள்வர்; சிலகாலம் காலடி பட்டால் கல்மிகுந்த மலையினும் வழி உண்டாகும்.

155. புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா ஒருவன் உரைப்பவங் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே, மற்றவன்
பல்லாருள் நாணல் பரிந்து.

(பொ-ரை) பொருளின் அறிவு இல்லாத பயனற்ற சபையைச் சேர்ந்த நூல்களைக் கற்காத ஒருவன் இலக்கணத்தோடு பொருந்தாத சொற்களால்; சொல்லுமவைகளையும் பெரியோர் தாக்ஷணியப்பட்டு வருத்தமடைந்தும் அந்த மூடன் பலபேருக்கு முன்பு வெட்கப் படுவதற்கு இரங்கிக் காதினாற் கேட்பான்.

156. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்தகர நூறி
இடித்துநீர் கொள்ளினும் இன்சுவைத்தே யாகும்;
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம் வாயிற் சிதைந்து.

(பொ-ரை) கரும்பைக் கடித்துக் கணுக்கள் உடையும்படி நெரித்து ஆலையில் துவைத்துச் சாற்றைக் கொண்டாலும் அது இனிய ருசியுள்ளதே ஆம்; நற்குலத்திற் பிறந்தவர் தம்மைப் பிறர் குற்றந் தாக்கும்படி திட்டிப்போனாலும் தமது வாயினால் தம்மை வைதவர் கெடும்படி வசைகளைச் சொல்லமாட்டார்.

157. கள்ளர்கள் ஞண்ணார், கடிவ கடிந்தொரீஇ,
எள்ளிப் பிறரை இகழ்ந்துரையார், - தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திலர்.

(பொ-ரை) குற்றமற்ற அறிவுள்ளவர்கள் திருடார்; கள்ளைக் குடியார்; தள்ளத்தக்கவைகளைத் தள்ளி நீங்கி அன்னியரை அவமதித்து நிந்தித்துப் பேசமாட்டார்; தவறியாகிலும் வாயினால் பொய்யைச்

சொல்லார்; வறுமையுற்றுத் தளர்ந்தாலும் விசனப்படுந் தன்மை இல்லாதவராவர்.

158. பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பானேல், யாதும்
அறங்கூற வேண்டா அவற்கு.

(பொ-ரை) அன்னியருடைய ரகசியச் சொல்லில் செவிடனாய், நற்காரியங்களின் தன்மையை யறிந்து, பிறருடைய இல்லாளிடத்துக் கண்ணில்லாதவனாய், அயோக்கியமான முறையில் காணா விடத்துத் தூஷிப்பதில் ஊமையாய் ஒருவன் இருப்பானானால் அப்படிப் பட்டவனுக்கு வேறெந்தத் தருமமும் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

159. பன்னாளுஞ் சென்றக்கால் பண்பிலார் தம்முழை
என்னானும் வேண்டுப என்றிகழ்ப; - என்னானும்
வேண்டினும் நன்றுமற் றென்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு.

(பொ-ரை) சற்குணமில்லாதவர் தம்மிடத்து ஒருவர் பலதினங்கள் வந்துகொண்டிருந்தால் எதையாகிலும் விரும்புவார்களென்று அவரை இகழ்வார்கள்; பெரியோர் தம்மிடம் வருபவர் எதையாகிலும் அபேக்ஷித்தாலும் நல்லதென்று சொல்லிக் காணும்போதெல்லாம் அவருக்குச் சிறப்பானவைகளைச் செய்வார்கள்.

160. உடையா ரிவரென் றொருதலையாப் பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்று வாழ்வர்; - உடைய
பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே, நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட விடத்து.

(பொ-ரை) பொருள் உடையவர் இவர் என்று நினைத்து உறுதியாப் பற்றிக்கொண்டு கீழ் மக்களுடைய பின்னே போய்ப் பிழைப்பர் சிலர்; நற்குலத்தாரைச் சேர்ந்தவிடத்தில் உடைய பிலம், வேண்டும் பொருளை உடைத்தாயிருக்கிற குகையைச் சேர்ந்தது போலிராதா இருக்கும் என்றபடி.

22. நட்பாராய்தல்

211. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே; - குருத்திற்
கெதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ, என்றும்
மதுர மிலாளர் தொடர்பு.

(பொ-ரை) நூல்களின் உட்பொருளை அறிந்து படித்தெடுத்த வரோடு கொண்ட சிநேகம் எப்போதும் குருத்திலிருந்து கரும்பைத் தின்றாற் போலும்; எக்காலத்தும் கல்லயறிவாகிய இனிப்பில்லாதவ ரோடு கொண்ட சிநேகம் குருத்திற்கு எதிரே செல்லும் படியாக, அடியிலிருந்து தின்றாற் போலிருக்கிற குணமுள்ளது.

212. இற்பிறப் பெண்ணி இடைதிரியா ரென்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது; - பொற்கேழ்
புனலொழுக்கப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட!
மனமறியப் பட்டதொன் றன்று.

(பொ-ரை) பொன்னிறமுள்ள, அருவிநீர் பெருகப் பறவைகள் ஓடுகின்ற அழகான மலைசூழ்ந்த நாடுடையவனே! அவருடைய நற்குடிப்பிறப்பை எண்ணி நடுவில் மாறார்கள் என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு நல்ல பகஷத்தை சிநேகிப்பதற்கு ஏதுவாகக் கொண்டதேயல்லாமல் அவருடைய மனநிலையறியப்பட்டதென்கிற ஒரு பகஷம் அல்ல.

213. யானை யனையவர் நன்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்; யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும், எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய்.

(பொ-ரை) யானை போன்றவர்களுடைய நேசத்தை விட்டு நாய் போன்றவர்களுடைய சிநேகத்தைச் சேர்த்துக் கொள்வது ஆவசியகம்; ஏனெனில் யானை பலதரம் அறிந்திருந்தும் தனக்கு உணவு கொடுத்துக் காக்கிற பாகனையே கொல்கின்றது; தன்னையுடையவன் பிரயோகித்த ஆயுதமானது தன் உடலில் பொத்ததாயிருக்கவும் நாய் வாலை யாட்டும்.

214. பலநாளும் பக்கத்தா ராயினும் நெஞ்சில்
சிலநாளும் ஓட்டாரோ டொட்டார்; - பலநாளும்
நீத்தா ரெனக்கை விடலுண்டோ, தந்நெஞ்சத்
தியாத்தாரோ டியாத்த தொடர்பு.

(பொ-ரை) எந்நாளும் அருகிலிருப்பவரானாலும் மனத்தில் சொற்ப தினங்களாகிலும் பொருந்தாதவர்களோடு சேரமாட்டார்கள் புத்திசாலிகள்; தமது மனசிலே சேர்க்கப்பட்டவர்களோடு, பொருந் தினவர்களோடு சேர்த்த சிநேகத்தைப் பலகாலமும் தம்மை விட்டிருப்பவரென்று விட்டுவிடுவது இருக்குமா? இல்லை.

215. கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி; - தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்.

(பொ-ரை) கொம்பிலிருக்கிற பூவைப் போலே முன்னே முகமலர்ந்து பின்பு குவியாமல் விரும்பினதே விரும்பினதாயிருப்பது சிநேக பரிபாலனஞ் செய்வதாம்; தோண்டப்பட்ட குளத்திலிருக்கும் பூவைப்போலே முதலில் முகமலர்ச்சியைக் காட்டிப் பின்பு முகம் சுருங்கிப் போகின்றவர்களை, விரும்புகின்றவர்களும் சிநேகிக்கின்றவர்களும் இல்லை.

216. கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர்; ஏனை
இடையாயார் தெங்கி னனையர்; தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே,
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

(பொ-ரை) கீழ்த்தரமானவர்கள் சிநேகத்தில் பாக்குமரத்தை ஒத்தவர்; மற்ற நடுத்தரமானவர் தென்னை மரத்தை யொத்தவர்; முதற்றரமானவர்கள் எண்ணுதற்கு அருமையான பனைமரத்தை ஒத்து இருப்பவர்; பழைமை யுடையவருடைய சிநேகம் செய்தகாலத்தில் செய்ததே, பின்பு ஒருகாலும் உபசரணையை வேண்டுவதன்று என்கிறபடி.

217. கழுநீருட் காரட கேனும் ஒருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்தாம்; - விழுமிய
சூய்த்துவையார் வெண்சோறே யாயினும் மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்.

(பொ-ரை) அரிசி கழுமிய நீரில் சமைத்த கறுத்த இலைக்கறி யானாலும் ஒருவன் சிறப்பாக, பிரியமாக ஏற்றுக்கொண்டால் அமிருதம் போலாம்; சிறந்த, தாளிப்புள்ள கறிகள் நிறைந்த வெண்மையான நல்லரிசிச் சோறே யானாலும் நேசியாதவருடைய பொருளாகிய உணவைப் புசித்தல் எட்டிக்காயைத் தின்பது போலாம்.

218. நாய்க்காற் சிறுவிரல்போல் நன்கணிய ராயினும்
ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் நட்பென்னாம்?
சேய்த்தானுஞ் சென்று கொளல்வேண்டும், செய்விளைக்கும்
வாய்க்கா லனையார் தொடர்பு.

(பொ-ரை) நாயின் கால்களிலுள்ள சிறிய விரல்களைப் போலே மிகவும் நெருக்கமுள்ளவராயிருந்தாலும் ஈயின் காலளவாகிலும் உதவி செய்யாதவர்களுடைய சிநேகம் என்ன பயனாம்; கழனியை விளையும் படி செய்கின்ற நீர்க்காலை யொத்தவர்களுடைய சிநேகத்தைத் தூரத்திலிருப்பதானாலும் போய்க் கொண்டுவரவேண்டும்.

219. தெளிவிலார் நட்பின் பகைநன்று; சாதல்
விளியா அருநோயின் நன்றால் - அளிய

இகழ்தலின் கோறல் இனிதேமற் றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

(பொ-ரை) விவேக மில்லாதவருடைய நேசத்தைக் காட்டிலும் அவருடைய விரோதம் நல்லது; தீராத அருமையான வியாதியைக் காட்டிலும், சாதல் நன்று செத்துப்போவது நல்லது; மனம் வெந்துபோம்படி நிந்திப்பதைக்காட்டிலும் கொல்லுதல் நல்லது; இல்லாத குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதைப் பார்க்கிலும் திட்டுவதே நல்லது.

220. மரீஇப் பலரோடு பன்னாள் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருட்டக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ உயிர்செகுக்கும் பாம்பொடும் இன்னா
மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு.

(பொ-ரை) அநேகரோடு சேர்ந்து அநேகநாள் கலந்து மனநிலையில் ஒப்பாகி பிரயோஜனமாகத் தக்கவர்களை கொள்வதே ஆவசியகம்; கடித்து உயிரை நாசப்படுத்துகின்ற பாம்போடு கூடவும் சேர்ந்து பின்பு பிரிந்து போவது பிரியமாகமாட்டாது.

அலகு - 3

உரைநடை

1. சிரிப்பின் தத்துவம்

- ஆ. முத்துசிவன்

மக்களுடைய செயல்கள், குணாதிசயங்கள் இவைகளுள் காணும் பொருந்தாமைக் குணத்தினால் நகை ஏற்படுவதைப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு கோணாங்கிக்கு ஒரு வீட்டிலுள்ள தலைவியிடம் அடங்காத கோபம். ஏனென்றால் அவள் அரிசிபோடவே மாட்டாள். அப்படியாகப் போட்டாலும், புண்ணியவதி எண்ணித்தான் போடுவாள். எப்படியாவது பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது அவனது கோரிக்கை. தக்க தருணம் வாய்த்தது. ஒரு நாள் வீட்டுக்காரியின் மகள் சுமார் 16 வயதுள்ள பெண்ணை அவன் பார்த்துவிட்டான். தற்செயலாக அவளுடைய உடல் மெலிவுற்றிருந்தது. “வாய்த்ததடா தருணம்” என்று எண்ணி அநாயாசமாகப் பல்லவி தொடுத்துவிட்டான். “அம்மா, அம்மா, மங்கைக்கு முனிதோசம் இருக்கு, நானு ஒரு மந்திரம் சொல்லிவிட்டால் எல்லாம் போயிடும். பலிக்கலேன்னா உங்க வீட்டுப் பிஞ்சு செருப்பால என்ன அடிங்க. மந்திரம் சொல்ல ஒரு காரியம் செய்யணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் வைத்திருந்த குறளி, தலைப்பிள்ளை மண்டை ஓடு எல்லாவற்றையும் வெளியே எடுத்தான். தாயார் பார்த்துக் கொஞ்சம் பயந்து விட்டாள். என்றாலும் மெட்டு விடாமல் “இப்போ என்ன செய்யணும்” என்றாள். “நாழி அரிசி கொஞ்சம் உப்பு இத்தனூண்டு மிளகு வத்தல் எல்லாங் கொண்டு வாங்க. எனக்கு ஒரு ரூபா தச்சணையும் வைங்க. கட்டிச்சூடனோ, சாம்பிராணியோ இருந்தா கொண்டு வாருங்கோ. நான் மந்திரம் சொல்லி அரிசியை ஓதித்தாரேன். ஒரு மண்டலம் வடிக்கிற அரிசியோடு இதிலே இருந்து ஒரு பிடி எடுத்துப் போட்டு வடிங்க. மங்கை அதைச் சாப்பிடணும்” என்றெல்லாம் சொன்னான். தாயார் அப்படியே எல்லாவற்றையும் முறையே வைத்தாள். கொஞ்ச நேரம் பாடினான் ஆ,

ஊ என்றெல்லாம் கத்தினான். அப்பாலே முறத்திலே படைத்த அரிசி வகையறாக்கள் மேலே தூ தூ என்று மூன்று தரம் துப்பி “அம்மா எடுத்துக்கிடுங்க” என்றான். கோணாங்கி துப்பின அரிசியை அம்மா எப்படி எடுப்பாள். ஆகவே அவன் காரியம் பலித்துவிட்டது. இன்னொரு உதாரணத்தைப் பார்ப்போம். திருநெல்வேலிக்குத் தெற்கே கொஞ்சநாள் ராஜவீதி அமுல் நடத்தினான் ஜம்புலிங்கம் என்ற கள்ளன். ஒரு நாள் ஒரு ஊரை அடுத்த ரஸ்தாவில் அவனுடைய ஆட்சி நடந்தது. இளந்தம்பதிகள் வில் வண்டியிலே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். சற்றுத் தூரத்திலே துப்பாக்கியும் கையுமாக ஜம்புலிங்கம் வருவதை வண்டிக்காரன் பார்த்தான். அவ்வளவுதான் “யம்மா செம்புலிங்கமில்லா” என்று கத்திக்கொண்டே ஒரே ஓட்டமாகப் பிடுங்கி விட்டான். “யாரு டா, ஜம்புலிங்கமா” என்ற கேள்வியோடு உள்ளே இருந்த புருஷனும் ஒரு குதிகுதித்து ஓடி விட்டான். புலியிடை அகப்பட்ட மான் போல் பெண் அகப்பட்டுக் கொண்டாள். வந்து விட்டான் ஜம்பு. அதற்குள்ளாக அணிந்திருந்த நகைகளையெல்லாம் கழற்றி அவனுக்குப் பாதகாணிக்கையாக வழங்கி நமஸ்கரித்து நின்றாள் பெண். “அதோ கழுத்தில் போட்டிருக்கிற அந்தச் சங்கிலியுந்தா” என்றான் கள்ளன். “அப்பா உனக்குத் தெரியாதா? அது தாலிச் சங்கிலி. சுமங்கலிப் பெண்கள் கழற்றலாமா? நீ கொடுத்த புண்ணியமாக இருக்கட்டும். அதைக் கேளாதே” என்று மன்றாடி வேண்டினாள் பெண். சிரித்தான் ஜம்புலிங்கம். “அம்மா இந்த நகை பூரா எடுத்துக்கொள். எனக்கு அது மட்டும் தான் வேண்டும்” என்றான். பெண் தயங்கினாள், அழுதாள். பார்த்தான் ஜம்புலிங்கம் “என்ன பெண்ணே, அழுகிறாய். உன்னைக் கள்ளனிடம் விட்டுவிட்டு உன் புருஷன் ஓடிவிட்டான். அந்தப் பேதைக்கா இத்தனை லக்ஷணம் வாய்ந்த நீ இந்தத் தாலியைத் தாங்குவது. இந்தா இந்தா, இந்த நகைகளை எடுத்துக்கொண்டு அதை மட்டிலுந்தா போதும்” என்றான். மேலே குறிப்பிட்ட கோணாங்கியின் செயல் இவனுடைய செயல் இவையெல்லாம் வியப்பையும் நகையையும் உண்டாக்குகின்றன.

இன்னும் சிலருடைய குணாதிசயங்கள் நமக்கு நகையை ஊட்டுகின்றன. சில ஆசிரியர்கள், சில வியாபாரிகள், சில தொழிலாளிகள் இவர்களிடையே தனிப்பட்ட சில பண்புகளைப் பார்க்கிறோம். அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஒரு பூகோள ஆசிரியர். அவர் எப்பொழுதும் தேசப் படத்தைக் கரும்பலகை மீது தொங்கவிட்டுக் கொண்டுதான் பாடம் நடத்துவார். நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பையனைப் பெயரிட்டு அழைக்க மாட்டார். “அடேய் கரிநாயே, மொஸ்ப்படேமியா எங்கே இருக்கிறது காட்டு” என்பார். சுவர்ண விக்ரஹம் போன்ற கரிநாய் மண்மகள்

அறியாவண்ணச் சீறடி நிலத்தில் வடுப்படும்படி நடந்து சென்று படத்தின் முன் துருவன் மாதிரி தவம் செய்வான். மொஸப்பேமியா தரிசனம் வழங்காது. “நில் அங்கே” என்பார். அடுத்தாற்போன்று வரிசையாக ஏழெட்டுக் கரிநாய்களைக் கூப்பிடுவார். விழிப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. கோபம் உச்சத்திற்கு ஏறிவிடும். உடனே ஒட்டக முதுகு போன்ற கண்ணாடியை மூக்கின் நுனிக்கு இழுப்பார். எவ்வளவு அளவுக்கு அது தாமுகிறதோ அவ்வளவு அளவுக்கு அவருடைய கோபம் பொங்கிவரும். குற்றவாளிகள் இரண்டு வரிசையாகத்தான் நிற்க வேண்டும். விபூதி, பிரசாதம் வாங்குகிறது போன்று எல்லோரும் இரண்டு கைகளையும் தாழ்விரித்துக் கொள்ள வேண்டும். சிலம்பு வீச்சுமாதிரி அப்படியும் இப்படியும் பிரம்பை வீசுவார். செந்தாமரையாகிவிடும் எங்கள் கைகள், ஒரு நாளாவது ஒன்றைக்கையில் அடித்தது கிடையாது. ஒரு நாளாவது படத்தின் பக்கம் சென்று இடங்களைக் காட்டியதும் கிடையாது. நாற்காலியில் உட்காருவார். இடது கையில் மாத்திரைக் கோலை ஏந்துவார். மூக்கின் கீழ்ப்பக்கம் கண்ணாடியைத் தள்ளி எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே “அடேய் கரி நாய்களா? இங்கே தானடா இருக்கிறது மோஸப் பட்டேமியா; இது தானடா டைக்ரிஸ் நதி என்று காட்டுவார். பிரம்புக்கு ஒரு வேளை கண்கிண் உண்டோ என்னவோ தெரியாது. போய்ப் பார்த்தால் அப்படியே இருக்கும். இது அவருடைய மாறாத வழக்கம். எதற்கெடுத்தாலும், “கரி நாயே செத்திடு, கரிநாயே செத்திடு” என்பது தான் அவர் எங்களுக்கு வழங்குகின்ற ஆசிமொழி.

ஒரு காஃபி ஹோட்டல்காரர். அவரிடத்தில் “என்ன ஹல்வா எப்போ போட்டது.” என்றால், ஆடாமல் சாக்ஷாத் வைஸிராயே கேட்டாலும் சரி. “நாளையோடு இரண்டு நாள் ஆகிறது ஸார்” என்பார். இவ்வாறாகச் சிலருடைய குணாதிசயங்களைப் பார்க்கும் போது, ஏதோ ஒரு விதக் கோணல் தன்மை படிந்து கிடப்பதால் நமக்கு நகை ஏற்படுகின்றது.

இன்னும் இலக்கியப் பகுதிகளில் சில பொருந்தாக் கட்டங்கள் வரும்போது நகைப்பதற்கு இடம் ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக இராவணனுக்கும் சூர்ப்பனகைக்கும் நிகழும் சம்பாஷணை, இராவணனுக்கும் அனுமனுக்கும் நிகழும் சம்பாஷணை, இன்னும் வேறு சில நூல்களிலுள்ள கட்டங்கள் ஆகிய இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால், விஷயம், சமயசந்தர்ப்பம், பாத்திரங்களினுடைய நிறைகுறைகள் ஆகிய இவற்றிடையே வந்து கிடக்கின்ற பொருந்தாத் தன்மையினால் வாசகர்களாகிய நமக்கு மிகவும் சிரிப்பு ஏற்படுகின்றது.

இனி உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

இராவணனுக்கு மருந்தனைய தங்கை சூர்ப்பனகை. அவளுடைய மணி நாசியை இலக்ஷ்மணன் வடிவாளால் அரிந்துவிட, அவலத்தையும் அவமானத்தையும் தாங்கியவளாய் இராவணன் முன்பு வந்து ஓலமிடுகின்றாள். ஒன்றுமில்லாததற்கே ஊழித் தீயைக் கக்குகின்ற வனுக்கு இந்தச் செயலைக் கண்டால் பொறுக்குமா?” இந்தப் பழியை எந்தலையில் சுமத்தியவனும் ஒரு ஆள். அவன் உயிரோடிருக்கின்றான். என்னுடைய கையில் இன்னும் சங்கரன் கொடுத்த வாள் தூங்குகின்றது. சங்கரன் கொடுத்த ஆயுளும் எனக்கிருக்கின்றது. போதாக்குறைக்குப் பழியைச் சுமக்க இருபது தோள்களும் இருக்கின்றன. என்ன அவமானம்! என்ன அவமானம்! இத்தனை பழியைச் செய்தவனும் கேவலம் ஒரு மனிதன்! இதைக்காட்டிலும் வேறென்ன அவமானம் வேண்டும் எனக்கு” என்று இவ்வாறாகத் தனது தங்கைக்கு நேர்ந்த பங்கத்தைத் தனது வீரத்திற்கும் பிரதாபத்திற்கும் நேர்ந்த பங்கமாகவே பாவித்து, மாறிமாறிக் கோபக்கடலிலும் துயரக்கடலிலும் அழுந்தி நிற்கும் நிலையில் சூர்ப்பனகைக்கு ஜானகியின் வடிவழகை எடுத்துச் சொல்லும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கின்றது.

‘ஓவியத் தெழுதவொண்ணா உருவத்தாளைச்’

சொல்லலம் கடந்த சுவையினை

ஓர் நல்லியல் சவிஞன் கண்ட கனவென வர்ணிக்கின்றாள்.

கேட்டுக்கொண்டே வந்தான் இராவணன், அவ்வளவுதான். மருந்தனைய தங்கைக்காக மறுகிய உள்ளம் வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழுக்கு மாசு வந்ததே, என்று மருகிய உள்ளம் தீராத காமவெறி படர்ந்து கருகும் உள்ளமாக மாறிவிட்டது.

கரணை மறந்துவிட்டான். தங்கை மூக்கினைக் கடிந்த உரணை மறந்தான். தனக்குள்ள பழியை மறந்தான். ஆனால் மங்கையை மட்டிலும் மறக்கவில்லை. இந்த இடத்தில் ஒரு பொருந்தாத நிலை உருவாகின்றது. இதைப் பார்க்க நமக்கு நகை ஏற்படுகின்றது.

மூளும் உளதாய பழி என்வயின் முடித்(து) ஓர்
ஆளும் உளதாம், அவர(து) ஆருயிரும் உண்டாம்,
வாளும் உளதாம், விடம் உண்டவன் வழங்கும்
நாளும் உள, தோளும்உள, நானும் உளன் அன்றோ!

என்று எண்ணிக்கின்ற இராவணனது நிலையானது “கரணையும் மறந்தான்; தங்கை மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான் (நின்றவனாகிய) உரணையும் மறந்தான்; உற்ற பழியையும் மறந்தான்; வெற்றி அரணையுங் கொண்ட காமன் அம்பினால் முன்னைப்பெற்ற வரணையும் மறந்தான்.

கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான். என்றும், சிற்றிடைச் சீதை என்னும் நாமமும் சிந்தை தானும் உற்றிரண்டு ஒன்றாய் நின்றால் ஒன்றொழித்து ஒன்றை உன்ன மற்றொரு மனமும் உண்டோ, மறக்கலாம் வழி மற்றியாதோ, கற்றனர் (ஞானம் இன்றேல்) காமத்தைக் கடக்கலாமோ?” என்றும் வர்ணிக்கும்படியான நிலையாக மாறுவதைப் பார்க்கும்போது இரண்டினுக்கும் இடையே எழும் பொருந்தாத் தன்மையினால் நகை எழுகின்றது.

இன்னும் மருளுடு வந்த மயக்கத்தினால் இராவணனுடைய மன நிலையின் மொழி பெயர்ப்பாக வரும் வார்த்தைகளும், சூர்ப்பனகையினுடைய மன நிலையின் மொழிபெயர்ப்பாக வரும் வார்த்தைகளும் மிகுந்த நகையை ஊட்டுகின்றன.

எங்குப் பார்த்தாலும் சீதையின் உரு வெளித்தோற்றமாக இருக்கின்றது இராவணனுக்கு. எங்குப் பார்த்தாலும் இராமனின் உருவெளித் தோற்றமாகவே இருக்கிறது சூர்ப்பனகைக்கு.

இப்போது இராவணன் தங்கையைப் பார்த்து

“..... “நாங்கள்

மைநின்ற வாள் (கண்) மயில் நின்றென வந்தென்முன்னர்
இந் நின்ற வளங்கொல் இயம்பிய சீதை”

என்று கேட்கின்றான்.

அவன் முன் நிற்பது பாவம் சீதையின் உருவெளித்தோற்றம்.

“செந்தாமரைக் கண்ணொடும், வெங்கனி வாயினொடும்
சந்தார் தடந்தோளொடும் தாழ்தடக் கைகளோடும்
அம்தார் அகலத்தொடும் அஞ்சணக் குன்றமென்ன
வந்தான் இவனாகும் அவ்வல்லில் இராமன்”

என்று பதில் உரைக்கின்றாள் சூர்ப்பனகை. அவள் முன் நிற்பது பாவம் இராமனுடைய உரு வெளித் தோற்றம்.

“நான் பெண் உருவைக் கேட்டால் நீ ஆண் உருவைப் பற்றிப் பேசுகின்றாயே. நாம் எத்தனையோ மாயைகளைச் செய்ய வல்லவர்கள். நம்மையும் மயக்கவல்ல மனிதர்கள் உண்டா” என்று கேட்கின்றான் இராவணன்.

“உன் மனது அப்புறம் இப்புறம் செல்லாது ஒன்றிலேயே ஊன்றி நிலைத்துவிட்டது. ஆகவே நீ காணும் இடமெல்லாம் உன் கருத்தைக் கவர்ந்த உருவத்தையே காண்கின்றாய்” என்று அவனுக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றாள் சூர்ப்பனகை.

எனக்கு அப்படியானால் நீ அந்த இராமனைக் காண்பது எதனால் என்று இராவணன் கேட்க, என்றைக்கு அந்தப் பாவி எனக்கு இந்த அவமானத்தைக் கூட்டி வைத்தானோ, அன்றையிலிருந்தே என்னால் அவனை மறக்கமுடியவில்லை என்று தங்கை கூறுகின்றாள்.

இந்தச் சம்பாஷணையில் நமக்கு நகை ஏற்படுகிறது. எதனால் என்றால், சம்பாஷணையை நிகழ்த்துகின்ற பாத்திரங்கள் வெளிக் காட்டும் மனோநிலையில் பொருந்தாமை காணப்பெறுகிறது.

இன்னும் பாத்திரங்களினுடைய மனப்பான்மை பேச்சு ஆகிய இவற்றிடையே வெளிப்படும் பொருந்தாமையினால் நகை எழுவது போன்று சந்தர்ப்பங்களின் பொருந்தாமையினாலும் நகை எழுவதுண்டு. தாடி தீப்பற்றி எரியும்பொழுது சுருட்டுக்கு நெருப்புக் கேட்கும் நிலை, சோற்றுக்கு இல்லையென்னும் தோசைக்குப் போடென்று சொல்லும் நிலை, சும்பிக்கே கூழில்லை எனும்போது கூந்தல் பூவுக்கு அழும் நிலை ஆகிய இந்நிலைகளில் எவ்வளவு பொருந்தாத்தன்மை மேவப் பெற்றிருக்கிறதோ அவ்வளவு பொருந்தாத்தன்மை மேவப்பெற்ற சந்தர்ப்பங்களைப் பார்க்குமிடத்து நமக்கு நகை தோன்றும்.

உதாரணமாக, சும்பகர்ணன், தன்னை வளர்த்து வீரனாகத் திரட்டிய அண்ணனுக்காகவேண்டி அறப்போர் செய்து செஞ்சோற்றுக் கடனைக் கழிக்கின்றான். கை போய்விட்டது. கால் போய்விட்டது. ஒரே முண்டமாக நாவால் பக்கத்தில் அகப்பட்ட பாறைகளைப் பிடுங்கிச் சுழற்றி எறிந்து பெரும்போர் செய்கின்றான். இராமனுடைய அம்பால் தன் தலையைப் போக்கிவிட வேண்டுமென்று எதிரியினிடம் வரம்கேட்டு நிற்கின்றான்.

இந்த நிலையில் இராவணன், கல்யாணக் கோலத்தோடு அசோகவனம் சென்று, முடி தாழ்த்தி,

“என்றுதான் அடியனேனுக்கு இரங்குவது”

என்று சும்பிட்டுக் கூத்தாடி ஜானகியிடம் காதல் இரக்கின்றான். எத்தனை அவமானச் சொல்லைச் சொன்னாலும் அவனுக்கு விரஹம் தணிந்தபாடில்லை. என்ன மாயத்தையாவது செய்து அவளைக் கைப்பற்றிவிட வேண்டுமென்று முனைந்துநிற்கின்றான். இந்த ஒரு பொருந்தாத நிலையைப் பார்க்கும்போது நகை பிறக்கின்றது.

இனி நகையினுடைய சுத்த தத்துவ நிலையைப் பார்ப்போம். நகையின் உச்சநிலை மகோன்னதத்தைத் தழுவி நிற்கிறது. அப்போது அது கண்ணீரோடு மருவி இரண்டறக் கலந்து நிற்கிறது. மனித நிலைக்கு இரங்கி அதைத் தழுவிச் செல்ல நம்மைத் தூண்டுகிறது.

அநேகருக்கு வாழ்வின் மர்மமே சரியாக விளங்கவில்லை. எங்கும் பொறாமை, அசூயை, விதண்டாவாதம், அகங்காரம் இவற்றையே பார்க்கிறோம். இவைகளைக் கண்டு பயந்தோம். பொறுமையிழந்தோம். கோபித்தோம். தொலைக்க வழிதேடினோம். தொலைத்தால் லாபம் என்று கருதினோம். சேஷமம் என்று கருதினோம். புண்ணியம் என்றும் கருதினோம். மோகக்ஷ உலகின் சாவியே மடியில் வந்து வீழ்ந்துவிடும் என்றெல்லாம் வீண் கனவு கண்டோம். இல்லையா? செய்ய வேண்டாத வற்றை, செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தோம். இப்போது ஐம்பது வருஷங்கள் கடந்துவிட்டன. அவைகளை நினைவு கூர்ந்து பார்த்தால் சிரிக்கின்றோம். அடக்க முடியாமல் சிரிக்கின்றோம். நாம் சிரிக்கும் சிரிப்பு கலப்பற்ற சிரிப்பு. புனிதமான சிரிப்பு. பரிசுத்தமான ஹிருதய மலரின் நறுமணமாக அச்சிரிப்பு வெளிவருகிறது. “நான் செய்கிறதை நல்லோர்கள் செய்யார்” என்பது பழமொழி. காலம் என்பது நமது ஞாபகத்திலுள்ள குரூரத்தன்மையை உணவாகக் கொண்டு, அழகிய கொடியாகப் படர்ந்து மணம் செறிந்த பூக்களைத் தோற்றுவித்து இனிய சாந்தியோடு அவைகளைப் பார்க்கும்படி செய்கிறது.

**“உறங்குவது போலும் சாக்கா(டு) உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு”**

மனித ஜீவியம் என்பது வெறும் நிழல் போன்ற தோற்றம். மேடை ஏறி நடிக்கும் நடிகனுடைய நடிப்புப் போன்றது இந்த வாழ்க்கை. நடிப்பு முடிந்தால் கேட்பாரில்லை. கவனிப்பாரில்லை. பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்து பட்டாடை சுற்றி முத்தும் பவளமுமே பூட்டி ஓடி” ஆடினும், முடிவில் பிடிசாம்பராய்ப் போகும் தலைவிதியுடையது இந்த உடம்பு.

**“.....” பருத்த தொந்தி
நம்மதென நாமிருக்க நாய் நரி பேய் கழுகு
தம்மதெனத் தாமிருக்கும்**

பெருமை பெற்றது. இந்த நிலையை உணரும்போது நம்முடைய ஆர்ப்பாட்டத்தின் அற்பத்தனத்தை உணர்கிறோம். இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் செய்த நாம் இன்று இறந்தால் நமது சரீரத்தைத் தொடர்ந்து சுடுகாடு வருபவர் எத்தனை பேர் என்று எண்ணும்போது நமது அற்பத்தனம் வெளியாகிறது. ஒரு வழியுமின்றி நகைக்கின்றோம்.

ஆகவே மக்களுடைய மனக்கலக்கத்திலும் தீராத பிரச்சினை யாகத் தோன்றுகிறதே இந்த வாழ்வின் சிக்கல், அந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க எண்ணும் எண்ணத்திலும் சிரிப்பினது உச்சநிலை படிந்து கிடக்கிறது. இந்த நிலையோடு மட்டிலும் உறவு இல்லையென்றால்

வாழ்வைப் பற்றியே சிரிப்பானது அக்கறை கொள்ளாது. ரோம் தேசத்தில் சிரிப்புக்காக வேண்டி மனிதனையும் மிருகத்தையும் சண்டையிடச் செய்து மனிதன் இறப்பதைக் கண்டு மகிழவில்லையா? உண்பது, உறங்குவது, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் போன்ற லோகாயத மனப்பான்மையோடு சிரிப்பானது உறவு கொண்டுவிடும். நல்ல வேளை இயற்கையானது அதை எப்படியோ தப்பும்படி செய்து விட்டது. மேலும் மனித வாழ்வின் துன்பியலோடு அழுந்திய முறையில் தோழமை கொண்டாடி அதனுடன் இரண்டறக் கலந்து விடும்படியும் செய்துவிட்டது. சிரிப்பு நல்ல வேளையாகப் பிழைத்துக்கொண்டது.

உலகம் துன்பம் நிறைந்தது. நகை என்பது இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு அநியாயமாகப் போய்விடும் நமது வாழ்க்கை? மருந்துகளோ மருத்துவர்களோ குணப்படுத்த முடியாத மனக்குறைகளை ஹாஸ்யம் குணப்படுத்திவிடும். சிரிப்பு அத்தனை உயர்வானது. கவலையும் சகிப்பின்மையும் கலந்த வாழ்க்கையிலிருந்து தப்புவதெப்படி? மரணந் தான் தப்பும்வழி என்று சொல்லிவிடலாம். செத்தவன் முகத்தைப் பார்த்தால், அதனிடத்து வேதனைத்தோற்றம் இல்லை. முடிவடைய மறுத்த இன்னல்களின் தடமோ தழும்போ அங்கு இல்லை. சாந்தத்தின் தடமே, துன்ப முடிவின் முத்திரையே நாம் அங்குக் காண்பதெல்லாம். இந்த மரணம் செய்வதைத்தான் சிரிப்பும் செய்கிறது. இயற்கை அதற்கு அப்படியுமான ஒரு குணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. கவலை, சகிப்பின்மை, வேதனை ஆகிய இவற்றைப் பல ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் நினைவு கூர்ந்து பார்த்தால், ஒரு காலத்தில் பனையாக நமக்குத் தோன்றியவை எல்லாம் திணையாகப் போய்விடும். கோபம் சிரிப்பாகத் தோன்றும். கடுப்பு கேலியாக மாறும். இரண்டு கிழவர்கள் சந்தித்து ஆதிநாளைய விருத்தாந்தங்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது இந்த உண்மை விளங்கும்.

என்ன, நமஸ்காரம். ஆளை இனந்தெரிகிறதா?

“யார்? ராமசாமி பிள்ளையா! அடப்பாவி மனுஷா உம்மைப் பார்த்து எத்தனை வருஷம் ஆய்விட்டது. ஏது இந்த உலகத்தில் தானா?”

“அதனாலே தான் பார்க்க முடிந்தது.”

“பேஷ்! இப்போ எங்கே இருப்பு? என்ன செய்கிறீர்! நாம் சந்தித்துப்பேசி 30 வருஷமிருக்காதோ!

முப்பதாப் போவானேன். கூடவேதான் இருக்கும். என் பையனுக்கே 32 வயது ஆகிறதே. பழனிக் கோயிலில் உம்மைச் சந்தித்தது. அப்போ அவனுக்கு 3 வயது. தாராளமாக 35 வருடம் இருக்கும். செளக்கியந்தானோ?

“ரொம்ப செளக்கியம்”

“சம்பத்தில் மதுரைக்குப் போயிருந்தேன்”

“அப்படியா”

“அங்கே நம்ம மாணிக்கத்தை எதிர்பாராதவிதமாகச் சந்தித்தேன்”

“யாரு! மாணிக்கமா? அடேடே நம்ம அப்பளக் குடுமி மாணிக்கந் தானே?”

“ஆமா ஆமா”

“அந்தப் பாவிப்பயல் அடித்தஅடி இன்னும் வலிக்குதப்பா. சண்டாளப் பாவி நீயும் கூடச் சேர்ந்து என் புஸ்தகத்தைப் பறித்து என் சட்டையெல்லாம் மையைக் கொட்டி என்ன அநியாயம் பண்ணினாய்”

“ஏன் நீர் ரொம்ப யோக்கியமோ? திரௌபதியம்மன் கோயில் அக்கினிக்காவடியப்போ என்னையும் மாணிக்கத்தையும் தலையாரித் தேவன் கருப்பச்சாமியிடம் சொல்லி அடித்த அடி இன்னும் வலிக்குதப்பா”

“ஆமா! உன்னை ரொம்ப அடிச்சிட்டோம். இல்லையா (இரண்டு பேரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறார்கள்). அடிபட்ட காலத்தில் இருவருக்கும் இருந்த கோபமென்ன! கசப்பென்ன! பழைய கடுப்பு கோபம் இவை செத்துவிட்டன. இறந்தவன் முகத்தில் சாந்தி தோன்றுவது போன்று இந்நிகழ்ச்சியில் நகை தோன்றுகிறது.

மனிதன் பாவம் ஒரு கோட்டைக்குள் இருக்கின்றான். அவனுடைய இச்சை, வெறுப்பு, சுகம், துக்கம், லக்ஷியப் பற்று, அதன் தோல்வி, ஏமாற்றம், பரிதாபம் ஆகிய இவைகளால் ஆகிய கோட்டைக்குள் இருக்கின்றான். தப்பிக்க வேண்டும். எப்படியா தப்பிப்பது என்று பராக்க பராக்க விழிக்கின்றான். கொஞ்சம் பின்னாலே பார்த்தால் வழியுண்டு. அவனுடைய பால்ய வாழ்வைப் பார்க்க வேண்டும். எல்லாவிதமான குரூர அம்சங்களையும் நினைந்து வெறும் நகை அளவில் நிச்சிற் அந்த வாழ்வை நினைத்தால் கொஞ்ச நேரமாவது தப்பிக்க வழியுண்டு. இந்த விடுதலையானது, இழந்து இழந்து பெறும் விடுதலை.

நிஜ உலகில் அனுபவிக்கிற மாதிரித்தான் மரணத்துக்குப்பின்னும். அப்படியே நாம் நம்பிக் கொள்ளலாம். ஒரு காலத்தில் இன்று விரோதி களாகத் திரிபவர்கள் விண்ணுலகில் சந்திக்கத்தான் போகிறார்கள். அங்கும் காட்டத்தோடு பேசப்போவதில்லை. உலகத்தில் அவர்கள்

செய்த லீலைகளைப்பற்றியும் அவற்றால் ஏற்பட்ட கணக்கற்ற சேதங்களைப் பற்றியும் விளையாட்டாகப் பேசி நகை செய்வார்கள். பகைமை காட்டிச் சுட்டுக்கொன்ற போர் வீரர்களும் கூட அங்கே எதிரி என்று எண்ணாமல் நட்பு முறையிலே பேசி மகிழ்வார்கள்.

ஆகவே ஒரு உண்மை இப்பொழுது தெள்ளத் தெளிய வெளியாகி விடுகிறது. கோபம், தாபம், பாவம், பழி, பாதகம் இவைகள் நிறைந்த ஒன்றை நாம் பொருள் தெரியாமல் வாழ்க்கை என்று மதித்தோம், ஆனால் அவைகள் ஒரு நிலையில் நின்று பார்த்தால், பௌதிக உண்மையோடு ஒன்று உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. விஞ்ஞானிகள் ஓர் சிறந்த உண்மையைச் சொல்கிறார்கள். நாம் பார்க்கிற பொருள் களெல்லாம் வெறும் பொருள்களல்ல. சக்தியின் தோற்றம் என்கிறார்கள். சக்திதான் கல்லாகவும் முள்ளாகவும் கனத்த மரமாகவும் வடிவெடுத்துள்ளது. நாம் அணுவுவென்று கொள்வது ஒரு குறிப்பிட்ட பதார்த்த மில்லை. அது ஒரு வெறும் பரிமாணம். அந்தப் பரிமாணத்தின் அகண்ட வெளியில் பல சக்திகளும் அழுத்தங்களும் ஒன்றை ஒன்று தாக்கி நசுக்கும் முயற்சியிலே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இயக்கத்தால் நாம் இன்று காணும் கல்லும் மரமும் பல கோடி வருஷங்களுக்கு அப்பால் என்னென்ன மாற்றங்களையெல்லாம் அடையுமோ தெரியாது. ஆனால் ஒரு காலத்தில் இப்படி முட்டி மோதிக்கொண்டிருக்கிற சக்திகளெல்லாம் ஒன்றை ஒன்று தாக்கி ஒன்றுமில்லாமல் போகப் போகின்றன. அப்பொழுது நாம் பார்த்து இதுதான் உலகம். இதுதான் பிரபஞ்சம் என்று மதித்த ஒன்றையும் காண முடியாது. இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வந்த காலம் இடம் என்ற திட்டங்களெல்லாம் மறைந்துவிடும். இவை அத்தனையும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து இயங்கும்படி செய்த உயிர் என்ற தத்துவம் மறைந்துவிடும். நமது வாழ்விலுள்ள கசப்பான நிகழ்ச்சிகள் இறுதியில் சிரிப்பாக மாறுவதை நாமே கண்டு மகிழலாம். ஆனால் இந்தப் பிரபஞ்ச மாற்றத்தைப் பார்த்து நாம் சிரிக்க வழியில்லை. ஆகவே இந்தப் பிரபஞ்ச மாற்றம் வெறும் ஊமைச் சிரிப்பாகவே முடிந்துவிடுகிறது. இதுவே சிரிப்பின் சுத்த தத்துவ நிலை. பம்பரத்தைச் சுழலவிட்டுச் சாட்டையைக் கையில் சுற்றி வைத்துக்கொள்வது போன்று இந்த அண்டசராசரங்கள் அனைத்தையும் சுழலவிட்டு, அவைகளைச் சுழலவிட்டு சக்தியும் தானேயாய், சக்தியைத் தாங்கிய வனும் தானேயாக நிற்கும் கடவுள், “சாட்டி நிற்கும் அண்டமெல்லாம் சாட்டையிலாப் பம்பரம் போல் ஆட்டி வைக்கும் அண்ணல்” அவர் கண்டு மகிழ்வார், சிரிப்பார்.

2. மணிமேகலையும் புண்ணியராசனும்

- ஆ. கார்மேகக் கோள்

சோழவள நாட்டிலே காவிரி கடலோடு கலக்கும் சங்கமுத் துறையிலேயுள்ள சோழரது தலைநகரும் துறைமுகமுமாகிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் கோவலன் என்னும் வணிகர் குலதிலகனுக்கு. மாதவி என்னும் நாடகக்கணிகை வயிற்றிற் பிறந்த மணிமேகலை என்பாள். தன் தந்தையாகிய கோவலன் மதுரையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனால் கொலையுண்டிற்றத செய்திகேட்டு வருந்திக் கண்ணீர் விடுவதை ஒருவகையாக மாற்ற நினைந்த அவள் தாய் மாதவி, மணிமேகலையை நோக்கி, “நீ தொடுக்கும் பூங்கண்ணி கண்ணீர் பட்டமையான் தூய்மையொழிந்து ஐயனுக்கு ஆகாததாயிற்று; ஆதலால் சோலை சென்று புதுமலர் கொணர்க” எனக் கூறினாள். கூறலும், அங்ஙனமே மணிமேகலை சுதமதி என்னும் தோழியோடு மலர் பறிப்பதற்கு உவவனம் என்னும் சோலைக்குச் சென்றாள். இதனை முன்னரே மணிமேகலையை மனைவியாக அடைய விரும்பியிருந்த அந்நகரத் தரசன் கிள்ளிவளவன் புத்திரன் உதயகுமாரன் என்பான் அறிந்து, அவளைக்கவர இது தக்க சமயமெனக் கருதித் தேரேறி உவவனம், வந்தான். அங்ஙனம் அவன் வருவதையுணர்ந்த சுதமதி என்னும் தோழி மணிமேகலையைப் பாதுகாக்க, அவளை அச்சோலையிலுள்ள ஒரு பளிங்கறையுள் புகச்செய்து உதயகுமாரனுக்கு அவன் கருத்துத் தவறு என எடுத்துக்காட்டிப் பல நீதிகளைக் கூறினாள். அதனால், அவன் வாளா திரும்பிச் சென்றுவிட்டான்.

பின்னர்ப் பளிங்கறையிலிருந்து வெளிப்போந்த மணிமேகலையும் சுதமதியும் உதயகுமாரனைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கோவலனது குலதெய்வமாகிய மணிமேகலா தெய்வம், கோவலன் மகள் மணிமேகலைக்கு முற்பிறப்பின் தொடர்பால் உதயகுமாரன் மீது செல்லும் மனத்தைத் தடுத்து, அவளைப் புத்த சமய வழியிற் செலுத்தி நற்கதி பெறச் செய்யக்கருதி, அவர்கள் அறிந்த ஒரு மடந்தை வேடங்கொண்டு அங்கு வந்து, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள்

இங்கிருந்தால் மீளவும் உதயகுமாரனால் உங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்; ஆகையால் முனிவர்கள் வசிக்கும் சக்கரவாளக் கோட்டத் திற்குச் செல்லுங்கள்,” என்று கூறி, அவர்களை அடுத்துள்ள சக்கரவாளக் கோட்டம் என்னும் இடத்திற்குச் செல்லும்படி செய்தது. அன்றிரவில் சுதமதியும் மணிமேகலையும் அங்கு உறங்கும்போது மணிமேகலா தெய்வம் வந்து, மணிமேகலையை மாய வித்தையால் மயக்கித் தழுவி எடுத்துக்கொண்டு ஆகாய வழியே முப்பது யோசனைத் தூரம் தெற்கே சென்று, கடல் சூழ்ந்த மணி பல்லவம் என்னும் தீவில் வைத்துவிட்டுச் சக்கரவாளக் கோட்டத்திற்குத் திரும்பி வந்து, சுதமதியைத் துயிலெழுப்பித் தான் மணிமேகலையைத் தூக்கிச் சென்றதையும், அவள் முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி பெற்று அன்றைக்கு ஏழாவது நாளிலே வருவாள் என்பதையும் சொல்லிச் சென்றது.

அப்பால் சுதமதி துயிலெழுந்து மணிமேகலையின் பிரிவாலுற்ற பரிவால் வருந்திப் பொழுது புலர்ந்த பின் கவலையுடன் மாதவியை அடைந்து, நிகழ்ந்தவற்றைக் கூற, மாதவி மணியிழந்த நாகம் போலத் துன்பத்துள் மூழ்கியிருந்தாள்.

இவர்கள் இங்ஙனம் வருந்திக்கொண்டிருக்க, மணிபல்லவத்தில் கடலருகே மணலில் துயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து, சுதமதியைக் காணப்பெறாது இடமும் தோற்றங்களும் வேறாயிருப்பதை அறிந்து திகைத்து, சுதமதியை அத்தீவத்துப் பல இடங்களிலும் தேடியும் காணப்பெறாமையால், பல சொல்லிப் புலம்புகிறவள், கொலையுண்டிருந்த தன் தந்தை கோவலனை நினைந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். அங்ஙனம் புலம்பிக் கொண்டிருப்பாள் முன்னர், இந்திரனால் இடப்பெற்றதும் பழம்பிறப்பை உணர்த்துவதுமாக புத்தபீடிகை தோன்றியது. தோன்றலும், மணிமேகலை விம்மிதங் கொண்டு பரவசமாய்க் கரங்கள் தலைமேற்குவிய, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, பீடிகையை மும்முறை வலம் வந்து தொழுது, தன் பழம்பிறப்பு நிகழ்ச்சிகளையும் தெய்வம் தன்னை அங்குத் தூக்கிக் கொண்டு வந்ததையும் உணர்ந்து, அத்தெய்வத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையின் பக்குவத்தை அறிந்து, ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி வந்து, அவளுக்கு முற்பிறப்பில் கணவனாகயிருந்த இராகுலன் வரலாற்றையும் அவனே இப்போது உதயகுமாரனாய்ப் பிறந்திருக்கிறான் என்பதையும் கூறி, ஆகாய வழியே சஞ்சரிக்கச் செய்வதும், உணவின்றியே இருக்கச் செய்வதும், வேறு வடிவம் அளிப்பதுமாகிய மந்திரங்கள் மூன்றை அவளுக்கு உபதேசித்துவிட்டு அகன்றது.

அப்பால் மணிமேகலை, அத்தீவிலுள்ள புளிநங்களையும், பொய்கைகளையும், பூஞ்சோலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே உலாவி வருகையில் பெண் ஒருத்தி எதிர்ப்பட்டாள்; அவள் மணிமேகலையை நோக்கி, “மிக்க துயரத்தோடு தனியே திரியும் நீ யார்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு மணிமேகலை தன்னுடைய சென்ற பிறப்பின் செய்திகளையும் இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் கூறி, “உன் வரலாறு யாது?” எனக் கேட்க, அவள், “**இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ள இரத்தினதீவத்திலே மிக உயர்ந்து விளங்கும் சமந்த கூடமலையின் உச்சியிலே உள்ள புத்ததேவரின்** அடியிணைப்படிமங்களைத் தரிசித்துவிட்டு இத்தீவிற்கு முன் ஒரு காலத்தில் வந்தேன்; அது முதல் இந்திரன் கட்டளையால் இத்தரும பீடிகையைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; என் பெயர் தீவதிலகை என்பது,” என்று தன் வரலாறு கூறிப் புத்தபீடிகையின் மகத்துவத்தையும் அதனைத் தரிசித்து மணிமேகலை பழம்பிறப்புணர்ந்ததையும் புகழ்ந்து கூறியவள், ஆபுத்திரன் கோமுகிப் பொய்கையில் முன் ஒரு நாள் விட்ட அஷய பாத்திரத்தை மணிமேகலையின் கையிற்படுத்த எண்ணி, “இப்பீடிகைக்கு முன்னே மாமலர்க்குவளையும் நெய்தற்பூக்களும் கலந்து, கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி ஒன்றுளது. அப்பொய்கையுள் அமுதசரபி என்னும் அஷயபாத்திரம் அமிழ்ந்திருக்கின்றது. அஃது ஒவ்வொரு வருடத்திலும் புத்ததேவர் அவதார காலமாகிய வைகாசி சுத்த பூர்ணமை நாள்தோறும் மேலே வந்து தோன்றுகின்றது; அந்நாள் இந்நாளேயாம். அது தோன்றும் வேளையும் இதுவே; இப்பொழுது அப்பாத்திரம் அருளறம் பூண்ட உனது கரத்தில் வருமென்று கருதுகின்றேன். அதில் எடுக்கும் அன்னம் எடுக்க எடுக்க மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டே வரும்; அதன் வரலாற்றைப் பின்பு புகார் நகரத்து அறவணவடிகளிடம் கேட்டுணர்வாயாக,” என்று மணிமேகலைக்குச் சொன்னாள். சொல்லலும், மணிமேகலை அதனை விரைந்து பெறுதற்கு விரும்பிப் புத்தபீடிகையை வணங்கிக் கோமுகிப் பொய்கையை அடைந்து வலமாக வந்து நின்ற அளவில், அப்பாத்திரம் மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது. உடனே அவள் அளவற்ற மகிழ்ச்சி எய்திப் புத்த தேவரின் திருவடிகளைத் துதித்து நின்றாள். இங்ஙனம் நின்ற மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை,

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்
நாணணிகளையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூணணி மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி.”

எனப் பசித்துன்பத்தின் கொடுமையையும்,

**“மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே.”**

என அப்பசியை ஆற்றுவோரது சிறப்பையும் கூறி அறிவுறுத்தினாள்.

இதனை அறிந்த மணிமேகலை, “குழந்தையின் முகத்தைக் கண்டு பால் சுரந்தளிக்கும் தாய் போல, ஏழைகளது முகத்தைக் கண்டு இரங்கி, இப்பாத்திரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது சுரந்தளிக்கும் அற்புதத்தைக்காணும் விருப்புடையேன்,” என்று கூறித் தீவதிலகையோடு சிறிது நேரம் அளவளாவியிருந்து அவளைப் பணிந்து விடைபெற்று, புத்த பீடிகையைத் துதித்து, ஆகாய கமன மந்திரத்தை உருவிட்டு மேலெழுந்து ஆகாயவழியே புகார் நகரஞ்சென்று, தன் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாதவி சதமதி இருவரையும் கண்டாள். அவர்கள் வியப்படையும் வண்ணம் அவர்களுக்கு முற்பிறப்பைத் தான் அறிந்தபடியே உணர்ந்தி, “இது ஆபுத்திரனது திருக்கரத்திலிருந்த அமுதசுரபி; இதனைத் தொழமின்,” என்று அகூய பாத்திரத்தைச் சுட்டிக் கூறித் தொழும் படி செய்தாள். பின்பு தவவழியைப் பெறும்பொருட்டு அறவணவடிகளை அடைவதற்கு அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவர் இருக்கும் இடத்தை விசாரித்தறிந்து, அவரைத் தரிசித்துப் பணிந்து, உவவனஞ் சென்றது முதல் மணிமேகலை தெய்வத்தால் மணி பல்லவஞ் சென்று புத்த பீடிகையைத் தரிசித்துப் பழம் பிறப்புணர்ந்து அமுத சுரபியைப் பெற்றது வரையுமுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கூறித் தனக்குத் தருமோப தேசம் புரிந்து ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும் தெரிவிக்கும்படி வணங்கி கேட்டாள். அதற்கு அம்முனிவர் மகிழ்ந்து, “சில நாள் கழித்து உனக்குத் தருமோபதேசம் செய்வேன்; நீ உயிர் மருந்து போன்றதாகிய இவ்வமுத சுரபியைக் கொண்டு பசிப்பிணியை உலகில் ஒழிப்பாயாக,” என்று கூறிவிட்டு மணிமேகலை விருப்பப்படி ஆபுத்திரனது வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்கி, அவன் பிறந்ததும், வளர்ந்ததும், அமுதசுரபி பெற்றதும், மணிபல்லவத்தில் உயிர் நீத்ததும், பின்பு சாவகநாட்டில் புண்ணியராசனாய்ப் பிறந்து அரசு செய்வதுமாகிய வரலாற்றனைத்தையும் விரித்துக் கூறினார்.

பின்னர் மணிமேகலை, அறவணவடிகளின் கட்டளையின்படி அந்நகரத்து ஆதிரை என்னும் கற்புடைப் பெண்டின் கையால் முதன் முதல் அமுதசுரபியில் பிச்சையிடப் பெற்று, அதினின்றும் வளரும் உணவால் பசித்தோர் பசியைப் போக்கி, காயசண்டிகை என்னும் வித்தியாதர மங்கையின் தீராப்பசியாகிய யானைத்தீயையும் (பஸ்மக நோய்) நீக்கினாள். பின்னும் பல விசேட நிகழ்ச்சிகளைக் காவிரிப்

பூம்பட்டினத்துள் நிகழ்ச்சிவிட்டு, அமுதசுரபிக்கு உரியவனாகிய புண்ணியராசனைக் கண்டு புத்த பீடிகையைத் தரிசிக்கச் செய்து, அவனுக்கு அவனது பழம்பிறப்பை உணர்த்தி நல்வழிப்படுத்தக் கருதினாள். அதனால், அவள் அறவணவடிகள், மாதவி, சுதமதி இவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஆகாய வழியே சென்று, சாவக நாட்டில் புண்ணியராசனது நகர்ப்புறத்து ஒரு சோலையை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு முனிவனை வணங்கி, “இந்நகரின் பெயர் யாது?” இதனை ஆளும் மன்னவன் யாவன்?” என்று வினாவினாள். அம்முனிவன், “இந்நகரின் பெயர் நாகபுரம் என்பது. இதனை ஆள்பவன் பூமிசந்திரன் மகனாகிய புண்ணியராசன். அவன் பிறந்த நாள் தொட்டு இந்நாட்டில் மழை வளம் பிழைத்ததில்லை. பூமியும் மரமும் பல பலன்களைச் சுரந்தளிக்கின்றன; உயிர்கள் நோயிகந்து சுகமாய் வாழ்கின்றன,” என அவ்வரசன் பெருமை முதலியவற்றை அவளுக்கு விரித்துரைத்தனன். அவ்வமயம் புண்ணியராசன், தனது பெருந்தேவியோடு அச்சோலைக்குள் வந்து, ஆண்டுள்ள தருமசாவகர் என்னும் முனிபுங்கவரை வணங்கி, அறவுரை கேட்டு அங்கிருத்தவன், முனிவர் அருகிலிருந்த மணிமேகலையை நோக்கி, “ஈடுமெடுப்பு மில்லாத இப்பேரழகினள், கையிற்பிச்சைப் பாத்திரமுடையவளாய் அறவுரை கேட்கின்றாள்; இவள் யார்?” என்று வினாவினாள். அதற்கு அருகே நின்ற சட்டை இட்ட பிரதானி அரசனை வணங்கி, “இந்நாவலந்தீவில் இந்நங்கையை ஒப்பார் ஒருவருமில்லர், முன்னொரு காலத்தில கிள்ளிவளவனோடு நட்புச் செய்யக் கருதி, நான் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றிருந்த காலத்து அங்கேயுள்ள அறவணவடிகள் என்பார், இவள் வரலாற்றை விளங்கக் கூறினாரென்று முன்னே உரைத்திருந்தேனல்லவா? அவளே இவள்,” என்று கூறினன். கூறலும், மணிமேகலை அரசனை நோக்கி, “அரசே, உன் கையிலிருந்த பிச்சைப் பாத்திரமே இது; இப்போது என் கையிற் புகுந்தது; செல்வக்களியால் தெரியாது மயங்கினை போலும்! சென்ற பிறப்பையும் நீ அறிந்திலை; என் செய்தனை! மணிபல்லவஞ்சென்று புத்த பீடிகையை வலங்கொண்டு தொழுதாலன்றி உனது பழம்பிறப்பின் செய்தியை அறியாய்; ஆதலால் அரசே, அங்கே விரைந்து வருவாயாக,” என்று சொல்லிவிட்டுத் தான் எழுந்து ஆகாயவழியே சென்று, சூரியன் மறைதற்கு முன்னர் மணி பல்லவத்தில் இறங்கிப் புத்த பீடிகையை வலங்கொண்டுதொழுதாள். அது வழக்கம் போல அவளது பழம்பிறப்பை அறிவித்தது. அவள் அதனை வியந்து அங்கே தங்கியிருந்தனள்.

புண்ணியராசன், மணிமேகலை கூறிய செய்தியைக் கேட்ட அளவில் மிக வியப்புற்று, இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் சென்ற பிறப்பின் வரலாற்றையும் அறியவேண்டுமென்ற ஆசை தூண்டுதலால்,

அச்சோலையினின்றும் விரைந்து புறப்பட்டு நகரையடைந்து, தன்னை வளர்த்த தாயராகிய அமரசுந்தரியைக் கண்டு, தனது பிறப்பு வரலாற்றை உரைக்கும்படி கேட்டான். அவள் அவன் வரலாறு முழுவதையும் கூறினாள். அரசன் அதனைக்கேட்டு வருத்தமுற்று, அரசாட்சியில் வெறுப்புக் கொண்டு, தான் துறவியாய் மணிபல்லவம் செல்வதற்குத் துணிந்து, தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அதனைக்கேட்ட சனமித்திரன் என்னும் மந்திரி, புண்ணியராசனை வணங்கி, “அரசரே, வாழ்க! என் சொற்களைக் கேட்டருளவேண்டும்; உம்மை நம் அரசர் பெறுவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழை பெய்யாமையால் வறுமை மிகுந்தது. உயிர்களெல்லாம் பசியால் வருந்தின. அக்காலத்தில் நீர் கோடை காலத்தில் மழை தோன்றினாற்போலத் தோன்றினீர். அங்ஙனம் நீர் தோன்றிய பின் இந்நாட்டில் எல்லா வளங்களும் நிரம்பின; உயிர்கள் பசித்துன்பமுதலான துன்பங்களில்லாமல் வாழ்வனவாயின; நீர் இச்சமயம் இந்நாட்டை விட்டு நீங்குவீராயின், எல்லா உயிர்களும் தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகள் போலக் கூவி அழாநிற்கும்; இத்தன்மையுடைய இவ்வுலகத்தை நீர்காவாமல், உமது நலத்தையே கருதிச் செல்லுதல் தகுதியன்று; எந்த நன்மையும் தன்னுயிர்க்கென்று நினையாது பிற உயிர்களுக்கே என்று கருதி உழைக்கும் புத்த தேவனது அறம் இஃதல்லவே!” என்று கூறினான். அரசன் அதுகேட்டு, “மணி பல்லவத்தை வலங்கொண்டு வணங்க வேண்டுமென்று என்னுள்ளத்தில் எழுந்த வரம்பு கடந்த ஆசையைத் தணித்தல் அரிது; ஆதலால், நான் அங்குச்சென்று வருவேன்; யான் வருவதற்குப் பிடிக்கும் ஒரு மாதகாலம் வரை இந்நகரைப் பாதுகாப்பது உமது கடமையாகும்” என்று மந்திரியை நோக்கிக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு, வழிக்கொண்டு கடற்கரையை அடைந்து, மரக்கலமேறி மணிபல்லவத்தை அடைந்தான். உடனே மணிமேகலை எதிர் வந்து அழைத்துச்சென்று, அவனோடு அத்தீவை வலமாகச் சுற்றிப் புத்த பீடிகை அருகில் வந்து, “பழம்பிறப்பை அறிவிக்கும் தரும பீடிகை இது” என்று காட்டினாள். அவ்வளவில் அரசன் அதனைத் தரிசித்து அன்போடு வலங்கொண்டு துதித்தான். துதிக்கவே, அப்பீடிகை அவனுக்கும் பழம்பிறப்பின் செய்தியை நன்றாகத் தெரிவித்தது. அவன் அதனைத் தெரிந்து வியப்படைந்து, தனக்கு முற்பிறப்பில் ஒருநாள் இரவில் அமுதகரபி என்னும் அசுஷயபாத்திரத்தை அளித்த சிந்தாதேவியைச் சிந்தித்து,

“அமுத சுரபி யங்கையில் தந்தென்
பவம்அறு வித்த வானோர் பாவாய்!
நாமாககழுவும் நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறவிகள் பேணுத வல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தை!”

என்று துதித்தான். பின்னர் அவன், மணிமேகலையுடன் எழுந்து தென்மேற்குத் திசையிற்சென்று, கோமுகிப் பொய்கைக் கரையில் ஒரு புன்னை மரத்து நிழலிலே இருந்தான். இருக்குங்கால், அவர்கள் வருகையை அறிந்த அத்தீவின் காவல்தெய்வமாகிய தீவதிலகை அங்கு வந்து அவர்களைக் கண்டு, புண்ணியராசனை நோக்கிச் சில சொல்லத் தொடங்கி, “அக்காலத்தில் இத்தீவில் உன்னை மறந்து தனியே உன்னைக் காணாது வருந்தி இத்தீவிற்கு மீண்டு வந்து, உன்னைத் தேடி, நீ இறந்து போன வரலாற்றைத் தெரிந்து, தாங்களும் உடனே உண்ணாவிரதம் பூண்டு உயிர் துறந்தார்கள்; அவர்களுடைய உடல் எலும்புகள் இவை; காண்பாயாக; அச்செட்டிகளது உபகாரத்தைப் பெற்று உடன் வந்தார் சிலர், அவர்கள் இறந்தது தெரிந்து பிரிவாற்றாது தாங்களும் உயிர் துறந்தார்கள். அவர்களுடைய உடல் எலும்புகள் இவை; காண் உனக்கு அரசு பதவியை அளித்த அன்பு மயமான உனது பழைய உடம்பின் என்பு இப்புன்னை மரநிழலில் அலைகள் குவித்த மணலால் மூடப்பட்டிருப்பதையும் பார்ப்பாயாக; இங்ஙனம் உன்னுயிரையும் உனக்கிரங்கிய பிற உயிர்களையும் கொன்ற கொலைஞனாகிய நீயன்றோ, இப்போது சாவகநாட்டுப் புண்ணியராசனாய் விளங்குகின்றாய்! இஃது என்ன விந்தை! என்று அவனைப் பழிப்பவன் போலப் புகழ்ந்து கூறினான். அரசன், மணலைத் தோண்டித் தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்புகளைக் கண்டு ஆச்சரியமும் துக்கமும் கொண்டு மயங்கி நின்றான்.

புண்ணியராசனை நோக்கி இச்செய்திகளை உரைத்த தீவதிலகை, அன்பு மணிமேகலையை அன்புடன் நோக்கிக் கூறத்தொடங்கி, “மணிமேகலாய், உங்கள் நகரத்து அரசன் கிள்ளி வளவன், ஆண்டு தோறும் நடத்தும் இந்திர விழாவைச் செய்யாது மறந்தபடியால், மணிமேகலா தெய்வத்தின் சாபப்படி காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை இப்போது கடல் கொண்டது; அரசன் முதலாயினோர் வேறிடம் சென்றனர். அறவணவடிகளோடு உன் தாய் மாதவியும், தோழி சுதமதியும் யாதொரு வருத்தமுமின்றிச் சேரனது நகரமாகிய வஞ்சி மாநகரம் புகுந்தனர்; இனி நீ அவ்வஞ்சிமாநகரம் செல்வாயாக,” என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

மணிமேகலை வஞ்சிமாநகரம் செல்லக் கருதியவள், பழைய உடம்பின் எலும்பைக் கண்டு மயங்கிய சாவகநாட்டரசனுக்குச் சிறந்த அறநெறியை எடுத்துரைத்து, அவனை அவனது நகரத்துக்குச் செல்லும்படி சொல்லிவிட்டுத்தான் ஆகாயகமன மந்திரத்தை உருவிட்டு மேலெழும்பி, வஞ்சிமாநகரம் புகுந்தான். புண்ணியராசன் மரக்கலமேறிச் சாவகநாடு (Java Island) சேர்ந்து தன்னகரம் புகுந்தான்.

அவன் பின்னர்ப் பழம்பிறப்பின் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் எண்ணி எண்ணி; மணிமேகலையின் உபதேசப்படி துறவறம் புகுந்து முத்தி அடைந்தான்.

வஞ்சிமாநகர் புகுந்த மணிமேகலை பல சமய வாதிகளைக் கண்டு உரையாடி அவர்களுடைய கொள்கையையெல்லாம் உணர்ந்து கொண்டாள். பின்னர் மணிமேகலை தன் தாய் மாதவியும் அறவணவடிகளையும் காஞ்சிமாநகருக்குச் சென்றுவிட்டனர் என்பதைக் கேள்வியுற்று, அங்குச் சென்று, அறவணவடிகளைக் கண்டு தனக்குப் புத்த தர்மத்தை உபதேசிக்க வேண்ட, அவர் அங்ஙனமேயுபதேசித்து, “மனத்திருள் நீங்கும்” என்று கூறி, ஞானதீபத்தை நன்கு காட்டினர். மணிமேகலை, “பிறவித்துன்பம் ஒழிவதாக! என்று அந்நகரிலேயே நோற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

3. பாரதி - உலக மகாகவி

- வ.ரா.

பாரதியாரின் கவிதை 'பரவாயில்லை' என்று சொன்ன காலம் போய், அதற்குச் சமானமான கவிதை இந்நாட்டிலோ, அல்லது வேறு எந்த நாட்டிலோ இருக்குமோ, இருந்திருக்குமோ என்ற சந்தேகம் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. பாரதியாரின் கவிதைக்குச் சமானமான கவிதை இருப்பது அபூர்வம் என்ற உறுதி சிறிது காலத்துக்குள் ஏற்பட்டுவிடும் என்பது நிச்சயம்.

இந்த நாட்டிலும் சரி, அயல் நாடுகளிலும் சரி, கவிகள் பெரும் பான்மையில் கலைஞர்களாய் இருந்தார்கள். அதாவது கலைஞர்கள் அழகையோ, அவலட்சணத்தையோ, அநீதியையோ கண்டு, அதைச் சொல்சித்திரத்தில் வரைந்தார்கள். சரியாய்ச் சொன்னால் அவர்கள் கட்சிக்காரர்களாய் இருக்கவில்லை. சாட்சிக்காரர்களாய் இருந்தார்கள். 'கவிதை உள்ளம்' என்ற சரக்கு அவர்களிடம் நிறைந்திருக்கவில்லை.

அப்படியானால் கவிதை உள்ளம் என்பது என்ன? படைப்பில் எல்லா ஜீவராசிகளோடும் அவைகளின் சலனத்தோடும் ஒட்டிக் கொள்ளுந் தன்மைக்குக் 'கவிதை உள்ளம்' என்று பெயர். கலைஞன் தன்னுடைய சித்திரத்தை வரையும்பொழுது, தான் வேறு, சித்திரம் வேறு என்ற உணர்ச்சியுடன் இருக்கலாம். ஆனால், கவிஞனுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலைமையே இருக்க முடியாது.

கவிஞன் புயலைப்பற்றிக் கவிதை எழுதினால் அவன் புயலோடு புயலாய் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பான்; அன்பை வர்ணித்தால், அவன் அன்பு மயமாக ஆய்விடுவான்; அநீதியைத் தாக்கினால் அவன் உள்ளம் சீறி எழும். கவிஞன் ஒரு ஆளையோ ஒரு பொருளையோ கேலி செய்தால் அது அவன் தன்னைத்தானே கேலி செய்துகொண்ட மாதிரி இருக்கும். அதாவது கவிஞனின் உள்ளம் இரண்டறக் கலக்கும் உள்ளமாகும். அவன் கட்சி பேச முடியுமே ஒழிய, சாட்சி சொல்ல முடியாது.

அப்படிப்பட்ட கவிஞர்கள்தான் முதல்தரமான கவிஞர்கள். அவர்கள்தான் 'உலக மகாகவி' என்ற பெயருக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள் ஆவார்கள். பாரதியாருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தானம் வெகு எளிதிலே கிடைக்கும். ஏனென்றால், அவர் ஈடு ஜோடி இல்லாத கவிதை உள்ளத்தைப் படைத்தவர். இந்தக் கவிதை உள்ளத்தைப் பாஷையிலே உருவாக அமைத்துக் காண்பிப்பதற்கு, இந்நாட்டு மேதாவிகள் சில வழிகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அந்த வழிகளுக்கு 'நவரஸங்கள்' என்று பெயர். கவிதை உள்ளம் சரளமாக ஓடும் பாதையை, ஓடும் வேகத்தை, ஓடும் தன்மையை அவர்கள் ரஸம் அல்லது சுவை என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

பாரதியாரின் கவிதை உள்ளம் நவரஸங்கள் வழியாக வழிந்தோடி வெள்ளப் பெருக்கெடுப்பதற்கு அவருடைய பாடல்களில் காணலாம். கவிஞர்களில், ரஸத்தை உடைத்து உடைத்துப் பின்னப்படுத்திக் காண்பிக்கும் பேர்வழி அல்லது பாரதியார். அந்தந்த ரஸத்தின் சாயையை அல்லது மூர்ச்சை ஸ்தானத்தை மட்டும் பாரதியார் காண்பிக்க மனங்கொள்ளார். அவைகளின் பூர்ண உருவத்தையும் தன்மையையும் வலிவுடனும் பொலிவுடனும் வரையக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவர் பாரதியார்.

ஆகவே, எந்தக் கவிஞன் நவரஸங்களையும் வெகுலாகவமாகக் கையாளுகின்றானோ, கையாள முடிகிறதோ, அவனே உலக மகாகவி என்ற பீடத்தில் அனாயாசமாக, எவருடைய உதவியுமின்றி, எவருடைய சிபார்சையும் கோராமல் ஏறி உட்கார்ந்துகொள்கிறான்.

அப்படியானால், பாரதியாருக்கு உலக மதிப்பு ஏன் இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று கேட்கலாம். அரச மரத்தைப் பிடித்த பிசாசு பிள்ளையாரையும் பிடித்துக் கொண்டது என்பார்கள். அது உண்மை என்றே தோன்றுகிறது. அது போலவே பாரதியாருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழர்களின் தற்போதைய தாழ்வடைந்த அலங்கோலமான, குறியில்லாத, நெறியில்லாத வாழ்க்கைதான் பாரதியாருக்கு உலக மதிப்பு வராததன் காரணம்.

இன்னொரு காரணமும் உண்டு. உலகம் இப்பொழுது கவிஞனைப் பாராட்டாமல், கொலைஞனைப் பாராட்டும் கோரமான தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. அந்த மனப்பான்மையில் மயங்கிக் கிடக்கும் உலகம், கவிதைக்கும் கத்திக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காணமுடியாது.

பாரதியார், எதிர்காலத்தில் பல நூறு ஆண்டுகள் பெருமையுடன் மதிக்கப்படப்போகின்ற கவிஞர்களில் சிரேஷ்டமானவர். இதை அடிக்கடி நம்முடைய மனத்தில் சிந்தனை செய்துகொண்டு, நாம் பெருமையும் தைரியமும் கொள்ள வேண்டும்.

பாரதியாரின் பாடல்களில் அவருடைய கவிதை உள்ளம் எப்படி அழகாக மலர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு உதாரணமாக இப்பொழுது சில வரிகளைத் தருகிறேன்.

**“காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்”**

பாரதியார் உயிருள்ள, உயிரில்லாத பொருள்களோடு எப்படி ஒட்டிக் கொண்டு உறவாடுகின்றார் என்ற ஆச்சரியத்தை நீங்கள் காணவில்லையா?

**“இன்னல்வந் துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்
ஏழைய ராகி இனிமண்ணில் துஞ்சோம்”!**

பாரதியாரின் ஆத்திரம் பீறிட்டுக்கொண்டு வருவதை இங்கே காணலாம்.

**“நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம் புரிவாள் எங்கள் தாய் - அவர்
அல்லவ ராயின் அவரை விழுங்கிப் பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்”.**

சரித்திர உண்மையை இவ்வளவு அழகாக வேறு யார் இது வரையிலும் வர்ணித்திருக்கிறார்கள்?

**“கண்ணிரண்டும் விற்றுச்
சித்திரம் வாங்கிடில்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ?”**

என்ன அழகான, ஆணித்தரமான சித்திரம்!

**“தாத ரென்ற நிலைமை மாறி
ஆண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமான மாக
வாழ்வ மிந்த நாட்டிலே”**

பாரதியாரின் நம்பிக்கையும் உறுதியும் ஒரு நாளும் பொய்யாகப் போவதில்லை.

**“புறங்காற்றுச் சூறை தன்னில் திமுதிமென
மரம்விழுந்து காடெல்லாம் விறகான செய்திபோல”**

கொடுங்கோலர்கள் சரிந்து விழுந்த இந்தச் சித்திரத்தைச் சிந்தனை செய்து பாருங்கள். “காடெல்லாம் விறகான செய்தி” - பாரதியார்தான் இந்த மாதிரி எழுத முடியும்.

“தனி ஒருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்.”

இவ்வளவு அன்பும் ஆத்திரமும் பொங்கி வழிந்த கவிஞனை (பாரதியாரைத் தவிர) நீங்கள் பார்த்ததுண்டா, அல்லது கேள்விப்பட்டதுண்டா? எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்று பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ளும் சக்தி பாரதியாரின் தனிப் பொக்கிஷமாகும்.

“கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல்”

என்ன பிரயாசை இல்லாத முற்றுமோனை! அர்த்தத்துக்கு ஆபத்தாய் வாராத முழு முற்று மோனை!

“துன்பமே இயற்கையெனும்
சொல்லை மறந்திடுவோம்
இன்பமே வேண்டி நிற்போம்”

ஆமாம், ‘உலகம் மாயை’ என்ற போலித் தத்துவத்தை பாரதியார் அடித்து வீழ்த்தும் அற்புதத்தைப் பாருங்கள்.

“காவினில் வந்து உயிர்க்குலத்தினை அழிக்கும்
காலன் நடுநடுங்க வழித்தோம்;!

இது ஜெய பேரிகை கொட்ட வேண்டிய செய்தி தான். சந்தேகமே இல்லை.

‘பானையிலே தேளிருந்து
பல்லால் கடித்ததென்பார்
வீட்டிலே பெண்டாட்டி
மெல்பூதம் வந்ததென்பார்
பாட்டியார் செத்துவிட்ட
பன்னிரண்டாம் நாளென்பார்”

சேவகர்களுடைய குறும்புகளைப் பாரதியார் நகைச்சுவையோடு வர்ணிக்கும் விந்தையே விந்தை!

“சின்னஞ் சிறுகிளியே - கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே”

* * *

‘பிள்ளைக் கனியமுதே - கண்ணம்மா
பேசும்பொற் சித்திரமே’

எத்தனை ஆண்டுகள் தவங் கிடந்தாலும் வேறு எவராலும் இந்த மாதிரிச் சித்திரம் வரைய முடியாது. குழந்தை, பேசும் பொன் சித்திரமே! ஆனந்தம், ஆனந்தம், ஆனந்தம்!

“அழகுள்ள மலர்கொண்டு
வந்தே - என்னை
அழ அழச் செய்துபின்
கண்ணை மூடிக்கொள்
குழலிலே சூட்டுவேன்
என்பான் - என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத்
தோழிக்கு வைப்பான்”

குறும்புக் காதலை இதைக்காட்டிலும் அழகாக வர்ணிக்கமுடியுமா?

“காதலடி நீ எனக்கு - காந்தமடி நானுனக்கு
வேதமடி நீயெனக்கு - விந்தையடி நானுனக்கு”

காதலன் காதலி ஒன்றியிருக்கும் இந்த உலகத்தைப் பாரதியார் நமக்குப் பரிசாக அளித்திருக்கிறார். இணையில்லாத கற்பனை!

குயில் பாட்டில் ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரையில் இன்பமயமான நகைச்சுவை. அதிலே எதை எடுத்து, எதை விடுவித்துக் கொடுப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நகைச்சுவையின் சிகரத்தில், அதாவது பிறருக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்காத நகைச்சுவையின் சிகரத்தில், பாரதியார் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

பாஞ்சாலி சபதத்தில், வீரசம் ஊடுருவிப் பாய்ந்து கொண்டே போவதைக் காணலாம். பாஞ்சாலி சபதத்தை, பாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று பாரதியார் அடக்கத்துடன் சொல்லிக்கொண்டார். பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் காணப்படும் கம்பீரமும், வீரமும், துடிதுடிப்பும், சொல்வன்மையும், கருத்தமைப்பின் அழகும் வியாச பாரதத்தில் இருக்குமோ என்று பாஞ்சாலி சபதத்தைப் படித்த அன்பர்கள் பலர் என்னைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். வழி நூல், முதல் நூலையே அமிழ்த்தித் தள்ளும்படியாக இருந்தால், அதை வழி நூல் என்று சொல்லலாமா?

ஊழிக்கூத்தைப் படித்தால், பயங்கர உணர்ச்சி விறுவிறு என்று உடம்பில் ஏறிவிடும். “ஊழிக்கூத்தைப் போன்ற கவிதையை வெள்ளைக்கார நாட்டு இலக்கியத்தில் தாங்கள் கண்டதுண்டா?” என்று ஆங்கில இலக்கிய நிபுணரான தமிழர் ஒருவரை நான் கேட்டபொழுது அவர் ‘இல்லை’ என்று சொன்னதோடு, ‘என்ன ஆச்சரியமான கவிதை! ஊழி நர்த்தனந்தான், அதில் சந்தேகம் இல்லை’ என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

நவரசங்களையும் அனாயாசமாகக் கையாண்ட பாரதியாருக்கு உலக மகா கவிகளுக்குள் எந்த ஸ்தானம் கொடுப்பது என்று

தெரியவில்லை. இதற்கென்று தனி நூலாக அந்த ஆராய்ச்சியை வெளியிடவேண்டும். அதை யார் செய்யப்போகிறார்களோ, பார்க்கலாம்.

பாரதியார் செப்டம்பர் மாதம் 11-ஆம் தேதி மறைந்தார். அவர் மறைந்த தினத்தைத் தமிழர்கள் வருஷாவருஷம் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கொண்டாடுகிறார்கள். தமிழர்கள் நியாயமாகவும் பெருமையோடும் செய்யவேண்டிய காரியங்களில் இது ஒன்று. ஆனால், தமிழ்ப் பாஷையின் மாண்பையும், பாரதியார் பெருமையையும், தமிழர்கள் சரியாகத் தெரிந்து கொண்டார்களா, என்பது சந்தேகந்தான்.

ஒரு மகான், எந்தத் துறையில் வேலை செய்தாலும், அவரது ஜீவிய காலத்திலேயே, அவருக்கு ஏற்றபெருமையுடன் மக்களால் கொண்டாடப்படுவதில்லை, உலக மகாகவி என்று போற்றப்படும். ஷேக்ஸ்பியரை அவருடைய காலத்தில் மதித்தார்களா? 'மான் திருடி' என்று அலட்சியமாக அவரைப்பற்றிப் பேசிய மனிதப்பதர்கள் தான் அவரது காலத்தில் அவசியமாயிருந்தார்கள். இன்றைக்கோ ஷேக்ஸ்பியர் என்றால் உலகம் பரம ஆனந்தத்தில் மூழ்கிவிடுகிறது. பெரியவர்கள் எல்லாருமே அவரவர் காலத்தில் மிகுதியும் ஏளனத்துக்கு உள்ளானதைத்தான் உலகம் இதுவரையிலும் கண்டிருக்கிறது. (இந்த விதிக்கு விலக்கு, காந்தி) ஆகவே, பாரதியாரின் பெருமையைத் தமிழர்கள் சரிவர உணரவில்லையென்று வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளுவதில் பயனில்லை.

தீர்க்கதரிசிகளாக இருப்பவர்கள், தங்கள் தீர்க்க தரிசனத்தைக் கொண்டு, எக்காலத்துக்கும் எந்த நிலைமைக்கும் பொதுவான, தேவையான, அழிவில்லாத உண்மைகளைக் கண்டுவிடுகிறார்கள். ஆனால் அவைகளை மனிதர்கள் நேரே உணர்ந்து கொள்ளுவதில்லை.

சாப்பாட்டு ராமனுக்குச் சோற்றிலே குறி. திருடனுக்குத் திருட்டிலே குறி, விடனுக்குப் பெண்ணின் பேரிலே குறி. மோசக்காரனுக்கு முட்டாள்பேரில் குறி. இப்படிப்பட்ட கீழ்த்தரமான மக்கள் அதிகமாகப் பரவிக் கிடக்கும் காலத்தில் பெரியார்களின் திருவாக்கு, மதிப்புக்கு உரியதாகப் பாவிக்கப்படுவதில்லை.

இதைப் போலவே பாரதியாரைப்பற்றியும் சிறிது காலம் மதிப்பு இருந்துவந்தது. பாரதியார் இலக்கணம் அறியாக் கவிஞன் என்று பண்டிதர்கள் ஆதாரமும் பொருளுமின்றிப் பேசினார்கள். பாரதியார் வெறும் தேசியக் கவி என்று பலர் பேசிக்கொண்டார்கள். பாரதியார் பெண் விடுதலை நண்பன் என்று சிலர் ஆத்திரப்பட்டார்கள். மற்றும் பலர் ஆர்வத்துடன் பேசினார்கள். பாரதியார் வெறுங் கஞ்சாப்

புலவர் என்று ஏசினதையும் என் காதால் கேட்டிருக்கிறேன். ‘மார்க்கெட்டில் ஒன்றும் வாங்கத்தெரியாமல், ஒரு கூடை கீரையை வாங்கின பாரதிதானே?’ என்று சிலர் புரளி செய்வதைக் கேட்கும் துர்ப்பாக்கியமும் நான் பெற்றதுண்டு. ஆனால் இவைகளெல்லாம், யோசிக்காமல் ருசவில்லாமல் எதையும் பேச முடியும் என்பதற்கு அத்தாட்சிகள் ஆகின்றனவே அல்லாமல், பாரதியாரைப் பற்றிய விமர்சனம் ஆகமாட்டா.

மனித வர்க்கத்துக்கு உய்வு, கலையும் கவிதையுந்தான். பார்க்குமிட மெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பரிபூரண ஆனந்தம் கவிதைதான். தத்துவத்திலே தர்க்கம் நிறைந்திருக்கலாம். பௌதிக சாஸ்திரத்திலே அறிவு மிகுந்து கிடக்கலாம். மதத்திலே பக்தி பூரித்து நிற்கலாம். காதலிலே கனிவும் சீதமும் குழைவும் மண்டிக் கிடக்கலாம். கலையிலே அழகும் ஆனந்தமும் விம்மி விழிக்கலாம். ஆனால் இவைகள் எல்லா வற்றையும் தனக்கு அங்கங்களாகக் கொண்டிருக்கும் கவிதையைக் கடவுள் என்று நான் போற்றுகின்றேன். ஒப்புயர்வில்லாத கவிதையைப் பாடியவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்று நான் உரக்கக் கூவுகிறேன். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, உலகத்துக்குக் காட்சியளிக்கும் வளர்பிறை பாரதியார் என்று சொல்லுகிறேன். வாணநோக்கிக் கைகள் கூப்பித் தொழுது நிற்கும் பக்தர்களுக்கும் உயிரும் உற்சாகமும் அளித்து உரப்படுத்தும் சூரியன் பாரதியார் என்று வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பண்டிதர்கள் உறுமினாலென்ன? பாமரர்கள் உறங்கினாலென்ன? இங்கிலிஷ் படித்த இளைஞர்கள் இறுமாப்பினால் உளறினாலென்ன? பாரதியார் இன்னல் வயப்பட்டு அகால மரணம் அடைந்தாலென்ன?

‘அவர் தொடாதது ஒன்றும் இல்லை, தொட்டதை அழகு படுத்தாமல் விட்டதில்லை’ என்று டாக்டர் ஜான்ஸன், கோல்ட்ஸ்மித் என்ற மேதாவி எழுத்தாளரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். இதையே இன்னும் அதிகமான அழுத்தத்துடன் பாரதியாரைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாதா? பாப்பா முதல் பாட்டி வரையில், காதலன் முதல் காதகன் வரையில், குரங்கு முதல் குயில் வரையில், பதிதன் முதல் பக்தன் வரையில், அன்பன் முதல் அரக்கன் வரையில், வம்பன் முதல் கம்பன் வரையில், பாரதியார் யாரை, எதைத் தொட்டு அழகு செய்யவில்லை?

பாரதியாரின் கவிதை, ஆழமும் கரையும் காணமுடியாத கடலாகும். பாரதியாரை, போகியும் போற்றுவான்; யோகியும் போற்றுவான். ஆகாயத்திலிருந்து விழும் நீர்த்துளிகள் யாவும் எப்படியோ கடலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவது போல, பல்வேறு தன்மைகள் கொண்ட மனித உள்ளங்கள், மகாகவி என்ற அலையிலாப்

பெருங்கடல் உள்ளத்தில் போய் அடங்கிவிடுகின்றன. ஆகவே, மகாகவி எல்லோருக்கும் சொந்தம்; எல்லா நாடுகளுக்கும் பொது. இங்கிலீஷில் எழுதியதால் ஷேக்ஸ்பியர் போன்றவர்கள் மகாகவிகள் ஆகவில்லை. எல்லோருடைய உள்ளங்களையும் கவர்கின்றதன்மை அவர்களிடம் இருப்பதால் அவர்கள் மகாகவிகள்.

பாரதியாரின் கவிதையிலே நகைச்சுவை வேண்டுமா? இருக்கிறது. சோகம் வேண்டுமா? உண்டு. அற்புதம் வேண்டுமா? அபரிமிதமாக உண்டு. ஆத்திரம் வேண்டுமா? கொள்ளை கொள்ளையாய்க் கிடைக்கும். ஆறுதல் வேண்டுமா? ஏடு ஏடாயிருக்கிறது. வேதாந்தம் வேண்டுமா? பத்தி பத்தியாய்ப் பார்க்கலாம். வளர்த்திக்கொண்டு போவானேன்! எது இல்லை?

பாரதியாரை நினைத்தால் எனக்குப் பயமாகவிருக்கிறது. ஏன்? நேற்றைக்கு படித்த கவிதையை இன்றைக்குப் படித்தால் புதிது, புதிதாக அழகும் பொருளும் சுவையும் கண்ணுக்குத் தென்படுகின்றன. நாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வளர்ந்துகொண்டு போகிறோமோ, அதற்குத் தகுந்தாற்போல, பாரதியாரின் கவிதை என்ற சங்கப் பலகை நீண்டுகொண்டே போய், நமக்குத் தங்குமிடம் கொடுக்கிறது. இது என்ன விசித்திரமான கவிதை!

4. பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார்

- டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாரொடு எனக்கு ஏறத்தாழ 23 ஆண்டுகள் பழக்கம் உண்டு. அவர் 1953 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 24-ஆம் தேதி வயது முதிர்ந்த நிலையில் மறைந்தார். அவர் 1930-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற சைவ சித்தாந்த மகா சமாச வெள்ளி விழாவின் போதுதான் முதன் முதலில் எனக்கு அறிமுகம் ஆயினார். அப்பொழுது பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற சமாச வெள்ளி விழாவின் கூட்டங்களுக்கு மூன்று நாட்களிலும் தலைமை தாங்கிப் பல அரும்பெற்ற கருத்துக்களை அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். நீளமான மஞ்சள் நிறக் கோட்டு அணிந்து, கழுத்தைச் சுற்றிலும் வெள்ளிய மேல் வேட்டி ஒன்றினைச் சுற்றிப் போட்டுக் கொண்டு, தலைப்பாகையுடன் அவர் உட்கார்ந்திருந்த காட்சி இன்னும் நினைவிற்கு வருகிறது. கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரியில் நான் படித்தபொழுது எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்த ஆசிரியருள் ஒருவராகிய திரு. கே.எஸ். வைத்தியநாதையர் அவர்களுடைய நினைவு பண்டித மணியைக் கண்டபொழுது எனக்கு ஏற்பட்டது. காரணம், இருவரும் தூய வெள்ளாடை உடுத்தி அழகிய வெள்ளைத் தலைப்பாகை அணிந்து இருந்தார்கள் என்பது மாத்திரம் அன்றி, ஆங்கிலக் கவிதைகளை இனிமையொடு சுவைத்துப் பிறர்க்கு எடுத்து இயம்பும் திறன் திரு. கே.எஸ். வைத்தியநாதையர் பெற்றிருந்தது போலப் பண்டிதமணி அவர்கள் தமிழ்ச்செய்யுட்களைச் சுவைத்து அவற்றை எளிய தெள்ளிய நல்ல நடையில் பலர்க்கும் எடுத்து வழங்கும் ஆற்றல் படைத்திருந்தார் என்பது. பச்சையப்பன் மண்டபக் கூட்டத்திற் கலந்து கொண்டவர்கள் அவர் ஆங்கிலம் அறிந்திலர் என்பதை ஊகித்திருக்கவே முடியாதபடி, அவருடைய உடையும் நடையும் சொற்பொழிவுகளும் இருந்தன. பள்ளிக்கூட வாயிலாக அல்லது கல்லூரி வாயிலாகத் தமிழ் இலக்கியம் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றாரில்லையேனும், நல்லறிஞர்கள் துணைக் கொண்டு தாமே பல தமிழ் நூல்களையும், வடமொழி நூல்களையும் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து கற்ற பெருமையுடையவர் திரு. கதிரேசன்

செட்டியார். ஆதலினால், அவர் இயற்றிய சொற்பெருக்குகள் அறிஞர் களையும் ஏனையோரையும் மகிழ்வித்தமை வியப்பன்று. அவர் கற்றறிந்த செய்திகள் பலவற்றையும் எழுதிக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் வைத்துக்கொள்ளும் மரபுடையவராகக் காணப்பட்டார். மேடை களுக்கு வரும்பொழுது அவர் கையில் இரண்டு அல்லது மூன்று குறிப்புப் புத்தகங்கள் இருக்கும். அக்குறிப்புக்களில் சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், கம்பராமாயணம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, காளிதாசர் நூல்கள் போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்கள் உண்டு. வேளை வாய்க்கும் போதெல்லாம் அவ்வேடு களைப் புரட்டிப் புரட்டித் தமது கருத்துக்களை அவர் அழகுற எடுத்தியம்பியது உண்டு. தமிழரேயன்றி ஆங்கிலம் அல்லது சமஸ்கிருதம் கற்றறிந்த பெரியவர்களும், மாணவர்களும் அவர்களுடைய சென்னைச் சொற்பொழிவுகளால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்களுள் ஒருவன் நான். அப்பொழுது சென்னை அரசாங்க முஸ்லிம்கள் கல்லூரியில் நான் தமிழாசிரியனாகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வாண்டினை ஒட்டிய ஆண்டுகளில் திரு. வி.கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர் களுடைய தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது உண்டு. அவர் இராயப் பேட்டையில் அமைத்து நடத்தி வந்த “பாலசுப்பிரமணிய பக்தசன சபை”யில் ஒரோ ஒருகால் சென்று சொற்பொழிவு ஆற்றியது உண்டு. பண்டிதமணி அவர்கள் சமாச மாநாட்டிற்கு வந்திருந்தபொழுது அவர்களையும், திரு. மா. வே. நெல்லையப்பிள்ளை அவர்களையும் பாலசுப்பிரமணிய பக்தசன சபைக்கு அழைத்துத் திரு. கலியாண சுந்தர முதலியார் அவர்கள் பெருமைப்படுத்திச் சொற்பொழிவு ஆற்றுமாறு செய்வித்தார்கள். எனவே, ஜார்ஜ் டவுனிலும் இராயப்பேட்டையிலும் உள்ள தமிழ் மக்கள் சிறப்பாகப் பண்டித மணியினுடைய அறிவுசான்ற சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கும் வாய்ப்புப் பெற்றார்கள். திருவாசகத்தில் வரும் “வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய்” எனத் தொடங்கும் பாட்டினையும், “யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய்” எனத் தொடங்கும் பாட்டினையும், திரு. பண்டிதமணி அவர்கள் நெக்கு நெக்குருகி எடுத்து விளக்கிய திறமையைக் கண்டு வியந்தவர்கள் பலர்.

“மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே
வந்தெனைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
அரியை யென்றுனைக் கருது கின்றிலேன்”

என்ற பகுதியை எடுத்து அவர் விளக்கியவிளக்கம் இன்னும் என் உள்ளத்தினுள் பதிந்து கிடக்கின்றது. “கடவுளே நின்னை அரியவன் என்று நான் மதிக்கவில்லை. இங்கு என்னுடன் நீ எப்பொழுதும் இருக்கின்றாய் எனவே மதிக்கிறேன்” என்ற கருத்தினைத் தெரிவிக்கக்

கருதிய மாணிக்கவாசகர் நல்லதோர் உவமையை எடுத்தாண்டார் என்றும், “மழக்கை இலங்கு பொற் கிண்ணம்” என்ற அவ்வவமை சிந்திக்கத்தக்கது என்றும் அவர் அடிக்கடி எடுத்துக்காட்டியதுண்டு. குழந்தையினுடைய கையில் விளங்குகின்ற பொற்கிண்ணத்தைப் போலக் கடவுள் இருக்கின்றார் என்றால், அதன் கருத்து இன்னது என்று பெரும் பேராசிரியர் கதிரேசன் செட்டியார் விளக்கிய நயம் சிந்திக்கத் தக்கது. அழகின்ற குழந்தை அழாமல் இருப்பதற்காக அதன் கையில் பொற்கிண்ணத்தைத் தாய் கொடுத்துவிடக், குழந்தை கிண்ணத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, இப்படியும் அப்படியும் அசைந்து நடமாடுகின்றபொழுது பொற்கிண்ணம் கீழே விழுந்து விட்டால் உடைந்துபோய் விடுமோ என்று அஞ்சித் தாயார் குழந்தையின் கூடவே நடந்து செல்லுகின்ற வழக்கத்தை எடுத்துக் காட்டி, அவர் பொருத்தியுள்ள விதம் சிந்திக்கத் தக்கது. குழந்தை கிண்ணத்தின் பெருமையை அறியாதது போல ஆன்மாக்கள் கடவுளின் பெருமையை அறியாது இருத்தல் உண்டு என்றும், கடவுள் ஆன்மாக்களைத் திரும்பவும் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஆன்மா செல்லும் இடமெல்லாம் உடன் வந்து பாதுகாக்கின்றார் என்றும் அவர் அன்று காட்டிய செய்தி இன்றும் என் உள்ளத்தினின்று நீங்காது அமைந்துகிடக்கிறது. இதற்கு மாறாக மாணிக்கவாசகர் தம்முடைய கையிலே உள்ள ஒரு கிண்ணத்தைப் போலத் தமது உடைமையாகக் கடவுளை மதிக்கிறார் என்று எவரேனும் அதற்குப் பொருள் செய்தால், அது பொருந்தாது என்பதைப் பண்டிதமணி தம்முடைய இளைய மெல்லிய கையினை மாணிக்கவாசகர் குறித்தார் என்று கூறுவது பொருத்தமில்லை என்றும் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியதுண்டு.

நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் வரும் “இருதலைக் கொள்ளியின் உள் எறும்பு ஒத்து நினைப்பிரிந்த விரிதலை யேனை விடுதி கண்டாய்” என்ற இடத்தில் வரும் “இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு” என்பதற்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் தந்த விளக்கம் நினைவுகூர்ந்து பாராட்டத் தக்கது. இரண்டு பக்கத்திலும் நெருப்பு இருக்கின்ற கொள்ளிக் கட்டையில் தாவுகின்ற எறும்பு போல ஆன்மா இருக்கிறது என்று பொதுவாகக் கூறுவது பொருந்தாது என்றும், உள்ளே புழையினையுடைய ஒரு தீக்கோலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் தீப்பற்றிக் கொண்டு இருக்கிறபொழுது, ஓர் எறும்பு உள்ளே அகப்பட்டால் எவ்வாறு வாடி வருந்துமோ அவ்வாறு ஆன்மா பொறி உணர்ச்சியால் வருத்தப்படுகிறது எனக் கூறுதல் வேண்டுமென்றும் அவர் கூறிவந்தவை நினைவிற்கு வருகின்றன. இரண்டு பக்கங்களிலும் நெருப்பு உள்ள குச்சி ஒன்றின் மீது எறும்பு இருந்தால், இரண்டு பக்கத்திலும் போக முடியாமல் தவிக்கும் என்றாலும், இரண்டு மூலைக்கும் போகாமல்

நடுவிடத்தின் ஓரத்திலிருந்து எவ்வாறானது குதித்துத் தப்பித்துக் கொள்ளுதல் முடியும். ஆனதால், இதனை விலக்கவே “கொள்ளியின் உள் எறும்பு” என மாணிக்கவாசகர் கூறினார் என அழகுபட அவர் எடுத்துக்காட்டியதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலர் 1930-31 ஆம் ஆண்டுகளில் மகிழ்ந்து பாராட்டிய பாராட்டுகள் இன்றும் என் நினைவில் உள்ளன. பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாரைப் பிறகு 1934-ஆம் ஆண்டில் என்னுடைய நேர்முக ஆசிரியராகப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கிட்டிற்று. நாவலர் ச. சோம சுந்தரபாரதியார் அவர்கள் பேராசிரியராக இருந்த பொழுது, நான் 1933 முதல் 35 வரை அப்பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் ஏம்.ஏ. பட்டப் படிப்பிற்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்த ஞான்று பண்டிதமணி அவர்கள் எனக்குச் சிலப்பதிகாரத்தையும், அகநானூற்றையும் சிறப்பாகக் கற்பித்தார்கள். அப்பொழுது பாடமாக இருந்த சிலப்பதிகாரப் பகுதி அடியார்க்கு நல்லார் உரையில்லாத வஞ்சிக் காண்டமேயாகும். அதற்கு அரும்பத உரையாசிரியர் உரை மாத்திரம் உள்ளது. அரிய சொற்கள் சிலவற்றின் விளக்கம் மாத்திரம் அவ்வுரையில் உண்டு. ஆனால் புகார்க்காண்டத்திற்கும் மதுரைக் காண்டத்திற்கும் உள்ள உரைகள் இரண்டு. ஒன்று அடியார்க்கு நல்லாருடைய விளக்கமான உரை; மற்றொன்று பழைய உரையாசிரியராகிய அரும்பதவுரை ஆசிரியர் உரை. அடியார்க்கு நல்லார் உரை வஞ்சிக்காண்டத்திற்குக் கிடைக்கப் பெற்றிருந்தால், எத்துணை மகிழ்ச்சியுற்றிருப்போமோ அத்துணை மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி பண்டிதமணி அவர்கள் வஞ்சிக்காண்டத்திற்கு உரை தந்து படிப்பித்தார்கள்.

**“கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனன் மற்றையார்
உற்றாடி னோந்தோழி நெஞ்சன்றே”-**

எனவுள்ள குன்றக்குரவை அடிகளுக்கு உரைகாண இடர்ப்பட்ட அறிஞர்கள் நிரம்பியகாலத்தில், திரு. கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள் தக்கதோர் உரை கண்டார்கள். தோழி ஒருத்தி “தலைவனுடைய நாடு அல்லாத நாடு ஒன்றனுள் உள்ள மலையைத் தீண்டித் தண்ணீர் வந்தபோது, அதனுள் நம் உறவினர் அல்லாதார் பொருந்தி நீராடினால் நம் நெஞ்சம் நடுங்கும். அன்றோ தோழி” என்றவாறு பொருத்திப் பொருள் கண்ட பெருமை பண்டிதமணியாரைச் சாரும். சிலர் மற்றையார் உற்றாடினோம் தோழி நெஞ்சன்றே என்றவாறு பிரித்துப் பொருள் கொள்ளமாட்டாது இடர்ப்பட்ட நிலையில், பண்டிதமணி அவர்கள் “உற்றாடின நோம் தோழி நெஞ்சு” எவ்வாறு பிரித்து அரும்பத உரைகாரர் உரையொடும் நூலாசிரியர் கருத்தொடும்

பொருந்துமாறு பொருள் செய்தார்கள் என்பதை என்போன்ற மாணவர் சிலர் இன்றும் மீண்டும் மீண்டும் கூறி மகிழ்வது உண்டு.

செங்குட்டுவன் வடநாட்டு மன்னருடைய காவா நாவினை அடக்குவதற்காகப் போரொடு சென்ற பொழுது, அவன் முன்னரே சிவபிரானை வணங்கியுள்ள காரணத்தால் திருமால் கோயில் சேடங்களைத் தோளில் தாங்கிச் சென்றான் என்று வருகின்ற இடத்தில், சிவனுக்குப் பெருமை கொடுத்திருப்பது காரணமாக அப்பகுதியைச் சுவைத்துச் சுவைத்துக் கற்பிக்கின்ற மரபு உடையவராகப் பெரும் பேராசிரியர் இருந்தார். அவரால் இயன்ற பொழுதெல்லாம் தேர்வுகளில் அப்பகுதியில் வினா அமைத்து விடுவது அவருடைய மரபாக இருந்து வந்தது. வாழ்த்துக் காதையில் தேவந்தி சொல்வதாகவும், அடித்தோழி சொல்வதாகவும் வருகின்ற பகுதிகளை அவர்கள் உளம் உருகிப்படிப்பித்த நிலை என் போன்றோரால் இன்றும் உன்னத்தக்கதாக உள்ளது. இக்காதையில் ஈற்றில் வரும்,

“நீணில மன்னர் நெடுவிற்பொறையன்நந்
றாடொழார் வாழ்த்தல் தமக்கரிது - சூழொளிய
எங்கோ மடந்தையும் ஏத்தினாள் நீடுழி
செங்குட் டுவன்வாழ்க வென்று”

என்ற செய்யுட்கு மிகவும் பொருத்தமான உரை பண்டிதமணி அவர்கள் ஒருவராலேயே கூறப்பட்டது என்று சொல்வது புனைந்துரையாக மாட்டாது. உலகில் உள்ள ஏனைய மன்னர்கள் செங்குட்டுவனுடைய நற்றானைத் தொழாமல் அவனை வாழ்த்துதல் அரிதென்றும், கண்ணகி ஒருத்தி மட்டும் அவ்வாறு அவன் தானைத் தொழாமல் ‘வாழ்க’, என்று அவனை வாழ்த்தினாள் என்றும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள்.

பொதுவாக, அவர் பாடம் சொல்லும் மரபு ஆசிரியர் அனைவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். தாம் கற்பிக்க எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பாடப்பகுதியைக் கவனமாக வீட்டில் ஒருமுறைக்கு நான்கு முறை அவர் படித்து, ஐயம் திரிபுகள் அற அறிந்து கொண்டுதான் வகுப்பிற்கு வருவது வழக்கம். மாணவர்களுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஐயங்கள் எவை என முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்து, அவ்வையங்களைக் களைதற்குச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டு வருவது அவரது வழக்கம். அன்றியும், அவரால் எதிர்பார்க்கப்படாத பல ஐயங்களை மாணவர்கள் திடும் என எழுப்பினால் அவற்றிற்கு விடை கூறுவதில் அவர் தயங்கவே மாட்டார். எனினும் ஒரு செய்யுட் பகுதிக்குப் பொருள்கூறும்பொழுது, அதற்குரிய நேர்பொருளை

உடனே தெரிவித்துவிடாமல், மற்றவர்கள் கருதக்கூடிய பொருள் களைச் சொல்லி அவை எவ்வாறு கொள்ளத் தக்கவை அல்ல என்று குறிப்பிட்டுத் தக்கவுரை காணவேண்டும் என்பதன் கண்ணே மாணவர்களுக்கு ஆர்வத்தை எழுப்பிவிட்டுப் பிறகு தக்க பொருளைத் தம் மதி நலத்தாற் கண்டு கூறும் பெற்றிடையவர் என் ஆசிரியர் என்று கூறிக்கொள்வதில் நான் பெருமை கொள்கிறேன். அவருடைய மற்றோர் இயல்பு பல சங்கச் செய்யுட்களிலிருந்து ஒத்த மேற்கோள்கள் தருதல் என்பதும், இலக்கண நயம் எடுத்துரைத்தல் என்பதும் இன்முகத்தோடு தாம் கூறக்கருதும் கருத்துக்களைக் கூறுதல் என்பதுமாம். ஒருமுறை, எங்கள் வகுப்பிற்கு வந்தபொழுது, “இவ்வகுப்பிற்கு வருதல் என்றால் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. அதற்கு முக்கிய காரணம் திரு. அ. சிதம்பரநாதன் போன்றவர்களுடைய நுண்மான் நுழைபுலமும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும், மனஎழுச்சியும் ஆகும்” என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

தமிழ்ச் சிறப்பு வகுப்பு மாணவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் பண்டிதமணி அவர்கள் அக்காலத்தில் பேராசிரியர் நிலையில் இல்லை யெனினும், விரிவுரையாளராகத்தான் இருந்தார் எனினும், அவர் களிதத்து மிக்க பெருமதிப்பு வைத்திருந்தோம். அதற்குச் சிறந்த காரணம் ஆற்றின் ஊற்றிலிருந்து நீர் சுரப்பது போல அவருடைய உள்ளத்திலிருந்து ஊறி ஊறி வந்த இன்னுரைகள். அவ்வமிழ்தத்தை மாந்துதற்குக் காத்திருந்த சிறப்பு வகுப்பு மாணவர்கள் பலர் இன்று ஒரோ ஒரு கல்லூரியில் அல்லது ஒரோ ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்பேராசிரியர்களாக உள்ளார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் மாணவர்களோடு ஆசிரியர் என்ற முறையிலே மட்டும் பழகாமல், மாணவர்களுள் ஒருவரைப் போலத் தம்மைச் சிலவேளைகளில் அமைத்துக்கொண்டு அளவளாவுதல் உண்டு. இது மேல் நாட்டு மேலைமொழி ஆசிரியர்களின் கைவந்த திறம் என்பார்கள். அது அவ்வாசிரியர்மாட்டுக் காணப்பட்டமையின் மாணவருடைய உள்ளங்கள் எல்லாம் அவர்பால் வலிய இழுக்கப் பட்டன. அக்காரணத்தால் மாணவர்களுடைய பேரன்பிற்குப் பண்டிதமணியார் உரியவர் ஆகி, மாணவர்களிடத்திலும் பேரன்பு காட்டுவாராயினர். பல் இல்லாத வாயினால் அவர்கள் சிரித்தாலும் கூட, அச்சிரிப்பிலே ஓர் அழகும் பொலிவும் இருத்தல்கண்டு மாணவர்கள் மகிழ்வது உண்டு. அவரிடம் மாணவராய் இருந்த எவரும் வாழ்க்கையில் தாமாகப் பிறகு இலக்கியச் சுவை பெற முயலாமல் இருத்தல் அரியதொன்று என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

அவர் தண்டு ஊன்றிய கையினராய்த் தளர்ந்த நடையினராய் வகுப்பினுள் நுழைதற்குச் சிறிது நேரம் ஆகும் எனினும், மாணவர்கள் அனைவரும் அவர் வருதலைச் சாளரத்தின் வழியே அறிந்துகொண்டு முன்னரே தாமாக எழுந்து நின்று அவரை வகுப்புகளில் வரவேற்பது வழக்கம். இத்தகைய மதிப்பு மாணவரை மருட்டி உருட்டி அவரால் வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டதொரு மதிப்பன்று; மாணவர்கள் தாமே விருப்பத்தோடு அவர் அறிவிற்கும் அன்பிற்கும் தந்த மதிப்பு என்று கூறாதிருத்தல் இயலாது. அவரிடம் பன்னிரண்டு மாதங்கள்தான் நான் படிக்கக் கூடிய வாய்ப்புப்பெற்றிருந்தேனாயினும் என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் அவரை என் உள்ளம் கவர்ந்த ஆசிரியராக மதிப்பேன் என்பது உறுதி.

1935-இல் நான் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றுப் பிற்பாடு அப்பல்கலைக் கழகத்திலேயே பேராசிரியர் - நாவலர் - சோமசுந்தர பாரதியாரொடும், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாரொடும், உடனுறைந்து தமிழ்த் துறையில் அவருக்கு உதவியாளனாக இருந்து பணியாற்றக்கூடிய பேறு எய்தினேன். 1946-இல் நான் அப்பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியனாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டுப் பணியாற்றத் தொடங்கிய பிற்பாடு ஓரிரண்டு மாதங்கள் பண்டிதமணி அவர்கள் ஆராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்து, பிறகு உடல் நலக்குறைவு காரணமாக விலகிக்கொண்டார். விலகிக்கொள்ளுவதற்கு முன்னால் என் அறைக்கு வந்து என்னிடம் அரைமணி நேரம் உரையாடி உறவு காட்டிப் பிரியா விடைகொண்டு சென்றார். அதனை நினைக்குந் தோறும் நினைக்குந்தோறும் இன்னும் என் உள்ளம் உருகுகின்றது. 1948-இல் நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகச் சில மாதங்கள் பணியாற்றுமாறு ஆட்சியாளரால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டபொழுது பண்டிதமணியவர்கள் என்னைப் பாராட்டி வாழ்த்தி யருளினார்கள். ஒரு முறை, கொப்பனாப்பட்டி மகளிர் கல்லூரிப் பட்டமளிப்பு விழாவில் தலைமை தாங்குவதற்கு நான் சென்ற காலை, அவர்களுடைய ஊராகிய மகிபாலண்டியில் பண்டிதமணி அவர்களை அவர்களுடைய இல்லத்தின்கண்ணே கண்டு என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்து வருவதற்கு வாய்ப்புப் பெற்றேன். அன்றும் பண்டேபோல என்பால் அன்பு காட்டி உருகிய அவர்களுடைய உள்ளமும் என் உள்ளமும் ஒன்று கலந்தன. இவ்வாறு, ஆசிரியர் மாணவரிடத்துத் தொடர்பு உண்டாகுமேயானால், மாணவரும் ஆசிரியரும் உடனுறையும் பல்கலைக்கழகங்களால் விளையவேண்டி நற்பயன் விளைந்ததாகுமன்றோ என்று சில வேளைகளில் நான் எண்ணுவ துண்டு.

1941-இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பண்டிதமணி அவர்கள் விலகிக்கொண்டு ஊருக்குப் போவதற்குமுன்னால், ஆசிரியர்கள் கூட்டம் ஒன்றில் அவர்கள் சொல்லிய சொற்களின் நயம் இன்றும் தோற்றுகிறது. “இப்பல்கலைக்கழகத்தில் நான் மூன்று துணை வேந்தர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் முறையே சர்.எஸ். ஈ. அரங்கநாதன், மகாகனம் சீனிவாச சாஸ்திரியார், சர். கே.வி. ரெட்டி ஆகியவர். இம்மூவரும் என்னைப் பொறுத்த வரையில் மும்மூர்த்திகள். முதல்வர் என்னை ஆக்கினர்; இரண்டாமவர் என்னை அளித்தார்; மூன்றாமவர் காலத்தில் இப்பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து நீங்கிப் போகின்றேன்” என்றார். அன்று தம்மைச் சங்கரா மூர்த்தி ஆக்கிவிட்டாரே என்று சர்.கே.வி. ரெட்டியார் அவர்கள் நினைத்து நினைத்து உருகி, மீண்டும் வேலைக்கு அவரை வரவழைத்துக் கொள்ளுதற்கு முயன்றார். அம்முயற்சியின் பயனாகப் பண்டிதமணி பல்கலைக்கழக வேலைக்கு ஓராண்டு கழித்து அழைக்கப்பட்டார். அப்பொழுதுதான் அவர் ஆராய்ச்சிப் பகுதியின் தலைவராக இருந்து கௌடியத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார்.

பண்டிதமணி அவர்கள் தமிழில் புலமையுற்றிருந்த அளவு வடமொழியிலும் சிறந்த புலமை எய்தி இருந்தமையால், அவரால் பற்பல வடமொழி நூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத்தரப்பட்டன. அவற்றுள் தலையாயதும், நல்ல தமிழ்மணம் உடையதும், மொழி பெயர்ப்பெனத் தோன்றாததும் ஆகிய “மண்ணியல் சிறுதேர்” என்னும் நாடகம் ஒன்று. மிருச்சகடிகா என்ற வடமொழி நாடகத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி, அரிய முகவுரையோடு அதனைத் தமிழகத்திற்கு அளித்த பெருமை சிறுதேருக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துக்காட்டுவது உண்டு. அம்மொழிபெயர்ப்பினைப் பற்றி நான் 1936-இல் ‘தமிழ்ப்பொழி’லில் வெளியிட்ட ஓர் ஆராய்ச்சி மதிப்புரையைப் படித்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்து, என்னை அவர்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துப் பாராட்டினார்கள்.

பண்டிதமணி நகைச்சுவை தோன்றப்பேசும் இயல்பினர். ஒரு நாள் ஒருவர் வீட்டில் அவர்க்குக் குடிப்பதற்குப் பால் கொடுத்தார்கள் என்றும், அதனுள் ஓர் எறும்பு விழுந்து கிடந்தது என்றும், எறும்பு கிடக்கிறது என்று கூறுவதற்குப் பதிலாகத் தாம் ‘பாற்கடலில் சீனிவாசன் பள்ளிகொள்ளுகிறான்’ என்று கூறினதுண்டு என்றும் அவர் என்போன்றவரிடம் சொல்லியுள்ளார்கள். ஒருநாள், பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் அவர் தலைமை தாங்கிக்கொண்டு இருந்த நேரத்தில்

மகளிர் தங்களுக்குள்ளே ஏதேதோ பேசி ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அதனைத் தாங்கமாட்டாத பண்டிதமணி, “அவர்கள் பெண்மணிகள் அல்லவா! மணிகள் ஒலித்துக்கொண்டு தானே இருக்கும்!” என்று குறும்பாகக் கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் மகளிர் பேசாமல் அடங்கிவிட்டனர்.

அவர் இன்னொரு செய்தி எங்களிடம் சொல்வதுண்டு. அதை ஒரு கதை போலவும், தாம் கண்ட கனவுபோலவும் கூறுவது வழக்கம். அஃதாவது, அவர் கடவுளை நோக்கி ஏதோ ஒரு வரம் வேண்டி உறங்கிக் கொண்டிருந்ததாகவும், அப்பொழுது கடவுள் அவருடைய கனவில் தோன்றி “உமக்குத் தந்தம் போம்” என்று கூறியதாகவும், மறுநாள் பார்த்தால் இருந்த பஸ்கூடப் போய்விட்டதாகவும் பலரும் நகைக்கும்படி கூறுவது உண்டு. தாம் பற்கள் இழந்துள்ள நிலையை வைத்து, அதை ஒரு பெருங்குறையாக மதிக்காமல், அது காரணமாகவே பிறரை மகிழ்விக்கும் பெற்றியாளராயிருந்தார் பண்டிதமணி என்பதை உற்றுநோக்கினால், எவ்வளவு சிறந்த உவகையர் அவர் என்பது புலப்படும். தொல்காப்பியர் “உவகையெல்லாம் அல்லல் நீத்தனவாக இருக்க வேண்டும்” என்றார். அவர் கூறியது பிறர்க்குத் துயரும் தருவதாக இருக்கும் உவகை தக்க உவகை என மதிக்கும் தம்மையதன்று என்பது. பண்டிதமணி பிறர்க்கு அல்லல் வாராமல், தமக்குச் சிறிது அல்லல் வந்தாலும் குற்றம் இல்லை என்று கருதி இவ்வாறு பன்முறை உடன் இருந்தவர்களுக்கு உவகை ஊட்டியது உண்டு.

திருவள்ளுவர் கூறிய ஓர் அருமையான திருக்குறளுக்கு முற்றிலும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர் பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள். “நவில்தொறும் நூல் நயம் போலும் பயில்தொறும், பண்புடையாளர் தொடர்பு” என்றார் திருவள்ளுவர். அவர் காலத்தில் நூல்களின் நயத்தை அறிந்து அறிந்து துய்த்தவர்கள் பலர்போலும். அதனால் அதனை உவமையில் வைத்துப் பயில்தொறும் பண்புடையாளர் நட்புப் பெருகும் என்றார். நவிலுந்தொறும் நவிலுந்தொறும் நூல், நயம் பல பயக்கும் என்பது பண்டிதமணி அவர்கள் எடுத்துக் காட்டிய நூனயங்களிலிருந்து விளங்கிற்று. பயிலுந்தொறும் பயிலுந்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு இனிக்கும் என்பது அவர் களுடைய தொடர்பினால் என்போன்றோர்க்கு நன்கு விளங்கியது. பிறர் உவக்கும்படி பிறரோடு கூடி, இவ்வறிஞர் நம்மிடமிருந்து பிரிந்து போகின்றாரே எனப் பிறர் கருதி உளம் நையும்படி பிரிந்து செல்லும் இயல்பினராகப் பண்டிதமணி அவர்கள் இருந்தார்கள். அதனால்,

**“உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்”**

என்ற திருக்குறளிற்கு இலக்கியமாக விளங்கியவர் அம் முதுபெரும் புலவர் என்பது விளங்கும்.

அப்பெரியாரொடு தொடர்புகொண்ட மாணவர்களும், அறிஞர்களும், பிறரும் களங்கமில் மகிழ்ச்சி கொள்ளுதற்கு உரியவராக வாழ்ந்த பெருமை பண்டிதமணி அவர்களுடையது. அவர்களது நினைவு நாட்டில் நெடுங்காலம் நிலைத்திருப்பதாகுக!

5. பேச்சு பலவிதம்

- கல்கி

தமிழ்நாட்டில் பிரசித்து பெற்ற வடமொழி தென் மொழிப் புலவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் பேசும்போதெல்லாம் இடையிடையே, “விளங்கிற்றா?” “புரிந்ததா” “நான் சொல்றது அர்த்தமாச்சா?” என்று கேட்டுக் கொண்டுதான் மேலே போவார். இது மட்டுமல்ல. “இந்த விஷயம் வேறே யாராவது சொல்லியிருக்கிறார்களா?” “இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்?” என்றும் கேட்டுக்கொள்வார்.

ஒரு சமயம் இப்புலவர் பெருமானுடன் சில நண்பர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தவர் சட்டென்று நிறுத்தி, என் அருகிலிருந்த நண்பரைப் பார்த்து, “அய்யாசாமிப் பிள்ளை! உங்களுக்கு அர்த்தமாச்சா?” என்று வினவினார். நான் நண்பருடைய காதோடு, “உங்களுடைய கிரகிக்கும் திறமையில் மட்டும் அவருக்கு அவ்வளவு சந்தேகம் ஏன் வந்தது?” என்று கேட்டேன். “அப்படியில்லை; இங்குள்ளவர்களில் அவர் சொன்னதைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி மற்றவர்களுக்குக் கிடையவே கிடையாது என்பது அவருக்கு நிச்சயம்; என் விஷயத்தில்தான் கொஞ்சம் நம்பிக்கை” என்றார் அய்யாசாமிப்பிள்ளை.

மேற்கூறிய புலவரைப் போல், அடிக்கடி சந்தேகப்பட்டு, “தெரிந்ததா?” “என்ன நான் சொல்கிறது?” என்று கேட்டுக் கொண்டு பேசுகிறவர்களிடம் எனக்கு ரொம்பப் பயம். அவர்களைக் கண்டால் ஓட்டம் பிடிக்கக் கூடத் தயங்கமாட்டேன்.

இன்னும் சிலருக்கு, அவர்கள் பேசுவதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதில் அவ்வளவு சிரத்தையில்லை. அவர்கள் இடைவிடாமல் பேசுவதற்கு மட்டும் நாம் இடங்கொடுத்து விட்டு மௌனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதும்; மூச்சுக் கூட விடாமல் பேசிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். மூச்சு விகிற நேரத்தில் இன்னும் இரண்டு வார்த்தை பேசலாமே என்று இவர்களுக்கு ஆசை.

இப்படிப்பட்டவர்கள் இதிகாச புருஷர்களாயிருக்கத் தகுந்தவர்கள் என்று நான் சொல்வேன். இதிகாச புருஷர்கள் எல்லாரும் ஏறக்குறைய அப்படித்தான் பேசுவார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் வாக்கியம் வாக்கியமாகப் பேசினால் அவர்கள் அத்தியாயம் அத்தியாயமாய்ப் பேசுவார்கள்! ஓர் உதாரணம் கவனிக்கலாம்; நீர் உமது தர்ம பத்தினி யுடனும், சகோதரனுடனும் தூரதேசம் போவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அங்கே ஓர் ஊரில் தங்கியிருக்கும்போது, உமக்கு வெளியே ஏதோ காரியமாகப் போக வேண்டியிருக்கிறது. சகோதரனிடம், “அப்பா! பத்திரமாய் இங்கேயே மன்னியின் கால் விரல்களைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிரு; இந்த ஊர் பொல்லாத ஊர்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறீர். உமது காரியம் முடிந்து திரும்பி வருகையில் எதிரில் உமது சகோதரன் தனியே வருவதைக் காண்கிறீர். உடனே என்ன சொல்வீர்? “அடப்பாவி! ஏனடா மன்னியின் கால் விரல்களிலிருந்து கண்ணை எடுத்துவிட்டு இங்கே வந்தாய்? என்னடா சமாசாரம்?” என்று கேட்பீரல்லவா? அவன் சொல்லும் சமாசாரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, பிறகுதான் அவனைத் திட்டவோ அல்லது உமது மனைவியை நினைத்துப் புலம்பவோ தொடங்குவீர்!

ஆனால், இதிகாச நாயகனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான் உம்மைப் போல் நடந்து கொள்ளவில்லை. வால்மீகி முனிவர் நடந்தது நடந்தபடியே கண்ணால் பார்த்து, ஆரண்ய காண்டத்தில் எழுதியிருப்பதைக் கேளுங்கள்.

ஐம்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்

லக்ஷ்மணர் முகம்வாடிச் சந்தோஷமின்றிச் சீதை இல்லாமல் வந்ததைப் பார்த்துத் தருமாத்மாவான இராமர், “ஓ லக்ஷ்மணா! தண்டகாரண்யத்துக்கு என்னைத் தொடர்ந்து வந்த அந்த சீதை எங்கே? அவளை விட்டுவிட்டு நீ எங்கு வந்தாய்? இராஜ்யத்தை இழந்து துன்பமடைந்து தண்டகாரணியத்தில் அலைந்து திரியும் எனக்கு, என் துக்கத்தின் கட்டுணையாயினாள் எங்கே? வீரா! அவள் இல்லாமல் நான் ஒரு நொடிப் பொழுதும் உயிர் வாழேன். உயிர்த் துணையாகிய அமர மாதருக்கொப்பான அந்தச் சீதை எங்கே? உருகின தங்கத்துக் கொப்பான நிறமுடைய சீதையின்றி நான் இவ்வுலகத்தின் அரசல்ல; தேவலோகத்தின் அரசும் வேண்டேன்.

“ஓ லக்ஷ்மணா! சீதை பிழைத்திருக்கிறாளா? இல்லையா? நீ சொல். உன்னுடைய அஜாக்கிரதையினால் அவளை யாராவது அரசுக்கர்கள் புசித்து விட்டார்களா? மிகச் சிறியவளும் மெல்லியவளும் ஒரு நாளும் துன்பமென்பதை அறியாதவளுமாகிய சீதை, யான் பிரிந்த

காரணத்தால் அழுகின்றாள் என்பது நிச்சயம். அந்தத் துஷ்டனான அரக்கன் பெருங்குரலால் ‘லக்ஷ்மணா’ என்று கூப்பிட்ட பொழுது நீயும் பயந்தனையோ? ஆ! தேவரை அடக்குந்திறனுடையானே, நான் விசனத்தில் மூழ்கிவிட்டேன்; இப்பொழுது என்ன பண்ணப் போகிறேன்? ஐயோ! இவ்வித அவஸ்தைகள் நான் படவேண்டுமென்று என் விதிபோலும்!” என்று இவ்வண்ணம் உத்தமியான சீதையைப் பற்றிப் புலம்பிக் கொண்டே அதிவேகமாக லக்ஷ்மணருடன் ஜனஸ்தானத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்...

இவ்வாறு நடுவிலே ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூட வக்ஷ்மணனுக்கு இடங்கொடாமல் ஒரே மூச்சாய் ஓர் அத்தியாயம் முடியும்வரை ராமர் பேசிக் கொண்டு வந்து ஜனஸ்தானத்தை அடைந்து ஆசிரமத்துக்குள்ளும் புகுந்து விடுகிறார். அதற்குப் பிறகுதான் லக்ஷ்மணனுக்குத் தான் சீதையை விட்டு வந்த காரணத்தைச் சொல்ல இடம் கிடைக்கிறது.

ஸ்ரீ ராமபிரானை இவ்விஷயத்தில் பின்பற்றி அத்தியாயக்கணக்கில் பேசுவோர் சிலர் இந்தக் காலத்திலும் இருக்கிறார்கள்.

இப்படி இடைவிடாமல் பேசுகிறவர்களிலும் இரண்டு ரகம் உண்டு. சின்னவாக்கியக்காரர், பெரிய வாக்கியக்காரர் என்பதாக அவர்களைப் பிரிக்கலாம். பெரிய வாக்கியக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே, கமா, ஸெமி கோலன்கூட இல்லாமல் ஒரே வாக்கியத்தில் தாங்கள் சொல்ல விரும்புவதையெல்லாம் சொல்லிவிடுவார்கள். இவர்களுடைய சம்பாஷணை முறை, தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒரு சிறந்த தேசிய உபந்யாசகரின் பிரசங்க முறையை ஒத்தது. இப்போதைக்கு அவர் பெயர் ஸ்ரீமான் பிரணாயாம முதலியார் என்றிருக்கட்டும். அவருடைய பிரசங்க முறைவருமாறு:

“அதாவது ஸ்வாமி விவேகானந்தர். அமெரிக்காவிலே சிகாகோ நகரிலே கூடிய சர்வமத சமரச மகாசபையிலே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெள்ளெனச் சொன்னது என்னவென்றால், ‘எவனுடைய இருதயமானது ஏழைகளுக்காகப் படைரென்று வெடித்துச் சுக்கு நூறாகிறதோ, அவனே மகாத்மா; மற்றவர்கள் எல்லாம் துராத்மா’ என்று கூறியிருப்பது போல, நாம் நம்முடைய ஏழை ஜனங்களுக்கு வயிற்றுக்கு உணவும், உடுத்துவதற்குத் துணியும் கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறபடியினால், ‘உண்பது நாழி, உடுப்பது நான்கு முழம்’ என்று நமது ஒளவை முதாட்டியார் கூறியிருப்பதைப் பசுமரத்தாணிபோல் மனத்தில் பதிய வைத்துக்கொண்டு, ஒரே பிடிவாதமாய் நின்று உழைத்து...”

இப்படி அரைமணி, ஒரு மணி நேரம் வரையில் கூட முதலில் ஆரம்பித்த வாக்கியத்தை முடிக்காமலே போய்க் கொண்டிருப்பார்.

ஒரு சமயத்தில் தமிழ் நாட்டின் தலைவரும் வேறு சிலரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆகாய விமானத்துக்கு ஆபத்து வந்தால், இறங்குவதற்கு உபயோகமாகும் 'பாராகூட்' கருவியைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. அப்போது தலைவர் கூறினார்.

“பாராகூட்டாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது? அதெல்லாம் எதற்கு? பிராணாயாம முதலியாரின் ஒரு வாக்கியத்தைப் பிடித்துக் கொண்டால் கிரீரென்று கீழே இறங்கிவிடலாமே!”

சின்ன வாக்கியக்காரர்கள் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தை முடிக்கும் போதும் பேசி முடித்து விட்டதாகவே நமக்குத் தோன்றும். ஆனால், பின்னோடு அடுத்த வாக்கியம் தொடர்ந்து வந்துவிடும். இவர்கள் சம்பாஷணை முறையை ஆந்திரத் தலைவர் ஸ்ரீமான் சாம்பமுர்த்தியின் பிரசங்க முறையுடன் ஒப்பிடலாம். ஸ்ரீமான் சாம்பமுர்த்திகார, “ஜஸ்டிஸ் கட்சியை ஐம்பது அடி ஆழத்தில் புதைக்க வேண்டுமென்று நான்தான் முதலில் சொன்னேன்; புதைத்தாய் விட்டது!” என்று கர்ஜிப்பார். சரி, நாம் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க யத்தனிப்போம். உடனே, அவர், புதைத்தால் மட்டும் போதாது! மேலே சமாதிக் எழுப்பவேண்டும்!” என்று இடி முழக்கம் செய்வார். பிறகு தொடர்ந்து, ஆ! தேசத்திற்காக உயிரை விட்ட எத்தனை யுவர்களுக்கும், யுவதிகளுக்கும் நாம் சமாதிக் எழுப்பியிருக்கிறோம்? அவர்களுடைய தியாகங்களெல்லாம் வீண் போகலாமா? நண்பர்களே! இந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சியை வெட்டி ஐந்நாறு அடி ஆழத்தில் புதைத்தே தீரவேண்டும்!” என்பார்.

“இதென்னடா வம்பு? புதைத்த ஜஸ்டிஸ் கட்சியை மறுபடியும் எடுத்து வெட்ட வேண்டுமா?” என்று நாம் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், மேலும் தொடர்வார்.

“ஆ! இந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்னவெல்லாம் அக்கிரமங்கள் செய்திருக்கிறது?” இவ்வளவும் அந்த அதிகார வர்க்கத்தின் ஒத்தாசையுடனேயல்லவா? அப்படிப்பட்ட அதிகார வர்க்க ஆட்சியை ஒழித்து நாம் சுதந்திரம் அடைந்தே தீர வேண்டும்”

சரி, முடிந்து விட்டதுபோல இருக்கிறது என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் மறுபடியும், “சுதந்திரம் என்றால் வாழைப்பழம் அல்ல, கஷ்டப்பட்டுத்தான் பெறவேண்டும்...” என்று ஆரம்பிப்பார். இவ்வாறு அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலிருந்தும் ஒரு

வார்த்தையை எடுத்துக்கொண்டு அடுத்த வாக்கியத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டே போவார்.

சின்ன வாக்கியமாகப் பேசுவதில் மற்றொரு விதமுண்டு. அதை ஸ்ரீமான் டி. பிரகாசம் பந்துலுகாருவின் பிரசங்க முறையுடன் ஒப்பிடலாம்.

ஸ்ரீமான் டி. பிரகாசம் பிரசங்கம் புரிகையில், “நண்பர்களே! நாம் இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறோம் தெரியுமா?” என்று கேட்டுவிட்டு ஒரு நிமிஷம் நாம் சிந்திப்பதற்குச் சாவகாசம் கொடுப்பார். திடீரென்று அவரே பதில் சொல்லிவிடுவார். “ஆமாம்; கடற்கரையிலே தான் இருக்கிறோம். ஆனால், இதே இடத்தில் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் என்ன நடந்தது தெரியுமா?” என்று மறுபடி ஒரு கேள்வி போடுவார். ஒரு நிமிஷம் மௌனம்; பிறகு, “ஆமாம்! இதே மாதிரி ஒரு கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், இதைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிக ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். அப்போது அதோ உள்ள பீச் ரோட்டில் யார் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் தெரியுமா?” என்று கேட்டு, ஆமாம்; “ஸோல்ஜர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்” என்று தெரிவிப்பார். இவ்வாறு கேள்வி கேட்டு பதில் சொல்லி, ஸோல்ஜர்களுடைய குதிரைகள் கூட்டத்திலிருந்த ஜனங்களை மிதித்த கூட்டத்துக்கு வருவதற்குமுன், குதிரைக் குளம்புகளின் கீழ் அகப்பட்ட உணர்ச்சி சபையோருக்கெல்லாம் ஏற்பட்டுவிடும்!

6. பெரியாரின் பெண்ணுரிமைப் பணி

- நெ.து. சுந்தரவடிவேலு

குடும்பத்தில் புரட்சி

ஈ.வே. ராமசாமியின் தங்கை பொன்னுத்தாய் என்பவருக்கு ஒரு பெண் இருந்தது. அப்பெண் அம்மாயி அம்மாளுக்கு ஒன்பது வயதிலேயே திருமணம் செய்துவிட்டார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு வயது பன்னிரண்டு. இத்திருமணமான முப்பதாம் நாள், மாப்பிள்ளையைக் காலரா நோய் தாக்கிற்று. அதனால் அவர் மாண்டார். ஒன்பது வயதுப் பெண் விதவையானாள்.

அவ்விதவைக் குழந்தை அலறி அழுதது.

மாமா, நான் திருமணம் வேண்டுமென்று கேட்டேனா? என்னை ஏன் இக்கதிக்குத் தள்ளிவிட்டீர்கள் என்று புலம்பியது. ஈ.வே. ராமசாமியின் நெஞ்சை நெகிழ்வித்தது; புரட்சி எண்ணம் மின்னிற்று; வெளியில் யாரிடமும் சொல்லாமல் வைத்திருந்தார்.

அந்த விதவைக் குழந்தை, பூப்படைந்தது. அப்பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ள, ஓர் இளைஞனை ஏற்பாடு செய்தார். யாருக்கும் தெரியாமல், தன் மைத்துனர், அப்பெண், நம்பிக்கையுள்ள ஓர் அம்மையார் ஆகிய மூவரையும் சிதம்பரத்திற்கு அனுப்பிவைத்தார். திருமணஞ் செய்துகொள்ள இசைந்த இளைஞனை அச்சகத்திற்குப் பொருள்கள் வாங்கும் சாக்கில், சென்னைக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர் சென்னையிலிருந்து சிதம்பரம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்பது ஏற்பாடு. ஈ.வே. ராமசாமியோ, அப்போது, ஈரோட்டிலேயே தங்கி விட்டார். எனவே, யாரும் எவ்வித அய்யமும் கொள்ளவில்லை.

முன்னேற்பாட்டின்படி, சிதம்பரத்தில் இருந்த, ஈ.வே. ராமசாமியின் நண்பர் இல்லத்தில் திருமணம் நடந்தது. அந்த நண்பர், அங்கு, காவல் துறை ஆய்வாளராக இருந்தார். எனவே, பல பெரிய மனிதர்கள், அத்திருமணத்திற்கு வந்தார்கள்.

மணமக்கள், ஈரோட்டுக்கு வந்தபோது, அவர்களை வரவேற்க ஈ.வே. ராமசாமி, புகைவண்டி நிலையத்திற்குச் சென்றார். ஊரில் இச்செய்தி, காட்டுத் தீப்போல் பரவிற்று.

ஈ.வே. ராமசாமியின் தந்தை, 'பெரிய அவமானம்' வந்துவிட்டதாக எண்ணி, தலையில் கைவைத்து உட்கார்ந்துவிட்டார். ஈ.வே. ராவின் தாயார், சின்னத்தாய் அம்மாளோ, தூக்கில் தொங்கவே போய் விட்டார்கள். இந்நிலையில் உறவினர்கள் கூடினார்கள்; மூன்று வீட்டாரையும், ஆறு ஆண்டுகளுக்குச் சாதியிலிருந்து தள்ளி வைப்பதாக ஒருமனதாக முடிவு எடுத்தார்கள். உறவினர்கள் ஈ.வே. ராமசாமியின் குடும்பத்தோடு தொடர்பினை விலக்கிக் கொண்டார்கள்.

தொடர்பு மீண்டும் வந்ததா? வந்தது. எப்போது? ஈ.வே. ராமசாமி, ஈரோடு நகராட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது, தேர்தல் முடிவு தெரிந்ததும் பல்வேறு சாதியாரும் ஈ.வே. ராமசாமியார் வீட்டிற்குச் சீர்வரிசைகளோடு வந்து பாராட்டினர்.

ஈ.வே. ராமசாமியின் உறவினர் இரண்டொருவர், 'நம்ம சாதிக்காரர் நகராட்சித் தலைவராக உள்ளார். யார் யாரோ பாராட்டி விட்டு வரும்போது, நாம் மட்டும் சும்மாவிருக்கலாமா?' என்று எண்ணி, ஈ.வே. ராமசாமியைப் பாராட்ட வந்தார்கள். அவர்களுக்கு, ஈ.வே.ரா. வீட்டில் காப்பி கொடுத்தார்கள். அதை மறுக்காமல், உறவினர்கள் அருந்தினார்கள். அடுத்துப் பல உறவினர்களும் வந்து பாராட்டிவிட்டு, காப்பி அருந்திச் சென்றார்கள். இப்படித்தான் உறவினர் விலக்கம் ஒழிந்தது.

பழமைப் பாறையாகிவிட்ட நம் சமுதாயத்தில், இச்சிறு மாற்றத் திற்காக எத்தனை தொல்லைகளைத் தாங்க வேண்டியிருந்தது பாருங்கள். அத்தகைய தியாகத்திற்குத் துணியாவிட்டால் சமுதாய மாற்றம் பெயரளவோடு நிற்குமென்பதை இளைஞர்களுக்கு நினைவூட்டல் என் கடமையாகிறது.

விதவைகள் படும் துயரத்தைத் துடைக்கப் பாடுபட்ட பெரியார், தன் உறவினராகிய விதவைப் பெண்ணுக்குத் திருமணஞ்செய்து வைத்ததை மேலே கண்டோம். குழந்தை மணத்தை எதிர்த்து, பெரியாரின் தன்மான இயக்கம், தொடக்க காலம் முதல் குரல் எழும்பியது. குழந்தை மணம் சட்டத்தின் மூலம் தடை செய்யப்படும் வரை ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் குழந்தை மணத்தை எதிர்த்துத் தீர்மானம் போடப்பட்டது.

பெண்ணூரிமைக் கோரிக்கை

எடுத்துக்காட்டாக, செங்கற்பட்டு, முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டில், '16 வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கே மணம் செய்விக்கப்பட வேண்டுமென்றும், பெண் விதவைகளுக்கு மறுமண உரிமை தேவையென்றும், பெண்களுக்கு மணவிலக்கு உரிமை வேண்டுமென்றும்' செய்யப்பட்ட முடிவு அக்காலகட்டத்தில் புரட்சிகரமானது ஆகும்.

பெண்களுக்கு ஆண்களைப்போலவே சமமாக, சொத்துரிமைகளும் வாரிசு பாத்தியதைகளும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும், பெண்களும் ஆண்களைப்போலவே, எந்தத் தொழிலையும் நடத்தி வருவதற்கு அவர்களுக்குச் சம உரிமையும் வாய்ப்பும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும், 'பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் வேலையில் பெண்களே அதிகமாக நியமிக்கப்படுவதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டுமென்றும், தொடக்கக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசிரியர் வேலைக்குப் பெண்களையே நியமிக்க வேண்டுமென்றும்' முடிவு செய்யப்பட்டது.

10-5-1930இல் ஈரோடு சுயமரியாதைப் பொது மாநாட்டில் ஆண்களைப் போன்று, பெண்களுக்கும் சொத்து உரிமை, வாரிசு உரிமை ஆகியவைகளில் சம உரிமை இருக்க வேண்டுமென்றும் எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபடவும் அதைக் கையாளவும் சம உரிமை இருக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பாகத் தொடக்கக் கல்வி ஆசிரியர்களாக அவர்களை அதிகமாக நியமிக்கவேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

பொது மாநாட்டை ஒட்டி நடந்த மாதர் மாநாட்டிலும், சொத்தில் உரிமைப் பாத்தியம், குழந்தைகளுக்குக் கார்டியன் பாத்தியம், தத்து எடுத்துக்கொள்ளல், இவைகளில் ஆண் பெண் இரு பாலாருக்கும் முழுச் சம உரிமை இருக்கவேண்டுமென்றும் முடிவு எடுத்தார்கள்.

ஈரோடு சுயமரியாதை மகாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கிய திரு எம்.ஆர். ஜெயக்கார் திரு. ஈ.வே. ராமசாமியார் சட்டசபைகளைப் பற்றியோ அரசாங்கத்தைப்பற்றியோ கவலை கொள்ளாதவர். அவர் ஏழைகளுக்குத் தொண்டு செய்வதே தம் பிறவியின் பயன் என்று கருதி இருப்பவர். அவர் உங்கள் (சுயமரியாதை) இயக்கத்தில் இருக்கின்றார்.

'உங்களுடைய இயக்கத்தில் ரோமன் கத்தோலிக்கக் கிறித்துவர்களும், முகமதியர்களும் சேர்ந்திருப்பது சிறப்பாகும். மதத் தலைவர்களும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் செய்ய முடியாத காரியத்தை நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள்' என்று பாராட்டினார்.

விருதுநகர் மாநாட்டிலும் இதே சம உரிமை கோரி, பொது மாநாடு முடிவுசெய்தது. விருதுநகரிலும் பெண்கள் சுயமரியாதை

மாநாடு நடந்தது. மாதர்களும் பெண்களுக்கு ஆண்களைப்போல் சொத்தரிமையில் சமத்துவமளிக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

இம்மாதர் மாநாட்டில், 'வர்ணம் அல்லது சாதி ஆஸ்டல்கள் இருந்து வரும் வழக்கத்தை ஆட்சேபிப்பதுடன் இத்தகையவைகள் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கிராண்டு முதலானவைகள் கொடுப்பதை மறுக்க வேண்டுமென்று கல்வி அதிகாரிகளைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறது' என்று முடிவு செய்ததை நினைவில் கொள்வோமாக.

'ஆண்களும், பெண்களும் சாதி பேதமின்றித் தங்கள் தங்கள் மனைவி கணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள முழு உரிமை அளிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அதற்கேற்றவாறு திருமணச் சடங்குகள் திருத்தப்பட வேண்டுமென்றும், திருமணச் சடங்குகள் சொற்பப் பணச் செலவில் நடத்தப் பட வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப் பட்டன.'

தேவதாசி முறை

இவற்றோடு நின்றதா பெண்களுக்கு இழைத்த அநீதி? இல்லை. விலைமாதர், சமதர்ம நாடுகளுக்கு அப்பால் காணும் கொடுமை; நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் கொடுமை. எந்த நாட்டிலும் இக்கொடுமை சமயத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்படவில்லை. எந்த நாட்டுக் கடவுள்களும் தங்களுக்குப் பணிபுரிய என்று, பெண்கள் அணியைத் தேடவில்லை. இந்தியாவிலும் பிற சமயங்களில் இல்லாத அநீதி, கேவலம், அநாகரீகம், இந்து சமயத்தின்பேரால், இந்து வாழ்க்கை முறையின் இன்றியமையாத பகுதியாக இருந்து வந்தது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே, ஒழுக்கத்தில் நாட்டமுடையவர்கள் காறி உமிழ்ந்து, போராடி ஒழித்திருக்க வேண்டிய இந்து 'பேடன்ட்' முறைக்குப் பெயர், பொட்டுக் கட்டுதல். அப்படியென்றால்?

புத்தி தெரியாப் பருவத்தே, சிறுமி ஒருத்தியை உள்ளூர் அல்லது பக்கத்து ஊர் கோயிலுக்கு அடியாளாகப் பொட்டுக் கட்டி விடுவது. சாமிக்குப் பொட்டுக் கட்டிவிடப்பட்ட அவள், பின்னர் யாரையும் திருமணஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது. கோயில் பணிவிடைகளில் ஈடுபடவேண்டும். இசை, நாட்டியம் முதலியவைகளைக் கற்று, கோயில் திருவிழாக் காலங்களில் பாடியும் ஆடியும் ஆண்டவன் தொண்டைச் செய்யவேண்டும். அதனால் சாமி மகிழ்ந்ததாக, மானுடன் எவனுக்கும் தகவல் இல்லை.

ஆனால் ஆசாமிகள் மகிழ்ந்ததாகக் கேள்வி. பாடியவள் வீட்டுக்கு, ஆடியவள் வீட்டுக்குப் போவதில், பெரும் பண்ணையாருக்கும் சின்னப் பண்ணையாருக்கும் போட்டி மூண்டது தெரியும். துணிக்

கடைக்காரர்களுக்கும் நகைக் கடைக்காரர்களுக்கும் போட்டி பெருகியதை அறிவோம். இப்போட்டிகள், அவர்களுக்குள் தீராத பகையானதோடு நிற்காமல், உள்ளாட்சி அரசியல் சண்டைகளுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் கவிழ்ப்புகளுக்கும் காரணமாயிருந்தது ஏராளம்.

தேவர்க்கு அடியார்களாகப் பொட்டுக் கட்டிவிடப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் யார்? ஆயிரம் சாதிகள் கொண்ட நம் சமுதாயத்தில், சாதிக்கு ஐந்து பேர்களையோ பத்துக் கன்னிகளையோ, இப்படிக் காணிக்கை ஆக்கிவிட்டார்களா? இல்லை. இந்த அவமானத்திற்கு, இழிவிற்கு, கொடுமைக்கு, உட்பட வேண்டிய சாதி, தனியாக ஒன்று இருந்தது. நாட்டிலுள்ள கயவர்களுக்கெல்லாம் போக்கிடமாக வேண்டிய மாதர்கள், தனிச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். இம்முறைப்படி, ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் சில பொட்டுக் கட்டிய, அதாவது, பொது மகளிர் இருந்தார்கள். இந்த இழிவைப்பற்றி எந்த ஒழுக்கச்சீலனும் பொங்கி எழவில்லை. எந்த மகானும் 'வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாத நிர்மலனோடு இந்த அசிங்கத்தை இணைக்காதே' என்று அருளுரை வழங்கவில்லை. போராட்டம் நடத்தவில்லை. ஏன்? நம் ஆண்கள் யோக்கியதை அவ்வளவு கெட்டுக்கிடந்தது போலும்! இப்போதைக்கில்லாவிட்டால், எப்போதைக்காகிலும் பயன்படாதா என்று எண்ணினார்களோ என்னவோ? சமய முத்திரையோடு புனிதத் தன்மை என்னும் வெண்குடையின்கீழ், பட்டிமாட்டு ஆண்களின் கொழுப்பிற்காக நாடு தழுவிய தேவதாசி முறை கொடிகட்டிப் பறந்தது.

மேற்கூறிய தேவதாசி முறையை ஒழிப்பதற்காகச் சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று, திருமதி. டாக்டர் முத்துலட்சுமி அம்மாள் சென்னை மாகாணச் சட்டமன்றத்திற்கு மசோதா ஒன்றை மாகாண அரசு பலரைக் கேட்டது. ஈ.வே. ராமசாமியையும் கேட்டது.

ஈ.வே. ரா. விரிவாகக் கருத்துத் தெரிவித்தார். அதில் தேவதாசி முறையை ஒழிப்பதற்கு 1868 ஆம் ஆண்டு முதல் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். 1906, 1907 ஆம் ஆண்டுகளில் பல மாகாண அரசுகளும் இக்கொடுமையை ஒழிக்க முடிவெடுத்துக் காட்டியதைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். 1912ஆம் ஆண்டு இந்திய சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர்கள் மாணிக்ஜி தாதாபாய், முதோல்கர், மேட்கித் ஆகியோர் இத்தகைய மசோதாவைக் கொண்டுவந்ததை நினைவுபடுத்தினார். இதைப் பொதுமக்கள் ஆதரித்ததால், இந்திய அரசே 1913 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் ஒரு மசோதா கொண்டுவந்ததைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டிய ஈ.வே.ரா. அதற்குப் பொதுவாக ஆதரவு இருந்தபோதிலும் சில சில்லறை விஷயங்கள் பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகளால் தடைப்பட்டது என்று நினைவூட்டினார். மீண்டும் 1922ஆம் ஆண்டு டாக்டர்

கோர் கொண்டு வந்த மசோதா 1924ஆம் ஆண்டு சட்டமாக்கப்பட்ட வரலாற்றை நினைவுபடுத்தினார்.

தேவதாசி ஒழிப்பு முயற்சியின் வரலாற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டிவிட்டு, 'இந்த நாள்பட்ட கொடிய சமூகக் கொடுமையை ஒழிக்க யாருக்கும் ஆட்சேபமோ எதிர் அபிப்பிராயமோ இருக்க முடியாது. தேவதாசி என்ற ஒரு வகுப்பு இருப்பது இந்து சமூகத்திற்கே இழிவானதும் அல்லாமல் இந்து மதத்திற்கே பெரும் பழியாகும். ஒரு தனிப்பட்ட பெண்ணுக்கு ஏற்படும் இழிவு பெண்ணுலகத்திற்கே ஏற்பட்டதாகுமாகையால், இவ்வழக்கம் பெண்களின் அந்தஸ்தையும் கவுரவத்தையும் பெரிதும் பாதிக்கக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. அன்றியும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியையோ சமூகத்தையோ விபசாரத்திற்கு அனுமதி கொடுப்பதும் பின்னர் அவர்களை இழிந்த சமூகமாகக் கருதுவதும் பெரும் சமூகக் கொடுமையாகும். சிறு குழந்தைகளில் இருந்து துராச்சார வழிகளில் பயிற்றுவிப்பது ஜன சமூக விதிகளையே மீறியதாகும்' என்று அழுத்தந்திருத்தமாகக் கருத்தினைத் தெரிவித்து, பொட்டுக் கட்டுவதைத் தடுக்கும் சட்டத்திற்கு நாடறிய ஆதரவு கொடுத்தார்கள்.

மேலும், 'கோயில்களில் கடவுள்கள் பெயரால், பெண்களுக்குப் பொட்டுக் கட்டி அவர்களையே பொது மகளிர்களாக்கி, நாட்டில் விபசாரித்தனத்திற்குச் செல்வாக்கும் மதிப்பும் சமய சமூக முக்கிய ஸ்தாபனங்களில் தாராளமாய் இடமும் அளித்துவரும் ஒரு கெட்ட வழக்கம், நமது நாட்டில் வெகு காலமாய் இருந்து வருகின்றது. அன்றியும் நாளாவட்டத்தில் இது ஒரு வகுப்பிற்கே உரியது என்பதாகி, இயற்கையுடன் கலந்த ஒரு தள்ளமுடியாத கெடுதியாய் இந்த நாட்டில் நிலைபெற்றும் விட்டது. ஒரு நாட்டில் நாகரீகமுள்ள அரசாங்கமாவது அல்லது நாட்டின் சுயமரியாதையையோ, குடிமக்களின் ஒழுக்கத்தையோ நலத்தையோ கோரின அரசாங்கமாவது ஒன்றிருந்தால் இந்த இழிவான கெட்ட பழக்கம் கடவுள் பேராலும், மதத்தின் பேராலும், சமூகத்தின் பேராலும், தேசிய வழக்கத்தின் பேராலும் இருந்துவர ஒரு கணநேரமும் விட்டுக்கொண்டு வந்திருக்காது என்றே சொல்வோம்' என்று சாடினார்.

திருமதி டாக்டர் முத்துலெட்சுமி அம்மையார் கொண்டு வந்த மசோதா, வைதிகர்களின் சலசலப்பைப் பொருட்படுத்தாது. சட்ட மாக்கப்பட்டது. அது செயல் முறைக்கும் வந்தது. அதன் விளைவாக, இந்த அவமானம் ஒழிந்ததோடு, அநீதிக்கு ஆளான அச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இழிவிலிருந்து விடுபட்டு, கல்வி கற்று, மற்ற சமூகங் களைப்போன்ற நிலைக்கும் மதிப்பிற்கும் வளர்ந்து வந்துவிட்டார்கள்.

ஆண் பெண் ஏற்றத்தாழ்வு

சாதி ஏற்றத்தாழ்வை விட ஆழமாகவும் அகலமாகவும் பரவியிருப்பது ஆண் பெண் ஏற்றத்தாழ்வாகும். இருவகை ஏற்றத்தாழ்வும் விரைந்து ஒழிக்கப்படவேண்டும். சாதி ஏற்றத்தாழ்வை ஒழிப்பது காட்டாற்றில் எதிர்நீச்சல் போடுவதுபோலாகும். ஆண் பெண் சமத்துவத்தை அடைவது, நெருப்பாற்றில் எதிர்நீச்சல் போடுவதற்கு ஒப்பாகும். எனவே, இதுபற்றிப் பெரியாரின் கருத்துக்களைப் படிப்போம், சிந்திப்போம், கற்றபடி நிற்போமாக.

பெரியார், பெண்ணின் பெருமைபற்றி ‘பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் சரி பகுதி எண்ணிக்கைகொண்டவர்கள். இரண்டொரு உறுப்பில் மாற்றம் அல்லாமல், மற்றபடி பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் ஆண்களுக்கு முழு ஒப்பும் உவமையும் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள் என்பேன். அவர்களால் வீட்டிற்கு, சமுதாயத்திற்குப் பயன் என்ன? எங்கே கெட்டபேர் வந்துவிடுகிறதோ என்பதுதானே? இன்று பெண்கள் வேலை என்ன? ஓர் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணாய் அமைவது. அது எதற்கு? ஆணின் நலத்திற்குப் பயன்படுவதற்கும், ஆணின் திருப்திக்கும், ஆணின் பெருமைக்கும் பெண் ஓர் உபகருவி என்பதல்லாமல் வேறு என்ன? ஓர் ஆணுக்கு ஒரு சமையல்காரி, ஓர் ஆணின் வீட்டிற்கு ஒரு வீட்டுக்காரி, ஓர் ஆணின் குடும்பப் பெயருக்கு ஒரு பிள்ளை விளைவிக்கும் பண்ணை. ஓர் ஆணின் கண் அழகிற்கும் மனப்புள காங்கிதத்திற்கும் ஓர் அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட பொம்மை என்பதல்லாமல், பெண்கள் பெரிதும் எதற்குப் பயன்படுகிறார்கள், பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள்?’ என்று கேட்டு, நமது சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டார்.

‘கற்பு என்பதைச் சுகாதாரத்தையும் சரீரத்தையும் பொது ஒழுக்கத்தையும் பொறுத்து நான் ஆதரிக்கிறேன். என்றாலும் இன்று அந்த முறையில் கற்பு கையாளப்படுவதில்லை. கற்பு ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தப்படுவதில்லை’ என்பதிலிருந்தே இதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

‘பெண்களுக்குத்தான் கற்பு, ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தக்கூடாது என்கிற தத்துவமே தனியுடைமைத் தத்துவத்தைப் பொறுத்தது’ என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

பெண் விடுதலை

பெண் ஆணுடைய சொத்து என்பதுதான் இன்றைய மனைவி என்பவர்களின் நிலை. ஆதலால், ‘ஒரு பிறவிக்கு ஒரு நீதி’ என்கிற

கற்புமுறை ஒழிக்கப்படவேண்டும். ஆண்கள் திருந்த வேண்டின் இத்தகைய அதிர்ச்சி மருத்துவம் தேவை.

பெண்கள் விடுதலைபற்றிப் பெரியார் ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். ‘பெண்களுக்கு மதிப்பு கொடுப்பதாகவும் பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவதாகவும் ஆண்கள் காட்டிக் கொள்வதெல்லாம் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறல்ல. எங்காவது பூணைகளால் எலிக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது நரிகளால் ஆடு கோழிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது முதலாளிகளால் தொழிலாளிக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது வெள்ளைக்காரர்களால் இந்தியர்களுக்குச் செல்வம் பெருகுமா? எங்காவது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்குச் சமத்துவம் கிடைக்குமா என்பதை யோசித்தால், இதன் உண்மை விளங்கும். அப்படி ஒருகால் ஏதாவது ஒரு சமயம் மேற்படி விஷயங்களில் விடுதலை உண்டாகிவிட்டாலும்கூட, ஆண்களால் பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவே கிடைக்காது, என்பதை மாத்திரம் உறுதியாய் நம்பலாம்’ என்று பெரியார் முழங்கினார். இது கசப்பாயிருப்பினும் உண்மைதானே. உரிமை, பரிசுப் பொருள் அல்லவே!

‘ஆண்கள் பெண்களை நடத்தும் முறைபற்றி ‘பெண் மக்களை இன்று ஆண்கள் நடத்தும் மாதிரியானது, மேல்சாதிக்காரன் கீழ்ச் சாதிக்காரனை நடத்துவதை விட, பணக்காரன் ஏழையை நடத்துவதை விட, எசுமான் அடிமையை நடத்துவதைவிட மோசமானதாகும். ஆண்கள் பெண்களைப் பிறவிமுதல் சாகும்வரை அடிமையாயும் கொடுமையாயும் நடத்துகின்றார்கள்’ என்று பெரியார் படம் பிடித்துக் காட்டி ‘தனி உரிமை உலகில், பெண்கள் உரிமை வேண்டுமென்பவர்கள், பெண்களை நன்றாய்ப் படிக்க வைக்கவேண்டும். தங்கள் ஆண் பிள்ளைகளை இலட்சியம் செய்யாமல், பெண்களுக்கே செலவு செய்து படிக்கவைக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு தொழில் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்’ என்று அறிவுறுத்தினார்.

மேலும் அவர் கூறுவதாவது: ‘இது என்ன நியாயம்? மனித சமுதாயம் தவிர மற்றப்படி மிருகம், பட்சி, பூச்சி முதலியவைகளில் வேறு எந்த உயிராவது, “ஆண்களுக்காகவே இருக்கிறோம் நாம்” என்ற கருத்துடன், நடத்தையுடன் இருக்கிறதா?

இந்த இழிநிலை பெண்களுக்கு அவமானமாய்த் தோன்றவில்லை என்பதற்காகவே, ஆண்கள் பெண்களை இவ்வளவு அட்டூழியமாக நடத்தலாமா என்று கேட்கிறேன். ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தனது

சொத்து என்று எண்ணுகிறானே - எதனால்? துணியாலும் நகையாலும் தானே!

நாம் பாமர மக்களை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. நம் அறிஞர், செல்வர், தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் ஆனவர்கள் என்று சொல்லப்படும் பெரியார்களின் யோக்கியதைகளையும், அவர்கள் பெண்கள் உலகத்துக்கும் ஆற்றும் தொண்டுகளைப் பற்றியுமே சொல்லுகிறேன்.

திராவிடப் பேரறிஞர்களின் மனைவிகள், தங்கை, தமக்கைகள், பெண்கள் எப்படிப் பிறந்தார்கள்? எப்படி வளர்ந்தார்கள்? எப்படித் தகுதி ஆக்கினார்கள்? எப்படி இருக்கிறார்கள்? நகைக் கடைகள், துணிக்கடைகள் ஆகியவற்றில் விளம்பரத்திற்கு வைத்திருக்கும் அழகிய பொம்மைகள் உருவங்கள் போலல்லாமல் - நாட்டு மனித சமுதாயத்திற்குப் பெண்கள் உலகத்திற்கு இவர்கள் என்ன மாதிரியில் தொண்டாற்ற அல்லது தாங்களாவது ஒரு புகழோ, கீர்த்தியோ பெறத்தக்கபடி வைத்தார்களா? இவர்களே இப்படி இருந்தால் - மற்றப் பாமர மக்கள், தங்கப்பெட்டியின் உள்ளே, வெல்வெட் மெத்தைபோட்டுப் பூட்டித் தானே வைப்பார்கள்!

‘நம் பெண்கள் நகைகள் மாட்டும் ஸ்டாண்டா? இந்தப் பிரபல ஆண்களும் பிறந்த வயிற்றில்தான் இவர்கள் தங்கை, தமக்கையர் பிறந்தார்கள். இவர்கள் தகப்பன்மார்கள்தான் - அவர்களுக்கும் தகப்பன்மார்கள். அப்படி இருக்க, இவர்களுக்கு இருக்கும் புத்தி, திறமை அவர்களுக்கு ஏன் இல்லாமல் போகும்? இதைப் பயன்படுத்தாதது நாட்டுக்கு, சமூகத்திற்கு நடமா இல்லையா?

‘நகைக்கும் துணிக்கும் போடும் பணத்தைப் பாங்கியில் போட்டுக் குறைந்த வட்டியாவது வாங்கி, குழந்தை பிறந்தவுடன் அதை எடுக்க, அந்த வட்டியில் ஓர் ஆளைவைத்தாவது அதைப் பார்த்துக் கொள்ளச் செய்தால், அன்பு குறைந்துவிடுமா? பெற்ற தகப்பன் குழந்தையைத் தன்னுடன் வைத்துத்தானா அழகு பார்க்கிறான்? அன்பு காட்டுகிறான்? கொஞ்சி விளையாடுகின்றான்? ஆகையால், குழந்தையை ஆட்கள் மூலம் வளர்க்க வேண்டும். சமையல் ஆட்கள் மூலம் செய்விக்க வேண்டும். பெண்கள் ஆண்களைப் போல் உயர்வேலை பார்க்க வேண்டும். பொம்மைகளாக நகை மாட்டும் ஸ்டாண்டுகளாகக் கூடாது என்கிறேன்.

‘ஆண்கள் பார்க்கும் எல்லா வேலைகளையும் தொண்டுகளையும் பெண்கள் பார்த்துச் செய்யமுடியும் என்பேன். ஆனால் நகைப்பித்து, துணி அலங்காரப் பித்து, அணிந்துகொண்டு சாயல் நடை நடக்கும் அடிமை, இழிவு, சுயமரியாதை அற்ற தன்மைப் பித்து ஒழியவேண்டும்.’ இப்படிப் பெரியார் பெண்கள் விடுதலைக்கு வழி காட்டினார்.

ஒருவருக்கோ ஒரு கூட்டத்துக்கோ விடுதலை கொடுக்கிறோம் அதற்குத் தகுதியாக்குதல் முதற்கடமையாகிறது. பாரதிதாசன் கேட்டது போல், ‘கண் திறக்காத போது, விடுதலை வாழ்வின் கதவு திறந்தால் பயன் ஏது?’

களைய வேண்டியவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிய பெரியார், வளர்க்க வேண்டியவற்றைக் கோடிட்டுக்காட்டத் தவறவில்லை. இதோ பெரியார் உரை:

‘ஒன்று, இரண்டு, மூன்று கூட எண்ணத் தெரியாத நிலையில் உள்ள பெண்களைக் கட்டிக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பது என்றால் எப்படி முடியும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்’

பெண் கல்வி

‘தனி உரிமை உலகில் பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமென்பவர்கள் பெண்களை நன்றாய்ப் படிக்க வைக்கவேண்டும். தங்கள் ஆண்பிள்ளைகளை இலட்சியம் செய்யாமல், பெண்களுக்கே செலவு செய்து படிக்க வைக்கவேண்டும். வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு தொழில் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். தாய் தகப்பன்மார்கள் பார்த்து ஒருவனுக்குப் பிடித்துக்கொடுப்பது என்று இல்லாமல் அதுவாகவே - பெண்ணாகவே பார்த்து, தகுந்த வயதும் தொழிலும் ஏற்பட்ட பிறகு - ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால், கன்னிதானம், கலியாணம் - தாரா முகூர்த்தம் என்கிற வார்த்தைகளே மறைந்து - அகராதியில் கூட இல்லாமல் ஒழிய வேண்டும். அன்றுதான் பெண்கள் சுதந்திரம் அனுபவிக்க இலாய்க்குள்ளவர்கள் ஆவார்கள்.’ இப்படிப் பெரியார் கூறும்போது பலருக்குக் குமட்டும்; முகம் சுழிக்கும். இருப்பினும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

பெண்கள் பொம்மைகளா? விளையாட்டுப் பொருள்களா? நகை தாங்கிகளா? பெண்களைத் தானப் பொருள்களாகக் கருதலாமா? அடிமை வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு அடிமைக் குணம்தானா வரும். உரிமை மக்களின் பிறப்பிடம், உரிமை உணர்வுடைய பெண்களே.

பிறருக்கு உபதேசித்தபடி பொது வாழ்க்கையில் பெரியார் நடந்து காட்டுபவர். தன் மனைவி நாகம்மாளும் தங்கை கண்ணம்மாளும் ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பொது வாழ்க்கையில் மட்டுமல்லாது பொதுக் கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபட ஊக்குவித்தார். இவ்விருவரும் ஈரோடு கள்ளக்கடை மறியலில் பங்குகொண்டதையும், வைக்கம் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டதையும் இரண்டிலும் வெற்றி பெற்றதையும் முன்னரே கண்டோம்.

மேலும் திருமதி நாகம்மையார் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சுயமரியாதை இயக்க மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு, தமிழ்ப் பெண்களுக்கு வழிகாட்டினார். தன்மான இயக்கத்தைத் தாயாக விளங்கி ஆதரித்து வளர்த்தவர் திருமதி நாகம்மையார் என்பது மிகையன்று. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தொடக்கக் காலத்தில், முன்னணித் தோழர்கள் தங்கள் குடும்பத்தோடு மாநாடுகளில் கலந்துகொள்வது மரபாயிருந்தது.

திருமதி நாகம்மையார் பெரியார் ராமசாமிக்கு எல்லா வகையாலும் வாழ்க்கைத் துணையாக இருந்தார். 1929இல் அவரோடு மலேயா நாட்டில் சுற்றுப்பயணம் செய்தார்.

7. நிமிர்ந்திருக்க வேண்டிய முதுகெலும்பு

- சாலை இளந்திரையன்

மனிதனின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராயும் மானுட இயல் என்னும் விஞ்ஞானம், 'முதுகெலும்பு நிமிரப் பெற்ற பிறகே மனிதன் சாதனைத் தடத்திலும் நாகரிக நடையிலும் மேற்செல்லத் தொடங்கினான்' என்று சொல்லுகிறது. இன்றைய அறிவு இயக்கமும்,

குனிந்து குனிந்துகொள்ளும் நாணலல்ல - மனிதன்
 குவிந்து நிமிர்ந்து நிற்கும் வேங்கைமரம்!
 பணிந்து பணிந்து நிற்கத் தோள் எதற்கு? - அதனில்
 வயிர முடை எலும்பு தான் எதற்கு?

என்றே குரல் கொடுக்கிறது.

இந்த ஆய்வு முடிவுகளும் எழுச்சிக் கேள்விகளும், மனிதனின் உடம்பையும் அதிலுள்ள ஓர் எலும்பையும் பற்றி மட்டுமே பேசவில்லை; இவைகளின் உள்ளோட்டமாக, மனித நடையின் தெம்புத்தனத்தை வலுவாக்கும் நடைமுறையே இவைகளில் பேசப்படுகிறது.

வரலாற்று உண்மை

மனிதச் சமுதாயத்தின் நீண்ட வரலாற்றை இப்போது ஓரளவாவது நாம் அறிந்திருக்கிறோம்; தனது உரிமைகளையும் பெருமைகளையும் நிலைநாட்டும் பணியில் மனிதக்குலம் மேற்கொண்டு வந்துள்ள முயற்சிகளின் தொடர்ச்சியே அதன் வரலாறு; அதிலே தன்னையே அழித்து அழித்து பிறந்திருப்பதே அதன் நடைமுறை. இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ தன் உரிமைகளுக்கு எழுந்த தடைகளை உடைத் தெறியும் பணியில் தன்னையே தியாகம் செய்ய முன்வந்த போதெல்லாம் மனிதச் சமுதாயம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. மாறாக, தனது 'உடல், பொருள், ஆவிகளை' வெல்லமாகக் கருதித் தயங்கிய போதெல்லாம், - அது, தனது நொண்டித்தனத்துக்குச் சப்பைக்கட்டுக் கட்டியிருக்கிறது; வெற்றி பெற்றதில்லை!

அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்தோ உள்நாட்டுக் கொடுமைகளிலிருந்தோ, திட்டமிட்ட இருட்டடிப்புக்களிலிருந்தோ விடுதலை பெறவிரும்பும் எந்த மனிதத் தொகுதியும் மேற்கண்ட வரலாற்று உண்மையை மறந்துவிடக் கூடாது. அப்படி மறந்து போனால், போராட்டப் படை சோம்பிச் சோம்பிச் சீலைப்பேன் குத்தக் கிளம்பி விடும்; அதன் தலைவர்களும், “ஆகா, சீலைப்பேன், குத்துவது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!” என்று, அந்தச் சப்பாணி வாழ்வுக்குத் தோரணம் கட்டத் தொடங்கிவிடுவார்கள்...

அணையாத கனல்

மனிதன் வளருகிறான் என்றால், தன்னுடைய முந்திய நிலையில் அவன் திருப்தி அடையவில்லை என்று பொருள்; அவன் மேலும் வளரவேண்டும் என்றால், இப்போது உள்ள நிலைமைகளில் அவன் திருப்தி கொள்ளக்கூடாது என்பது தெளிவு. சாதாரணமான நிலையிலேயே இதுதான் மனிதப் போக்காக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் (உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டோ வளர்ச்சிக்குத் தடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டோ) மனிதன் முடக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் போது, அவனுடைய நெஞ்சக் கனல் மேலும் பற்றி எரிய வேண்டும்; ‘இந்தச் சாக்கடை வாழ்வில் நான் கிடக்க மாட்டேன்’ என்று வெறுப்புணர்ச்சியும், “என் இலக்காகிய உரிமையை அடைந்தே தீருவேன்” என்று வீறும் அவனுள்ளே அணைந்து போகாமல் இருந்துவர வேண்டும்.

போராட்ட நெறிமுறை

மானுட வாழ்வு ஒரு போராட்டம் உணவு, உடை, உறைவிடம் என்னும் முப்பெரும் தேவைகளுக்கான போராட்டம் மட்டுமல்ல; உயர்வுகளையும் சாதனைகளையும் விரிந்த எல்லைகளையும் உண்டாக்க நடக்கும் போராட்டம் அது. ஒவ்வோர் இலக்கையும் அடைய அடைய, புதிய பெரிய இலக்குகள் ஏற்பட்டால்தான், மனிதன் மேன்மேலும் உயர்ந்துகொண்டே போவான். இந்த நடைமுறையில், எல்லா மனிதர்களுக்கும் போதிய வாய்ப்பையும் வசதிகளையும் இந்த உலகிலே (அல்லது இந்த அண்டத்திலே) உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்னும் உண்மையை அறிந்து கொள்ளாத சிறு மதியினர், தாங்களும் தங்களைச் சேர்ந்த சிலர்களும் முன்னேற வேண்டுமானால் மற்றவர்களை அந்த வளர்ச்சித் தடத்திலிருந்து விலக்கி முடக்கிப் போட வேண்டும் என்று (தவறாக) எண்ணுகிறார்கள். இந்தத் தவற்றுச் சிறுமதியின் விளைவே இங்குள்ள மொழிச் சண்டை, மதச் சண்டை, இனச் சண்டை, நாட்டுச் சண்டை என்பனவாகும்.

மானுடச் சாதனைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு மேலேற வேண்டிய நாம் மேற்குறித்த சிறு சண்டைகளில் ஈடுபட வேண்டிய நிலையே, இன்னும் உலகின் பல பகுதிகளில் இருந்து வருகிறது என்பதை நாம் வெட்கத்தோடும் வேதனையோடும் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டியிருக்கிறது. சண்டை சிறியதானாலும் பெரியதானாலும், அதிலே நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அடிப்படை நெறியிலே பெரிய மாறுதல் எதுவும் இல்லை. இரண்டு தொகுதியினரிடையே உள்ள மொழி உரிமையில் அல்லது நாட்டு உரிமையில் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கிறது என்றால், அதுவே நமது மூலப் பெரும் போராட்டத்துக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்றால்- அந்த ஏற்றத்தாழ்வை நீக்கிச் சமப்படுத்தும் போராட்டத்திலும், நாம் முழுமூச்சாகவே ஈடுபட வேண்டியுள்ளது. அதாவது அந்த இலக்கை அடைவதற்குத் தேவையான தியாகங்களைச் செய்ய நாம் ஆயத்தமாகவே இருக்கவேண்டும். அதை விடுத்து, “ஏதாவது குறுக்கு வழியில்,- தியாகங்கள் இல்லாத வழியில், - அதை நாம் அடைந்து விடலாமா?” என்று சிந்திப்பது தவறு என்பது மட்டுமல்ல; நமது முதுகெலும்பில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதையே அது காட்டும!

தரமுடைய இலக்கு

இதிலே நாம் இவ்வளவு கணக்காகவும் கண்டிப்பாகவும் இருக்க நேர்வதற்குக் காரணம் உண்டு. தனக்கு முன்னே ஓர் இலக்கைக் குறித்துக் கொண்டு அதை நோக்கி இயங்குவதே மானுட இயல்பு என்று சொன்னோம். அந்த இலக்கை எவ்வளவு தரமுடையதாக அமைத்துக் கொள்ளுகிறோமா அதற்கு ஏற்பவே நம்முடைய நடைமுறை அமைகிறது.

குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் ஒரு பெரிய வேலையை முடித்துவிட வேண்டும் என்று நாம் முடிவு செய்து கொண்டால், விடிகாலையில் எழுகிறோம்; காலைக் கடன்களை விரைவாகவே முடித்து, விரைவாகவே வேலைமேல் செல்லுகிறோம்; நம் கவனத்தை அண்டை அயல்களில் சிதறவிடாமல், இடைவிடாமல் வேலை செய்கிறோம்; மாலையில் நாம் நிமிரும்போது, வேலையும் முடிந்திருக்கிறது... நாம் குறித்துக்கொண்ட வேலை சிறியதாக இருந்தால், ‘என்ன அவசரம்’ என்று கருதி, மெதுவாகவே படுக்கையைவிட்டு எழுகிறோம்; நேரம் கழித்தே வேலையில் ஈடுபடுகிறோம்; வேலையை எளிதில் முடித்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தில், வேறு வேறு இடையீடுகளைக்கூட நாம் பொருட்படுத்துவதில்லை; மாலையில் பார்க்கும்போது தான், அந்த வேலையைக்கூட நாம் முடிக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது!

வேலை முடியாமல் போனதோடு, நாமே வேறொரு கேட்டுக்கும் அங்கேயே அடி கோலுகிறோம்: நமது தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளத் துணியாத நாம், - (இது சாதனையாளனாக இல்லாத எந்த மனிதனுக்கும் உள்ள இயல்பு), - வேலை முடியாமல் போனது அப்படி ஒன்றும் பெரிய தவறு அல்ல என்று நிலைநாட்ட முயல்கிறோம்; சிலபோது, அது முடியாமல் இருந்ததே நல்லது என்பதற்குக்கூடக் காரணங்கள் கண்டுபிடித்துச் சொல்ல முனைந்துவிடுகிறோம்!

ஒரு தனி மனிதன்தான் இப்படி என்பதில்லை; ஒரு மக்கள் தொகுதியும் இப்படித்தான் செயல்படுகிறது: இலட்சிய வீறு அணைந்து போகும் விதத்தில் தங்கள் போராட்ட வேகத்தைக் குறைக்க மக்கள், - தங்களின் இலட்சியத்தை அடைய முடியாததால், அதைவிடச் சிறியதான குறைவான வாழ்வே வாழவேண்டியதாகிறது. அப்படி நேரும்போது, - அடுத்த அடி வீரமாக எடுத்து வைக்க முடியாததால், - அந்தக் குறைவான வாழ்க்கையையே முழுமையான வாழ்க்கை என்று நினைக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்!

சில அனுபவங்கள்

பட்டணங்களில் வாழ்கிறவர்களுக்கு ஒரு வேடிக்கையான அனுபவம் ஏற்படுவது உண்டு: பட்டண வீடுகளில், பெரும்பாலும், குளிப்பு அறையும் (கக்கூஸ் என்னும்) கழிவறையும் அடுத்தடுத்து இருக்கும். ஏதோ கோளாறு காரணமாகக் குழாயில் தண்ணீர் இல்லா விட்டால், குளிப்பறையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு கக்கூசுக்குப் போவார்கள். 'ஒரு நாள் இரண்டு நாள் அந்தக் கடைசி அறைக் குழாயில் தண்ணீர் கொண்டுவந்துவிட முயல்வார்கள். அந்த முயற்சி நாலைந்து நாள் வரை வெற்றி பெறாவிட்டால், அந்த முயற்சியையே கைவிட்டுக் குளிப்பறையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு போவதையே வழக்கமாகக் கொண்டு விடுவார்கள், சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் - கடைசி அறைக் குழாயில் தண்ணீர் வரவேண்டும் - அது வரவில்லை' என்பதையே அவர்கள் மறந்துபோய், - தங்கள் புதிய பழக்கத்தையே முறையான பழக்கம்போல் மேற்கொள்ளத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்!

கிராமிய வாழ்விலும் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் உண்டு; ஆற்று வரத்துப் பாசன வசதி உள்ள இடங்களின் விவசாயிகள், மழையையும் அதன் விளைவான ஆற்றுப் பெருக்கையும் நம்பியே பயிர்த் தொழில் (கமத்தொழில்) செய்வார்கள். மழை செழிப்பாகப் பொழிந்து ஆற்றிலே தண்ணீர் இருக்கும்வரை அவர்களுக்குத் தட்டுப்பாடு இல்லை. சில பருவங்களில் மழை பொய்த்து விட்டாலோ, அவர்கள் பாடே பெரிய திண்டாட்டமாகி விடுகிறது.

பயிர்த்தொழிலுக்கு நீர்வளம் இன்றியமையாதது என்று தெரிந்திருந்தும், ஆற்று நீரை நம்பியிருக்கும் இவர்கள், அது பொய்த்துப் போகும் காலங்களுக்கு ஏதாவது மாற்று ஏற்பாடு செய்து கொண்டால் ஆற்று நீரையே நம்பி இருக்க வேண்டியதில்லை என்பது தெரிந்திருந்தும், அவர்கள் அதைச் செய்து கொள்வதில்லை. காரணம், மழை பெய்தால் செழித்துக் கொள்வதும் மழை இல்லாவிட்டால் வறண்டு கிடப்பதும் அவர்களின் வாழ்வில் வழக்கமான நடைமுறை ஆகிவிட்டது; ஆகிவிடவே, - 'நீர்ப் பாசனத்துக்கு வேறு (கிணற்று நீர்) ஏற்பாடு செய்ய முடியும், அதைச் செய்துவிட்டால் வறட்சியை வென்று எப்போதும் வளமே பெருக்கலாம்' என்னும் எண்ணமே அவர்களின் நெஞ்சில் முளைக்கவில்லை!

மனிதச் சமுதாய வாழ்வின் எந்த ஒரு கூறும் இப்படிப்பட்டதே. போராட்ட முனைப்பின் சூடு தணியாமல் நடக்கும்வரை மனிதர்கள் பெரிய இலக்குகளையே நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பார்கள்; வழி நடத்துவோரின் சோம்பலினாலோ சுயநலத்தினாலோ, அந்த இலட்சியக் கனலில் சாம்பல் பூத்து விடுமானால், - தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற (உரிமையோ பெருமையோ இல்லாத) காலே அரைக்கால் வாழ்வையே மக்கள் முழுமையான வாழ்க்கை என்று ஏற்று வாழத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். அப்படி வாழத் தொடங்கி விட்டபின், அந்த மக்களை உயர்ந்த வாழ்க்கையை நோக்கித் தட்டி எழுப்புவது மிக மிகக் கடினம். இருக்கின்ற வாழ்வே நல்ல வாழ்வு என்று நம்பி, ஏற்று, அதன்படி வாழ்கிறவன், அதைவிட உயர்ந்த வாழ்வுக்கு எங்கே எழப் போகிறான்?

வற்றாத வீறு

என் முதுகெலும்பு நேராக நிமிர்ந்து இருக்கும்போது நான் பார்க்கின்ற தாரத்தை, அது குனிந்துபோன பிறகு என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. என்னுடைய பார்வையும் அதன் விளைவாக நோக்குமே என் இலக்கை நிர்ணயிப்பதால் - முதுகெலும்பு குனிந்து போன பின், என் வாழ்வே குறுகிய வட்டத்துக்கு உரியதாகி, அதிலே கிடைப்பதையே இன்பம் என்று கருதத் தொடங்கிவிடுகிறது.

இந்தக் கேடு புகாமல், மனிதகுலப் பொதுமை நலப் போராட்டமும், அதன் சிறு சிறு வழிப்போராட்டங்களும் நெளியாமல் நடைபெற வேண்டுமானால், மனிதகுலத்தின் முதுகெலும்பு ஊட்டம் பெற்று நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும்; நிமிர்ந்த தொடர்ந்த துணிந்த நடையும், அதன் விளைவான துன்பத் துயரங்களை இயல்பானவை என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் எண்ண வீறும் அதற்கு ஊட்டப்படவேண்டும். போராட்ட முனைப்பை வளைத்து நமது இலக்குகளைக் குறுக்காதபடி

நாம் எப்போதும் விழிப்பாக இருக்கவேண்டும். முக்கியமாக, நமது இலக்கை நோக்கிய போராட்டக் கனலின் நாக்கு நலிந்து விடவோ வெளிறிப் போகவோ இடமில்லாமல், - சாதனை நாட்டம், முழுமையான வாழ்வில் ஆசை என்னும் எண்ணெய்களை அதிலே ஊற்றிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

**சாதனைப் பூக்களை ஏந்துமுன்னே - இங்கு
நல்ல செடி இளைப்பாறிடுமோ?
வேதனை யாவும் மறந்ததுபார் - செடி
வெற்றிகொண்டு ஏந்திய பூவினிலே!**

என்னும் மானுடக் குரலின் வீறு மக்களின் இதயப் பண்ணையில் பாய்ந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். தொடர்ந்து ஊட்டம் பெற்றுக் கொண்டே இருக்கின்ற பயிர் வளர்ந்துதான் ஆகவேண்டும், - மலர்களை ஏந்தித்தான் ஆகவேண்டும் அல்லவா?

8. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

- டாக்டர் சரகவதி வேணுகோபால்

“எழுத்திலக்கியத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் கல்வியறிவு மிக்க பெரியோர் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தைப் பற்றி, எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. எனவே அப்பாடல்கள் பாதுகாக்கப்படாமலே அழிந்து போகின்றன” என்று பேரறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் தம் “தமிழிலக்கிய வரலாறு” நூலில் கூறுகிறார். ஆயின் அந்நூல் வெளிவந்த ஆண்டு 1965. இருபது ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில், இன்று வாய்மொழி இலக்கியத்தின் நிலை எவ்வாறு உள்ளது என்று காணுங்கால், ஓரளவு மனநிறைவு ஏற்படுகிறது. கடந்த பத்தாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் ‘நாட்டுப்புறவியல்’ ஆராய்ச்சிகள் நடந்து வருகின்றன.

இக்கட்டுரையில் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் தாலாட்டு, ஒப்பாரிப் பாடல்களில் காணப்படும் சில சுவையான சமுதாயச் செய்திகளைக் காண்போம்.

காதுகுத்து விழாவும் தாய்மாமனும்:

தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றிய பல அறிஞர்களின் கருத்துக்களில் ஒன்று “நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் தாலாட்டு வகை உலகனைத்துக்கும் பொதுவானது. தாய்மை என்னும் மிகச் சிறந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே பிறப்பதால் தாலாட்டுப் பாடல்கள் கற்பனை நயமும் சொல்லழகும் பெற்றுத் தனக்கு உவமையின்றி விளங்குகின்றன” என்பதாகும். அத்தகைய சிறந்த பாடல்கள் எண்ணற்ற தாய்மார்களால் பாடப்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையில் பிறந்திருக்கும். அவை மற்றவர்கள் செவியில் பட்டு அவர்களையும் பாடவைக்கின்றன.

குழந்தையை வருணித்தல், தொட்டில், சங்கு ஆகியவற்றின் வருணனை, காதுகுத்துவிழா, குழந்தையின் கல்வி (ஆண் குழந்தைக்கு மட்டுமே) விளையாட்டு, வளையடுக்குதல், நீராடுதல், இறைநம்பிக்கை,

புராண நிகழ்ச்சிகள், சமயப்பற்று, உறவினர்கள், தாய்மாமனின் சிறப்பு, மலட்டுத் தன்மைக்கு அஞ்சல், சாதிப்பற்று, அவரவருடைய தொழில் பற்றிய செய்திகள் போன்ற பல தாலாட்டில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் காதுகுத்துச் சடங்கும் தாய்மாமனின் சிறப்பும் பற்றிப் பாடாதோரே இல்லை எனலாம். அதேபோல் இறைநம்பிக்கையும், மலட்டுத் தன்மைக்கு அஞ்சலும் எல்லாப் பெண்டிரின் பாடல்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. இதிலிருந்து இவை தமிழ்ச்சமுதாயத்துக்கு ஆணியேர் போல் விளங்கும் உண்மையை உணரலாம்.

காதுகுத்துவிழா தமிழகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மக்கள் அறிந்த - நடத்துகின்ற ஒன்றே. இவ்விழாவில் முக்கியமான பங்கேற்பவர் குழந்தையின் தாய்மாமன். அவருடைய சீர்வரிசையைப் பற்றி மகிழ்ச்சியுடன் பாடுகிறாள் அவர் தங்கை - அதாவது குழந்தையின் தாய்.

“என்னரசு காதுகுத்த என்னசீர் வேணுமின்னு,
மண்ணில்லா நல்லவெல்லம் மறுவில்லாப் பச்சரிசி,
எள்ளு இருகலம் எளந்தேங்கா முந்நாறு
பாக்கு பதில்பலம் பச்சரிசி முக்குறுணி
காதுகுத்த வாராக கருணரே ஓம்மாமன்
சீலைகொண்டு வாராக சேவுகரே ஓம்மாமன்
பட்டுக்கொண்டு வாராக பாண்டியரே ஓம்மாமன்
பட்டெடுத்தா தொட்டி கட்ட - பசும்
பொன்னெடுத்தா காதுகுத்த.”

இவ்வாறு ஒரு பாடலும்

“சித்தாத்துப் பொன்மணிக்கு எத்தனைபேர் அம்மாக்கள்?
பட்டு விலைமதிக்கும் பாண்டியனார் எங்களம்மாள்
முத்து விலைமதிக்கும் மூவரன்னோர் எங்களம்மாள்”

என்று மாமனின் சிறப்பைக் கூறி மகிழும் மற்றொரு பாடலும் மேற்கூறிய காதுகுத்துவிழா, அதில் தாய்மாமன் பங்கு ஆகியவற்றைக் காட்டவல்லன.

இறைநம்பிக்கையும் தெய்வங்களின் பெயர்களைக் குழந்தைகளுக்கு இடுதலும்:

நம் பண்பாட்டில் பொதுவாகப் பொறுமை என்னும் அரிய பண்பு சிறந்த பங்கு வகிக்கும் ஒன்று. மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்கள், மனத்துயர், ஏமாற்றங்கள் ஆகியவற்றை இறைவனை முழுமையாக நம்புதல் என்ற ஒன்றின் மூலமாகவே பொறுத்துக் கொள்ளும் இயல்பினைக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே கைக்கொள்ளுதலைக் காணலாம். கணவன் மனைவியர் இருவர் குழந்தையின்றிச் சில

ஆண்டுகள் வாழ்ந்தால், பல மருத்துவர்களையும் அணுகித் தம் உடற்குறையைப் போக்குவது இயல்பு. நெடுங்காலமாகியும் குறைதீர்க்க முடியாவிட்டால் அங்கே இறைவன் தான் மருத்துவனாகிறான். அவரவருடைய சமயத்துக்கு ஏற்பவும் பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்பவும் கோயில்களுக்குச் சென்று தானதருமங்கள் செய்து குழந்தை வரம் வேண்டி பெற்றோர் அகமகிழ்ந்து அத்தெய்வத்தின் பெயரையே தாம்பெற்ற குழந்தைக்கு வைத்தலைக் காணலாம். இராமேச்சரம் சென்று வணங்கிப் பெற்ற குழந்தைக்கு இராமநாதன் என்றும், மதுரை மீனாட்சி அம்மனை வணங்கிப் பெற்ற குழந்தைக்கு 'மீனாட்சி' என்றும் பெயரிடுதலைக் காணலாம். புதிதாக வந்திருப்போரிடம் குழந்தை பெயரைக் கூறும் பொழுது, கூடவே அதன் காரணத்தையும் கூறி அத்தெய்வத்தை நன்றியோடு நினைவு கூர்தலைக் காண்கிறோம்.

கீழ்க்காணும் தாலாட்டுப் பாடல் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும்.

“உச்சிமலை சுப்பையா, ஓசந்ததலை வேலவரே!
தணிஞ்சமலைக் கந்தையா சஞ்சலத்தெ தீருமையா
பிள்ளையில்லை இன்னுசொல்லி வடிவேல் முருகன்
சரவணப் பொய்கையில் போய்க்குளிச்சோம்
பிள்ளை குடுத்தாரு - முருகன்
பேரடிமை கேட்டாரு
மைந்தன் குடுத்தாரு - முருகன்
மறுபேரும் கேட்டாரு
முத்தி குடுத்தாரு - முருகன்
முப்பேரும் கேட்டாரு”

தாலாட்டுப் பாடல்களை விட இன்னும் சிறப்பாகக் கருதப் படுவன ஒப்பாரிப் பாடல்கள். நாட்டுப்புறங்களில் வாழும் பெண்கள் ஒப்பாரிப் பாடல்களைப் பாடுதலிலும் புதிய பாடல்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதலிலும், பாடல் இயற்றவல்லவராயிருப்பின் இயற்றுதலிலும் மிகுந்த விருப்புடையோராய் இருத்தலைக் காணலாம்.

பாடலுக்கு இடையே இறந்துபோனவருக்கு ஏற்ற முறையில் விளிகளை அமைத்துப் பாடுவர். தாய் தந்தையருக்கு என்னபெத்த அம்மா/ அப்பா என்றும், கணவனுக்கு 'நான் வாழ்ந்த சீமான் / 'அதிகாரி' நான் தேடிய ராசா, என்றும், வளர்ந்த மகள், மகனுக்கு 'நான் பெத்த மகளே / மகனே' என்றும் திருமணமான மகளாயிருப்பின் 'நான் பெத்த வாவரசி' என்றும், சிறு குழந்தைக்கு 'என் கண்ணே' என்றும் அவ்விளிகள் பலவாறாக அமைந்திருக்கும்.

கணவன் - மனைவி, அண்ணி - நாத்தி உறவுநிலைகள்:

கணவனை இழந்த மனைவி பொதுவாக அவனை உயர்த்திப் பாடுதல் இயல்புதான், ஆயின் சிலபொழுது தன் பெற்றோரின் இறப்பின் பொழுது சில பெண்கள் தன் கணவன் செய்யும் கொடுமையையும் குறிப்பாக உணர்த்துதலும் உண்டு. “இப்படிப்பட்ட கொடிய மருமகனிடம் என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டீர்களே” என்று தொனிக்கும் பாடல்கள் சில பின் தங்கிய வகுப்பாரிடம் நிறையவே உள்ளன. காட்டாக,

“ஆளக் கெணறுவெட்டி - என்னப் பெத்த அம்மா
அடிவரிசை கல்பாவி
ஆளமின்னும் பாராம - என்னெ
அழுக்கினீங்க கங்கையிலே
நீளக் கெணறுவெட்டி - என்னப் பெத்த அப்பா
நெடுவரிசை கல்பாவி
நீளமின்னும் பாராம - என்னெ
நிறுத்தினீங்க கங்கையிலே” என்ற பாடலையும்
“மாட்டுவண்டி கட்டி - என்னப் பெத்த அப்பா
மாயவரம் போயெறங்கி
மாயவரம் சந்தையிலே - என்னெ
மலிஞ்சுவெலெ கூறினீங்க
கூட்டுவண்டி கட்டி - என்னப் பெத்த அப்பா
கும்பகோணம் போயெறங்கி
கும்பகோணம் சந்தையிலே - என்னெ
கொறெச்சுவெலே கூறினீங்க”

என்ற பாடலையும் காணும்பொழுது அப்பாட்டைப் பாடும் பெண்ணின் உள்ளம் எத்தகைய துன்பத்திலும் வெறுப்பிலும் சிக்குண்டிருக்கிறது என்பதையுணரலாம்.

இதைப் போலவே ஒரு பெண் தன் அண்ணியைப் பற்றிக் குறை கூறுதலை ஒப்பாரிப் பாடல்களில் பரக்கக் காணலாம். ‘தன் தாய் இறந்த பிறகு பிறந்த வீட்டில் தனக்கு ஒரு சுகமும் இல்லை, அங்கு அண்ணி என்ற கொடியவள் இருக்கிறாள்’ என்று பாடும் பெண்கள் மிகப்பலர். கீழ்க்காணும் பாடல்கள் சான்றாக அமையும்.

“தங்க நெலெகதவு - நான் பெறந்த வாசல்ல
தாவாரம் தன்னளகு என்னப் பெத்த
தாயார் உள்ளறுதி
தண்ணி குளிச்சியுண்டும்

தாளம்பூ வாசமுண்டும்
 தங்கிவர நீதியுண்டும் - என்னப் பெத்த
 தாயாரும் இல்லாம இப்ப
 தண்ணி குளிச்சியில்ல
 தாளம்பூ வாசமில்ல
 தங்கிவர நீதியில்ல”
 “சிங்கப்பூர் சேலகட்டி - என்னப் பெத்த அம்மா
 சேந்தநகை தான்பூட்டி
 சீருக்கே வாராண்டு சேந்து கதவடைப்பா
 சேவுகரைக் (காவல்) வப்பா
 வரிசைக்கே வல்லையிடி - நான் பெறந்த
 வடமதுரை பாக்கவந்தேன்”

ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களின் உண்மையான பண்பாட்டை, மனவுணர்வுகளை, ஆசைகளை, குறிக்கோள்களை, விருப்பு வெறுப்புக்களை, சமுதாய மதிப்புக்களை, உள்ளது உள்ளவாறே உணர்த்தவல்லது அவ்வின மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியமேயாகும். நமது மொழியில் அமைந்துள்ள நாட்டுப்புறப்பாடல்களில் சில தாலாட்டு, ஒப்பாரிப்பாடல்களின் துணைக் கொண்டு இக்கட்டுரையில் மேற்கூறிய பண்பாடு, சமுதாய மதிப்புக்கள் போன்றவற்றைச் சுருக்கமாகக் கண்டோம். ‘வாய்மொழி இலக்கியம்’ என்னும் தேனைச் சுவைத்தால் தான் அதன் இனிமை எத்தகையது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவியலும், அத்தகைய சுவையனுபவத்திற்கு இக்கட்டுரை அமையின் மகிழ்வேன்.

9. பாடுக பாட்டே

- மதுரைச் சிவம்

“இவ்வுலகிற் பிறந்த மக்களனைவரும் புகழ்பட வாழ்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு வாழ்வதே மக்கட் பிறப்பின் விழுமிய நோக்கமாகும்!” என்கின்றார் வான்புகழ் வள்ளுவனார். ‘தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக!’ என்பது அவர் இட்ட சீரிய கட்டளை!

“தான் பெற்ற அருமைச் செல்வன், புகழுடன் வாழ்தல் வேண்டும்; அறிஞனாகத் திகழ்தல் வேண்டும்; சான்றோனாக விளங்குதல் வேண்டும். அவன் பெருமையை மற்றவர் கூறுவதை விட அறிவுடைப் பெருமக்கள் கூறுவார்களேயானால் அதுவே சாலச் சிறந்தது; அக்கூற்றைக் கேட்கும் பேறு தனக்குக் கிட்டாதா? அதனால் மகிழும் வாய்ப்புத் தனக்கு நேராதா?” என்று எண்ணுகின்றது தாயின் பரந்த உள்ளம். பெற்ற மகனின் புகழைக் கேட்பதிலே அவ்வளவு பெரு விருப்பம் தாய்க்கு!

“தனது அன்புக் கணவன் ஏதோ காரணமாக வேற்றார் சென்று விட்டான்; நாட்கள் பல கடந்தன; திரும்ப வந்து சேரவில்லை. அவன் நினைவால் வாட்டமுற்றாள் மனைவி. தன் காதற் கொழுநருடன் கூடியிருந்த காலத்து இன்பத்தை அளித்த அதே வெண்ணிலவுதான் இன்று துன்பத்தைத் தந்து வாட்டுகின்றது! அவ்வாட்டத்தை ஒருவாறு போக்குகின்றான் தனது பெற்றுகரிய மைந்தன்! கனிந்த மழலை மொழிகளால், இன் முகத்தால், புன்சிரிப்பால், அவளது சோர்வைப் போக்குகின்றான் அவன்! தனது கணவனின் திருப்பெயரை அவன் வாயிலிருந்து கேட்பதிலே அவளுக்குப் பெருவிருப்பம். அதற்காக அவனைக் கையிலே எடுத்தாள்; முற்றத்திற்குச் சென்றாள்; வெண்ணிலவுக் காட்சியை அவனுக்குக் காண்பித்தாள்; பாலும் பழமுஞ் சேர்ந்த உணவை அளித்தாள். “அப்பா பெயர் சொல்லுடா கண்மணி!” என்றாள். அவனும் சொன்னான், அமிழ்தினு மினிய மழலை மொழியில்! காது குளிரக் கேட்டாள். ஒரு முறையல்ல, பன்முறை கேட்டாள்! அவளுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை!” தன் கணவனின் பெயரை அப்பெயரிலே அடங்கியிருக்கும் புகழைக் கேட்பதிலே அவளுக்குத்தான் எத்துணை இன்பம்?

“மற்றொருத்தி, அவளுக்கு இன்னும் மகட்பேறு கிட்டவில்லை! தலைவனோ பொருள் தேடச் சென்றவன் குறித்த காலத்திலே வீடு திரும்பவில்லை. கவலை அதிகமாயிற்று. ஆற்றுவவர் எவருமில்லை! தன்னால் வளர்க்கப்பெற்ற கிளிப்பிள்ளையைக் கையிலே ஏந்தினாள்; தலைவன் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழக்கமுடைய கிளி அது! அவன் பெயரைச் சொல்லும்படி வேண்டினாள் தலைவி. கிளியுஞ் சொன்னது; அவளும் மகிழ்ந்தாள்!” வருத்தம் சிறிது மறைந்தது! தலைவன் பெயரைக் ‘கிளி’ வாயிலாகக் கேட்டு மகிழ்வதிலே அவளுக்குப் பேரார்வம்!

“மற்றொரு பெண், இன்னுந் திருமணமாகாதவள். அவள் ஒருவனை நாடிவிட்டாள். என்றும் அவன் நினைப்புத்தான்! அவனைச் சந்தித்து நெடுநாட்களாகிவிட்டன. பார்க்க வேண்டுமென்ற ஒரே துடிப்பு; ஏக்கம்! அவளுக்குண்டான மனச்சோர்வைக் கண்ட தாய் முதலியோர் அச்சோர்விற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்கலாம் என ஆராயத் தொடங்கிவிட்டனர். ஒன்றும் புலப்படவில்லை அவர்களுக்கு. உடனே கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டனர். கட்டுவிச்சியும் வந்து சேர்ந்தாள். முறத்தில் நெல்லை வைத்து, அதை எண்ணிப் பார்த்து, அவ்வெண்கள் வழியாக அறிந்த செய்திகளைக் கூறுவது அவள் வழக்கம். அவ்வாறு கூறும் போது, தனக்குத் தெரிந்த மலைவளங்களையெல்லாம் பாடித் தெய்வத்தை அழைத்துக் குறி பார்ப்பாள். கழுத்திலே தூய வெண்மையான சங்குமணிகளை அவள் அணிந்திருந்தாள். அச்சங்கு மணிக் கோவையின் வெண்ணிறத்தைப் போல அவள் தலைமயிர் அவ்வளவு வெள்ளையாய் நரைத்திருந்தது. குறிசொல்வதில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவள்” என்பதற்கு வேறு சான்று வேண்டியதில்லை; அவள் நரைமயிரே தக்க சான்று!

தலைவி - அவளருகில் தோழி, மற்றும் தாய் முதலியோர் புடைசூழக் கட்டுவிச்சி குறிசொல்லி ஆரம்பித்தாள். “தலைவி விரும்பிய காதலனை அவளுக்குத் திருமணஞ்செய்து வைப்பதை விட்டுவிட்டு, கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறி பார்ப்பதில் என்ன பயன்? இவையெல்லாம் பயித்தியக்காரத்தனமல்லவா? ஏன் வீண்வேலை?” என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள் தோழி. இருந்தாலும் உண்மையை எப்படி வெளியிடுவது என்ற தயக்கம்! ஒன்றுந்தெரியாதவள் போல் தலைவியின் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்க்கத் தலைப்பட்டாள்!

கட்டுவிச்சி, தனக்குத் தெரிந்த மலைகளைப் பற்றியும் அவைகளின் இயற்கை வளங்களைப் பற்றியும் அழகாகவும், இனிமையாகவும் பாடிக்கொண்டு வந்தவள், இடையில், தலைவி காதலித்த தலைவனது

மலைவளத்தைப் பற்றியும் பாடினாள். அப்பாடலைக் கேட்டதும் தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உண்டான இன்பத்திற்கு எல்லையே இல்லையென்று சொல்லிவிடலாம். அம்மலையைப் பற்றிப் பாடி முடிந்தவுடன் மேற்கொண்டு மற்றொரு மலையைப் பற்றிப் பாட வாயெடுத்தாள் கட்டுவிச்சி. தோழிக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. இதுவே தக்க சமயம் என்று கருதினாள். தலைவியின் எண்ணத்தைத் தாய் முதலியோர் தெரிந்துகொள்வதுதானே முறைமை - கடமை என்று எண்ணினாள். கட்டுவிச்சியை இடைமறித்து, “அகவன் மகளே, அகவன் மகளே! அந்தப் பாட்டையே திரும்பப்பாடு; இன்னும் பாடு. நீ பாடிய பாட்டுக்களுள் அவருடைய நல்ல நெடிய குன்றத்தைப் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டையே மற்றொரு முறை பாடு!” என்று உணர்ச்சி யோடு பேசினாள். இவள் பேச்சைக் கேட்ட தாய் முதலானோர்க்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது. “அந்தப் பாட்டினிடத்தில் மட்டும் தோழிக்கு ஏன் இத்துணை அன்பு? காரணம் யாதாக இருக்கலாம்?” இவ்வாறு எண்ணினார். “அவர் நன்னெடுங்குன்றம்” என்று சொன்னாளே தோழி! ‘அவர்’ என்றது யாரை? இவ்வாறு கருதிய தாய் முதலியோர்க்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. கடைசியில் தோழியையே கேட்டுவிடுவது என்று துணிந்து அவளைக் கேட்டனர். மறைப்பதில் பயனில்லையெனக் கருதிய தோழி உண்மையைக் கூறிவிட்டாள்! ‘அவர்’ யாரென்பதைத் தாய் முதலானோர் தெரிந்துகொண்டனர். தலைவி, தான் காதலித்த வனையே கணவனாகக் கிடைக்கும் பேறு பெற்றவளாகின்றாள்!

இக்காட்சிகளையெல்லாம் அப்படியே நம் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகின்றார் கவிஞர் பெருமான். பாட்டைப் படியுங்கள்!

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே!

மனவுக்கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே!

இன்னும் பாடுக பாட்டே யவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!” (குறுந்தொகை: 23)

(அகவன் மகள் - தெய்வங்களை அழைத்துப் பாடுதலைச் செய்யுங் கட்டுவிச்சி அகவல் - அழைத்தல்; மனவு - சங்குமணி; கோப்பு - கோவை.)

பாட்டைப் பாடியவர் பெண்பாற் புலவர். ஆம்! அவர்தாம் செவ்வைத் தமிழ்த்தேர் ஓளவைப்பிராட்டி! பெண் மக்களின் உள்ளக் கிடக்கையை நல்ல தமிழில் தெளிவுறுத்திக் காட்டும் புலவர் திறம் அறிந்து அறிந்து இன்புறத்தக்கது!

“பாட்டைப் பாடுக! இன்னும் பாடுக அவள் பாடிய நற்றமிழ்ப் பாட்டே!” என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

10. இன்றியமையா இதழியல் கலை

- முனைவர் மா.பா. குருசாமி

இன்றைய நமது வாழ்க்கை முறையில் இதழ்கள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகின்றன. எண்ணற்ற செய்தித் தாள்களும், வார, மாத இதழ்களும் நம்மைச் சுற்றிச் சுழல்கின்றன. எண்ணிப் பார்த்தால், ஒவ்வொருவரும், ஏதாவது ஒரு வகையில் இதழ்களின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருப்பது விளங்கும்.

காலையில் எழுந்தவுடன் இன்று பலரும் செய்தித் தாளைத் தேடுகின்றனர். செய்தித் தாளைப் படித்த பிறகுதான் வேறு பணிகள் என்பது பெரும்பாலான படித்த மக்களின் பழக்கமாகி விட்டது.

அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம், சமயம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் செய்தித் தாள்களின் செல்வாக்குப் பரவியிருக்கின்றது. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்கின்ற, எல்லாம் வல்ல ஆற்றல் மிக்க கருவியாக இதழ்கள் விளங்குகின்றன. ஆதலால்தான் அவற்றின் இயல்பையும், சிறப்பையும், ஆற்றலையும் தெரிந்து கொள்வது காலத் தேவையாகின்றது.

சொல்லும் பொருளும்

“ஜெர்னலிசம்” (Journalism) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழாக்கம் ‘இதழியல்’. இந்த ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு மூலம் ஒரு பழைய இலத்தீன் சொல். அதன் பொருள் “அன்று” அல்லது “அன்றாடம்” என்பது. அதாவது, “அன்றாடம் நடந்ததைக் கூறும் ஏடு” என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

‘இதழ்’ என்பதைப் ‘பத்திரிகை’, ‘செய்தித்தாள்’, ‘தாளிகை’, ‘நாளிதழ்’, ‘நாளேடு’ என்றும் குறிப்பிடலாம்.

மனிதர்களுக்கு மற்றவர்களைப் பற்றியும், நாட்டு நடப்புக்களைப் பற்றியும், நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் இயல்பாக இருக்கின்றது. இரு வேறு இடங்களிலிருந்து வருகின்ற

இருவர் பார்க்கின்ற பொழுது ‘உங்களுர் செய்தி என்ன?’ என்று கேட்பதைக் காணலாம். பல இடங்களிலிருந்து கிடைக்கின்ற செய்திகளைப் பகுத்தும் தொகுத்தும் கொடுக்கின்ற பொழுது அவற்றின் பயன்பாடு கூடுகின்றது.

அறிவியல், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் விளைவாக இதழியல் விரைந்து வளர்கின்றது. அச்சுக்கலை இதழ்களின் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பெரிதும் மாற்றியுள்ளது. வானொலி, தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியால் இதழ்கள் விரைவாகவும் விரிவாகவும் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன.

முதலில் நாளிதழை மட்டும் குறித்த ‘இதழ்’ என்ற சொல் இப்பொழுது வார, மாத, திங்கள் இதழ்கள் உள்பட எல்லா வகையான இதழ்களையும் குறிப்பிடுகின்றது.

ஹரால்டு பெஞ்சமின் என்பவர், “இதழியல் ஒரு பொது நோக்குடைய துறை. இது ஓர் ஆற்றல் மிக்க கருவி. இதன் மூலம் இன்றைய சமுதாயம் அதனுடைய வழிகளை வகுத்துக் கொண்டும் மாற்றிக் கொண்டும் தெளிவாக வரையறுக்கப் பெற்ற வளரும் மனித நலம் என்னும் இலக்கினை நோக்கி நடை பயில்கின்றது”, என்கின்றார்.

செல்வாக்கும் சொல்வாக்கும்

இதழியலின் செல்வாக்கும் சொல்வாக்கும் நாள்தோறும் வளர்ந்து வருகின்றன. இதனைப் பைந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகனான பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

“காரிருள் அகத்தில் நல்ல
கதிரொளி நீதான்! இந்தப்
பாரிடைத் துயில்வோர் கண்ணிற்
பாய்ந்திடும் எழுச்சி நீதான்!
ஊரினை நாட்டை இந்த
உலகினை ஒன்று சேர்க்கப்
பேரறி வாளர் நெஞ்சில்
பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே!”

என்று அருமையாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

படிப்படியாக வளர்ந்து இதழ்கள் இன்று எல்லாத் துறைகளையும் ஊடுருவி நிற்கின்றன. பத்திரிகைகளை யாரும் புறக்கணிக்க இயலாது. உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் பத்திரிகைகளின் செல்வாக்குப் பரவியுள்ளது.

மக்களாட்சியில் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு மிகுதியாக உள்ளது. பத்திரிகைகளின் மூலமாக மக்கள் அரசு எப்படிச் செயல்படுகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்கின்றனர். அரசு தனது கொள்கைகளை இதழ்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. மக்களின் கருத்துக்களை இதழ்கள் எதிரொலிக்கின்றன.

அரசியல் இதழ்களுக்குரிய செல்வாக்கினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற முறையில், “பத்திரிகை, அரசின் நான்காம் தூண்” (Fourth Estate), என்று மெக்காலே குறிப்பிட்டார். அதாவது, நாடாளுமன்றம், நிர்வாகத் துறை, நீதித் துறை முதல் மூன்று தூண்கள். அவை போன்று அரசு செயல்பட பத்திரிகைத் துறையும் துணை செய்கின்றது. ஆதலால் அது நான்காவது தூணாகின்றது. மக்களாட்சியின் காவலராக நடுநிலையோடு பத்திரிகை திகழ்கின்றது.

இன்று மக்கள் தகவல் தொடர்பு (Mass Communication) மக்களின் வாழ்வியல் தரத்தை உயர்த்துவதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றது. தகவல் தொடர்பின் முதுகெலும்பாக இதழ்கள் அமைந்துள்ளன.

பொறுப்பும் சிறப்பும்

இரு பக்கமும் கூர்மையாக இருக்கும் வாள் போன்றது செய்தித் தாள். அது பெற்றிருக்கும் உரிமைகள் பல. சட்டத்தின் பாதுகாப்போடு செயல்படுகின்றது.

இதழ்களால் ஆக்கவும், அழிக்கவும் முடியும் என்பதால் அவை மிகுந்த பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும். பொதுவாக இதழ்களில் வருவனவற்றை மக்கள் நம்புகின்றனர். இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றனர். இதழ்கள் தவறான செய்திகளை வெளியிட்டால் மக்களின் செயல்பாடும் தவறாகிவிடும். இதனால் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்பட வழி தோன்றும். ஆதலால் இதழ்கள் மிகவும் பொறுப்போடு செயல்படுதல் தேவை.

சமுதாய நலம் என்ற உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் பொறுப்புக்களை உணர்ந்து செயல்படும் இதழ்கள் மக்களின் மதிப்பைப் பெறுகின்றன.

இதழ்கள் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்பதை அண்ணல் காந்தியடிகள், “செய்தித்தாளின் நோக்கங்களில் ஒன்றாக, மக்களின் உணர்வினை அறிந்து, அதனை வெளியிடுவதாக இருக்க வேண்டும். மற்றொன்று, மக்களிடம் மிகவும் வேண்டிய சில உணர்வுப்பூர்வமான எண்ணங்களை உருவாக்க வேண்டும். மூன்றாவதாக, பொதுமக்களிடம் இருக்கும் குறைகளையும் துணிச்சலாக எடுத்துரைக்க வேண்டும்”, என்கிறார். இந்தக் கருத்துக்களை மனத்தில் கொண்டு இதழ்கள் செயல்பட்டால் நாட்டில் நல்லாட்சி அமையும்.

பணிகளும் பயன்களும்

இன்றைய இதழ்கள் பல்வேறு பணிகளைச் செய்கின்றன. அவை வெளிப்படையாகத் தோன்றலாம்; தோன்றாமலும் இருக்கலாம். அவற்றால் விளையும் பயன்கள் பல. அவற்றையும் மக்கள் உணர்ந்தும் உணராமலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றை அறிந்து கொள்வதன் மூலம் இதழ்களின் இன்றியமையாத் தேவையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இதழ்கள் தாம் வெளியிடும் செய்திகள் மூலம் நாட்டில் நடப்பவற்றை நமக்கு உடனுக்குடன் அறிவிக்கின்றன. நடப்பு நிகழ்ச்சிகளஞ்சியங்களாக இதழ்கள் திகழ்வதால், நாம் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு, உலகின் நடப்புகளை எல்லாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதழ்கள் நமது பொது அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்கின்றன.

மக்களைச் சிந்திக்கச் செய்கின்ற வகையில் செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் இதழ்கள் வெளியிடுகின்றன. தலையங்கங்களின் மூலம் அரசின் நடவடிக்கைகளைத் திறனாய்வு செய்கின்றன. வரப்போகின்ற சில சட்டங்களையும், திட்டங்களையும் பற்றி மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவதால் மக்கள் விழிப்போடு செயல்பட முடிகின்றது.

படிக்கின்றவர்களை மகிழ்வித்து உற்சாகம் ஊட்டும் பணியையும் இதழ்கள் செய்கின்றன. இதழ்கள் வெறும் செய்திகளை மட்டும் வெளியிடுவதில்லை. பரந்து, விரிந்து பன்முக நோக்கோடு, பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டதாக இதழ்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்ற வகையில் வெளி வருகின்றன.

கண்ணைக் கவரும் வண்ண ஓவியங்கள், கருத்து வளமிக்க கட்டுரைகள், சிந்தை கவரும் சிறுகதைகள், நெஞ்சை அள்ளும் கவிதைகள், புதுமை மணங்கமழும் பகுதிகள், சிரித்து மகிழத் துணுக்குகள், திரைப்படத் திறனாய்வுகள், புகழ் பெற்றோரின் பேட்டிகள், மறைந்திருப்பவற்றை வெளிக் கொணரும் புலனாய்வுக் கட்டுரைகள் எனப் பலவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக இதழ்கள் வெளி வருகின்றன. ஆதலால் மனக்கவலை தீர்க்கும் மருந்தாக எண்ணி மக்கள் இதழ்களை விரும்பித் தேடி வாங்கிப் படிக்கின்றனர்.

இதழை நடத்துதல் சிறந்த தொழிலாக, நல்ல வாணிபமாக வளர்ந்துள்ளது. துணிச்சலோடும், திறமையோடும், புதுமையாக இதழ்களை நடத்துகின்றவர்களால் நிறைய ஆதாயம் பெற முடியும். ஆனால் அறநெறிகளை மறந்த, துறந்த வாணிபமாக இதழை நடத்துவது மாறி விடக்கூடாது. பொறுப்புள்ள பணியாக இதழியல் தொழில் அமைய வேண்டும்.

இன்றைய இதழ்கள் தற்காலக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்கின்றன. இக்கால இலக்கியத்தை உருவாக்கிய பெருமை இதழ்களையே சேரும். குறிப்பாகச் சிறுகதை, புதினம், புதுக்கவிதை போன்றவற்றை இதழ்கள் நாளும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இதழியல் துறையில் நிறைய வேலை வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. எழுத்தாற்றல் உள்ளவர்கள் இதழியல் பணியை மேற்கொண்டால் சிறப்பாக வெற்றி பெறலாம்.

வகைகளும் தொகைகளும்

இதழ்களின் இயல்பைப் புரிந்து கொள்வதற்காக அவற்றைப் பகுத்துப் பார்க்கலாம்.

இதழ்களைப் பொதுவாக நாளிதழ்கள் என்றும் பருவ இதழ்கள் என்றும் பகுக்கலாம்.

நாளிதழ்கள் என்பவை காலையிலோ, மாலையிலோ வெளி வரலாம். உடனுக்குடன் செய்திகளை வழங்குவதே இவற்றின் சிறப்பு. முதலில் செய்திகளைத் தரும் இதழ்களை மக்கள் விரும்பி வாங்கிப் படிப்பார்கள். ஆதலால்தான் செய்தித் தாட்களை, “அவசரகால இலக்கியம்” என்கின்றனர்.

பருவ இதழ்களை அவை வெளிவரும் காலத்தை ஒட்டி வார இதழ்கள், திங்கள் இருமுறை, மும்முறை இதழ்கள், திங்கள் இதழ்கள், காலாண்டு இதழ்கள், அரையாண்டு இதழ்கள், ஓராண்டு இதழ்கள் எனவும் பிரிக்கலாம். பருவ இதழ்கள் செய்திகளைவிட, கதை, கட்டுரை, கவிதை, பேட்டி, திரைப்பட மதிப்பீடுகள் போன்றவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் தருகின்றன.

வளரும் தொடரும் துறை

இதழியல் ‘இன்றும் என்றும் வளர்கின்ற, தொடர்கின்ற துறையாகும். அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி இதழ்களுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் தருகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, கணிப்பொறி மூலம் அச்சத் தொழிலில் ஏற்பட்டிருக்கும் புரட்சியையும், அதனால் இதழ்கள் பெற்றிருக்கும் பலனையும் கூறலாம்.

மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய இதழியல் கலை செம்மையாக, சிறப்பாக வளர்ந்தால் முறையாக நிறையப் பயன்கள் கிடைக்கும்.

அலகு - 4

இலக்கணம்

அகப்பொருள்

அகம் - சொற்பொருள் விளக்கம்

அகம் என்பது மனத்தால் அனுபவிக்கும் காதல் உணர்வு பற்றியது. இவ்வுணர்வு குறித்து நச்சினார்க்கினியர் “ஒத்த அன்பால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்” எனக் கூறுகின்றார். இத்தகைய அக ஒழுக்கம் ஏழு வகைப்படுகின்றது.

அவை

1. கைக்கிளை
2. அன்பின் ஐந்திணை (முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை)
3. பெருந்திணை என்பன.

கைக்கிளை

கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். அதாவது ஆண், பெண் இருபாலாரில் ஒருவரிடமே விளங்கும் காதல் ஆகும்.

அன்பின் ஐந்திணை

முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்தும் ஐந்திணை எனப்படும். இஃது ஒத்த காமம் எனப்படும்.

பெருந்திணை

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் ஆகும். அதாவது, ஆண், பெண் இருபாலார்க்கும் அளவு கடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவாகிய காதலாகும்.

முதற் பொருள்

நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருள் ஆகும்.

நிலம்:

- குறிஞ்சி - மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்
- முல்லை - காடும் காடு சார்ந்த இடமும்
- மருதம் - வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்
- நெய்தல் - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்
- பாலை - முல்லையும், குறிஞ்சியும் கோடையில் தன்னியல்பு மாறுபட்டு விளங்கும் இடம் (அல்லது) மணலும் மணல் சார்ந்த இடமும்

பொழுது

பொழுது பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படும்.

பெரும்பொழுது

பெரும் பொழுது ஆண்டின் உட்பிரிவு ஆகும். அஃது ஆறு வகைப்படும். அவையாவன:

1. கார் காலம் - ஆவணி, புரட்டாசி
2. கூதிர் காலம் - ஐப்பசி, கார்த்திகை
3. முன்பனிக் காலம் - மார்கழி, தை
4. பின்பனிக் காலம் - மாசி, பங்குனி
5. இளவேனிற் காலம் - சித்திரை, வைகாசி
6. முது வேனிற் காலம் - ஆனி, ஆடி

ஆகியவையாகும்.

சிறு பொழுது

சிறு பொழுது என்பது நாளின் உட்பிரிவாகும்.

அவையாவன:

1. வைகறை 2. விடியல் 3. நண்பகல் 4. எற்பாடு 5. மாலை 6. யாமம் ஆகியவையாகும்.

சிறுபொழுது அதற்குரிய நேரம்

- 1. வைகறை - பின்னிரவு 2 மணி முதல் 6 மணி வரை
- 2. காலை - முற்பகல் 6 மணி முதல் 10 மணி வரை
- 3. நண்பகல் - முற்பகல் 10 மணி முதல் பிற்பகல் 2 மணி வரை
- 4. எற்பாடு - பிற்பகல் 2 மணி முதல் 6 மணி வரை
- 5. மாலை - முன்னிரவு 6 மணி முதல் 10 மணி வரை
- 6. யாமம் - 10 மணி முதல் நள்ளிரவு 2 மணி வரை

கருப்பொருள்

கருப்பொருள்	முல்லை	குறிஞ்சி	பாலை	மருதம்	நெய்தல்
1. தெய்வம்	மாயோன்	சேயோன்	கொற்றவை	இந்திரன்	வருணன்
2. மக்கள்	தோன்றல், ஆயர், ஆய்ச்சியர்	வெற்பன், குறவர், குறத்தியர்	எயினர், எயிற்றியர்	ஊரன், உழவன், உழுத்தியர்	சேர்ப்பன் பரதர், பரத்தியர்
3. உணவு	வரகு, முதிரை	திணை, ஐவனம், வெதிர் நெல்	வழிப்பறிப் பொருள்	நெல்	உப்பு, மீன் விற்றதால் கிடைப்பது
4. விலங்கு	மான், முயல்	யானை, புலி, பன்றி, கரடி	எலி, வலி அழிந்த யானை, புலி செந்நாய்	எருமை, நீர்நாய்	சுரா, சுறவு
5. மரம்	கொன்றை, குருந்து, புதல்	வேங்கை, கோங்கு	பாலை இருப்பை கள்ளி, சூரை	மருது, காஞ்சி	புன்னை, தாழை
6. பறவை	காட்டுக் கோழி	மயில், கிளி	எருவை, பருந்து	அன்னம், அன்றில்	கடற் காக்கை
7. பறை	ஏறுகோட் பறை	வெறியாட் டுப்பறை தொண்ட கப்பறை	வழிப்பறிப் பறை, சூறை கொண்ட பறை	நெல்லறிப் பறை	நாவாய்ப் பறை

8. ஊர்	பாடி, சேரி	சிறுகுடி	குறும்பு	பேரூர், மூதூர்	பட்டினம், பாக்கம்
9. பண்	சாதாரி	குறிஞ்சி	பாலை	மருதம்	செவ்வழி
10. யாழ்	முல்லையார்	குறிஞ்சி யாழ்	பாலை யாழ்	மருத யாழ்	விளகி யாழ்
11. பிற்பூ	முல்லை, பிடவம்	வேங்கை, காந்தள் குறிஞ்சி	மராம்பூ	தாமரை, கழுநீர்	நெய்தல்
12. நீர்	கான்யாறு	சுனைநீர் அருவிநீர்	அறுநீர்க் கிணறும், சுனையும்	ஆற்றுநீர், பொய்கை நீர்	கேணிநீர், கடல் நீர்
13. தொழில்	நிரை மேய்த்தல்	தேன் எடுத்தல்	வழிப்பறி செய்தல்	உழவு	மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல்

உரிப்பொருள்

ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய மக்களின் ஒழுக்கலாற்றைக் குறிப்பவை அந்தந்தத் திணைக்கு உரிய உரிப்பொருளாகும். இவ்வுரிப் பொருள் களை ஐவகையாகப் பகுத்துள்ளனர் பண்டைத் தமிழர்கள், ஐந்து திணைக்கும் தனித்தனியாக ஐந்து வகையான ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அவையாவன:

1. புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் - குறிஞ்சி
2. இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் - முல்லை
3. பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் - பாலை
4. ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் - மருதம்
5. இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் - நெய்தல்

புறப்பொருள்

பொருள் இலக்கணம் அகம், புறம் என்னும் இரு கூறுகளை உடையது. புறப்பொருள் என்பது உலக நெறியாக ஓங்கி நிற்பது. தனிமனித வாழ்வைப் பொது உலக வாழ்வில் மேம்படச் செய்வது. இது தனிமனிதனின் கல்வி, ஈகை, புகழ், வீரம், ஒப்புரவு போன்றவற்றைப் பிறருக்குப் புலப்படும்படியாக எடுத்துரைப்பது. அதன் காரணமாகப் பலருடன் பகிர்ந்து கொள்ளத்தக்கதாகிய பண்பு பெற்று நிற்பது புறப்பொருளாகும்.

புறத்திணைகள்

புறப்பொருள் இலக்கணத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் இலக்கண நூல்கள் பல. அவற்றுள் தொல்காப்பியம், பன்னிரு படலம், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை ஆகிய மூன்றும் குறிப்பிடத்தக்கன.

தொல்காப்பியம் புறத்திணைகளை ஏழாகப் பகுத்துக் கூறுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணைகளைப் பன்னிரண்டாகக் காட்டுகிறது. புறத்திணை ஒழுக்கங்கள் தத்தம் திணைக்கேற்ற போர்ச் செயலை மேற்கொள்வோர் அடையாளமாகச் சூடுகின்ற பூக்களால் பெயர் பெற்றுள்ளன. அவையாவன: வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பனவாகும்.

1. வெட்சித் திணை

குறிஞ்சி நிலத்துக்குரியது வெட்சிப் பூவாகும். வெட்சிப் பூவைச் சூடிய மறவர்கள் பகைவர்களின் ஆநிரைகளைக் (பசுக்களை) கைப்பற்றக் கருதுவது வெட்சித் திணையாகும்.

“வென்றி வேந்தன் பணிப்பவும் பணிப்பின்றியும்
சென்று இகல்முனை ஆதந் தன்று”

1) வெற்றியை உடைய அரசன் தன்னுடைய வீரர்களை நோக்கிப் பகைவருடைய ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருமாறு கட்டளை இடுவான்.

2) அரசன் ஏவாமல் இருந்தாலும் அவன் குறிப்பறிந்த மறவர் தாமே சென்ற பகைப்புலத்தில் உள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருவர். இவ்விரு தன்மைகளையும் உடையதாக விளங்குவது வெட்சித் திணையாகும்.

2. கரந்தைத் திணை

வெட்சியாரால் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட ஆநிரைகளை இடை மறித்து மீட்டுச் செல்லும் பொருட்டு மேற்கொள்கிற ஒழுக்கம் கரந்தை ஆகும். கரந்தைப் பூவினைச் சூடி மாற்றார் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்கச் செல்வது கரந்தைத் திணையாகும். இதனை,

“மலைத் தெழுந்தார் மறம் சாயத்
தலைக் கொண்ட நிரைபெயர்த் தன்று”

3. வஞ்சித் திணை

வஞ்சி என்பது மண் ஆசை காரணமாகப் பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுதலைக் குறிக்கும். வாடாத வஞ்சிப்பூவினைச் சூடி மாற்றாரின் மண்ணைக் கவரக் கருதிப் படையெடுத்துச் செல்வது வஞ்சித்திணையாகும்.

“வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து
கூடார்மண் கொளல் குறித்தன்று”

4. காஞ்சித் திணை

தன் நாட்டைக் கவரப் படையெடுத்து வரும் வஞ்சியரசனைத் தடுக்கக் காஞ்சிப் பூவினைச் சூடிப் போருக்குச் செல்லுதல் காஞ்சித் திணையாகும்.

“வேஞ்சின மாற்றான் விடுதர வேந்தன்
காஞ்சி சூடிக் கடிமனை கருதின்று”

கொதித்து எழும் மிகுந்த சினத்தை உடையவன் வஞ்சியரசன். அவன் பகை நாட்டைக் கவர எண்ணி வஞ்சிப்பூவைச் சூடிப் படையெடுத்து வருகிறான். அதனால் அந்நாட்டு வேந்தன் காஞ்சிப் பூவைச் சூடித்தன் காவலிடத்தை அப்பகைவரிடமிருந்து போரிட்டுக் காக்க நினைப்பான். இதுவே காஞ்சித் திணையாகும்.

5. உழிஞைத்திணை

உழிஞைப் பூவைச் சூடி இன்னொரு நாட்டின் மதிலைக் கவர போவதாகும்.

**“முடிமிசை உழிஞைஞ்சூடி ஓன்னார்
கொடி நூடங்கு ஆர் எயில் கொளக்கருதின்று”**

பகை அரசனின் மதிலை வளைத்துக் கொண்டு முற்றுக்கையிடுதல் உழிஞைத் திணை ஆகும். அப்பொழுது வீரர்கள் உழிஞைப் பூவைச் சூடுவர்.

6. நொச்சித்திணை:

உழிஞைப் பூவைச் சூடியோர் மதிலைக் கவர வரும் போது நொச்சிப்பூ சூடியோர் அதனைக் காப்பதாகும்.

**“ஏப்புழை ஞாயில் ஏந்துநிலை அரணம்
காப்போர் சூடிய பூப்புக்கழந்தன்று”**

மதிலை வளைத்துக் கொண்ட பகைவர்கள் கோட்டைக்குள் நுழையாதவாறு தடுத்து நிறுத்தல் நொச்சித் திணையாகும்.

7. தும்பைத் திணை:

தன்னுடைய வலிமையை வெளிப்படுத்தக் கருதிய வேந்தன் தும்பை பூவைச் சூடிக் கொண்டு போரிடச் சென்றதை விளக்குவதாகும்.

**“செங்களத்து மறம் கருதிப்
பைந்தும்பை தலை மலைந்தன்று”**

இருபெரு வேந்தரின் படைவீரர்கள் எதிரெதிரே நின்று பரந்த போர்க்களத்தில் போர் புரிதல் தும்பைத் திணை எனப்படும்.

8. வாகைத் திணை:

போரிட்ட வேந்தர்களில் வெற்றி பெற்றவர் வாகைப் பூவைச் சூடிக் கொள்வதை விளக்குவதாகும்.

**“இலை புனை வாகை சூடி இகல் மலைந்து
அலை கடல் துணை அரசு அட்டு ஆர்த்தன்று”**

வெற்றி பெற்ற அரசனும் அவ்வரசனின் வீரர்களும் வெற்றி பெற்றதற்கு அடையாளமாக வாகைப் பூவைச் சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுதல் வாகைத் திணை எனப்படும்.

9. பாடாண் திணை:

பாடப்படும் ஆண்மை மிக்கோரின் ஒழுகலாறுகளை விளக்குவதாகும்.

“ஒளியும் ஆற்றலும் ஒம்பா ஈகையும்
அளியும் என்று இவை ஆய்ந்து உரைத்தன்று”

அரசனுடைய புகழ், கொடை, வலிமை, வீரம் முதலிய பண்புகளைப் புகழ்ந்து பாடுவது பாடாண் திணையாகும்.

10. பொதுவியல் திணை:

வெட்சி முதலிய ஒன்பது புறத்திணைகளுள் சொல்லப்படாத பொதுவான செய்திகளைத் தொகுத்து உரைப்பது பொதுவியல் திணையாகும்.

11. கைக்கிளைத் திணை:

தலைவன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு அவளை அடைய கருதுவது காட்சி என்னும் ஆண்பால் கூற்றுக் கைக்கிளைத் திணை ஆகும்.

“சுரும்பு இவர் தும்பொழில் சுடர்வேல் காளை
கரும்புடம் கண்ணியைக் கண்டு நமந்தன்று”

தலைவன் தலைவியருள் ஒருவரிடத்து மட்டுமே தோன்றும் ஒரு தலை அன்பு கைக்கிளை எனப்படும்.

12. பெருந்திணை:

தலைவன் தன் காதலைத் தலைவியிடம் வெளியிடுவதற்கு முன்பே அவன்தான் கொண்டுள்ள பெருங்காமத்தை வெளிப்படுத்துவது வேட்கை முந்துறத்தல் என்னும் பெண்பால் பெருந்திணைத் துணை ஆகும்.

“கை ஒளிர் வேலவன் கடவக் காமம்
மொய் வளைந்தோளி முந்துற மொழிந்தன்று”

இளமையானும் வயதானும் பொருந்தாத அன்பு பெருந்திணை ஆகும்.

இ.மொழிப் பயிற்சி -
ஆங்கிலப் பழமொழிகளை மொழிபெயர்த்தல்

ஆங்கில பழமொழிகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல்:

1. A bad man blems his tools)
ஆடத்தெரியாதவள் தெரு கோணல் என்றாளாம்.
2. Bare words buy no bar ley
வெறுங்கை முழம் போடுமா?
3. Barking dogs seldom bite
குரைக்கின்ற நாய் கடிக்காது
4. Be first at a feast and the last to slander
பந்திக்கு முந்து, படைக்கு பிந்து
5. Call a spade a spade
உள்ளதை உள்ளவாறு சொல்
6. Calm before storm
புயலுக்கு முன் அமைதி
7. Death keeps no calendar
ஆறிலும் சாவு நாறிலும் சாவு
8. Debt is the worst poverty
ஏழ்மை கடனினும் மேன்மை
9. Eagles do not catch flies
புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது
10. East or west, home is best
எலி வளையானாலும் தனி வளை வேண்டும்
11. Eat to live: do not live to eat
வாழ்வதற்காக சாப்பிடு: சாப்பிடுவதற்காக வாழாதே

12. Fact is stronger than fiction
கற்பனையை விட உண்மை விசித்திரமானது
13. Failures are stepping stones to success
தோல்வியே வெற்றிக்கு முதற்படி
14. Faith is the force of life
நம்பிக்கையே வாழ்க்கையின் உந்து சக்தி
15. God helps those who help themselves
தனக்கு உதவுவோருக்கு உதவுவான் இறைவன்
16. God is love
அன்பே கடவுள்
17. God stays long but strikes at last
அரசன் அன்று கொல்வான்; தெய்வம் நின்று கொல்லும்
18. Habit is a second nature
தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு வரைக்கும்
19. Half a loaf is better than no bread
ஒன்றுமில்லாததற்கு ஒரு துண்டு ரொட்டி மேலானது
20. If you can not bite, never show your teeth
போகாத ஊருக்கு வழி தேடாதே
21. If you give an inch he will take all
இடத்தைக் கொடுத்தால், மடத்தை பிடிப்பான்
22. Ignorance is bliss
அகவிலை அறியாதவன் துக்கம் அறியான்
23. Jack of all trade is master of none
பல மரம் கண்ட தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்டான்
24. Justice delayed is justice denied
தாமதிக்கப்பட்ட நீதி அநீதிக்கும் சமம் ஆகும்
25. Knowledge is power
அறிவே ஆற்றல்
26. Lamp at home and a lion at chase
பார்த்தால் பூனை, பாய்ந்தால் புலி
27. Laugh away your fears
இடுக் கண் வருங்கால் நகுக

280 சங்க இலக்கியமும் உரைநடையும்

28. Make hay while the sun shines
காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்
29. Man proposes; God disposes
தான் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும்
30. Necessity has no law
ஆபத்துக்கு பாவமில்லை
31. Necessity is the mother of invention
தேவையே கண்டுபிடிப்பின் தாய்
32. Neither a borrower nor a lender be
கடன் வாங்குவதும் கொடுப்பதும் துன்பம் தரும்
33. Old is gold
பழமையே சிறந்தது
34. One doth the act, another hath the blow
பாவம் ஒரு பக்கம்; பழி ஒரு பக்கம்
35. Penny wise, pound foolish
கடுகு போன இடம் ஆராய்வார்; பூசணிக்காய் போன இடம் தெரியாது
36. Penury pinches all
பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும்
37. People who live in glass houses should not throw stones at others
கண்ணாடி வீட்டில் இருந்து கொண்டு கல்லை எறியாதே
38. Rats desert a falling house
இடிந்த வீட்டில் எலியும் குடி இருக்காது
39. Reason rules the world
அறிவே உலகை ஆள்கிறது
40. Rome was not built in a day
ஒரே நாளில் கோட்டையை பிடிக்க முடியாது
41. Sadness and gladness succeed each other
வறுமை ஒரு காலம்; வளமை ஒரு காலம்
42. Self help is the best help
தன் கையே தனக்கு உதவி

43. Set a begger on horse back and he will ride to devil
அற்பனுக்கு வாழ்வு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடைபிடிப்பான்
44. Take time by the fore lock
காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்
45. Union is strength
ஒற்றுமையே பலம்
46. Variety is the spice of life
மாற்றம் என்பது மானிடத்தத்துவம்
47. All that glitters is not gold
மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல
48. You may know by a handful the whole
ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்
49. When ale is in wit is out
மது உள்ளே போனால் மதி வெளியே போகும்.
50. Distance lends enchantment ti the view
இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை

அலகு - 5

இலக்கிய வரலாறு

1. எட்டுத்தொகை

எட்டுத்தொகை என்பது கடைச்சங்க காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட இலக்கியச் செல்வமாகும். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன எட்டுத் தொகை நூல்களாகும். இவற்றுள், அகப்பொருள் பற்றிக் கூறுவனவும், புறப்பொருள் பற்றிக் கூறுவனவும், அகமும் புறமும் சேர்த்துக் கூறுவனவும் ஆக மூவகைப்பட்ட நூல்கள் உள்ளன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை என்ற ஐந்தும் அகப்பொருள் நூல்கள், பரிபாடல் ஒன்று மட்டும் அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் அடங்கியது. பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு இரண்டும் புறப்பொருள் பற்றிய நூல்கள்.

“நற்றிணை நல்லகுறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்மென்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்னும் பழம்பாடல் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

நற்றிணை

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதன்மையானதாக அமையும் சிறப்புடையது. இந்நூல் 9 அடி முதல் 12 அடி வரையுள்ள 400 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றைத் தொகுப்பித்தவன் பன்னாடு தந்த மாறன் வழுகி என்னும் பாண்டியன். இதிலுள்ள நானூறு பாடல் களையும் 175 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

நற்றிணைப் பாடல்களில் தூய தமிழ்ப் பாடல்கள். சொல்லழகும், பொருளாழமும், உவமை நயமும், இயற்கை வனப்பும், வரலாற்றுச் சிறப்பும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன.

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்றுதன் செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம் செல்வமென்பதுவே” (நற்:210)

தமிழர் பண்பைச் சுருங்கிய அடிகளில் விளக்கிக் கொண்டிருக்கும் நற்றிணைப் பாடல் என்றும் மறவாது போற்றும் சிறப்புடையது.

குறுந்தொகை

‘நல்லகுறுந்தொகை’ என்ற அடைமொழி இந்நூலின் சிறப்பை விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நூல் அகப்பொருள் பற்றியது. குறுகிய நாடடி முதல் எட்டடி வரையுள்ள பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல் குறுந்தொகை என வழங்கப்பட்டது. இந்நூலைத் தொகுப்பித்தவன் பூரிக்கோ. இதனைத் தொகுத்தவர் யாரென அறிதற்கில்லை.

குறுந்தொகைப் பாடல்களைப் பாடியவர்களாக அறியப்படுபவர் 250 பேர்.

குறுந்தொகைப் பாடல்களில் மக்களின் அன்புவாழ்வு, அரசியல், ஊர்கள், நகரங்கள், பழக்கவழக்கங்கள், உவமைகள், விலங்கு, பறவை, மரவகைகள் முதலியன அறியக் கிடக்கின்றன. மேலும் வரலாற்றுச் செய்திகளும், சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளும் படிப்பார்க்கு இன்பத் தருவனவாம்.

தலைமகள் தோழியிடம், தலைவனின் அன்புடைமையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில்,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்
உருங்கோற்குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறு:3)

என்ற பாடல்வழி அறியலாம்.

ஐங்குறுநூறு

இந்நூல் ஐந்திணை யொழுக்கங்களைத் தனித்தனியே விளக்குவது. ஒவ்வொரு திணையிலும் நூறுபாடல்கள் உள்ளன. பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகப் பிரித்துப் பெயரிட்டுள்ளமை புதுமையாகக் காணப்படுகிறது. இதன் கண் உள்ள பாடல்கள் 3 அடி முதல் 6 அடிவரை அளவுடைய குறைந்த அடிகளைக் கொண்டவை.

ஐந்து திணைகளில் மருதத்திணையைப் பாடியவர் ஓரம் போகியார். நெய்தல் திணையைப் பாடியவர் அம்முவனார், குறிஞ்சித் திணையைப் பாடியவர் கபிலர், பாலைத் திணையைப் பாடியவர் ஓதலாந்தையார், முல்லைத் திணையைப் பாடியவர் பேயனார்.

இத்தொகை நூலைத் தொகுத்தவர் புலந்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப்பித்தவர் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர விரும் பொறை என்ற சேர வேந்தன்.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நம்பட்பை
தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவற்கீழ்
மாணுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரே” (ஐங்.குறு.203)

என்ற பாடலில் தலைவன் பால் கொண்ட அன்பு பிற பொருளையெல்லாம் நல்லதாகக் கருதும்படி களங்கமில்லாதது என்பதைக் கபிலர் சொற்சுவையும், பொருட்சுவையும் ததும்பப் பாடியுள்ளமை அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

அகநானூறு

இந்நூல் ‘நெடுந்தொகை’ என்று அழைக்கப்பட்டது. அகவொழுக்கங்களைப் பற்றிய 400 பாடல்களையுடையது. 145 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். 13 அடி முதல் 31 அடி வரையுள்ள பாடல்களே உள்ளன. இந்நூலைத் தொகுத்தவர் உருத்திரசன்மர். தொகுப்பித்த பாண்டிய வேந்தன் உக்கிரப் பெருவழுதி. மற்றைய தொகை நூல்களைவிட இந்நூல் இரண்டு வகையில் சிறப்புடையது. பகுத்துள்ள முறை, தொகுத்துள்ள முறை என இரண்டும் தனிச் சிறப்புடன் அமைந்துள்ளன.

முதல் 120 பாடல்களைக் களிற்று யானை நிரை என்றும் அடுத்த 180 பாடல்களை மணிமிடை பவளம் என்றும் இறுதி 100 பாடல்களை நித்திலக் கோவை என்றும் அழகிய தமிழ்ப் பெயர்களைத் தேர்ந்து அமைத்தது பிற நூலுக்கு இல்லாத தனிச் சிறப்பாகும். மக்கட் செல்வத்தைப் பற்றியும் இந்நூல் பேசுகிறது.

“இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர்காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்தசெம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம் தோழி” (அகம்: 66)

என வரும் பாடல் அடிகள், பகைவரும் விரும்பும் கள்ளமில்லாக் குழந்தைகளைப் பெற்றவர்கள், இம்மையில் மட்டுமின்றி மறுமையிலும் குற்றமற்று விளங்குவார்கள் என்பது வாய்மையே ஆயிற்று என்று சுட்டுகிறது.

கலித்தொகை

கலிப்பாவினால் ஐந்திணையைப் பற்றி இயற்றப்பட்டதால் இப்பெயர் பெற்றது. ‘கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி’ என்று போற்றப்படுகிறது. 150 பாடல்களையுடையது (பாலையில் 35, குறிஞ்சியில் 29, மருதத்தில் 35, முல்லைக்கு 17, நெய்தலில் 33, கடவுள் வாழ்த்து 1 ஆக 150). இதனைத் தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார். ஐந்து திணைகளை ஐவர் பாடியுள்ளனர். பாலைக் கலியைப் பெருங்கடுங்கோவும், குறிஞ்சிக் கலியைக் கபிலரும், மருதக் கலியை மருதன் இளநாகனாரும், முல்லைக் கலியைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும், நெய்தற்கலியை நல்லந்துவனும் பாடியுள்ளனர்.

முல்லைக் கலியில் ஆயர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆயர் மகளிரது கற்புடைமை,

“அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு

இரு மணங் கூடுதல் இல்லியல் பன்றே” (முல்லைக் கலி: 114)

என்பதால் விளங்கும்.

பரிபாடல்

பரிபாடல் நூல் இசைப்பாக்களால் தொகுக்கப் பெற்றமையால் இந்நூல் பரிபாடல் என்ற பெயர் பெற்றது. இப்பாடலுக்குப் பண்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலில் வரும் பாடல்கள் 25 அடி முதல் 400 அடி வரை செல்லும் அளவுடையன. இதனைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தாரும் இன்னார் எனத் தெரியவில்லை. இறையனார் களவியலிலும், தொல்காப்பிய உரையிலும் எழுபது பரிபாடல்கள் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

திருமாலுக்கு எட்டும், முருகவேளுக்கு முப்பத்தொன்றும், காளி தேவிக்கு ஒன்றும், வையைக்கு இருபத்தாறும், மதுரைக்கு நான்கும் ஆக எழுபது பாடல்கள் முன்னர் இருந்தன. இன்று கிடைப்பன இருபத்திரண்டு பாடல்களே. திருமாலுக்கு ஆறும் முருகவேளுக்கு எட்டும், வையைக்கு எட்டும் உள்ளன. இப்பாடல்களை நல்லந்துவனார் முதலிய பதினமூன்று புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

கடுவன் இளவெயினனார் செவ்வேளிடம்,

“யா அம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாராயோ”

என வேண்டுதல் காணலாம். பக்குவப்பட்ட நன்மனப்பான்மையை இது காட்டுகிறது.

பதிற்றுப்பத்து

பத்துப் பத்து என்பது பதிற்றுப் பத்தாயிற்று பத்துப் பகுதிகள் சேர்ந்து ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பத்துப் பாட்டுகள் உள்ளமையால் இப்பெயர் பெற்றது. ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு புலவரால் பாடப்பெற்றது. சேர அரசர் பத்துப் பேரைப் பத்துப் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். இந்நூல் முழுவதும் சேர அரசர்களின் வரலாற்றையே கூறும் சிறப்பமைந்தது. இப்போது கிடைப்பன எட்டுப்பத்துக்களே. முதல்பத்தும் இறுதிப்பத்தும் கிடைக்கவில்லை. இந்நூலை யார் தொகுத்தார், யார் தொகுப்பித்தார் என்பது தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் என்பவன வற்றைப் புலப்படுத்தும் குறிப்புகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் அதனைப் பாடியோர், பாடப்பட்ட மன்னன், அவன் செய்த அரும்பெரும் செயல்கள், புலவர்க்கு அவனளித்த பரிசில் முதலியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பத்தின் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். அவனைப் பாடிய புலவர் குமட்டுர்க் கண்ணனார்.

மூன்றாம் பத்தின் தலைவன் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன். அவனைப் பாடியவர் பாலைக் கௌதமனார்.

நான்காம் பத்தின் தலைவன் களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரல். அவனைப் பாடியவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்.

ஐந்தாம் பத்தின் தலைவன் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன். அவனைப் பாடியவர் பரணர்.

ஆறாம் பத்தின் தலைவன் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன். அவனைப் பாடியவர் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்.

ஏழாம் பத்தின் தலைவன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன். அவனைப் பாடியவர் கபிலர் பெருமான்.

எட்டாம் பத்தின் தலைவன் தகடுரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும் பொறை. அவனைப் பாடியவர் அரிசில் கிழார்.

ஒன்பதாம் பத்தின் தலைவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை. அவனைப் பாடியவர் பெருங்குன்றூர் கிழார்.

பதிற்றுப் பத்தினால் சேர வேந்தர்களின் கொடைமாண்பு, வீரப்பண்பு, ஆட்சிமுறை, கலைத்தொண்டு முதலிய செய்திகளை அறியலாம். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் கொடையும், வீரமும் அடங்கிக் கிடத்தலைக் காணலாம். பாட்டில் வரும் சிறந்த தொடரையே தலைப்பாக அமைத்திருக்கும் புதுமை பாராட்டுவதற்குரியதாகும். சான்றாக சேரமன்னன் கடற்பகைவர்களை வென்று, அவர்களை அழித்தவன் என்பதனால் அவனுக்கு முருகன் உவமையாகிறான்.

இளஞ்சேரல் இரும் பொறையைப் பெருங்குன்றூர் கிழார் வாழ்த்தும் பொழுது,

“நின்நாள் திங்கள் அனைய ஆக! திங்கள்
யாண்டோர் அனைய ஆக! யாண்டோ
ஊழி அனைய ஆக! ஊழி
வெள்ள வரம்பின ஆக!”

எனக் கற்பனை நயம்படக் கூறுவது புதுமையாக உள்ளது.

புறநானூறு

இந்நூல் புறவொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும் 400 பாடல்களையுடைய தன்மையால் இப்பெயர் பெற்றது. ஆசிரியப்பாவால் இயன்றது. 160 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். தொகுத்தவரோ, தொகுப்பித்தவரோ யாரெனத் தெரியவில்லை. பாட்டின் அடி வரையறையும் பிற தொகை நூல்களுக்குச் சொல்லியது போல சொல்லவும் இல்லை.

மூவேந்தர்களின் கொடை, வீரம், அருள், ஆட்சித்திறன் முதலியனவும், பாரி முதலாகிய ஏழு வள்ளல்களின் கொடை வளமும் படை மாண்பும், ஓளவையார் போன்ற பெண்பாற்புலவர்களும், கபில பரணர் போன்ற புலவர்கள் அரசர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த செய்தியும், நாடுகள், நகரங்கள், அரண்கள், அகழிகள் பற்றிய சிறப்பும், பாரத, இராமாயணக் கதைக் குறிப்புக்களும் பிறவும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஓளவை-அதியன், பெருந்தலைச் சாத்தனார்- குமணன், பிசிராந்தையார்-கோப்பெருஞ்சோழன், பாரி-கபிலர், முதலியோர் நட்பின் அருமை குறிக்கும் செய்திகள் சிறப்புடையன.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’
‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’
‘அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்’
‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’
‘நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்’

என்பன போன்ற தூயவாழ்வினைத் தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்ததை இந்நூல் விளக்குகின்றது.

2. பத்துப்பாட்டு

சங்க இலக்கியத் தொகை நூல்களில் பத்து நெடும் பாட்டுக்களைக் கொண்ட நூல் பத்துப்பாட்டு என்பது. அவைகளுள் திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப் படை, மலைபடுகடாம் என்ற ஐந்தும் ஆற்றுப்படை நூல்களாம். மதுரைக்காஞ்சி என்பது நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறுவது. இவை ஆறும் புறப்பொருள் பற்றிக் கூறுவன. முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை மூன்றும் அகப்பொருள் பற்றிக் கூறுவன. தொல்காப்பியர் நெறிப்படி தலைவன், தலைவி பெயர்கள் சுட்டாமல் வருவன. நெடுநல்வாடை என்பது அகம்புறம் ஆகிய இருபொருள்களையும் கொண்டது. இந்நூல்கள் முறையாக அமைந்து நிற்பதை,

‘முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல் குறிஞ்சிப் பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து’

என்ற வெண்பா அழகுறக் காட்டுகிறது.

1) திருமுருகாற்றுப்படை

பத்துப்பாட்டில் முதலில் அமையும் சிறப்புப் பெற்றது இப்பாட்டு. புலவரலாற்றுப்படை, முருகு என இதற்கு வேறு பெயர்கள் உள்ளன. 317 அடிகளைக் கொண்ட இந்நெடும்பாட்டு ஆசிரியப்பாவினால் அமைந்ததாகும். பதினோராம் திருமுறையில் இந்நூல் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. சைவர்கள் நாள்தோறும் ஓதியுணரும் நூல் இது.

முருகாற்றுப்படை என்பதற்கு ‘வீடு பெறுவதற்குச் சமைந்தான் இரவலன் ஒருவனை முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது’ என நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

இந்நெடும்பாட்டு ஆறு பிரிவுகளையுடையது. முற்பகுதியில் முருகனின் திருவுருவச் சிறப்பு, அவன் அணியும் மாலை வகைகள்,

சூராமகளிர் செயல்கள், முருகன் அசுரனை அழித்த திறன், மதுரையின் பெருமை, திருப்பரங்குன்றத்தின் இயற்கை வளம் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பகுதியில் அடியவர்க்கு அருள்புரிய முருகன் எழுந்தருளும் போது அவனைத் தாங்கி வரும் யானையின் இயல்பு, ஆறுமுகங்களின் செயல்கள், பன்னிரு கைகளின் செயல்கள், திருச்சீர் அலை வாயிலில் அவன் எழுந்தருளியுள்ள நிலை ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் பகுதியில் முனிவர் ஒழுக்கம், முருகனைக் காணவரும் பெண்டிர் இயல்பு, திருமால், பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானோரைப் பற்றிய செய்திகள், திருவாவினன் குடியில் முருகன் எழுந்தருளியுள்ள இயல்பு ஆகியன அமைந்துள்ளன.

நான்காம் பகுதியில் அடியவர் முருகனை வழிபடும் முறையும், திருவேரகத்தினது இயல்பும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் பகுதியில் குன்றக் குரவையும், ஆடல் மகளிர் இயல்பும் முருகப்பெருமானுடைய அணி, ஆடை, செயல் முதலியனவும் அப்பெருமான் குன்றுதோறும் ஆடும் இயல்பும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆறாம் பகுதியில் முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களும், பழமுதிர் சோலையும், முருகனைத் துதித்து ஏத்தும் முறையும், முருகனின் திறமும், தொண்டர்தம் இயல்பும், அருவியின் காட்சியும் பாடப்பட்டுள்ளன. பழமுதிர் சோலையில் விழுகின்ற அருவியினது சிறப்பினை,

“இழும் என இழுதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே”

என்று பாடுகின்றார்.

2) பொருநராற்றுப் படை

கரிகாற்பெருவளத்தானை முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடிய பாடல் இது. 248 அடிகள் கொண்டது. பரிசில் பெற்ற பொருநன் பரிசில் பெறவிழையும் பொருநனை ஆற்றுப்படுத்தியதாக இது அமைந்துள்ளது. பொருநர் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் என்று பலவகைப்படுவர். இப்பாட்டில் வரும் பொருநன் போர்க்களம் பாடுபவன் ஆவான்.

கருவிலே திருவுடையான் கரிகாலன் என்று பாராட்டுகின்றார் முடத்தாமக்கண்ணியார். அவன் சிறுவனாக இருக்கையிலே செருக்களத்தில் வீரம் காட்டினான் என்ற செய்தியைச் சொல்ல வந்தவர் அவனை ஆளியின் குருளைக்கு ஒப்பிடுகிறார்.

கரிகாலன் ஆண்மையிற் சிறந்து, வீரத்தில் உயர்ந்து, கொடையில் ஒப்பற்றுத் திகழ்ந்தவன். அவன் பொருநரை விருந்தோம்பிய திறத்தை ஆசிரியர் சிறப்பாகப் பாடுகின்றார். கரிகாலனைக் காணாமுன் ஈரும் பேனும் நிறைந்து வியர்வையால் நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்திருக்கும் கந்தலாடையை இரவலர் அணிந்திருந்தாராம். இதனை,

“ஈரும் பேனும் இருந்து இறைகூடி
வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த
துன்னற் சிதா அர்”

என்று அவர் வருணிக்கும் காட்சி உள்ளத்தை உருக்குவது ஆகும்.

3) சிறுபாணாற்றுப்படை

பரிசில் பெறக் கருதிய பாணனைப் பரிசில் பெற்ற ஒரு பாணன் ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடன் பால் ஆற்றுப்படுத்தியதாகப் பாடியது. இதன் ஆசிரியர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார். இது 269 அடிகளை உடையது. சிறு யாழ் வைத்திருக்கும் பாணனை ஆற்றுப் படுத்துவது ஆதலின், சிறுபாணாற்றுப் படை என வழங்கப்படுகிறது.

ஒரு கால் வளம் சுரந்து, இன்று வறண்டு விட்ட ஒரு காட்டாறு இவ்வாற்றுப்படையில் முதற்கண் காட்டப் பெறுகிறது. ஊற்று வளமின்மையும் வெயிலின் கொடுமையும் இதில் நன்கு புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. பாணர் கூட்டத்திற்கு எதிரே பரிசில் பெற்று வந்த இரவலன். அக் கூட்டத் தலைவனை அழைத்துத் தான் இருந்த முந்தைய நிலை, இப்போதைய நிலைக்குக் காரணம் ஆகியவற்றைக் கூறி, அவர்களை நல்லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துகிறான்.

நல்லியக்கோடனது வீரமும் கொடையும் ஆகிய பண்புகள் பாராட்டப் பெறுகின்றன. அவன், சிறுகண் யானையோடு பெருந்தேர் நல்கினான் என்று புலவர் பாடுகிறார். பாரி, காரி முதலிய பழம் பெரு வள்ளல்கள் எழுவருக்குப் பின்னர், நல்லியக் கோடனே வண்மையிற் சிறந்து விளங்குகின்றான் என்பதைப் பின்வருமாறு புலவர் பாராட்டு கின்றார்.

‘எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒரு தான் தாங்கிய உரனுடை நோன்றாள்” (113-115)

4) பெரும்பாணாற்றுப்படை

காஞ்சியை ஆண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம், பெரிய யாழை உடைய பாணனை மற்றொரு பாணன் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்தது. இதனை இயற்றியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்.

500 அடிகளையுடையது. “இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பி (462) என யாழினுடைய பெயராலும், ஐந்நூறு என்று அடி அளவாலும் இப்பாட்டு இப்பெயர் பெற்றது. பாணாறு என்ற பெயரும் இந்நூலுக்கு உண்டு.” மக்கள் வாழ்வியலை இந்நூல் பெரிதும் பேசுவதால் இந்நூலைச் ‘சமுதாயப்பாட்டு’ எனவும் அழைப்பர்.

5) மலைபடு கடாம் (கூத்தராற்றுப்படை):

நன்னன் சேய் நன்னனைப் பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கொளசிகனார்பாடிய இப்பாடல் கூத்தராற்றுப்படை என்றும் வழங்கப் பெறுகிறது. கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்துவதாக இதன் பொருள் அமைந்துள்ளதால் இப்பெயர் பெற்றது. மேலும் இந்நூலில் மலைக்கு யானையை உவமித்தும் அம்மலையின் கண் ஒழுகும் அருவியின் ஓசையை, யானையின் மத்தகத்தின் கண் ஒழுகும் மதநீரின் ஓசைக்கு உவமித்துக் கூறியமையால் இது மலைபடுகடாம் எனப் பெயர் பெற்றது. இது 583 அடிகளை உடையது.

“அலகைத் தவிர்த்த எண்ணரும் திறத்த
மலைபடுகடா மாதிரத்(து) இயம்ப” (347-348)

என்ற அடிகள் நூலின் பெயர்க்காரணத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. மலைபடுகடாம் தமிழர் கலைப்பண்பையும் நாகரிக மாண்பையும் நயமுற எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது எனலாம்.

6. மதுரைக் காஞ்சி

மதுரை, காஞ்சி என்ற இரு சொற்கள் இணைந்து நின்று மதுரையிடத்துள்ள அரசனுக்கு நிலையாமையைக் கூறியது என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனே பாட்டுடைத் தலைவன். இவ்வேந்தனுக்கு வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல வகைப்பட்ட நிலையாமையை எடுத்துணர்த்தியவர் மாங்குடி மருதனாராவார். இப்பாட்டின் கண் 782 அடிகள் உள்ளன. பத்துப்பாட்டுகளில் நீண்ட பாட்டு இதுவே.

354 அடிகளில் மதுரை நகரம் சுற்றிக்காட்டப்படுகிறது. ஒருவர் ஒரு நாள் காலையில் தொடங்கி மறுநாள் விடியல் வரையில் நகரத்தைச் சுற்றி வந்து கண்டவற்றை முறைப்படக் கூறுவது போல் வருணனை அமைந்துள்ளது

பாண்டியர் பெருமை, அவர்களது நாட்டு வளம், போர்வெற்றி முதலியன முதலிற் கூறப்படுகின்றன. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார்,

“விழுநிதி

ஈதல் உள்ளமொடு இசை வேட்குவையே!

அன்னாய்! நின்னொடு முன்னிலை எவனோ?”

கொன்ஒன்று கிளக்குவல், அடுபோர் அண்ணல்!

கேட்டிசின் வாழி! கெடுக நின் அவலம்!

கெடாது நிலை இயர், நின்சேண் விளங்கு நல்லிசை” (205-209)

இங்ஙனம் பாராட்டிப் பாடுகின்றார்.

7. முல்லைப்பாட்டு

இதன் ஆசிரியர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் ஆவர். இது பத்துப்பாட்டிலேயே சிறியது. 103 அடிகளைக் கொண்டது. முல்லை எனவும் இதற்குப் பெயருண்டு. அகப்பொருள் பற்றியது. முல்லைத் திணைக்குரிய ‘இருத்தல்’ ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. மனைவி தன்னைப் பிரிந்து சென்ற கணவன் கூறியபடியே, அவன் வரும் வரையில் அவனது பிரிவை ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நடத்தும் ஒழுக்கமே ‘முல்லை’ என்பது ஆகும்.

பாட்டின் தொடக்கத்தில் கார்கால வருணனையும், இடையில் அரசனின் பாசறை அமைப்பும், இறுதியில் முல்லை நிலத்தின் இயல்பும் நுவலப்படுகின்றன.

கார்காலத்தில் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றவன் இன்னும் வரவில்லை. தலைவியின் வளையல்கள் கழல்கின்றன. தோழி, செவிலி முதலியோர் ஆறுதல் சொல்கின்றனர். அரசனோ பாசறையில் கூடாரத்தில் மெய்க்காப்பாளர், மிலேச்சர், வீரர் ஆகியோர் நடுவே இருக்கிறான். அரண்மனையைச் சார்ந்த பெருமுது பெண்டிர் சிலர் முல்லையும் நெல்லும் தூவித் தொழுது விரிச்சி கேட்டு நிற்கிறார்கள், ஆங்கு ஓர் ஆயர்மகள்,

“இன்னேவருகுவர் தாயர்”

(16)

என்று கன்றுகளைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்.

8. குறிஞ்சிப்பாட்டு

குறிஞ்சித் திணையைப் பாடவல்ல கபிலர், ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்கு அகப்பொருள் வாயிலாகத் தமிழின் சிறப்பை உணர்த்துவதாகப் பாடியதே இந்நூல். ‘ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவித்ததற்காகக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டு’ எனப் பழங்குறிப்பு ஒன்று காணப்படுகிறது. அகவற்பாவால் ஆன இது 261

அடிகளைக் கொண்டது. நச்சினார்க்கினியர் இதனைப் பெருங்குறிஞ்சி எனச் சிறப்பித்துரைப்பார்.

தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது. அன்பொழுக்கத்தில் தடையேற்பட்டதால் தலைவி துன்புற்றாள். அறத்தொடு நின்று இருவரது துன்பத்தையும் போக்க நினைத்தாள் தோழி. இவ்விடத்துத் தோழியின் நிலையை,

“இகல் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல
இரு பேர்ச்சமோ (டு) யானும் ஆற்றலென்” (27-29)

என்ற அழகியதோர் உவமையால் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார்.

9. பட்டினப்பாலை

இந்நூல் அகப்பொருள் பற்றியது ஆகும். பாலையானது, பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் ஆகும். இப்பாட்டு பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறிய பாலைத் திணைப் பாட்டாதலின் பட்டினப்பாலை என்று பெயர் பெற்றது. இதன்கண் சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியுள்ளார். ‘தலைவன் செலவமுங்கிக் கூறுவது’ என்ற துறையில் பட்டினப் பாலை அமைந்துள்ளது. வேறு நாடு செல்ல விழைந்த தலைவன், தன்னெஞ்சை நோக்கித் தலைவியைப் பிரிந்து, ‘வாரேன்’ என்று செலவமுங்கிக் கூறுகிறான். சோழநாடும் காவிரியாறும் இதில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினம் கரிகால் பெருவளத்தானது நெஞ்சப் பாங்கு, அவனது செயலாற்றும் திறன் ஆகியவற்றை அழகுறத் தீட்டியுள்ளார். இப்பாடல் 301 அடிகளைக் கொண்டது. இப்பாட்டினைக் கேட்டு உருகிய சோழவேந்தன் பதினாறாயிரம் பொன் பரிசு வழங்கியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சோழனது துறைமுகப்பட்டினச் சிறப்பு, பூம்புகாரில் நடைபெற்ற பல்வேறு விளையாட்டுக்கள், பரதவர் வாழ்வு, கடல் வாணிபம், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, கரிகாலன் இளமை, வீரம், வெற்றிச் செயல்கள், கொடை மாண்பு, ஆட்சித் திறம் முதலியன விளங்க எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்நாட்டு வாணிகச் செழிப்பும், வணிக மக்களின் நடுவு நிலைமைத் தன்மையும் நலம்பெறக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த அருமையைப் பட்டினப்பாலை,

“வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
 கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
 ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்
 அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
 வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு” (187-193)

என்று கூறுகின்றது.

10. நெடுநல்வாடை

நெடுநல்வாடையை இயற்றியவர் நக்கீரர். இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் ஆவான். இது 188 அடிகளைக் கொண்ட ஆசிரியப்பாவா லானது. பெரும்பாலும் அகத்திணைக்குரிய செய்திகளே விளக்கப் பட்டுள்ளன. ஆயினும் “வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்” என்ற வரியில் பாண்டியனின் வேப்பம்பூ மாலை கூறப்பட்டிருப்பதால், புறப்பாட்டாகக் கருதினர் சிலர். எனவே இதனை அகமும் புறமும் இணைந்தமைந்த பாடல் எனலாம். பகைமேற்சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி அவன் பகையை வென்று விரைவில் வருவானாக என்று கொற்றவை தெய்வத்தை வழிபடும் ஒருத்தி கூறியதாக அமைந்தது.

நெடுநல்வாடை என்பது நெடியதாகிய நல்லவாடை ஆகும். தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவிக்கு ஒருநாள் ஓர் ஊழிபோல இருந்ததால் அவ்வாடை அவளுக்கு நெடியவாடையாயிற்று. தலை வனாகிய மன்னன் இன்பத்தில் நாட்டம் அற்று, வேற்றுப் புலம் சென்று பாசறையில் தங்கிப் பகை முடித்தற்குத்துணை செய்தமையின் அவனுக்கு இது நல்வாடையாயிற்று.

மக்களும், புள், விலங்கு முதலியனவும் கூதிர்க்காலத்தில் குளிரால் வருந்தும் நிலையும் நயமுறக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“மாமேயல் மறப்ப மந்தி கூரப்
 பறவை படிவன வீழ்க் கறவை
 கன்று கோள் ஒழியக் கடிய வீசிக்
 குன்றுகுளிர் பன்ன கூதிர்ப்பானாள்” (9-12)

எனும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

3. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டுமாக மொத்தம் பதினெட்டு நூல்களாகும். இவை மேற்கணக்கு நூல்கள் எனப்படுகின்றன. சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த சங்கம் மருவிய காலத்தில் உருவான நூல்களும். பதினெட்டு இவை கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எனப்படுகின்றன. 'இந்நூல்களெல்லாம் எவ்வாண்டில் எழுதப் பெற்றன என்பதை அறிந்து கோடற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்க வில்லை. அன்றியும் அவை எந்த நூற்றாண்டில் தோன்றியிருத்தல் கூடும் என்பதும் உய்த்துணர்ந்து கூற வேண்டிய நிலையில்தான் உள்ளது' என்ற தமிழறிஞர் டி.பி.சதாசிவப் பண்டாரத்தின் குறிப்பு (த.இவ.ப.28) இந்நூல்கள் தோன்றிய காலத்தை அறிவதற்குரிய அருமைப்பாட்டினைச் சுட்டுவதாகும். இக்கால இலக்கியத்தில் சங்க அகமரபும் புறமரபும் புறக்கணிக்கப்பட்டு அறக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்றம் தரப்பட்டது. அதுபோலவே சங்கப்பா மரபுகள் மறைந்து வெண்பா தலைமை யேற்றது. பதினெட்டு நூல்களில் பதினொரு நூல்கள் அறநூல்களாயின; ஆறு நூல்களே அகநூல்களாயின; ஒரு நூல் மட்டும் புற நூலாயிற்று.

அட்டவணை - 8

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பாடியோரும்

நூல்	பொருள்	ஆசிரியர்
திருக்குறள்	அறம்	திருவள்ளுவர்
நாலடியார்	அறம்	சமணமுனிவர்கள்
பழமொழி நானூறு	அறம்	முன்றுரையரையனார்
நான்மணிக்கடிகை	அறம்	விளம்பிநாகனார்
திரிகடுகம்	அறம்	நல்லாதனார்
சிறுபஞ்சமூலம்	அறம்	காரியாசான்
ஆசாரக்கோவை	அறம்	பெருவாயின் முள்ளியார்

ஏலாதி	அறம்	கணிமேதாவியார்
இன்னா நாற்பது	அறம்	கபிலர் (பிற்காலக்)
இனியவை நாற்பது	அறம்	பூதஞ்சேந்தனார்
முதுமொழிக்காஞ்சி	அறம்	கூடலூர்கிழார்
திணைமாலை நூற்றைம்பது	அகம்	கணிமேதாவியார்
ஐந்திணை எழுபது	அகம்	மூவாதியார்
ஐந்திணை ஐம்பது	அகம்	கண்ணன் சேந்தனார்
திணைமொழி ஐம்பது	அகம்	மாறன் பொறையனார்
(அ) கைந்நிலை	அகம்	புல்லங்காடனார்
(ஆ) இன்னிலை		பொய்கையார்
கார்நாற்பது	அகம்	மதுரை கண்ணங்குத்தனார்
களவழி நாற்பது	புறம்	பொய்கையார்

1. திருக்குறள்

கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், சமஸ்கிருதம் போன்ற உலகின் தொன்மையான மொழிகளில் தோன்றிய அறநூல்களுடன் ஒப்பிடக் கூடிய சிறப்பினைப் பெற்றது திருக்குறள். முதலடியில் நான்கு சீர்களும், இரண்டாமடியில் மூன்று சீர்களும் கொண்ட ஒன்றே முக்காலடிக்குறள் வெண்பாவால் ஆகிய பெருமைமிக்க நூல். உலகின் வேறெந்த மொழிகளிலும் காணமுடியாத மிகச் சிறிய அடியளவில் அரும்பெரும் கருத்துக்களைப் பொதிந்து வைத்த பேராசான் திருவள்ளுவர் ஆவார்.

133 அதிகாரங்கள், ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் பத்துக் குறள்கள் என்றவாறு 1330 குறட்பாக்களைத் திட்டமிட்டுத் திருவள்ளுவர் நூல் செய்த திறம் போற்றத்தக்கதாகும். தாம் சொல்ல வந்த செய்திகளை அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்று மூன்று பகுதிகளில் அடக்கி உரைத்துள்ளார். 'பால்' என்பது பிரிவு என்று பொருள்படும் (ஆண்பால் : ஆண் பிரிவினர்; பெண்பால் : பெண் பிரிவினர் என்பது போல) அறத்துப்பால் 38 அதிகாரங்களையும், பொருட்பால் 70 அதிகாரங்களையும், காமத்துப்பால் 25 அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது.

'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு'

என்று வள்ளுவர் புகழைப் பாரதியார் பாடுகிறார். திருவள்ளுவருக்குத் தெய்வப்புவர், செந்நாப்போதார், நாயனார், மாதானுபங்கி, பெருநாவலர் போன்ற வேறு பெயர்களும் உள்ளன. திருக்குறளின் பெருமையை உணர்ந்து பிற்காலத்துப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு திருவள்ளுவமாலை எனப்படுகிறது. திருக்குறளைப் பற்றிய முதல் திறனாய்வு நூல் என்று இது போற்றப்படுகிறது.

வாழ்க்கை ஒழுக்க நூல்

திருக்குறளை ஒரு வாழ்க்கை ஒழுக்க நூல் என்று கூறலாம். திருக்குறள் தோன்றும் வரையில் மனித வாழ்க்கையில் ஒழுக்கங்களை இன்றியமையாது பின்பற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொன்ன தனி நூல் தமிழகத்தில் தோன்றவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே அறக்கருத்துக்கள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளனவேயன்றி அவற்றை வாழ்க்கையில் கட்டாயமாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று அறுதியிட்டு உரைக்கும் போக்கு அவற்றில் இல்லை. வீரமும் காதலும் தலைமைக் கருத்துக்களாகப் போற்றப்பட்ட சங்க இலக்கியத்தில் தனிமனித வீரம், போர்க்களத்தில் உயிர் துறத்தல், விழுப்புண்படாமைக்கு வருந்துதல், கள்ளுண்ணல், மன்னனே வீரர்க்கு வரிசையறிந்து மது வழங்குதல், காதல் வாழ்க்கை, வாழ்க்கை இன்பங்களை இடையறாது துய்த்தல் ஆகியவை உயர்வாகக் கருதப்பட்டன. இதையே நாம் “வீரநிலைக் காலப்பண்பாடு” என்கிறோம். தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி உலகின் பல பகுதிகளிலும் குறிப்பாக கிரேக்கம், ரோம், நார்வே, ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளிலும் இதே போன்ற பண்புகளைக் கொண்ட வீரநிலைக் காலம் நிலவியது.

அரசியல் மாற்றம், அரசுகள் மாற்றம், சமயநிலை மாற்றம், மக்கள் சிந்தனை மாற்றம் ஆகியவற்றின் காரணமாக வீரநிலைக்காலப் பண்பாடு வீழ்ச்சியடைந்து அற நெறிக்காலம் தலைதூக்கியது. இந்தக் காலகட்டத்து இலக்கியங்கள் அறத்தை வலியுறுத்துவதைத் தமது தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டன. இவற்றுக்குத் தலைமையேற்றது திருக்குறள். எவையெல்லாம் வாழ்க்கை ஒழுங்குகளைச் சிதைக்கின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் திருவள்ளுவர் கடிந்து ஒதுக்கினார். கள், கல்லாமை, பிறன்மனை நயத்தல், பரத்தைமை, பொய், களவு, சூது, புறம் பேசுதல், உயிர்க்கொலை, பழிச்செயல், முயற்சியின்மை, அவா ஆகியவற்றை முற்றிலுமாக விலக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

எ-டு:

‘முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்’

(616)

‘ஈன்றாள் பசிகாண்பாள் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை’ (656)

‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற’ (34)

வாழ்க்கையில் தவிர்க்க வேண்டிய தீய சிந்தனைகளையும், செயல்
களையும் வலியுறுத்திச் சொன்னது போன்றே, பின்பற்ற வேண்டிய
சில சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் வள்ளுவர் அறிவுறுத்தி
யுள்ளார். அருளுடைமை, அழுக்காறாமை, அன்புடைமை, இடுக்கணழி
யாமை, இன்னா செய்யாமை, கள்ளுண்ணாமை, சான்றாண்மை,
நாணுடைமை, பண்புடைமை, புறங்கூறாமை, பொறையுடைமை,
மடியின்மை, வினைத்தாய்மை போன்றன அவற்றுள் சிலவாகும்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலை (151)

புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும் (183)

தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும் (202)

போன்ற குறள்கள் ஒவ்வொருவரும் வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய
அறங்களையும் அவற்றின் நன்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருவள்ளுவர் அறத்துப்பாலில் தனிமனிதன் தன்னுடைய
வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய சமுதாய அறங்களையும், பொருட்
பாலில் அரசன் தன்னுடைய ஆட்சியில் பின்பற்ற வேண்டிய ஆட்சியியல்
அறங்களையும், காமத்துப்பாலில் கருத்தொருமித்த காதலர் இருவர்
அறத்தின் வழியே நுகரும் இன்பத்தையும் விளக்கி உரைத்துள்ளார்.
எனவே திருக்குறள் ஒரு வாழ்க்கை ஒழுக்க நூலாக விளங்குகிறது.

2. நாலடியார்

நான்கு அடிகளைக் கொண்ட நானூறு வெண்பாக்களால் ஆகிய
நூல். எனவே இது ‘நாலடி நானூறு’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
‘ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி; நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி’
என்பது பழமொழி. இதில் நாலும் இரண்டும் என்பது முறையே
நாலடியாரையும் திருக்குறளையும் குறிக்கிறது. திருக்குறளைப் போலவே
இதனையும் டாக்டர் ஜி.யூ. போப் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி
பெயர்த்துள்ளார். இதனைப் பாடியவர்கள் சமண முனிவர்கள் என்பர்.
இதனைத் தொகுத்தவர் பதுமனார் ஆவார். பரிமேலழகர், நச்சினார்க்
கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற சிறந்த ஆசிரியர்கள் பலர்

தங்கள் உரைகளில் நாலடியார் பாடல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளனர்.

இது வச்சிரநந்தி என்ற சமணமுனிவர் புத்த சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தபோது (கி.பி. 470) பாடப்பட்ட நூல் என்பர். முத்தரையர் களைப் பற்றி இந்நூல் குறிப்பிடுவதால் (பாடல் 200, 206) இது ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்று சொல்வர். இந்நூல் 40 அதிகாரங்களையும் அறத்துப்பால் (13 அதிகாரங்கள்), பொருட்பால் (24 அதிகாரங்கள்), காமத்துப்பால் (3 அதிகாரங்கள்) ஆகிய மூன்று பிரிவுகளையும் உடையது.

இந்நூல் அறத்தை மிகுதியாக வலியுறுத்திக் கூறுகிறது. செல்வம், யாக்கை, இளமை இவற்றின் நிலையாமையைக் கூறுகிறது. கல்வியின் சிறப்பு, கற்பின் ஆற்றல் ஆகியன நாலடியாரின் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. கருத்துக்களைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்வதும், உவமைகளால் கருத்துக்களை விளக்குவதும் இந்நூலின் சிறப்பாகும். எனவே இந்நூலின் பல பாடல்கள் மனங்கொள்வதாக உள்ளன. அறிவுடைமையைப் பற்றிக் கூறும்போது,

‘நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைக் கலக்கிக் கீழிடு வானும் - நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்’

என்று சொல்கிறது.

3. நான்மணிக்கடிகை

கடிகை என்பது கழுத்தில் அணியும் ஒருவகை அணிகலன். ஒவ்வொரு பாடலும் நான்கு அறக் கருத்துக்களை மணிபோல் தொகுத்துச் செய்யப்பட்ட அணிகலன் என்று பொருள்படுமாறு இதற்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

நான்மணிக்கடிகையை இயற்றியவர் விளம்பிநாகனார். இது 104 பாடல்களை உடையது. ‘அம்மை’ என்ற இலக்கிய வகையைச் சார்ந்ததாக இதனைப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் குறிப்பிடுவர். வாழ்க்கை பயனுற நல்ல வழிகாட்டி நூலாகவும் இஃது அமைந்துள்ளது. அவரவர்களுக்குச் சிறப்புத் தருவது எது என்பதை இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு பாடல் நயமாகக் கூறுகிறது:

‘மனைக்கு விளக்கம் மடவார்; மடவார்
தனக்குத் தகைசால் புதல்வர் - மனக்கினிய
காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே, கல்விக்கும்
ஓதின் புகழ்சால் உணர்வு’

4. இனியவை நாற்பது

ஒவ்வொரு பாடலும் 'இனியது எது?' என்று கூறுவதால் நாற்பது பாடல்களடங்கிய இத்தொகுதி 'இனியவை நாற்பது' எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை இயற்றியவர் மதுரை தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ்சேந்தனார் ஆவார். இந்நூலின் காலம் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

'மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிது'
'குழவி தளர்நடை காண்டல் இனிது'
'வருவாய் அறிந்து வழங்கல் இனிது'

போன்ற வாழ்க்கையறங்களை இந்நூல் இனிதாகச் சொல்கிறது.

5. இன்னா நாற்பது

ஒவ்வொரு பாடலும் 'இன்னாதது எது?' என்று கூறுவதால் நாற்பது பாடல்கள் அடங்கிய இத்தொகுதி 'இன்னா நாற்பது' எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை இயற்றியவர் கபிலர் என்ற புலவராவார். இன்னாததைக் கூறி அவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று இந்நூலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் காலம் கி. பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

'ஊனைத் தின்று ஊனைப் பெருக்குதல் முன்னின்னா'
'கொடுங்கோல் மறமன்னர் கீழ்வாழ்தல் இன்னா'
'ஈன்றாளை ஓம்பாவிடல் இன்னா'

போன்ற எச்சரிக்கைகள் நமக்கு விழிப்புணர்வை ஊட்டுகின்றன.

6. திரிகடுகம்

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்த மருந்துப் பொருள் உடல் நலனைக் காப்பது போல, இதிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலிலும் சொல்லப்படும் மூன்று கருத்துக்கள் மக்கள் வாழ்வுக்குப் பயனளிப்பது என்ற பொருள்பட இதற்குத் திரிகடுகம் என்று பெயரிடப்பட்டது. 101 வெண்பாக்களால் ஆன இந்நூலை இயற்றியவர் நல்லாதனார் ஆவார். இவர் காலம் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு.

"செல்வத்தைச் சீரழிக்கும் எண்ணம் எது?" என்பதை இந்நூலாசிரியர் காட்டும் திறம் நினைவில் கொள்ளுதற்குரியது.

'தன்னை வியந்து தருக்கலும் தாழ்வுஇன்றிக்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும் - முன்னிய
பலபொருள் வெஃகும் சிறுமையும் இம்மூன்றும்
செல்வம் உடைக்கும் படை'

7. ஆசாரக்கோவை

வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களை ஒவ்வொரு பாடலிலும் மாலைபோலக் கோர்த்துச் சொல்வதால் இந்நூல் ஆசாரக்கோவை என்று பெயர் பெற்றது. இதனை இயற்றியவர் பெருவாயின் முள்ளியார் ஆவார். இவரது காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்பர். செய்யக்கூடியவை இவை என்றும், செய்யக்கூடாதவை இவை என்றும் இந்நூல் எடுத்துரைக்கிறது.

8. சிறுபஞ்சமூலம்

கண்டங்கத்திரி, சிறுவழுதுணை, சிறுமல்லி, பெருமல்லி, நெருஞ்சி ஆகிய ஐந்து மூலிகைகளின் வேர்கள் சிறந்த மருந்தாக அமைந்து உடல் நோயைப் போக்குவதுபோல இந்நூலின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் அமைந்துள்ள ஐந்து கருத்துக்கள் மக்களின் துயரைப் போக்கும் என்ற குறிப்பமைய இந்நூலுக்குச் சிறுபஞ்சமூலம் என்று பெயர் அமைந்தது. இதனை இயற்றியவர் காரியாசான் என்பவராவார். இவரது காலம் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு. சிறப்புப் பாயிரம் இரண்டு உட்பட இந்நூல் 102 வெண்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

தோல் கன்றைக் காட்டிப் பசுவிடமிருந்து பால் கறக்கும் வழக்கம் அக்காலத்திலேயே இருந்ததை இந்நூலின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. எது உண்மை அழகு, என்பதை இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு பாடல் அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறது:

‘மயிர்வனப்பும் கண்கவர் மார்பின் வனப்பும்
உகிர்வனப்பும் காதின் வனப்பும் - செயிர்தீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல; நூற்கியைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு’

9. ஏலாதி

ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவற்பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு எனும் ஆறு கைச்சரக்குகளால் ஆன மருந்து உடலுக்கு நலம் தருவது போல இந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள ஆறு கருத்துக்கள் வாழ்க்கைப் பிணியைத் தீர்க்க வல்லன எனும் பொருள்பட இந்நூலுக்கு இப்பெயர் இடப்பட்டுள்ளது. இதனை இயற்றியவர் கணிமேதாவியர் ஆவார். இரு சிறப்புப் பாயிரங்கள் உட்பட இந்நூலில் 82 பாடல்கள் உள்ளன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூலாகிய திணைமாலை நூற்றாம் பதையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

மாணவர்களின் கல்விக்கு உடை, உணவு, நூல், எழுதுகோல் ஆகியவற்றைத் தந்து உதவியவர்கள் பெருவாழ்வு பெறுவர் எனும்

கருத்தமைந்த பாடல் கல்விக்குச் செய்யும் உதவியின் மாண்பைச் சிறப்பிக்கின்றது:

‘ஊனொடு கூறை எழுத்தாணி புத்தகம்
பேனொடு எண்ணும் எழுத்திவை - மாணொடு
கேட்டெழுதி ஓதிவாழ் வார்க்கீயந்தார் இம்மையால்
வேட்டெழுத வாழ்வார் விரிந்து’

10. இன்னிலை

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நான்கு உறுதிப் பொருட் களை 45 வெண்பாக்களால் இந்நூல் விளக்குகிறது. இதனைப் பாடியவர் பொய்கையார் எனும் புலவர். இவர் அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் பாடினார் என்றும் இவரோடு மதுரையாசிரியர் பூதனார் வீடு பற்றிய பாடல்களைப் பாடிச் சேர்த்தார் என்றும் சொல்வர். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ‘கைந்நிலை’ என்ற பெயரில் அகநூல் ஒன்று உள்ளது. இன்னிலையைப் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் சேர்க்காத வர்கள், கைந்நிலையைச் சேர்த்து எண்ணுவர். இந்நூலை வ. உ. சி. பதிப்பித்துள்ளார்.

11. முதுமொழிக்காஞ்சி

‘முதுமொழி’ என்பது அனுபவம் மிக்க முதியோர் கூற்று என்றும், ‘காஞ்சி’ என்பது நிலையாமை என்றும் பொருள்படும். இவ்வுலகம் நிலையில்லாதது. எனவே அந்த நிலையாமையை வெல்லும் முதியோர் அறிவுரைகள் நிறைந்த நூறு செய்யுட்களைக் கொண்டது இந்நூல். இதன் ஆசிரியர் கூடலூர் கிழார்.

‘ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலின் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை’

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களைப் போன்றே இந்நூற் பாடல்களும் பத்துப்பத்துப் பாடல்களடங்கிய பத்துப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஐங்குறுநூறு போன்றே ஒவ்வொரு பகுதியும் சிறந்த பத்து, அறிவுப் பத்து, பழியாப்பத்து, துவ்வாப் பத்து, அல்லபத்து, இல்லைப் பத்து, பொய்ப்பத்து, எளியபத்து, நல்கூர்ந்தபத்து, தண்டாய்ப்பத்து என்று பெயர் பெற்றுள்ளன.

12. பழமொழி நானூறு

ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரு பழமொழியைக் கொண்டுள்ள இந்நூல் நானூறு செய்யுட்களால் ஆனது. இதனை இயற்றியவர் முன்றுரையரையனார். இந்நூலில் சங்ககால அரசர்கள், புலவர்கள்

பெயர் காணப்படுவது சிறப்பாகும். பழமொழி என்பது ஓர் இலக்கிய வகையாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனவே பண்டைக்காலந்தொட்டே பழமொழிக்கு இலக்கியத் தகுதி கிடைத்துள்ளது என்பது, அதன் பெருமையைச் சுட்டுகிறது. பிற்காலத்தில் சதக நூல்கள் பழமொழியைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இந்நூலில் குறிப்பிடப்படும் சில பழமொழிகள் வருமாறு.

‘குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்’
 ‘நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்’
 ‘நுணலும் தன்வாயாற் கெடும்’

13. கார் நாற்பது

வினைமேற் சென்ற தலைவன் திரும்பி வரும் காலம் கார்காலமாகும். இக்கார்காலத்தின் அழகையும், தலைவன் திரும்பிவரும் விரைவையும் தலைவியின் எதிர்பார்ப்பையும் ஒருசேர இணைத்துப் பாடுவது சங்க அக இலக்கிய மரபுகளுள் ஒன்றாகும். இம்மரபுடைய பாடல்கள் முல்லைப் பாடல்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. இம்மரபின் தொடர்ச்சியாகச் சங்கம் மருவிய காலத்தில் கார்நாற்பது இயற்றப்பட்டது. நாற்பது பாடல்களடங்கிய இந்நூலை இயற்றியவர் மதுரைக் கண்ணங்கூத்தனார் ஆவார். சங்க காலத்தில் ஆசிரியப்பாக்களால் அகக் கருத்துக்களைப் புலவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சங்கம் மருவிய காலத்தில் அகக் கருத்துக்களை வெண்பாக்களால் எடுத்துச் சொல்லும் புதிய மரபு பிறந்தது. இதற்கு இந்நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

14. ஐந்திணை ஐம்பது

ஒவ்வொரு திணைக்கும் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து திணைகளுக்கும் மொத்தம் ஐம்பது பாடல்களாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இதனை இயற்றியவர் மாறன் பொறையனார் ஆவார். பெரும்பாலும் சங்க அகப் பாடல்களில் உள்ள கருத்துக்கள், காட்சிகள், உவமைகள் ஆகியவற்றை இதுபோன்ற நூல்கள் வெண்பா யாப்பில் பாடி, சங்க அகமரபுகளைக் காத்துத் தந்துள்ளன. இதற்கு ஒரு சான்று வருமாறு:

‘சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென்று எண்ணிப்
 பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக் - கலைமாத்தன்
 கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரம் என்பர் காதலர்
 உள்ளம் படர்ந்த நெறி’ (38)

இப்பாடல் கலித்தொகை 11ஆம் பாடலில் காணப்படும் காட்சியை நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் மீண்டும் நினைவூட்டும்

இலக்கியப் பெட்டகமாக அமைந்துள்ளது. இதுபோன்று பல பாடல்கள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன.

15. ஐந்திணை எழுபது

திணைக்குப் பதினான்கு பாடல்கள் வீதம் ஐந்து திணைகளுக்கும் எழுபது பாடல்கள் அமையப் பாடப்பட்டது இந்நூல். இதனைப் பாடியவர் மூவாதியார். இவரது காலம் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு. காதலரைப் பிரிந்தவர்களுக்கு மாலைக்காலம் கொலைக்களத்தில் கொல்வார் போல வரும் எனும் குறளுக்கு விளக்கமாக இதில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது.

‘புல்லுந ரில்லார் நடுங்கச் சிறுமாலை
கொல்லுநர் போல வரும்...’

சங்க இலக்கியத்தில் காட்டப்படும் கார் காலச் சூழலை இந்நூலின் பின்வரும் பாடலடிகள் நினைவுபடுத்துகின்றன:

‘இனத்த அருங்கலை பொங்கப் புனத்த
கொடியங்கு முல்லை தளிர்்ப்ப இடியங்கி
யானு மவரும் வருந்தச் சிறுமாலை
தானும் புயலும் வரும்’

16. திணைமொழி ஐம்பது

ஒவ்வொரு திணைக்கும் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் ஐம்பது பாடல்களால் ஆனது இந்நூல். இதன் ஆசிரியர் கண்ணன் சேந்தனார். இவர் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.

இரவுக் குறியில் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் தலைவனை வழித்துன்பம் கருதி இரவில் வருதல் வேண்டாம் என வற்புறுத்தும் தோழி கூற்றில் அமைந்த பாடலில் அருவியோசை அழகுற உவமை செய்யப்பட்டுள்ளது:

‘யாமும் குழலும் முழவும் இயைந்தென
வீழும் அருவி விறன்மலை நன்னாட
மாழைமான் நோக்கியும் ஆற்றாள் இரவரின்
ஊரறி கௌவை தரும்.’

17. திணைமாலை நூற்றைம்பது

திணைக்கு முப்பது பாடல்கள் வீதம் நூற்றைம்பது வெண்பாக்களால் இந்நூல் பாடப்பெற்றுள்ளது. ஆனால் இந்நூலில் நூற்றைம்பத்து மூன்று வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் ஆசிரியர் ஏலாதி எனும் அறநூலைப் பாடிய கணிமேதாவியார் ஆவார்.

இவர் காலத்தில் தமிழரின் உயரிய பண்பாகப் போற்றப்படும் அக ஒழுக்கத்தைச் சமணர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கினர். அவர்கட்கு அக ஒழுக்கத்தின் உயர்வை அறிவுறுத்துவதற்காகக் கணிமேதாவியார் திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடினார் என இந்நூலின் பாயிரம் உணர்த்துகிறது.

‘முனிந்தார் முனிவு ஒழியச் செய்யுட்கண் முத்துக்
கனிந்தார் களவியற் கொள்கைக்கு - அணிந்தார்
இணைமாலை ஈடிலாஇன் தமிழால் யாத்த
திணைமாலை கைவரத் தேர்ந்து’

18. களவழி நாற்பது

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் புறத்திணை பற்றிய நூல் இது ஒன்றே. சமணர் தலைமை பெற்ற சங்கம் மருவிய காலத்தில் புறத்திணை அல்லது போர் பற்றிய இலக்கியங்கள் போற்றப்படவில்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. வாகைத்திணைக்குத் தொல் காப்பியர் கூறிய ‘மறக்களவழி’ என்ற துறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்விலக்கியம் பாடப்பட்டுள்ளது. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணானோடு கழுமலம் என்ற இடத்தில் போர் செய்து தோற்றபோது அவனால் சிறைப்பட்ட கணைக்கால் இரும்பொறையை மீட்பதற்காகப் பொய்கையார் களவழி நாற்பது பாடினார் என்பர்.

போர்க்களத்தில் யானைப் போரின் சிறப்பினை விரிவாகப் பாடும் இந்நூல், பிற்காலத்தில் பரணி என்ற இலக்கியவகை உருவாக வழியமைத்துத் தந்துள்ளது. இதற்குப் பின்வரும் களவழி நாற்பது பாடல் சான்றாகும்:

‘கவளம் கொள் யானையின் கைகள் துணிக்க
பவளம் சொரிதரு பைபோல் திவன் ஓளிய
ஒண்செங் குருதி உமிழும் புனல்நாடன்
கொங்கரை அட்ட களத்து’

4. உரைநடையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

உலக இலக்கியங்களைச் செய்யுள், உரைநடை என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். அதில் உரைநடை காலத்தால் பிற்பட்டது. மனிதன் உருவாக்கிய பல்வேறு துறைகளும் செய்யுள் வடிவில் இருந்ததால், உரைநடை பிற நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. செய்யுளுக்குப் பொருளும், விளக்கமும் கூற உரைநடை பயன்பட்டது. இலக்கிய வரலாற்றில் உரைநடை வளர்ச்சி புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது.

உரைநடை - விளக்கம்

உரைநடை என்பதற்கு வசனநடை என தமிழ் லெக்சிகன் கூறுகிறது 'வசனம்' என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு 'உரை' என்பது தமிழ்ச் சொல்லாகும். ஆங்கிலத்தில் உரைநடையை 'Prose' என்பர். ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதியும், 'உரைநடை என்பது செய்யுளுக்குரிய சீர் இல்லாமல் பேசப்பெறும் அல்லது எழுதப்பெறும் மொழியின் அமைப்பாகும். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுந்தன்மையுடையது' என்றும் கூறுகிறது. எளிமையாக, விளங்கிக்கொள்ளுமாறு உரைப்பதே உரை எனக் கார்டினர் (A.H. Gardinar) குறிப்பிடுகிறார்.

உள்ளதை உள்ளவாறு, எளிமையாக, அனைவரும் உணரும் வண்ணம் இருப்பதே உரைநடை எனப்படும். சிறந்த சொற்கள் அழகுபட அமைவது செய்யுள் என்றால், சொற்களின் பொருளை விளக்குமளவு அமைவது உரைநடையாகும்.

உரைநடையின் இயல்புகள்

கருத்தும், சொல்லும் உரைநடைக்கு வேண்டிய முக்கியக் கூறுகளாகும். இங்கு கருத்து என்பது பொருளையும், சொல் என்பது அப்பொருளைக் கூறும் உரையையும் குறிக்கும். உரைநடையில் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு சொல்லினை அமைக்க வேண்டும்.

உரைநடையை நன்கு ஆராய்ந்த அறிஞர் பெருமக்கள்,

அ. கருத்து (Fact)

ஆ. தெளிவு (Lucidity of Style)

இ. சந்தம் (Rhythm)

ஈ. உணர்ச்சி (Emotion)

ஆகியவற்றை உரைநடையின் இன்றியமையாப் பண்புகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே உரைநடையில் சொல்லப்படும் கருத்து கருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் படிப்போர் மனதை உணர்ச்சியூட்டக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் கூட்டும் உரைநடை:

தமிழில் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையான நூலாகும். தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் நால்வகை உரையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானு மென்(று)
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப”

(தொல். செய் - 171)

சங்க இலக்கியங்கள் கூட்டும் உரைநடை

சங்க இலக்கியங்களில் உரைச் செய்யுளோ, தனி உரை நடையோ காணப்படவில்லை. ‘தகடூர் யாத்திரை’ என்ற நூல் உரை கலந்த பாடலைக் கொண்ட சங்க கால நூல் என்பர். அதன் ஒரு சில பாக்கள் மேற்கோள்களாகக் காணப்படுகின்றனவேயன்றி உரைப்பகுதி எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

புறநானூறு 27ம் பாடலில் ‘பாட்டும் உரையும் உடையோர் சிலரே’ என்ற அடி காணப்படுகின்றது. கவிதை என்பதற்கு மாறான உரை நடையே இங்கு ‘உரை’ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும் சங்க இலக்கியச் செய்யுள் அடிக்குறிப்புகளிலும், துறைகளிலும் அக்கால உரைநடையைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்துகொள்ளலாம். இவை அக்காலத்திலோ, அதற்குப் பின்னரோ எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.

சிலப்பதிகார கால உரைநடை

கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய குடிமக்கள் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திலேயே,

**“வாழ்த்து வரந்தரு காதையொடு
இவ்வா றைந்தும்
உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்”**

(சிலம்பு, பதிகம் 85-87)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் காணப்படும் உரைகள் உரைப் பாட்டு மடை, உரை பெறு கட்டுரை, காதை எனப்பல குறியீடுகளோடு விளங்குகின்றன. தொடக்கத்தில் உள்ள உரைபெறு கட்டுரையில் உரைநடைத் தன்மை ஓரளவு காணப்படுகின்றது.

மேலும் சிலம்பிலுள்ள கானல் வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை முதலியவை உரைநடையின் சாயலைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு சிலப்பதிகாரத்தில் உரைநடைக்குரிய பல கூறுகள் மிக்குள்ளன.

இறையனார் களவியல் உரை

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றிலேயே சிறப்பிடம் பெறுவது இறையனார் களவியல் உரையாகும். இதனையே ‘முதல் உரைநடை’ என்பர். இது கடைச்சங்க கால இறுதியில் எழுதப்பட்டு 9 தலை முறைகள் கழித்து கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஏட்டில் எழுதப்பட்டது என்பர். இதன் ஆசிரியர் நக்கீரர்.

மணிப்பிரவாள நடை

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் இராமானுஜரின் வருகைக்குப் பின்னர், அவர் தோற்றுவித்த வைணவ உரை மரபு, தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் புதிய மாற்றத்தை உருவாக்கியது. இவர் காலத்தில் திவ்வியப் பிரபந்தத் திற்குப் பல உரைகள் தோன்றின. இவ்வுரைகளை வியாக்கியானங்கள் என்பர். இவை மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்தவை. ‘மணி’ என்பது முத்து; ‘பிரவாளம்’ என்பது பவளம். மணியும் பவளமும் கலந்தது போன்று வடமொழியும், தமிழும் கலந்து எழுதப்பட்டது மணிப்பிரவாள நடையாகும்.

பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த ஸ்ரீபுராணம், கத்திய சிந்தாமணி போன்றவை மணிப்பிரவாள நடையில் எழுந்த நூல்களாகும். சமணர் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற மணிப்பிரவாள நடையை வைணவர்கள் வளர்த்தனர். மணிப்பிரவாள நடையின் வாக்கிய அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவினது உள்ளது.

உரையாசிரியர்களின் உரைநடை

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் உரையாசிரியர்களின் உரைநடை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். உரையாசிரியர்கள் இறையனார்

களவியல் உரையைப் பின்பற்றி எழுதினர். இன்றைய உரைநடை வளர்ச்சிக்கு உரையாசிரியர்களின் உரைநடை ஓர் அடிப்படைக் காரணமாகும். இவ்வரையாசிரியர்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு மட்டுமின்றி பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களுக்கும் உரை எழுதியுள்ளனர்.

இளம்பூரணரின் உரைநடை எளிய சொல்லும், இனிய ஓசையும், தெளிந்த கருத்தும், அமையப் பெற்று, தெளிந்த நீரோடைபோல் அமைந்து இருக்கும். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் பண்புடையது. தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதலில் உரையெழுதியவர் இவரே. எனவே இவர் 'உரையாசிரியர்' என்ற சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப் படுகிறார்.

சேனாவரையர் வடமொழி மரபைத் தழுவி உரையெழுதியவர். இவரது உரைநடை செறிவும், திட்பமும் வாய்ந்ததோடு தர்க்க முறையிலும் அமைந்ததாகும். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு இவரது உரையே சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. எனவே 'சொல்லுக்குச் சேனாவரையம்' என்ற சிறப்பு வழக்கு நிலைபெற்றது.

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை எழுதியவர் பேராசிரியர். இவரது நடை இளம்பூரணர் நடையைப் போன்றே காணப்படுகின்றது. மேலும் இவரது நடையில் இலக்கியத் திறனாய்வு நெறிகளும் காணப்படும். எனவே இவரது உரைநடை தெளிவும் விளக்கமும் உடையதாய் இருக்கும்.

உச்சிமேல் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர், எனப் புகழ்ப்படும் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியதுடன் பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, குறுந்தொகை, சீவகசிந்தாமணி போன்ற வற்றிற்கும் உரை எழுதியுள்ளார். இவரது உரை தெளிவும், விளக்கமும் உடையது. சிறந்த மேற்கோள்களையும் ஆங்காங்கு தருகிறார்.

திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்படுபவர் பரிமேலழகர் ஆவார். இவரது உரைநடை சொல்லழகும் பொருளழகும் உடையது. திருக்குறள் உரைகளிலேயே இவரது உரையே சிறந்ததாக எண்ணப்படுகின்றது.

அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்துள்ளார். இவரது உரைநடை சில இடங்களில் பாட்டிற்குரிய ஓசைப் பண்புடனும், இலக்கியச் சுவை வெளிப்படும் விதமாய் உணர்ச்சியுடனும், உயிர்ப் புடனும் காணப்படுகின்றது. பாட்டு மட்டுமின்றி உரைநடையும் உணர்ச்சிமயமாய் அமையும் என்பதை அடியார்க்கு நல்லார் உரை மூலம் உணரலாம்.

இத்தகைய உரையாசிரியர்களைத் தமிழில் உரைநடைத் தோற்றத் திற்கு வித்திட்டவர்கள் எனலாம். இவர்கள் எழுதியவை பாடல்களுக்கான விளக்கமே தவிர, உரைநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அல்ல. ஆனால் தமிழில் பின்னாளில் எழுந்த உரைநடைப் போக்கிற்கு வழிவகுத்தவர்கள் என்று இவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மேலை நாட்டார் உரைநடை

கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் மேல் நாட்டார் கிறித்தவ சமயப் பிரசாரம் செய்வதற்காக நம் நாட்டிற்கு வந்தனர். தங்கள் மதக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்ப மக்களின் பேச்சு மொழியில் அமைந்த உரைநடையைக் கையாண்டனர். மேனாட்டில் பழக்கத்திற்கு வந்து விட்ட அச்ச இயந்திரத்தின் உதவியோடு கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரத்திற்கான உரைநடை நூல்களைத் தொடக்கத்தில் அச்சிட்டனர். கி.பி. 1577ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட 'கிருத்துவ வேதோபதேசம்' என்ற நூல்தான் தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் உரைநடை நூல் என்று மயிலை சீனி வேங்கடசாமி குறிப்பிடுவார்.

தத்துவ போதகர் (Robert De Nobili) கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தமிழகம் வந்தாலும், தமிழ்த் துறவி போல் வாழ்ந்தார். தமிழ், வடமொழி என்று இரு மொழிகளிலும் புலமை பெற்று, பல நூல்களை இயற்றினார்.

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றிய மேலை நாட்டாரில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் **வீரமாமுனிவர்**. இவர் தேம்பாவணி, சதுரகராதி மட்டுமின்றி வேதியர் ஒழுக்கம், வேத விளக்கம், வாமனன்கதை, பேதக மறுத்தல் போன்ற பல உரைநடை நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரைத் தொடர்ந்து சிவஞான முனிவர், தாண்டவராய முதலியார். அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியார் போன்றோர் உரைநடை வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தனர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஆறுமுக நாவலரின் காலத்தைத் 'தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக் காலம்' என்பர். இவர் பழங்கால உரைநடையை மாற்றிய மைத்துப் புதிய உரைநடைக்குக் கால்கோள் செய்தவர். எனவே இவரைத் 'தற்காலத் தமிழ் உரைநடையின் தந்தை' என்பர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு உரைநடைக்கு வித்திட்டவர்கள் வேதநாயகம் பிள்ளையும், ராஜமையரும் ஆவர். இவர்கள் தமிழில் கட்டுரை மற்றும் கதை இலக்கியங்களுக்கு வித்திட்டவர்கள். 20ஆம் நூற்றாண்டு உரைநடை இலக்கியத்தின் உச்சகாலமாகவும், நற்றமிழ்

உரைநடையின் பொற்காலமாகவும் திகழ்ந்தது. பாரதியார், உ.வே.சா. திரு.வி.க., வ. ச. ப. மாணிக்கம் போன்றோரும் உரைநடை நூல்களை எழுதியுள்ளனர்.

தனித்தமிழ் இயக்க உரைநடை

இருபதாம் நூற்றாண்டு உரைநடை வரலாற்றில் தனித்தமிழ் உரைநடை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு இருந்துள்ளது. மேலும் மேலை நாட்டார் வரவால் பாரசீகம் இந்துஸ்தானிச் சொற்கள், மச்சச் சொற்கள், போர்த்துகீசியச் சொற்கள் தமிழில் கலந்தன. எனவே தூய தமிழ் வேண்டி தனித்தமிழ் இயக்கம் உருவானது. சூரிய நாராயண சாஸ்திரி அவர்களைத் 'தனித்தமிழ் இயக்க வழிகாட்டி' எனலாம். இவர் தமது பெயரைப் 'பரிதிமாற் கலைஞர்' என்று மாற்றிக் கொண்டார்.

தனித்தமிழைப் பற்றிப் பரிதிமாற் கலைஞர் கூறிய போதிலும் அக்கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தியவர் மறைமலையடிகள். இவரும் வேதாசலம் என்ற தன் பெயரை மறைமலையடிகள் என மாற்றிக் கொண்டார். தனித்தமிழ்க் கொள்கையை வலியுறுத்தி அறிஞர்கள் சொற்பொழிவுகளும், நூல்களும் எழுதினர். தமிழவேள் உமா மகேசுவரனார், திரு. வி. க. சோமசுந்தர பாரதியார், பண்டிதமணிகுதிரேசனார். மு. வ., வ. ச. ப. மாணிக்கனார் போன்றோர் தூயதமிழ் நடையில் உரைநடை எழுதினர். 'தமிழ்ப்பொழில்', 'செந்தமிழ்ச் செல்வி,' 'செந்தமிழ்' போன்ற இதழ்கள் செந்தமிழ் நடையில் வெளிவரத் தொடங்கின. தூய தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு இவ்விதழ்கள் பெரும் பங்காற்றின.

திராவிட இயக்கங்களின் உரைநடை

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் திராவிட இயக்கங்களினால் பெரும்மாறுதல் ஏற்பட்டதுடன் மறுமலர்ச்சி நடையும் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடையலாயிற்று. ஆரியர் எதிர்ப்புக் காரணமாக திராவிட இயக்கத்தினர் வடமொழியை ஓரளவு நீக்கி, நல்ல தமிழ் நடையைக் கையாளத் தொடங்கினர். தமிழ் உணர்ச்சி, தமிழ்மொழி வளர்ச்சி போன்றன இவர்களின் அடிப்படைக் கொள்கையாதலால், இலக்கியத் துறையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. நாவல், சிறுகதை, நாடகம், மேடைத் தமிழ், பத்திரிகைத் தமிழ் அனைத்திலும் பெருமாற்றம் ஏற்பட்டது. எழுத்து நடையிலும், சொல்லாட்சியிலும், கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் முறையிலும் பெரிய மாறுதல்கள் உண்டாகின.

தந்தைபெரியார், அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி போன்றோர் மக்கள் பேசும் பேச்சு மொழியைக் கையாண்டு, பாமரரைக் கவர எளிய உவமானம், கதைகளுடன் கூடிய நடை, அடுக்குச் சொற்கள் போன்றவற்றைக் கையாண்டு உரைநடையில் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கினர்.

இதனையடுத்து தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் உரைநடையில் புது மரபுகளை உண்டாக்கியதுடன் அவற்றை மக்களிடையே பரவச் செய்வதிலும் முன்னணியில் நிற்கிறது.

சுதேசமித்திரன், விவேக சிந்தாமணி போன்ற ஆரம்ப கால பத்திரிகைகள் தொடங்கி மணிக்கொடி, குமுதம், ஆனந்த விசுடன், குங்குமம், சாவி, தினமணி, தினத்தந்தி போன்ற இதழ்கள் வரை உரைநடையினை எளிமையாக்கின. எளிய தமிழ் உரைநடையைப் பாமரர் வரை கொண்டு சென்றதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. எனவே இவ்விதழ்கள் வழி தமிழ் உரைநடை ஏற்றம் பெற்றது எனலாம்.

இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் வைரமுத்து, ஞான மூர்த்தி, ஞானசம்பந்தன், பாலசுப்பிரமணியன், வெள்ளை வாரணர், சாலை இளந்திரையன், மா.பொ. சிவஞானம், சோமலெ, சுகிசிவம், தமிழண்ணல் போன்றோரும் உரைநடை வளர்ச்சியில் பங்கு வகிக்கின்றனர்.

முடிவுரை

‘உரை’யாகத் தோற்றம் பெற்று, மேலைநாட்டார் வரவால் ‘உரைநடை’யாகி, இன்று ‘உரைநடை இலக்கியமாக’ வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. எந்த கருத்தினையும் உரைநடையில் கூறமுடியும் என்றளவிற்கு இன்று உரைநடை வளர்ந்துள்ளது. இந்நூற்றாண்டை ‘உரைநடையின் பொற்காலம்’ எனலாம். உரைநடையானது தமிழில் நூறாண்டு வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. சமயப் பணிகளால் வளர்ந்து, அரசியல் இயக்கங்களால் வாழ்ந்து, உரைநடையானது தமிழ்ப் பணியால் வளம் பெற்றது. மேலும் புனைகதை எழுத்துக்களால் புதிய வேகமும், விவேகமும் பெற்று வருகின்றது. எனவே கவிதை போன்றும், காப்பியம் போன்றும் உரைநடையும் ஆழ்ந்த பார்வைக்குரியது.

உரைநடையாசிரியர்கள்

1. ஆறுமுக நாவலர் (கி.பி. 1822 - 1879)

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் புலமையுடையவர். தமிழ் மொழிக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் இவர் செய்த தொண்டு சிறப்பானது. இவரே பைபிளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஆறுமுக நாவலரின் காலத்தைத் 'தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக் காலம்' என்பர். இவரது நாவன்மையைச் சிறப்பித்து, திருவாவடுதுறை ஆதினம் 'நாவலர்' என்ற பட்டத்தை அளித்தார்.'

இவர் பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், கந்தபுராண வசனம், பால பாடம், நன்னூல் காண்டிகையுரை, சைவ சமய நெறியுரை, சிவதருமோத்தர உரை, கோயிற் புராண உரை முதலியவற்றை எழுதியுள்ளார். பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைத் திருத்தமாகப் பதிப்பித்தவரும் இவரே. இவர் பழங்கால உரைநடையை மாற்றியமைத்துப் புதிய உரைநடைக்குக் கால்கோள் செய்தவர்.

உ.வே. சாமிநாதையர் (கி.பி. 1855 - 1942)

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரின் புகழ் தமிழ் உள்ள அளவும் நிலைத்து நிற்கும். தம் வாழ்நாள் எல்லாம் பழைய ஏடுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, படி எடுத்து பிழையறப் பதிப்பிப்பதிலும், ஆராய்ச்சி முன்னுரை எழுதுவதிலும் செலவிட்டவர். எனவே தான் இவரைத் 'தமிழ்த் தாத்தா' என்பர். சீவகசிந்தாமணி, மணிமேகலை, பத்துப் பாட்டு, புறநானூறு முதலியவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். மணிமேகலைக் கதைச் சுருக்கம், உதயணன் சரித்திரச் சுருக்கம், புத்த தர்மம் போன்றன பழைய இலக்கியங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்ட உரைநடை நூல்களாகும். 'நான் கண்டதும் கேட்டதும்' 'பழையதும் புதியதும்,' 'நல்லுரைக் கோவை,' 'நினைவு மஞ்சரி' என்பவை கட்டுரைத் தொகுப்புகளாகும்.

மறைமலையடிகள் (கி.பி. 1876 - 1950)

மறைமலையடிகள் ஆங்கிலம், வடமொழி, தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். சைவ சமயத்தில் பெரும் ஈடுபாடு உடையவர். சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தனித்தமிழ் என்னும் நடையொன்றை உருவாக்கியவர். 'தனித்தமிழ்' இயக்கத் தோற்றத்திற்குக் காரணமானவர். சுவாமி வேதாசலம் என்ற பெயரை 'மறைமலையடிகள்' என மாற்றிக் கொண்டார். இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்களுள் முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சி, பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி புகழ்பெற்றவையாகும். 1916 முதல் பிறமொழி கலக்காத தனித்தமிழில் எழுதினார்.

பண்டிதமணி மு. கதிரேசச்செட்டியார் (கி.பி. 1881 - 1963)

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய பண்டித மணி கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும்

புலமை பெற்றவர். 'மகாமகோபாத்தியாய' என்ற பட்டம் பெற்றவர். இவருக்கு 1925ஆம் ஆண்டு சன்மார்க்க சபை 'பண்டிதமணி' என்ற பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது. உதயணன் சரிதம், சுலோசனை, உரைநடைக் கோவை முதலியவை இவர் படைத்த சிறந்த உரைநடை நூல்கள். மண்ணியல் சிறுதேர், சுக்கிர நீதி முதலியவை தமிழாக்கம் பெற்றவை ஆகும்.

திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் (கி.பி. 1883 - 1953)

'தமிழ்த்தென்றல்' என வழங்கப்பெறும் திரு.வி.க. அவர்களை 'இக்காலத் தமிழ் உரைநடையின் தந்தை' என்பர். இலக்கண இலக்கியப் புலமையும் ஆங்கில அறிவும் மிக்கவர். தேசபக்தன், நவசக்தி என்னும் இதழ்களின் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தவர்.

பெரியபுராணத்திற்குக் குறிப்புரையும், திருக்குறளின் முதல் 10 அதிகாரங்களுக்கு விளக்கவுரையும் எழுதியுள்ளார். 'மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்', 'பெண்ணின் பெருமை', 'சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து', 'முருகன் அல்லது அழகு.' 'தமிழ்ச்சோலை' போன்ற பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.

இவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் 'தமிழ்த்தென்றல்' எனவும் தலையங்கங்கள், 'தமிழ்ச்சோலை' எனவும் நூல்களாக வெளிவந்தன. திரு.வி.க. வின் உரைநடை எளிமையும், இனிமையும், தெளிவும் ஆற்றொழுக்கான பண்பும் அமைந்து பேச்சுத் தமிழின் சாயல் பெற்று காணப்படும்.

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1888 - 1956)

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த் தொண்டு செய்த சிறந்தவர் களுள் வையாபுரிப் பிள்ளையும் ஒருவர். 'ஆய்வுத்துறைக்கு ஒரு வையாபுரியார்' என இவரைப் புகழ்வர். இவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், கேரளப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பணியாற்றியவர். மலையாளம், வடமொழி, ஜெர்மன், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் புலமை பெற்றவர்.

இவர் இலக்கணச் சிந்தனைகள், 'இலக்கிய உதயம்', 'இலக்கியச் சிந்தனைகள்,' 'இலக்கிய தீபம்' 'இலக்கிய மணிமாலை,' காவிய காலம், சொற்கலை விருந்து போன்ற பல உரைநடை நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை (1896 - 1961)

'சொல்லின் செல்வர்' ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும்

தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இவரது நூல்கள் (i) ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள். (ii) வாழ்க்கை வரலாறுகள், (iii) பதிப்புகள் என மூவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். பதினான்கு கட்டுரைகள், மூன்று வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் என்று எழுதியவர்.

‘செந்தமிழுக்குச் சேதுப்பிள்ளை’ என்று இவரை சுத்தானந்த பாரதி இவரைப் போற்றுவார். அவ்வாறு செந்தமிழ் வாழ்வுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். இவரது உரைநடை செய்யுளின் இனிமை கொண்ட செந்தமிழ் நடையாயிருக்கும் மேலும் அதில் எதுகை மோனை அமைந்து, அடுக்குமொழி நிறைந்து காணப்படும். அவரது நூலின் தலைப்பே எதுகை மோனை நிறைந்து காணப்படும். (எ. கா) ஊரும் பேரும், அலையும் கலையும், தேவும் தலமும்.

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (1901 - 1980)

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பேராசிரியர்களுள் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் சிறப்பிடம் பெற்றவர். இவர் தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம், கன்னடம், மலையாளம், சமஸ்கிருதம், இந்தி, பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். எனவே இவரைப் ‘பன்மொழிப் புலவர்’ என்பர்.

தமிழ் எழுத்தியல், மொழியியல், இலக்கியம், தத்துவம், முதலான துறைகளில் தேர்ந்த அறிஞர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஏறக்குறைய 265 கட்டுரைகளும், கட்டுரைத் தொகுப்புகள் உட்பட 56 நூல்களும் எழுதியுள்ளார். கானல் வரி, குலசேகரர், குடிமக்கள் காப்பியம், பிறந்தது எப்படியோ? தமிழிலக்கிய வரலாறு போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன.

இவரது நடை சில இடங்களில் பாநயம் தோன்ற எழுதப்பட்டு இருக்கும். ‘இராமன் ஆண்டாலென்ன? இராவணன் ஆண்டாலென்ன? ‘கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்கும் கதையாய்.’ என்பன போன்ற பொதுமக்களின் வழக்கு நடையும் காணப்படும். தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் இவரது நடை ஒரு புதுநெறியை உருவாக்கியுள்ளது.

அறிஞர் அண்ணா (1909 - 1969)

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் தமக்கெனத் தனி நடையினைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர் அறிஞர் அண்ணா. தமிழ் உரைநடை இவரால் தனிப் பொலிவு பெற்றது. ‘மறுமலர்ச்சி நடைக்கு அறிஞர் அண்ணா’ என்று இவரைத் தமிழ் உலகம் போற்றுகிறது.

இயக்கக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்ப மக்கள் பேசும் பேச்சுத் தமிழைக் கையாண்டார். எதுகை மோனையோடு அடுக்குச் சொற்றொடர்களை அமைத்தல் அண்ணா நடையின் தனிச்

சிறப்பாகும். 'அடுக்கு மொழி அண்ணா' என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது. பழந்தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் புத்துயிர் ஊட்டினார். புதிய சொல்லாக்கமும் படைத்தார். 'நிலையும் நினைப்பும்', 'ஏ! தாழ்ந்த தமிழகமே!' 'ஆரிய மாயை' என்பன அண்ணாவின் நூல்களுள் சிறந்தவை ஆகும்.

மு. வரதராசனார் (1912 - 1974)

திரு. வி. க. வின் பாசறையில் பயின்றவர் மு. வ. இவரது உரைநடையில் தெளிந்த, தங்கு தடையற்ற கருத்தோட்டத்தைக் காணலாம். சிறுசிறு தொடர்கள், எளிய விளக்கங்கள் ஆகியன இவரது உரைநடையின் தனிச் சிறப்பாகும். தமிழில் கடித இலக்கிய வகையை அறிமுகம் செய்தவர்.

இவர் பழைய இலக்கியங்களுக்குப் புதிய விளக்கம், கட்டுரைகள் கடிதங்கள், வாழ்க்கை வரலாறு உரை விளக்கம், இலக்கிய ஆராய்ச்சி, மொழியியல், சிறுகதை, நாவல் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் 70-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்துள்ளார். இலக்கிய மரபு, இலக்கியத் திறன், பெர்னாட்ஷா, காந்தியடிகள், இளங்கோவடிகள், முல்லைத் திணை, போன்ற பல உரைநடை நூல்களையும் கள்ளோ காவியமோ, அல்லி முதலிய புதினங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

வ. சுப. மாணிக்கம் (1917 - 1989)

சொற்களைச் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்தி உரைநடையைத் தங்க நகை போலக் கவனமாக உருவாக்குபவர் வ. சுப. மாணிக்கம். இவர் தனக்கென ஒரு உரைநடை மரபை அமைத்துக்கொண்டவர். இவர் வள்ளுவம், தொல்காப்பியப் புதுமை, இரட்டைக் காப்பியங்கள், தமிழ்க் காதல், எந்தச் சிலம்பு, கம்பர் போன்ற பல உரைநடை நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

இக்காலத் தமிழ் உரைநடையில் இவரது நடையில் தான் உரையாசிரியர்களது உரைநடைத் தாக்கம் காணப்படுகின்றது.

பேராசிரியர் வ. சுப. மாணிக்கம் அவர்களது நடையால் தமிழ் உரைநடை வளம் பெற்றதோடு தனித்தமிழ் மரபும் வளரலாயிற்று.

